ULUSLARARASI BESTSELLER

JANE CORRY

kocamın karısı

Üç kişi bir sırrı paylaşabilir;
eğer aralarından ikisi ölmüşse.

B. Franklin

Çevirmen: Begüm Kovulmaz

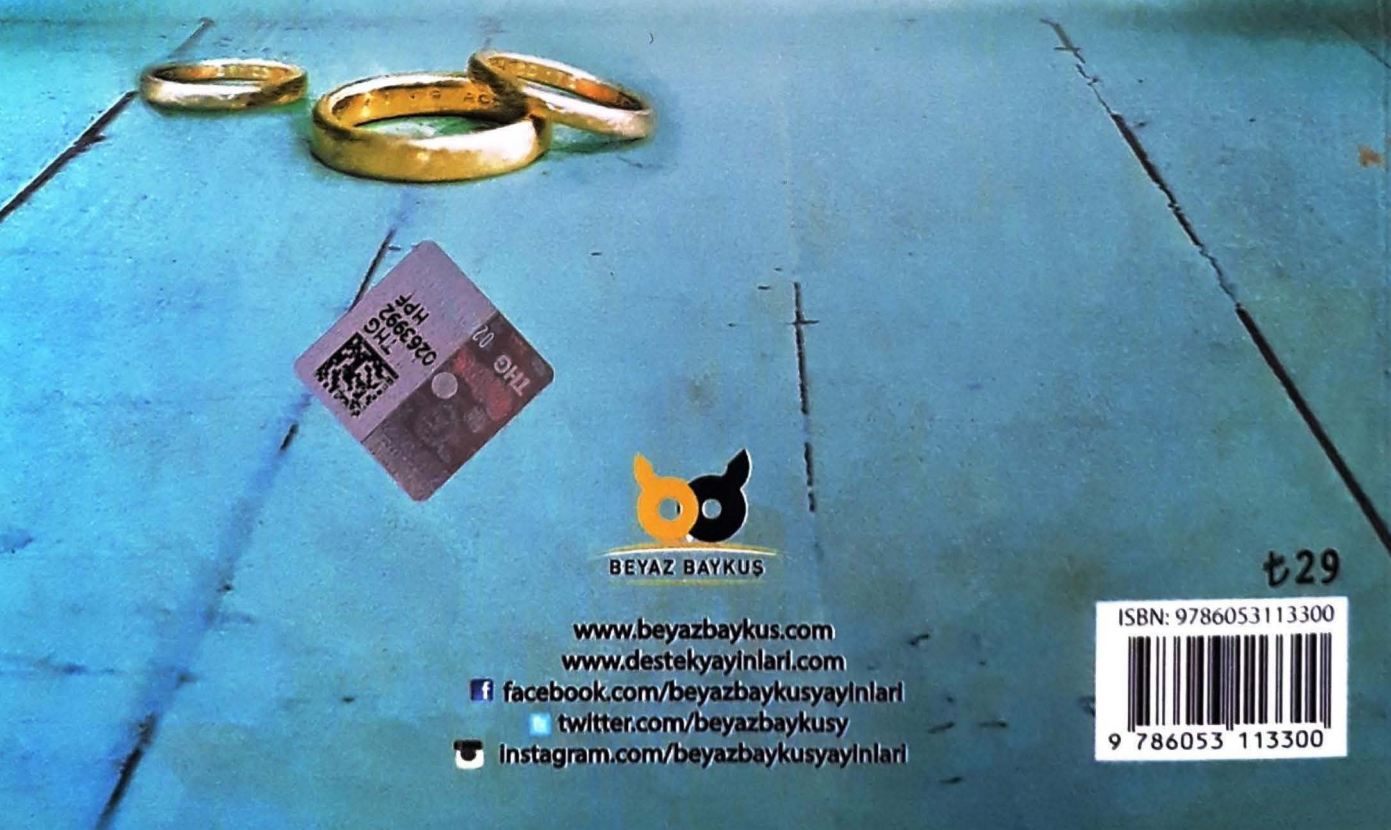
JANE CORRY

kocamın karısı

Genç avukat Lily, Ed ile evlendiğinde yepyeni bir başlangıç yapmaya, yaşamının karanlık dönemine ait sırları geride bırakmaya kararlıydı. Ancak tam da o günlerde hayatında ilk kez bir cinayet davasının savunmasını almak zorunda kaldı ve Joe ile tanıştı. Anlayamadığı bir şekilde kendini bu hüküm giymiş katil zanlısına yakın hissediyor, neler olacağını kestiremiyordu.

Aynı günlerde Lily'nin hayatına giren biri daha vardı. Yan komşusunun küçük kızı Carla. Henüz dokuz yaşında olmasına rağmen Carla'nın da bildiği bazı sırlar vardı ve bunların ne kadar kuvvetli birer silah olduğunu çok iyi anlıyordu. Sırların ona istediği her şeyi verebileceğini erken öğrenmişti.

Annesiyle beraber mahalleden taşınan Carla on altı yıl sonra geri dönüp de Lily'yi bulduğunda olaylar zinciri başlayacak ve kimse olacakların önüne geçemeyecekti.

BEYAZ BAYKUŞ

www.beyazbaykus.com
www.destekyayinlari.com
facebook.com/beyazbaykusyayinlari
twitter.com/beyazbaykusy
instagram.com/beyazbaykusyayinlari

t29

ISBN: 9786053113300

JANE CORRY

Kocamın Karısı

BEYAZ BAYKUŞ: 26
ROMAN: 13

KOCAMIN KARISI // JANE CORRY
Orijinal adı: My Husband's Wife

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları ONK Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Perker
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Çevirmen: Begüm Kovulmaz
Editör: Devrim Yalkut
Sayfa Düzeni: Işıl Ilgıt Şimşek
Sosyal Medya-Grafik: Işıl Ilgıt Şimşek

Beyaz Baykuş: Kasım 2017
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-330-0

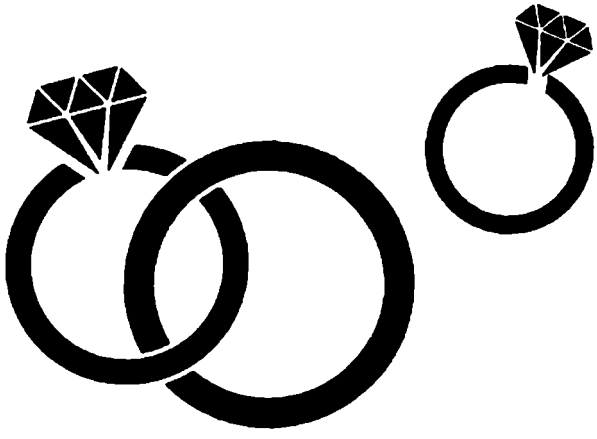
© Beyaz Baykuş
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel.: (0) 212 252 22 42 - Faks: (0) 212 252 22 43
www.beyazbaykus.com
facebook.com/ beyazbaykusyayinlari
twitter.com/beyazbaykusy
instagram.com/beyazbaykusyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak
Sertifika No. 29652
Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.
Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2
Zeytinburnu / İstanbul

Beyaz Baykuş Yayınları, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

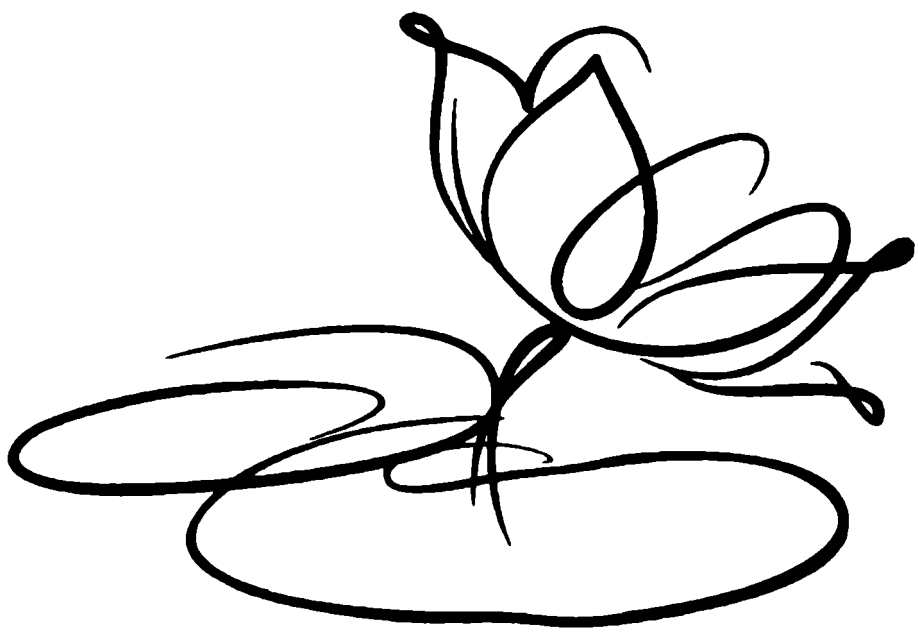
JANE CORRY

Kocamın Karısı

Bu kitap, olağanüstü ikinci eşim Shaun için.
Seninle tanıştıktan sonra asla sıkıcı bir an olmadı hayatımda!
Beni hem güldürüyor hem de bana yazacak alan tanıyorsun.

Bu kitap aynı zamanda
bana her gün ilham veren sevgili çocuklarım için...

ÖNSÖZ

Metal pırıltısı.

Kulaklarımda gök gürültüsü gibi bir ses.

"Saat beş haberleri başlıyor."

Üstü fotoğraflarla (tatil, mezuniyet, düğün fotoğrafları) dolu çam ağacından komodinde neşeyle şakıyan radyo; mavili pembeli hoş bir tabak, bir doğum günü kartının arkasında duran çeyrek şişe Jack Daniel's.

Başım beni öldürecek. Sağ bileğim de öyle. Göğsümde korkutucu bir ağrı var. Kan da korkutucu.

Yere yığılıyorum, siyah zeminin sakinleştirici serinliğini hissediyorum ve titriyorum.

Yukarıda, duvarda İtalya'da mor begonvillerle süslü beyaz bir ev tablosu. Bir balayı hatırası.

Bir evlilik cinayetle sonuçlanabilir mi? Zaten ölü olan bir evlilik?

Gördüğüm son şey duvardaki resim olacak. Ama zihnimde hayatımı yeniden yaşıyorum.

Ölüm hakkında söylenenler doğru demek ki. Geçmiş sizinle birlikte ölmek için zihninize doluyor.

THE DAILY TELEGRAPH

20 Ekim 2015, Salı

Sanatçı Ed Macdonald evinde bıçaklanarak
öldürülmüş olarak bulundu...
Yetkililerden aldığımız bilgilere göre...

BİRİNCİ BÖLÜM

On beş yıl önce

I

Lily

Eylül 2000

"Gergin misin?" diye soruyor Ed.

En sevdiği kahvaltılık gevrekten koyuyor tabağına. Pirinçli gevrek. Genelde ben de severim kahvaltıda bundan yemeyi. (Sütsüz, çıtır çıtır olacak ama.) Çocukken paketin üzerindeki, bir elfe benzeyen yüze saplantılı bir ilgi duyardım, o zaman hissettiğim sihir hâlâ geçmedi.

Ama midem bugün hiçbir şeyi alacak durumda değil.

"Gergin mi?" diye tekrarlıyorum lavabonun yanındaki küçük aynada inci küpelerimi düzeltirken. Apartman dairemiz küçük. Bazı ödünler vermemiz gerekti.

"Niye gerileyim?" diye ekleyecektim az kalsın. Evliliğin ilk gününün gerginliğini kastediyor belki. Yeni bir ülkede evlilik hayatına başlıyoruz sonuçta. Gerginim çünkü Clapham'ın yanlış bir sokağındaki bu daireyi hemen tutmak yerine daha iyi bir yer bulmaya vakit ayırmalıydık. Kapı komşumuz ayyaşın biri, dairenin yatak odası ve banyo o kadar küçük ki Rimmel marka fondötenim (açık bej) ve iki rujum (gül pembesi ve zümrüt kırmızısı) çatal bıçak çekmecesinde çay kaşıklarının yanında duruyor.

Yoksa İtalya'daki balayımızdan sonra yeniden işe döneceğim için mi gergin olduğumu düşünüyor? Sicilya'da, ücretini Ed'in büyükannesinin ödediği otelde Marsala şişelerini devirerek, ızgara sardalye ve pecorino peyniri yiyerek bir hafta geçirdik.

Belki bunların hepsi geriyor beni.

Normalde işimi severim. Kısa süre öncesine dek iş hukuku alanında çalışıyor, haksız yere işten kovulan insanlara –özellikle kadınlara– yardım ediyordum. Güçsüzleri kolluyordum. Ben böyle biriyim. Babam gibi sosyal hizmetlerde çalışacaktım ama okuldaki hırslı kariyer danışmanım ve hayatımdaki belli olaylar yüzünden burada buldum kendimi. Asgari ücretle çalışan, 25 yaşında, baro sınavını yeni geçmiş bir avukatım. Şu anda lacivert gömleğimin sırt düğmelerini iliklemeye çalışıyorum. Hukuk bürolarında sekreterler hariç kimse parlak renkler giymez çünkü parlak renkler insanlara yanlış mesaj verir – en azından işe başladığımda bana söylenen bu. Hukuk kariyeri yapmak iyidir ama bazen zamanın gerisinde kaldığınızı hissettirecek saçmalıklar oluyor.

"Seni adli suçlar ekibine alıyoruz" demişti patronum, düğün hediyesi olarak. "Orada iyi iş çıkaracağını düşünüyoruz."

Bu yüzden, balayından döndüğüm günün sabahında hapishaneye gitmeye hazırlanıyorum. Cinayetle suçlanan bir adamı göreceğim. Daha önce bir hapishaneye girmedim. Girmeyi de istemedim doğrusu. Bilinmeyen bir dünya benim için. Suç işleyen insanlara ayrılmış bir dünya. Bense her ay *Cosmo* dergimi aldığımda yanlışlıkla fazla para üstü verilirse hemen iade eden biriyim.

Ed bir şeyler çiziktiriyor şimdi. Kahvaltı gevreği kâsesinin yanında duran not defterine çizim yaparken başını hafifçe sola yatırmış. Kocam hep bir şeyler çizer. Bana cazip gelen ilk özelliğiydi bu. Ne iş yaptığını sorduğum zaman, üzüntüyle omuz silkip, "Reklamcıyım" demişti. "Ama yaratıcı işler yapıyorum. Bir gün tamzamanlı bir sanatçı olacağım. Reklam işi geçici – faturalarımı ödemek için."

Söylediklerinden hoşlanmıştım. Nereye gittiğini bilen bir erkek olduğunu düşünmüştüm. Ama bir açıdan yanılıyordum. Resim ya da çizim yaptığında hangi gezegende olduğunu bile unutur Ed. Şu anda, bana bir soru sorduğunu bile unuttu. Oysa sorusunu yanıtlamak birden önemli gelmeye başladı bana.

"Gergin mi? Hayır, gergin değilim."

Başını hafifçe sallıyor ama beni duyduğundan bile emin değilim. Ed konsantre olduğunda dünyayla hiç ilgilenmez. Beyaz yalanımla da ilgilenmedi.

Sol elini tutarken –parlak nikâh yüzüğünü taktığı elini– ne hissettiğimi ona neden anlatmadığımı düşünüyorum. Midemin bulandığını, daha yeni çıktığım halde yeniden tuvalete gitme ihtiyacı duyduğumu ona neden söylemiyorum? Dünyanın geri kalanından ayrı geçirdiğimiz hafta hâlâ "sürüyormuş" gibi hissetmek istediğim için mi? Oysa hediyelik eşyalarımızı bile alıp döndük – Ed'in şu anda resmini çizdiği mavili pembeli hoş tabak da getirdiğimiz anılardan biri.

Yoksa bu sabah olacaklardan korkmuyor gibi yapmaya çalıştığım için mi sessizim? Bileklerime duty-free'den aldığım Chanel No. 5'i sürerken sırtımda bir ürperti dolaşıyor. (Ed parfümü bize düğün hediyesi olarak verilen çeklerden birini kullanarak aldı.) Geçen ay, rakip bir firmanın avukatı, Wandsworth'teki müvekkilini görmeye gittiğinde bıçaklandı. Böyle şeyler oluyor.

"Hadi..." diyorum endişeden tizleşen, normalde yumuşak sesimle. "İkimiz de geç kalacağız."

Eski kiracının bıraktığı sarsak sandalyeden isteksizce kalkıyor. Uzun boylu bir adam yeni kocam. Uzun boylu, zayıf ve sanki başka bir yerde olmak istermiş gibi, özür diler gibi yürüyor. Çocukken saçları benim şu anki saçlarım gibi altın sarısıymış ("Seni görür görmez adının 'Lily' olması gerektiğini anladık" der annem hep) ama kocamın saçları artık kumral. Sanatçı eline hiç benzemeyen elleri büyük, parmakları kalın.

Hepimiz hayallerimize muhtacız. Lily zambak demek ve zambak güzel bir çiçektir. Zariftir. Doğal sarı saçlarım ve kaybettiğimiz büyükannemin "zarif kuğu boynu" diye tarif ettiği boynum güzel ve zarif sayılabilir ama aşağı bakarsanız ince bir gövde değil, tombul bir beden görürsünüz. Ne yaparsam yapayım 44 bedenin altına inemiyorum. Bunu umursamamalıyım biliyorum, Ed vücudumun "beni ben yaptığını" söylüyor. İyi niyetle söylüyor bunu. Sanırım. Ama kilom canımı sıkıyor. Hep sıktı.

Evden çıkarken gözüm Ed'in plakçalarının üstüne yerleştirilmiş olan, düğünümüz için gelen tebrik kartlarına takılıyor. Bay ve Bayan E. Macdonald. Bu ad çok yabancı geliyor bana.

Bayan Ed Macdonald.

Lily Macdonald.

Kusursuz bir imza atabilmek için çok çalıştım, adımın son harfi olan y'yi soyadımın baş harfi M'ye şık bir kavisle bağlamaya uğraştım ama hâlâ istediğim gibi değil imzam. Bu iki isim birbirine uymuyor. Umarım kötüye işaret değildir.

Diğer yandan, hafta sonuna kadar gelen tebrik kartlarının hepsine teşekkür notu yazıp göndermek gerekiyor. Nezaket kurallarını zamanında annemden öğrendim neyse ki.

Kartlardan birinin üzerindeki turkuvaz renkli mürekkep ve süslü elyazısı "Bana bakın!" der gibi. "Davina eski kız arkadaşımdı" diye açıkladı Ed, nikâh partimize gelen kızı bana tanıtırken. "Ama artık arkadaşız."

At kişnemesini andıran gülüşü ve Raffaello öncesi dönemdeki yağlıboya resim modellerini akla getiren özenle düzenlenmiş kestane rengi bukleleriyle Davina'yı düşünüyorum. Davina bir organizasyon şirketinde çalışıyor ve bütün "cici kızların" gittiği partiler düzenliyor. Tanıştırıldığımızda menekşe rengi gözlerini kısarak beni süzmüş, sanki Ed'in aynada her gün gördüğüm fazla uzun, fazla tombul, sarı saçları dağınık kızla ne işi olduğunu düşünmüştü.

İlişkileri bittikten sonra bir erkek bir kadınla yalnızca arkadaş kalabilir mi gerçekten?

Selefimin kartına teşekkür notu göndermeyi en sona bırakacağım. Ed *benimle* evlendi, onunla değil diye hatırlatıyorum kendime.

Yeni kocam sanki teskin edilmeye ihtiyacım olduğunu anlamış gibi sıcak eliyle benimkini tutup hafifçe sıkıyor. "Her şey yolunda gidecek, biliyorsun."

Bir an için evliliğimizden söz ettiğini sanıyorum. Sonra hatırlıyorum. İlk adli suçlu müvekkilim. Joe Thomas.

"Teşekkürler." Ed'in az önceki cesaret gösterime inanmamış olması rahatlatıcı. Bir yandan da endişelendirici.

Birlikte daireden çıkıp ön kapıyı kapıyoruz, henüz alışamadığımız için kapıyı iki kez kontrol ettikten sonra apartman kapısına giden zemin kat koridorunu hızla aşıyoruz. Koridorda yürürken bir kapı açılıyor ve uzun, siyah, parlak saçları atkuyruğu yapılmış küçük bir kız annesiyle birlikte dışarı çıkıyor. Onları daha önce de görmüştüm ama merhaba dediğimde karşılık vermemişlerdi. İkisi de esmer, güzel tenli, sanki havada süzülür gibi zarifçe yürüyorlar.

Birlikte keskin sonbahar havasına çıkıyoruz. Dördümüz aynı yönde yürüyoruz ama anneyle kız önden gidiyorlar çünkü Ed yürürken bir yandan eskiz defterine bir şeyler karalıyor. Anneyle kızın birbirinin kopyası gibi göründüğünü fark ediyorum. Annenin üstünde fazla kısa siyah bir etek, bir şeyler isteyerek sızlanan küçük kızın üstünde lacivert okul üniforması var. Çocuklarımız olduğunda onlara sızlanmamayı öğreteceğim diyorum kendi kendime.

Durağa yaklaştığımız sırada titriyorum; solgun sonbahar güneşi balayımızdaki parlak güneşten öyle farklı ki. Fakat göğsümün sıkışmasına neden olan asıl şey Ed'den ayrılma düşüncesi. Bir haftayı her an bir arada geçirdikten sonra sekiz saati yanımda kocam olmadan geçirme düşüncesi korkutuyor beni.

Bunu da kaygılandırıcı buluyorum. Kısa süre öncesine dek bağımsızdım. Kendime arkadaşlık etmekten memnundum. Ama altı ay önce bir partide Ed'le konuştuğum andan beri (yalnızca altı ay oldu!) kendimi hem daha güçlü hem daha zayıf hissetmeye başladım.

Duruyoruz, kaçınılmaz ayrılığa hazırlanıyorum. Bineceğimiz otobüsler farklı yönlere gidecek. Ed, insanlara satın almaya niyetleri olmayan bir şeyi satabilmek için sloganlar bulmaya çalışmakla uğraştığı reklam şirketine gidecek.

Ben de lacivert etek-ceket takımım ve bronz tenimle hapishaneye.

"Oraya vardığında o kadar ürkütücü olmadığını göreceksin" diyor yeni kocam – bu sözcüğü asla söylemeyeceğimi düşündüğümü hatırlıyorum da! Beni dudağımdan öpüyor. Pirinç gevreği ve hâlâ alışamadığım keskin diş macununun tadı geliyor ağzıma.

"Biliyorum..." diyorum. Yolun karşısındaki otobüs durağına gidiyor, köşedeki meşe ağacının rengini ve biçimini incelediğini fark ediyorum.

İki yalan. Küçük beyaz yalanlar. Karşınızdakini daha iyi hissettirmek için söylenen.

Bazı büyük yalanlar böyle başlar. Başta küçük yalanlardırlar. İyi niyetli yalanlar. Zamanla baş edilemeyecek kadar büyük yalanlara dönüşürler.

2

Carla

"Neden?" diye sızlandı Carla, kararlı adımlarla okula doğru giden annesini elinden çekiştirip durdurmaya çalışarak. "Neden gitmem gerekiyor ki?"

Sızlanmaya devam ederse annesi bıkıp pes edebilirdi. Geçen hafta işe yaramıştı bu yöntem ama o zaman bir aziz günüydü. Annesi her

zamankinden daha duygusaldı. Doğum günlerinde, aziz bayramlarında, Noel'de ve Paskalya'da hep daha hassas ve duygusal olurdu.

Okuldaki çocukların annelerininkinden çok farklı olan ağır, zengin aksanıyla, "Zaman ne kadar hızlı geçiyor" diye homurdanırdı bu günlerde. "Babanı kaybedeli dokuz buçuk yıl oldu. Upuzun dokuz buçuk yıl."

Carla kendini bildi bileli babasının meleklerle birlikte cennette olduğundan haberdardı. Babası, Carla doğduğu zaman verdiği sözü bozduğu için böyle olmuştu.

Bir keresinde babasının nasıl bir sözü bozduğunu sormuştu annesine.

"Sözünü bozduğu zaman olanlar bir daha düzeltilemedi, bu kadarını söyleyeyim" demişti annesi.

O güzel, altın saplı, mavi çay fincanı gibi diye düşünmüştü Carla. Geçen hafta bulaşıkları kurulamaya çalıştığı sırada elinden kayıp düşmüştü fincan. Annesi ağlamıştı çünkü fincan İtalya'dan gelmişti.

Babasının meleklerin yanında olması üzücüydü. Ama annesi vardı neyse ki! Bir keresinde otobüste bir adam ikisini kardeş sanmıştı. Annesi buna gülmüştü. "Bana iltifat etti kendince" demişti kızaran yanaklarıyla. Ama o gece Carla'nın geç saatlere kadar oturmasına izin vermişti. Carla da annesinin keyfi yerindeyken ondan bir şeyler istemenin iyi bir fikir olduğunu anlamıştı böylece.

Üzgün olduğunda da kolayca pes ederdi.

Şu anda olduğu gibi. Yeni bir yüzyıl başlamak üzereydi. Bunu okulda öğrenmişlerdi.

Dönem başından beri yumuşak yeşil kumaştan yapılma tırtıl biçiminde bir kalem kutusu istiyordu Carla. Okulda herkeste bu kalem kutusundan vardı. Farklı olmak kötüydü. Farklı olmak sınıftaki herkesten daha küçük olmaktı. *Bıdık!* (Kendisine söylenen bu tuhaf sözcük annesini köşedeki sahaftan almaya ikna ettiği *Çocuklar İçin Sözlük*'te yoktu.) Farklı olmak kalın siyah kaşlı olmak

demekti. *Kıllı Mary!* Farklı olmak, kimseninkine benzemeyen bir ada sahip olmaktı.

Carla Cavoletti.

Veya diğer çocukların deyişiyle, "Spagoletti."

Kıllı Carla Spagoletti!

"Neden bugün evde kalamıyoruz?" diye devam etti. *Gerçek evimizde* diyecekti az kalsın. Annesinin sürekli anlatıp durduğu ve Carla'nın hiç görmediği İtalya'daki evde değil.

Sarı saçlı komşuları yanlarından geçerken annesi bir an için durdu ve kınayan bakışlarla komşuyu süzdü.

Carla bu bakışı tanıyordu. Çarpım tablosunu bilemediğinde okuldaki öğretmenler de ona böyle bakıyordu. "Rakamlarla benim de aram yok" derdi annesi, ev ödevine yardım etmesini istediğinde. "Ama pasta kek yiyip şişmanlamadığın sürece fark etmez. Bizim gibi kadınların tek yapması gereken güzel görünmektir."

Parlak arabalı, büyük, kahverengi bir şapka giyen adam annesine ne kadar güzel olduğunu *sürekli* söylüyordu.

O ziyarete gelince annesi ağlamazdı hiç. Uzun siyah saçlarını açar, en sevdiği elma çiçeği parfümünü sürer, gözleri parlardı. Pikap açılır, müzik eşliğinde ayaklarını yere vururlardı ama Carla çok geçmeden yatmaya gönderilirdi.

"Yatağa, *cara mia*" derdi annesi neşeyle. O zaman Carla annesini ve misafiri çatlak duvarlarına annesinin akrabalarının fotoğrafları asılı oturma odasında, ayaklarını müziğe eşlik ederek yere vurmaya bırakırdı. Fotoğraflardaki soğuk yüzler gece Carla'nın kâbuslarına girer, oturma odasındaki dansı yarıda kesen annesinin öfkelenmesine neden olurdu. "Böyle kâbuslar görmeyecek kadar büyüdün. Larry'yle beni rahatsız etmemelisin."

Bir süre önce okulda "Annem ve Babam" adlı bir ödev vermişlerdi. Heyecanla eve gelip ödevi annesine anlattığında, annesi dilini şaklatmış, sonra başını mutfak masasına yaslayıp ağlamıştı. "Yarın

sınıfa bir şey götürmem gerek" diye ısrar etmişti Carla. "Ödevi yapmayan tek öğrenci ben olamam."

Sonunda annesi beyaz yakalı, sert bakışlı, dimdik bir adamın fotoğrafını duvardan indirmişti. "Babamı göndeririz okula" demişti. Sesi boğazına bir şekerleme takılmış gibi çıkmıştı. Parlak arabalı adam arada bir beyaz kesekâğıdı içinde şekerlemeler getirirdi. Ama şekerler eline yapışırdı ve lekeyi çıkarmak için uzun uzun yıkaması gerekirdi.

Carla fotoğrafı saygıyla eline aldı. "Büyükbabam değil mi?"

Yanıtını bilmesine rağmen soruyordu. Annesi ona kaç kez söylemişti halbuki. Ama bilmek iyiydi. Kilometrelerce ötede, Floransa'nın tepelerinde yaşasa da, mektuplarına karşılık vermese de sınıf arkadaşları gibi bir büyükbabası vardı onun da.

Carla'nın annesi fotoğrafı naftalin kokan turuncu ve kırmızı renkli ipek bir eşarba sarmıştı. Carla fotoğrafı sınıfa götürmeyi iple çekiyordu.

"Bu benim nonnom" dedi sınıfta gururla.

O zaman herkes güldü. "Nonno, nonno" diye haykırdı çocuklardan biri alayla. "Neden bizim gibi büyükbaban yok? Baban nerede senin?"

Ertesi günkü azizler bayramında annesini okulu telefonla arayıp hasta olduğunu söylemeye ikna etmişti. Hayatının en güzel günlerinden biriydi! Birlikte Hyde Park denen bir yere gidip piknik yapmışlardı, annesi şarkılar söyleyip ona İtalya'da geçen çocukluğunu anlatmıştı.

"Ağabeylerim beni yüzmeye götürürdü" demişti hülyalı bir sesle. "Bazen akşam yemeği için balık tutardık, sonra şarkılar söyler, dans eder ve şarap içerdik."

Okuldan kaçabildiği için mutluluktan uçan Carla, annesinin uzun, siyah buklelerinden birini parmağına dolamıştı. "Babam da orada mıydı?"

Annesinin neşeli siyah gözleri dans etmeyi bırakmıştı bir anda. "Hayır küçüğüm. Değildi." Sonra termosu, peyniri ve yerdeki kırmızı örtüyü toplamıştı. "Hadi gel, eve dönmeliyiz."

Hayatının en güzel günü böylece yarıda kalmıştı.

Bugün de iyi görünmüyordu. İlk derste test yapılacağını söylemişti öğretmeni. Matematik ve dilbilgisi testleri. Carla'nın en çok zorlandığı iki konu. Otobüs durağına yaklaştıkça annesinin elini daha sıkı tutmaya başladı.

"Yaşın için ufak tefek olabilirsin..." demişti parlak arabalı adam, geçen akşam Carla erkenden yatağa gönderilmeye itiraz ettiğinde. "Ama çok kararlı bir çocuksun, değil mi?"

"*Neden olmayayım?*" diyecekti Carla az kalsın.

"Larry'ye iyi davranmalısın" diyordu annesi hep. "O olmasa burada yaşayamazdık."

"Birlikte evde kalamaz mıyız? Lütfen?" diye yalvardı Carla.

Ama annesi dinlemiyordu bile. "Çalışmam gerekiyor."

"Ama neden? Öğle yemeğinde onunla buluşamazsan Larry anlayışlı davranır bence."

Genellikle adını söylemezdi. Ona parlak arabalı adam demek hoşuna gidiyordu. Hayatlarının bir parçası olmadığı anlamına geliyordu.

Annesi hızla yürürken az kalsın bir elektrik direğine çarpacaktı. Bir an öfkelenecek gibi oldu. "Çünkü, küçüğüm, hâlâ biraz gururum var." Gözleri aydınlandı. "Ayrıca işimi seviyorum."

Annesinin işi çok önemliydi. Sıradan görünümlü kadınları güzelleştiriyordu! Ruj, maskara ve insanın tenini "hoş bir beje" ya da "çekici bir beyaza" ya da başka uygun bir renk tonuna çeviren özel losyonlar satan bir mağazada çalışıyordu. Bazen annesi eve getirdiği eşantiyonlarla Carla'nın yüzüne makyaj yapıyor, Carla olduğundan daha büyük görünüyordu. Bunların hepsi güzelleşmek içindi, böylece bir gün Carla da birlikte oturma odasında dans edebileceği parlak arabalı bir adam bulacaktı.

Annesi Larry'yi böyle bulmuştu. O gün başka bir çalışan hasta olduğu için parfüm standında duruyordu. Hastalık iyidir diyordu annesi, çünkü hasta olanın yerine geçme şansı verir size. Larry, karısına

parfüm almak için mağazaya gelmişti. Karısı da hastaydı. Şimdi annesi Larry'yi mutlu ederek karısına bir iyilik yapıyordu. Carla'ya karşı da iyiydi Larry, öyle değil mi? Ona şekerlemeler getiriyordu.

Ama şimdi, altın saçlı kadının beklediği (annesi bu komşunun fazla pasta yediğini söylüyordu) otobüs durağına yaklaşırlarken, Carla başka bir şey istiyordu.

"Larry'den bir tırtıl kalem kutusu isteyebilir miyim?"

"Hayır." Annesi kollarını havaya kaldırdı. "İsteyemezsin."

Haksızlıktı bu. Carla kalem kutusunun yumuşak kumaşını hissedebiliyordu. Onun sesini bile duyabiliyordu: *Sana ait olmalıyım. O zaman herkes bizi sever. Hadi Carla. Bir yolunu bulursun.*

3
Lily

Hapishaneye ulaşmak için metro hattının son durağında inip uzun bir otobüs yolculuğu yapmak gerekiyor. Metro haritasında durağın yerini gösteren bitki yeşili işaret beni rahatlatıyor, merkezi gösteren keskin ve tehlikeli görünümlü kırmızı nokta gibi değil. Tren Barking durağında durunca geriliyorum, yağmur damlalarıyla ıslanmış camlardan platforma bakıyorum, çocukluğumun tanıdık yüzlerini arıyorum.

Ama kimseyi göremiyorum. Yağmurluklu kargaları andıran, gözleri şiş metro yolcuları, kırmızı ve gri renkli şık forması içindeki küçük bir çocuğu yönlendiren bir kadın.

Bir zamanlar, buradan çok uzak olmayan bir yerde normal bir hayatım vardı. Evi hâlâ zihnimde canlandırabiliyorum; 1950'lerde yapılmış kaba sıvalı bir evdi, gül pembesi ve sarı pencereleri komşunun daha geleneksel krem rengi ahşap kaplamalarıyla uyumsuz görünürdü. Anayolda annemin elinden tutup kütüphaneye gittiğimizi hâlâ

anımsıyorum. Babamın yakında yeni bir kardeşim olacağını söylediğini dün gibi anımsıyorum. Nihayet! Artık ben de sınıftaki diğer çocuklar gibi heyecanlı, gürültücü, kalabalık bir aileye kavuşacaktım. Üç kişilik sessiz aile hayatımız değişecekti.

Nedense bu sabah gördüğüm lacivert okul formalı küçük kızı ve kalın dudaklı, siyah yeleli, kusursuz beyaz dişli annesini hatırladım. İtalyanca konuşuyorlardı. Bir an durup İtalya'daki balayımızdan yeni döndüğümüzü söylemek istedim onlara.

Başka insanların hayatını sık sık merak ederim. Kapı komşum olan güzel kadın ne tür bir işte çalışıyor mesela? Acaba model mi? Ama bugün ne yapsam düşüncelerim kendime dönüyor. Kendi hayatıma. Avukat yerine sosyal hizmet görevlisi olsam nasıl bir hayatım olurdu? Londra'ya taşındıktan hemen sonra yeni ev arkadaşımla o partiye gitmesem hayatım nasıl olurdu? Bej renkli halıya kırmızı şarap dökmesem ne olurdu? Lacivert kravatlı, kumral adam nazik ve eğitimli sesiyle selam verip ("Merhaba, ben Ed.") şarabı silmeme yardım etmese, halının çok sıkıcı göründüğünü ve "biraz canlanmaya" ihtiyacı olduğunu söylemese ne olurdu? Gergin olduğumdan çok sarhoş olmasam ve ailem hakkında sorular sorduğunda ona erkek kardeşimin ölümünü anlatmasam neler olurdu? Beni hem güldüren hem de dinleyen bu komik adam ikinci buluşmamızda bana evlenme teklif etmese ne olurdu? Onun sanatla hemhal (benimkinden çok farklı) ayrıcalıklı dünyası bana geçmişin dehşetinden kaçma vaadi gibi gelmese ne olurdu?...

Bana kardeşin hakkında gerçekleri mi söylüyorsun? Annemin sesi metroya binen kalabalığın arasından geçip beni görünmez bir hat üzerinden Londra'dan Devon'a, Daniel'ın doğumundan iki yıl sonra taşındığımız eve götürüyor.

Artık bir yetişkinim, mantoma iyice sarınıp onun sesini pencereden dışarı, rayların üstüne atıyorum. Artık onu dinlemek zorunda değilim. Büyüdüm. Evlendim. Düzgün bir işim, sorumluluklarım var. Zamanda geriye yolculuk etmek yerine sorumluluklarıma özen

göstermeliyim. Firmanın kıdemli ortağı, "Savcının ne düşündüğünü zihninde canlandırmalısın" diyor. "Sürekli bir adım önde olmalısın."

İki yanımdaki kuvvetli, gri pantolonlu dizleri kendimden uzaklaştırıp yer açmak için kımıldanarak siyah, şişkin evrak çantamı açıyorum. Kalabalığın ortasında kolay bir iş değil bu. Elimle üzerini kapatarak davanın özetini okuyorum, bu tür özel belgeleri herkesin içinde okumamamız gerekiyor. Olanları hatırlamak için raporu gözden geçiriyorum.

GİZLİ

Pro Bono Dava

Joe Thomas, 30 yaşında, sigorta satıcısı. 1998'de, kız arkadaşı 26 yaşındaki moda satış asistanı Sarah Evans'ı kaynar su dolu bir küvete iterek öldürmekle suçlanıyor. Kızın ölüm nedeni üçüncü derecede yanık ve kalp yetmezliği. Komşular evde şiddetli bir tartışma yaşandığına tanıklık ediyor. Cesedin üzerindeki yaralar küvete zorla sokulduğunu gösteriyor.

Beni en çok rahatsız eden su bölümü. Cinayetler keskin bir bıçak veya taş gibi bir cisimle ya da Borgialar'daki gibi zehirle işlenmeli. Küvetse güvenli bir yer olmalı. Rahatlatıcı. Tatlı yeşil renkli metro hattı gibi. Balayı gibi.

Tren aniden durunca önce solumdaki sonra sağımdaki dizlere doğru savruluyorum. Elimdeki kâğıtlar ıslak zemine saçılıyor. Dehşet içinde topluyorum onları ama artık çok geç. Sağ yanımdaki pantolonun sahibi dava özetini yerden alıp bana geri veriyor ama üzerindeki özenle daktilo edilmiş yazılara şöyle bir bakıyor önce.

İlk cinayet davam demek istiyorum ona, gözlerindeki ihtiyatlı bakışları silmek için en azından.

Ama bunun yerine kıpkırmızı oluyor ve kâğıtları yeniden çantama tıkıyorum, patronum olanları görseydi şuracıkta kovardı beni.

Tren duruyor. İnme zamanı. Şimdiden nefret ettiğim –bir banyo küvetinde cinayet işlemek!– bir adamı kurtarmak için uğraşmam gerekiyor, oysa tek isteğim İtalya'ya dönmek ve balayımızı yeniden yaşamak.

Ve bu kez her şeyi doğru yapmak.

Hapishane denince aklıma Colditz gibi bir yer geliyor. Ed'in ailesinin Gloucestershire'daki yıkık dökük evine giden uzun yol değil. Oraya yalnızca bir kez gittim ama yetti de arttı. Hava buz gibiydi, evde merkezi ısıtma olmamasını kastetmiyorum.

"Doğru yerde olduğumuzdan emin misiniz?" diyorum taksi şoförüne.

Başını sallıyor, arkadan göremesem de sırıttığını tahmin ediyorum.

"Burayı gören herkes şaşırır. Majestelerinin hapishane yetkilileri tarafından devralınmadan önce özel bir bakımeviydi." Sonra ses tonu ciddileşiyor: "Artık içerisi manyaklar sürüsüyle doldu, yalnızca suçluları kastetmiyorum bu arada."

Öne doğru eğiliyorum. Bu ilgi çekici bilgi, masraflarıma taksiyi eklemenin gerginliğini (otobüs hapishaneye kadar gitmiyormuş meğer) üzerimden atmamı sağladı. HMP Breakville'de çok sayıda psikopatın kaldığını, görevlilerin psikolojik terapi konusunda uzmanlaştıklarını biliyordum tabii. Ama yerel halktan biraz bilgi edinmenin de zararı olmaz.

"Görevlilerden mi söz ediyorsunuz?" diyorum.

Araba yolunda ilerleyip bir dizi iki katlı binanın önünden geçerken, burnundan küçümseyici bir horultu çıkarıyor. "Öyle de diyebilirsiniz. Kayınbiraderim sinir krizi geçirmeden önce burada gardiyan olarak çalışıyordu. Şu evlerden birinde kalıyordu."

Şoför başıyla yolun kenarındaki iki katlı binaları işaret ediyor. Sonra bir köşeyi dönüyoruz. Sol tarafımızda gördüğüm en güzel ev-

lerden biri yükseliyor; zarif, kanatlı pencereleri var, cephesine göz kamaştırıcı altın sarısı ve kırmızı bir sarmaşık tırmanıyor. Tahmin etmem gerekse Edward döneminden kalma olduğunu söylerdim. Sağ taraftaki basık, tuğla binalarla kıyaslayınca gerçekten çok güzel.

"Buradan gireceksiniz" diyor taksi şoförü, evi işaret ederek. Cüzdanımı karıştırıyorum ve verdiği bilgiler için ona bahşiş bırakıyorum.

"Teşekkürler." Sesi neşeli ama gözleri sıkıntılı. "Hapishane ziyareti mi yapıyorsunuz?"

Duraksıyorum. Beni öyle biri mi sandı? Kötülere iyi davranmayı görev bilen iyi niyetli aptallardan biri mi sandı?

"Öyle denebilir."

Başını iki yana sallıyor. "Dikkatli olun. Bu herifler... Orada olmalarının bir nedeni var, biliyorsunuz."

Sonra çekip gidiyor. Uzaklaşan taksinin arkasından bakıyorum, dış dünyayla son bağlantım o. Binaya doğru yürümeye başladığımda taksi şoföründen fatura istemeyi unuttuğumu anımsıyorum. Bunu bile beceremediysem Joe Thomas'a nasıl yardımcı olabilirim?

Daha da önemlisi, yardımımı hak ediyor mu?

"Şeker? Bant? Cips? Keskin nesneler?" diyor camlı bölmenin arkasındaki adam sert bir sesle.

Bir an duyduklarımı anlamıyorum. Az önce yaptığım tuhaf yolculuk aklımı karıştırdı. Hapishanenin o kadar da korkunç bir yer olmadığına memnun olarak büyük binaya doğru yürüdüm az önce. Ama binaya ulaşınca beni yeniden bahçeye, iki katlı evlerin ilerisine, üzerinde daha önce fark etmediğim dikenli teller olan yüksek bir duvara doğru gönderdiler. Kalbim çarparak duvar boyunca yürüdüm ve küçük bir kapıya geldim.

Duvarda *Zili çalın* yazıyor.

Nefesim kesilerek denileni yapıyorum. Kapı otomatik olarak açılıyor ve kendimi küçük bir odada buluyorum. Küçük ve yerel bir ha-

vaalanının bekleme bölümünü andırıyor. Yan tarafta camla ayrılmış bir bölme var ve şimdi onun önündeyim.

"Şeker, bant, cips, keskin nesneler?" diye tekrarlıyor adam. Sonra çantama bakıyor. "Aranmadan önce içindekileri boşaltırsanız işiniz daha kısa sürer."

"Bende söylediklerinizin hiçbiri yok... ama ilk üçü üzerimde olsa ne fark ederdi ki?"

Boncuk gibi küçük gözleriyle bana bakıyor. "Şekeri alkol yapmak için kullanabilirler, bantla sizi bağlayabilirler. Onlara rüşvet vermek ya da popüler olmak için gizlice cips götürmeye kalkabilirsiniz. Daha önce oldu bu. Şimdi memnun oldunuz mu?"

Onun halinden memnun olduğuna şüphe yok. Onun gibileri bilirim. Patronumu andırıyor. Karşısındakini rahatsız etmekten keyif alan tipler. Beni rahatsız etmeyi başardı ama içimde bir şey –varlığından haberdar olmadığım bir güç– aldırış etmememi sağlıyor.

"Onlar derken mahkûmları kastediyorsanız şanslarına küssünler" diyorum. "Listenizdekilerin hiçbiri yok üzerimde."

"Kahrolası savunma avukatları" gibi bir şey mırıldanarak bir düğmeye basıyor. Başka bir kapı açılıyor ve kadın bir görevli geliyor. "Kollarınızı havaya kaldırın" diyor.

Aklıma yeniden havaalanı geliyor ama bu kez bir şey biplemiyor. Bir dakika için yeniden Roma'dayım ve –Ed'in hediyesi olan– gümüş bileziğim güvenlik alarmını çalıştırıyor.

"Çantanızı açın lütfen."

Söyleneni yapıyorum. Çantamda bir yığın belge, makyaj çantam ve bir paket Polo var.

Kadın son ikisini hazine bulmuş gibi kapıyor çantadan. "Siz çıkana kadar bunlar burada bizimle kalacak korkarım. Şemsiyeniz de öyle."

"Şemsiyem mi?"

"Silah olarak kullanılabilir." Hızlı konuşuyor ama cam bölmenin arkasındaki adamın aksine nazik.

"Buradan lütfen."

Beni bir kapıdan geçiriyor ve kendimi şaşkınlık içinde oldukça hoş, bahçeli bir avluda buluyorum. Robin Hood yeşili eşofmanlar içinde çiçek eken adamlar var avluda. Annem de Devon'da aynı şeyi yapıyor, dün gece telefonda söyledi bana. Farklı insanların dünyanın her yerinde aynı şeyi yapabileceği ama aynı işi yapmaktan başka ortak noktaları olmadığı geliyor aklıma.

Adamlardan biri, gardiyanın belindeki deri kemere bakıyor. Kemerde bir yığın anahtar ve gümüş bir düdük var. Bu adamlar bize saldırsa düdük ne kadar etkili olur acaba?

Avluyu aşıp bir başka binaya giriyoruz. Gardiyan kadın kemerindeki anahtar tomarını alıyor, içlerinden birini seçip kapıyı açıyor. Başka bir koridorda buluyoruz kendimizi. Karşımızda iki kapı daha var. Demir parmaklıklı iki kapı birbirine çok yakın. Gardiyan parmaklıkları ve kapıları açıyor, içeri giriyoruz, kapıları arkamızdan kapatıp yeniden kilitliyor. "Parmaklarınıza dikkat edin, sıkışmasınlar" diyor.

"Hiç kapıları kilitlemeyi unuttuğun oluyor mu?" diye soruyorum.

Ters bir bakış atıyor bana. "Hayır."

"Ben her seferinde geri dönüp ev kapısını kilitledim mi diye kontrol etmek zorunda kalıyorum" diyorum. Bunu neden söylediğimden emin değilim. Belki kendimi içinde bulduğum bu tuhaf dünyayı biraz neşelendirmek istemişimdir.

"Burada her şeyi dikkatle yapmak gerekiyor" diyor beni kınar gibi. "Buradan."

Önümüzde bir koridor uzanıyor. İki yanda üzerlerinde "A Kanadı", "B Kanadı", "C Kanadı" yazan başka kapılar var.

Turuncu hapishane üniformaları içinde bir grup adam bize doğru yürüyor.

İçlerinden biri –kafa derisi parlayan kel bir adam– "Günaydın hanımefendi" diyor.

Sonra bana bakıyor. Hepsi bana bakıyorlar. Yanaklarım kızarıyor. Utanıyorum. Kıpkırmızı oluyorum.

Onlar geçene kadar bekliyorum. "Ortalıkta dolaşmalarına izin veriliyor mu?"

"Yalnız serbest dolaşım anlarında."

"O nedir?"

"Mahkûmlar kaldıkları kanatlardan çıkıp spor salonu, şapel ya da eğitim sınıfları gibi yerlere gittiğinde. Her mahkûmun birer birer götürülmesinden daha az güvenlik gerektiriyor böylesi."

Güvenlik gerektiren durumların neler olduğunu sormak istiyorum. Ama bunun yerine, biraz da kaygıdan dolayı ağzımdan başka bir cümle çıkıyor.

"İstedikleri rengi giyebiliyorlar mı? Az önceki parlak turuncu gibi?"

"Kaldıkları kanatlara göre renkler giyiyorlar. Onlara sakın böyle sorular sormayın yoksa onlarla ilgilendiğinizi sanırlar. Bu adamlardan bazıları tehlikeli denebilecek ölçüde zekidir. Dikkat etmezseniz sizi yönlendirmeye çalışırlar. Sizi kendi taraflarına çekmek ya da daha az tetikte olmanızı sağlamak için ahbaplık kurmaya çalışırlar. Size fark ettirmeden sizden bilgi sızdırmaya, yapmamanız gereken şeyleri yapmanızı sağlamaya uğraşırlar."

Çok saçma bu! Böyle şeylere kanmak için epey ahmak olmak gerekir! Duruyoruz. D kanadının önündeyiz. Karşımızda parmaklık ve arkasında kapı var. Ben kapıdan geçiyorum, gardiyan parmaklığı ve kapıyı arkamızdan kapayıp kilitliyor. Önümüzde geniş bir koridor uzanıyor, iki yanda odalar var. Üç adam, sokakta oyalanır gibi koridorda bekliyorlar. Hepsi bize bakıyor. Dördüncü bir adam, sırtını bize dönmüş bir balık akvaryumunu temizlemekle uğraşıyor. Bana tuhaf geliyor – katiller süs balığı mı besliyor yani? Bir şey sormama fırsat kalmadan gardiyan soldaki ofise götürüyor beni.

Bir masanın başında iki genç adam oturuyor. Koridordakilerden pek farklı görünmüyorlar, saçları kısa, bakışları meraklı. Ama üzerle-

rinde üniformalar var. Eteğimin beli karnımı sıkıyor, İtalya'da yemek konusunda daha disiplinli olsaydım keşke diyorum. Balayında rahatlamak için kendini yemeğe vermek normal mi?

"*Bay* Thomas'ın avukatı" diyor bana eşlik eden gardiyan. "Bay" sözcüğünü alaycı bir tavırla vurguluyor sanki.

"Şurayı imzalayın lütfen" diyor görevlilerden biri. Bakışlarını önce çantama, sonra göğsüme, sonra yeniden çantama çeviriyor. Masanın üstünde bir magazin dergisi görüyorum, üzerinde yarı çıplak bir kadın fotoğrafı var. Adam saatine bakıyor. "Beş dakika geciktiniz."

Benim suçum değildi demek istiyorum. *Güvenliğiniz oyaladı beni.* Ama içimden bir ses dilimi tutmamı söylüyor. Girmeye değer mücadelelere dahil olmayı tercih etmeliyim.

"Thomas'ın temyize gideceğini duydum" diyor diğer adam. "Bazıları asla vazgeçmiyor, öyle değil mi?"

Arkamızda biri kibarca öksürüyor. Uzun boylu, yapılı, siyah saçlı, kısa sakalı özenle kesilmiş bir adam ofisin kapısında duruyor. Koridorda bekleyen adamlardan biri olduğunu fark ediyorum. Gözlerini dikip bakmak yerine hafifçe gülümsüyor. Elini uzatıyor. Eklemlerimi ezerek sıkıyor elimi. Eğitimli bir satış görevlisi olduğunu hatırlatıyorum kendime.

Tipik bir mahkûma benzemiyor, en azından benim hayal ettiklerime. Yanımda duran, kolunda kırmızı ve mavi bir ejder dövmesi olan gardiyanın aksine görünürde dövmesi yok. Yeni müvekkilim pahalı görünen bir saat takıyor, cilalı kahverengi kösele ayakkabıları diğer mahkûmların spor pabuçlarına benzemiyor ve yeşil hapishane üniformasıyla uyumsuz görünüyor. Bu adamın ceket ve kravata alışkın olduğu hissine kapılıyorum. Mecburen giydiği sweatshirt'ün altından bembeyaz, kolalı gömleğinin yakası görünüyor. Kısa ama iyi kesimli saçları, geniş alnını ve koyu renkli kaşlarını vurguluyor. Bakışları ihtiyatlı, umutlu ve aynı zamanda hafif gergin. Sesi derin ve gür. Kendinden emin, ne sert ne de cilalı denebilecek bir aksanı var.

Komşularımdan biri olabilirdi. Veya bir avukat. Veya mahalle şarküterisinin müdürü.

"Ben Joe Thomas" diyor elimi bırakınca. "Geldiğiniz için teşekkürler."

"Lily Macdonald" diye karşılık veriyorum. Patronum soyadımı mutlaka söylememi tembih etti. ("Mesafeli davranman gerekiyor" dedi bana. "Ama ondan üstün görünmeye çalışmamalısın. Dengeli bir avukat-müvekkil ilişkisi kurmalısın.")

Bu arada, Joe Thomas'ın yüzünde beğeni okuyorum. Yüzüm yeniden kızarıyor ama korkmaktan çok utandığım için. Bu tür ilgiye mazhar olduğumu fark ettiğimde ne yapacağımı hiç bilmem. Özellikle böyle uygunsuz anlarda. Okul günlerinden beri kafamın içinde yankılanan alaycı seslerden asla kurtulamadım. *Şişko Lily. Koca kemikli. Enli.* Her şeyi düşününce, parmağımda bir nikâh yüzüğü olduğuna inanamıyorum hâlâ. Birden, İtalya'daki balayımızda yatakta uzanmış olan Ed beliriyor gözlerimin önünde. Sıcak güneş ışığı krem rengi gölgeliğin arkasından içeri sızıyor. Yeni kocam bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra arkasını dönüyor...

"Benimle gelin" diyen gardiyanın sesiyle dünyaya dönüyorum.

Joe Thomas ve ben gardiyanın peşinde koridorda ilerliyoruz. Gözlerini dikmiş bakan adamların önünden geçiyoruz. Başka bir yerde olsa dokunaklı gelebilecek bir özenle akvaryumu temizleyen adamın yanından geçiyoruz. Üzerinde "Ziyaret Odası" yazan bir kapıdan içeri giriyoruz. Oda küçük. Parmaklıklı penceresinden beton bir avlu görünüyor. Odadaki her şey gri renkli; masa, iki yanındaki metal sandalyeler, duvarlar. Bir istisna gözüme çarpıyor; üzerinde bir gökkuşağı resmi olan, büyük mor harflerle UMUT yazılmış bir poster.

"Ben kapının önünde bekliyor olacağım" diyor görevli. "Sizin için uygun mu?" Tatsız bir şey söyler gibi telaffuz ediyor bütün sözcükleri.

"Hapishane görevlileri savunma avukatlarını pek sevmez" diye uyarmıştı patronum beni. "Onların oyununu bozduğunu düşünürler. Bilirsin. Polis ve savcılık onları yakalayıp içeri tıkmak için kan, ter ve

gözyaşı akıtmıştır. Zar zor yakaladıkları suçluyu ellerinden almaya çalışan bir hain gibi görürler seni."

Neyi kastettiğini anlamıştım.

Joe Thomas sorgular gibi bana bakıyor. Kendimi toplayıp bakışlarına ciddiyetle karşılık veriyorum. Uzun boyluyum ama o benden daha uzun. "Ziyaretler gardiyanların gözetiminde yapılır ama konuşulanları duymaları gerekmez" demişti patronum. "Odada gardiyan olmadığı zaman mahkûmlar daha rahat konuşur. Her hapishanenin uygulaması farklıdır. Bazıları mahkûmla seni yalnız bırakmaz."

Ama bu gardiyan bırakmıştı.

Hayır, uygun değil böylesi demek istiyorum. *Lütfen burada benimle kal.*

"Tamam, teşekkürler" diyen sesimi duyuyorum, sanki başka birine ait. Daha cesur birine. Daha deneyimli birine.

Gardiyan bir an omuz silkecekmiş gibi görünüyor ama öyle bir şey yapmıyor. "İşiniz bitince kapıyı tıklatın" diyor.

Sonra bizi odada bırakıyor.

Baş başa.

4

Carla

Zaman yavaş geçiyordu. Bu sabah kendisine bakan altın saçlı şişman kadını görmesinin üzerinden yıllar geçmiş gibi geliyordu Carla'ya. Ama karnı açlıktan guruldamaya başlamıştı bile. Öğle yemeği saati yaklaşıyor olmalıydı.

Umutsuzca sınıfın duvarındaki saate baktı. Yelkovan onu, akrep on ikiyi gösteriyordu. On ikiyi on mu geçiyordu? Yoksa onu on iki mi? Belki de tamamen farklı bir şeydi çünkü annesi hep, "Bu ülkede hiçbir şey bizim ülkemizdeki gibi değil" derdi.

Carla bakışlarını çevresindeki sıralarda dolaştırdı. Sıraların hepsinde kurşunkalemlerle, keçeli kalemlerle ve içinde gerçek mürekkep olan dolmakalemlerle dolu yeşil tırtıllar vardı. Kendi ucuz, plastik kalem kutusundan, onun yapışkan fermuarından ve içindeki tek tükenmezkalemden nasıl da nefret ediyordu. Annesi ancak bunu alabilmişti.

Kimsenin onunla arkadaş olmak istememesine şaşmamak gerekirdi.

"Carla!"

Öğretmenin sesini duyunca yerinden sıçradı.

"Belki sen bize söyleyebilirsin" dedi öğretmen, tahtadaki sözcüğü işaret ederek. "Sence bu ne anlama geliyor?"

DAKİK? Bu sözcüğü daha önce görmemişti. Oysa her akşam yatağında oturup *Çocuklar İçin Sözlük*'ü okuyordu. Şimdiden C harfine gelmişti.

Civciv'in C'si.

Canlı'nın C'si.

Cingöz'ün C'si.

Carla her sözcüğün anlamını özenle yazmış ve anlamını hatırlatsın diye yanına küçük bir resim çizmişti.

Civciv kolaydı. Cingöz daha zordu.

"Carla!" Öğretmenin sesi daha sertti şimdi. "Yine mi hayal kuruyorsun?"

Çevresindeki çocuklar gülüştü. Carla'nın yanakları kızardı. "Bilmiyor" dedi arkasında oturan, saçları havuç rengi bir çocuk. Sonra öğretmen duymasın diye daha alçak sesle konuştu: "Kıllı Carla Spagoletti bir şey bilmiyor!"

Gülüşmeler çoğaldı.

"Kevin" dedi öğretmen. Az önce Carla'ya hitap ederken kullandığı sert tonla konuşmamıştı. "Ne dedin?"

Sonra yeniden ikinci sırada oturan Carla'ya döndü delici bakışları. Carla dersini öğrenebilmek için oraya oturmuştu. Ama arka

sıralardaki çocuklar hep yaramazlık yapmalarına rağmen azarlanmaktan kurtuluyorlardı.

"Harfleri tek tek oku Carla. Hangi harfle başlıyor sözcük?"

"D." Bu kadarını biliyordu. Sonra "A." Ve sonra...

"Hadi Carla."

"Datit" dedi Carla, yüksek sesle.

Çevresinde gülüşmeler ve kahkahalar yükseldi. "Evde yalnızca C harfine gelebildim" demeye çalıştı ama işe yaramadı. O anda çalan zil sesi kahkahaları bastırdı. Kitaplar kaldırıldı, öğrenciler ayaklandı, öğretmen öğle teneffüsü sırasındaki yeni kurallar hakkında bir şeyler söylemeye çalışıyordu ama dinleyen yoktu.

Öğle teneffüsü mü? O zaman saat onu on iki değil, on ikiyi on geçiyor olmalıydı! Carla rahat bir nefes aldı. Sınıf boşalmıştı.

Turuncu saçlı çocuk yeşil tırtıl kalem kutusunu sırasının üstünde bırakmıştı.

Tırtıl Carla'ya göz kırpıyordu. *Charlie* diyordu. *Benim adım Charlie.*

Nefes almaya bile cesaret edemeden parmak uçlarında kalem kutusunun yanına gitti ve onu okşadı. Sonra yavaşça (korkuyla ve yavaşça) Charlie'yi alıp bluzunun içine soktu. Annesi, ilk sutyeni için "neredeyse hazır" olduğunu söylemişti. Bu arada, atletle yetinmesi gerekiyordu. Ama annesinin "acil durum için" parasını sutyenine saklaması gibi o da atletinin içine bir şeyler gizleyebilirdi.

"Artık benimsin" diye fısıldadı kazağını yeniden indirirken. "Seni hak etmiyor o."

"Ne yapıyorsun?" Öğretmenlerden biri başını sınıf kapısından içeri uzattı. "Kantinde olman gerekiyor. Hemen aşağı in."

Carla diğer çocuklardan uzağa oturdu, göğsüne değen Charlie'nin farkındaydı. Her zamanki hain sataşmaları duymazdan gelerek ("Kendi spagettini getirmedin mi Carla?") tabağındaki sert eti bitirdi. Bahçeye çıkma zamanı gelince en uzak köşeye gitti, asfalta oturdu ve kendini görünmez hale getirmeye çalıştı.

Genellikle kendini üzgün hissederdi böyle anlarda. Dışlandığını hissederdi. Ama şimdi öyle hissetmiyordu. Artık tenine değen sıcak ve güven verici yeşil tırtılı vardı. "Birbirimize bakarız bundan sonra" diye fısıldadı.

"*Peki beni aldığını fark ettiklerinde ne olacak?*" diye fısıldadı Charlie ona.

"Bir şeyler düşünürüm."

Of!

Başına inen darbe öyle hızlı geldi ki havada yaklaşan futbol topunu göremedi bile. Başı döndü, sağ gözü ona ait değilmiş gibiydi.

"İyi misin Carla? İyi misin?" Öğretmenin sesi sanki çok uzaktan geliyordu. Bakışları bulanmıştı ama uzakta turuncu saçlı çocuğu azarlayan öğretmeni görebiliyordu. Tırtıl Charlie'nin gerçek sahibini.

"Kevin! Yeni kural bu sabah hepinize anlatıldı. Oyun alanının bu bölümünde top oynamak yasak. Bak ne yaptın!"

İşte bizim şansımız diye tısladı Charlie. *Ona eve gitmen gerektiğini söyle, böylece kaybolduğumu kimse fark etmeden buradan kaçalım.*

Carla sendeleyerek ayağa kalktı, yeni arkadaşının düşmesine neden olacak ani hareketler yapmamaya özen gösterdi. Charlie'yi gizlemek için kollarını kavuşturarak gülümsemeyi başardı. Aynanın karşısında provasını yaptığı cesur gülümsemelerden biriydi bu. Annesinden öğrenmişti bu numarayı. Parlak arabalı adam gelmeden önce akşamları aynanın karşısında farklı mimikler denerdi annesi. Adam zamanında geldiğinde mutlu mutlu gülümserdi. Geç kaldığında hüzünlü bir gülümsemeyle karşılardı onu. Bir bardak içki daha isteyip istemediğini sorarken burnunu hafifçe havaya kaldırırdı. Bir de Larry'yle baş başa müzik dinlemek istediklerinde Carla'yı odasına gönderirken yüzünde beliren gülümseme vardı.

Şimdi, Carla üzüntülü gülümsemeyi taklit etmeye çalışıyordu. "Gözüm acıyor. Eve gitmek istiyorum."

Öğretmen onu okul binasına götürürken kaşlarını çattı. "Anneni arayıp evde olduğundan emin olmamız lazım."

Aiuto! İmdat! Bu olasılığı düşünmemişti. "Telefonumuz çalışmıyor çünkü faturayı ödemedik. Ama annem evde."

"Emin misin?"

İlk bölümü doğruydu. Annesi bir dahaki gelişinde Larry'ye telefondan söz edecekti. O zaman Larry faturayı ödeyecek ve telefon yeniden çalışacaktı. Ama ikinci bölümü –annesinin evde olduğunu söylediği bölüm– doğru değildi. Annesi işteydi.

Ama Charlie'nin okul formasının içinde olduğu anlaşılmadan eve gitmesi gerekiyordu.

"Burada iş numarası var" dedi öğretmen, bir dosyayı açarak. "Hadi deneyelim."

Carla'nın canı sıkıldı. Titreyerek konuşulanları dinledi.

"Anlıyorum." Öğretmen ahizeyi yerine koydu. Sonra Carla'ya doğru dönüp iç geçirdi. "Annen bugün izinliymiş anlaşılan. Nerede olduğunu biliyor musun?"

"Söyledim ya, evde!" Sanki sözcükleri başka biri ağzına tıkıyormuş gibi kolayca yalan söyledi. "Kendi başıma yürüyerek eve dönebilirim" dedi. Sağlam gözünü öğretmene dikti. "Haksızlık bu."

"Buna izin veremeyiz korkarım. Arayabileceğimiz başka biri var mı? Bir komşu ya da anneni çağırabilecek başka biri?"

Bir an altın saçlı kadını ve kocasını düşündü. Ama annesi onlarla hiç konuşmamıştı. "Kendi işimize bakalım." Annesi hep böyle derdi. Larry de böyle olmasını istiyordu. Onları kendine saklamak istiyordu.

"Evet" dedi Carla, umutsuzca. "Annemin arkadaşı Larry var."

"Sende numarası var mı?"

Carla başını iki yana salladı.

"Öğretmenim! " Sınıftaki çocuklardan biri kapıyı çalıyordu. "Kevin başka birine daha top attı!"

Öğretmen homurdandı. "Geliyorum." Yolda sınıfı temizleyen kadınla karşılaştılar. Yağmur yağdığı zaman bile sandalet giyerdi bu kadın. "Sandra, bu çocuğu evine götürür müsün? Birkaç durak ötede oturuyor. Annesi de evdeymiş anladığım kadarıyla. Kevin? Kes şunu derhal!"

Yanında sandaletli kadınla evinin olduğu sokağa girdiklerinde Carla'nın başı hafiften dönmeye başlamıştı. Gözü öyle fena zonkluyordu ki etrafını göremiyordu. Kaşının üstündeki ağrı başına yayılıyordu. Ama bunların hiçbiri annesinin evde olmayacağının fark edilmesinden ve o korkunç okula dönmek zorunda kalmaktan daha kötü değildi.

Endişelenme diye fısıldadı Charlie. *Ben bir şeyler düşünürüm.*

Acele etse iyi olacaktı!

"Şifreyi biliyor musun?" diye sordu sandaletli kadın, apartman kapısı önünde durdukları zaman. Tabii ki. Apartman kapısı açıldı. Ama Carla'nın tahmin ettiği üzere, dairenin kapısını çaldıklarında karşılık veren olmadı.

"Belki annem süt almaya çıkmıştır" dedi Carla, umutsuzca. "O gelene kadar içeride bekleyebiliriz."

Carla, annesi işten dönmeden önce hep böyle yapardı. Üstünü değiştirir, biraz ortalığı toplar (çünkü annesi sabahları hep acele çıkmak zorunda kalırdı) ve akşam yemeği için risotto ya da makarna yapmaya koyulurdu. Bir keresinde, gerçekten çok sıkıldığı bir günde annesinin "özel şeylerini" sakladığı yere, yatağının altına bakmıştı. Burada içinde fotoğraflar olan bir zarf bulmuştu. Fotoğrafların hepsinde şapkasını yatırmış, güvenle gülümseyen aynı genç adam vardı. İçinden gelen sesi dinlemiş, fotoğrafları yerine kaldırmış ve bu konuda annesine bir şey söylememişti. Ama o günden beri annesi dışarıdayken arada bir fotoğraflara bakıyordu yeniden.

Ama şimdi, koridorun diğer ucundaki sandalyeyi alıp kapının üstünü yoklayınca, yedek anahtarın her zamanki yerinde olmadığını

görmüştü. Dairelerinin numarası 7'ydi. Taşınırlarken, annesi bunun şanslı bir rakam olduğunu söylemişti. Tek yapmaları gereken şansın çıkıp gelmesini beklemekti.

Apartmanın arka tarafındaki çöpün yanında bir arka kapı vardı, keşke anahtarı olsaydı. Ama yedek anahtar aslında Larry içindi, böylece istediği zaman içeri gelip annesiyle birlikte biraz dinlenebiliyordu. Annesi, o kapının Larry'nin zemin katındaki özel girişi olduğunu söyleyip gülerdi.

"Seni burada bırakamam" dedi sandaletli kadın. Sanki olanların hepsi Carla'nın suçuymuş gibi sızlanıyordu. "Geri dönmeliyiz."

Hayır. Lütfen. Olmaz. Kevin'dan korkuyordu. Diğer çocuklardan da. Charlie, bir şey *yap*.

O sırada uzaktan yaklaşan ayak seslerini duydu.

5

Lily

TEMYİZ.

TEMYİZ.

TEMYİZ.

Joe Thomas karşımda oturuyor, bir kâğıt parçasına bu sözcüğü yazıyor.

Normalde kulaklarımın arkasına sıkıştırdığım saçımı geri itiyorum, koridordan içeri sızan pişmiş lahana kokusuna aldırmamaya çalışarak Joe Thomas'la aramdaki masanın üzerindeki üç çizgiye yeniden bakıyorum. Bir saat önce tanıştığım nazik adam yok karşımda artık. Bu adam tek kelime bile etmedi. Şimdi, sanki konuşmamı bekliyormuş gibi kalemini masaya bırakıyor. Onun kurallarıyla oynamam gerektiğini düşünüyor besbelli.

Başka biri için sinir bozucu olabilirdi bu durum.

Ama büyürken edindiğim onca deneyim şimdi işime yarıyor. Daniel hayattayken (bu sözcükleri söylemekte hâlâ zorlanıyorum) kâğıtlara sözcükler ve cümleler yazardı. Ters sözcükler. Tepetaklak sözcükler. Tuhaf sıralanmış sözcükler.

"Elinde değil" derdi annem. Ama ben aslında öyle olmadığını biliyordum. İkimiz baş başa kaldığımızda kardeşim sözcükleri normal yazardı. *Bir oyun bu* derdi muzipçe parlayan bakışları. *Bana katıl! Onlara karşı biz!*

Şimdi, Joe Thomas'ın da benimle oyun oynadığından kuşkulanıyorum. Bana beklenmedik bir güç ve heyecan veriyor bu durum. Yanlış kişiyi seçti oynamak için. Bütün numaraları bilirim ben.

"Temyiz" diyor yavaşça. "Bu sözcüğü farklı şekillerde yorumlamak mümkün, öyle değil mi?"

Joe Thomas, topuklarını birbirine vuruyor. Pat pat. Pat pat. "Kesinlikle öyle. Ama herkes böyle düşünmüyor."

Yarım ağızla gülüyor. Kuru bir gülüş. Sanki onun gibi düşünmeyenler hayatta önemli bir şeyi kaçırıyorlarmış gibi.

Mor renkli UMUT posterini duvara kimin astığını merak ediyorum. İyi niyetli bir görevli belki? Veya her şeye burnunu sokan bir ziyaretçi? Hapishanede her türlü tiple karşılaşabileceğimi öğrenmeye başlıyorum.

Müvekkilim de onlardan biri.

Biraz umut bana da iyi gelirdi. Önümdeki belgelere bakıyorum. "Temyizi konuşabiliriz. Önce rapora bakalım. Kaynar suyun kız arkadaşının derisini soyduğu yazıyor burada."

Joe Thomas'ın yüzünde hiçbir değişiklik olmuyor. Gerçi ne bekliyorum ki? Suçlamalara ve ithamlara alışık olmalı. Bu hapishanede işler böyle yürüyor. Bu tür görüşmelere "tartışma" diyorlar. Psikologlar mahkûmlarla işledikleri suçların nedenleri hakkında konuşuyor. Mahkûmlar toplanıp kendi aralarında aynı şeyleri tartışıyor. Tecavüzcülerden biri bir başka mahkûmun neden annesinin gırtlağını

kestiğini soruyor. Diğeri de ona on üç yaşında bir çocuğa topluca tecavüz edenler arasında ne aradığını.

Patronum bu ayrıntıları keyifle, uzun uzun anlatmıştı. Sanki beni korkutmak ister gibiydi. Ama işte burada, hapishanedeyim ve beklenmedik bir merak kaplıyor içimi yavaş yavaş. Joe Thomas kız arkadaşını *neden* kaynar su dolu bir küvette öldürmüştü?

Tabii bunu gerçekten yaptıysa.

"Savcının iddianamesini yeniden gözden geçirelim" diyorum.

Yüzü, sanki bir alışveriş listesini gözden geçirmeyi teklif etmişim gibi ifadesiz.

Notlarıma bakıyorum ama aslında belgelerde yazanları hatırlamaktan çok onun karanlık bakışlarından kaçınmak istiyorum. İyi bir avukatın fotoğrafik belleği olmalıdır, ben her ayrıntıyı hatırlayabiliyorum. Bazen keşke hatırlamasaydım diyorum. Ama şu anda hatırlamam çok önemli.

"Sarah ve sen bir pub'ta tanışmış, birkaç ay sonra birlikte yaşamaya başlamışsınız. Arkadaşları mahkemede 'inişli çıkışlı' bir ilişkiniz olduğunu söylemiş. Annesiyle babası tanık kürsüsüne çıkıp senin çevresini kontrol etmeye meraklı biri olduğunu, ona zarar vereceğinden korktuklarını ve bunu Sarah'ya söylediklerini anlatmışlar. Polis raporlarına göre Sarah bir keresinde onu arka merdivenlerden ittiğin ve sağ bileğinin kırılmasına neden olduğun gerekçesiyle senden şikâyetçi olmuş. Ama sonra şikâyetini geri çekmiş."

Joe Thomas hemen başını salladı. "Evet. İçmeyeceğine söz verdiği halde içtiği için düştü merdivenlerden. Başlangıçta beni suçladı çünkü ailesinin yeniden alkol kullanmaya başladığını bilmesini istemiyordu." Omuz silkiyor. "Alkolikler yalancı olur."

Bilmez miyim?

"Ama eski bir kız arkadaşın da suçlamış seni benzer şekilde. Onu takip ettiğini iddia etmiş."

Sinirli bir ses çıkarıyor. "Takip etmek denemez yaptığıma. Gerçekten söylediği yere gidip gitmediğini kontrol etmek için birkaç kez onun peşinde dolaştım. Zaten şikâyetini geri çekti o da."

"Onu tehdit ettiğin için mi çekti şikâyetini?"

"Hayır. Onu sevdiğim için takip ettiğimi anladığı için." Bana boş boş bakıyor. "Neyse, zaten kısa süre sonra ayrıldım ondan."

"Neden?"

"Nedeni belli değil mi?" der gibi bakıyor bana. "Benim kurallarımla yaşamayı reddettiği için artık umursamıyordum onu."

Kontrol manyağı demişken.

"Sonra Sarah'yla tanıştın."

Başını sallıyor. "Bir yıl iki gün sonra."

"Tarihten çok emin görünüyorsun."

"Tarihler ve rakamlarla iyidir aram."

Bunu övünerek söylemiyor. Daha çok belirtilmesi gereken bir gerçeği laf arasında söyler gibi çıkıyor ağzından sözcükler.

Devam ediyorum. "Öldüğü gece, komşuların çığlıklar duymuşlar."

Joe başını iki yana sallıyor. "Jonas'lar mı? O ikisi bizim aleyhimize olabilecek her şeyi söylerlerdi. Avukatıma da anlatmıştım bunu. O eve taşındıktan sonra onlarla sürekli sorun yaşamıştık."

"Sence uydurdular mı bunu yani? Neden böyle bir şey yapsınlar ki?"

"Ben onlar değilim, neden yaptıklarını bilemem. Ama dediğim gibi, iyi anlaşamıyorduk. Yüksek sesle televizyon izliyorlardı. Evde huzurumuz yoktu. Şikâyet ettik ama dinlemediler. Bahçesinden söz etmem yaşlı Jonas'ın hiç hoşuna gitmiyordu. Bahçenin hali haraptı. Bizim pırıl pırıl, bakımlı bahçemizi kötü gösteriyordu. Zamanla işler gittikçe çirkinleşti. Bizi tehdit etmeye başladılar. Bahçemize çöp attılar." Ağzı geriliyor. "Ama beni cinayetle suçlamakla fazla ileri gittiler."

"Kazandaki parmak izlerini nasıl açıklıyorsun?" diyorum raporun önemli bölümlerini işaret ederek. "Savcı su ısıtıcısını sonuna kadar açtığını söyledi."

Karanlık gözlerinde en ufak bir kımıltı olmuyor. "O zaman avukatıma da söylemiştim. Yeniden tekrar etmem gerekiyor mu? Pilot ışığı sürekli sönüyordu, sürekli yeniden yakmam gerekiyordu. Tabii ki parmak izlerim olacaktı su ısıtıcısının üzerinde."

"Peki onu sen öldürmediysen Sarah nasıl öldü? Bedenindeki morlukların nasıl olduğunu açıklayabiliyor musun?"

Parmaklarını sessiz bir ritme eşlik eder gibi masanın üstünde tıkırdatmaya başladı. "Bak, neler olduğunu sana anlatacağım" dedi. "Ama kendi yöntemimle anlatmama izin vermek zorundasın."

Bu adamın kontrol etmeye ve yönetmeye ihtiyaç duyduğunu anlıyorum. Belki de bir süre kontrolde olduğunu sanmasına izin verir ve bu sayede ondan bir şeyler öğrenebilirim. "Peki."

"İşten eve dönmekte geç kalmıştı. Eve döndüğünde saat sekizi iki geçiyordu. Genellikle akşamüstü altıda evde olurdu. Çok dakikti."

Araya girmeden edemiyorum: "Bundan nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

Aptalca bir şey söylemişim gibi bakıyor bana. "Çünkü çalıştığı mağazadan eve yürümesi tamı tamına on bir dakika sürüyordu. Birlikte yaşamaya başladıktan sonra o işi kabul etmesini söylememin nedenlerinden biri de buydu. Eve yakın olması."

Aklıma Sarah'nın profili geliyor. "Moda satış asistanı." Gözümün önünde canlanan klişe görüntüler için kendimi kınıyorum hemen. Sıradan bir avukat değilim ben. Ed de sıradan bir reklamcı değil. Peki ya Joe? O tipik bir sigorta pazarlamacısı mı? Emin değilim. Rakamlar konusunda çok kesin konuştuğuna şüphe yok.

"Devam et" diye teşvik ediyorum onu.

"Sarhoştu. Bu kadarı belli zaten."

"Nasıl anladın?"

Yeniden *"Aptal mısın nesin?"* diyen bir bakış.

"Zorlukla ayakta duruyordu. Şarap kokuyordu. Yarım şişe de votka içmişti ama onun kokusunu almak zordur."

Dosyamı kontrol ediyorum. Doğru söylüyor. Sarah'nın kanındaki alkol oranı yüksekti. Ama bu onu öldürmediğini kanıtlamaz. "Sonra?"

"Geç kaldığı için tartıştık. Her zamanki gibi akşam yemeği hazırlamıştım. Domates soslu, sarmısaklı ve fesleğenli lazanya. Ama o eve gelene kadar lazanya kurudu, yenmez hale geldi. Bu yüzden tartıştık. Sesimizi yükselttik, kabul ediyorum. Ama komşularımızın iddia ettiği gibi bağırıp çağırmadık." Yüzü tiksintiyle buruşuyor. "Bir süre sonra fenalaştı, mutfağa, yere kustu."

"Sarhoş olduğu için mi?"

"Çok içenler öyle yapmaz mı? İğrençti. Biraz kendine geldi ama üstü başı kusmuk olmuştu. Ona gidip yıkanmasını söyledim. Küveti her zamanki gibi dolduracağımı söyledim. Ama o bunu istemedi. Kapıyı yüzüme kapadı ve banyodaki radyonun sesini açtı. Radyo 1'i dinliyordu. En sevdiği istasyon. Ben de onu kendi haline bırakıp mutfağı temizlemeye gittim."

"Sarhoş olduğu halde banyoda yalnız kalması seni kaygılandırmadı mı?"

"Başlangıçta hayır. Az önce dediğim gibi, kustuktan sonra kendine gelmiş, biraz daha ayılmıştı. Zaten ne yapabilirdim ki? Beni yeniden polise şikâyet etmesinden korktum. Sarah'nın hayal gücü çok fazla çalışabiliyordu bazen."

"Ne zaman gidip onu kontrol ettin peki?"

"Yarım saat kadar sonra endişelenmeye başladım. Su sesi gelmiyordu içeriden, kapıyı çaldığım halde sesi çıkmıyordu. Ben de içeri girdim." Yüzü ifadesizleşti. "O zaman buldum onu. Yüzü görünüyordu ama onu tanımakta zorlandım. Derisi mosmordu. Koyu kırmızı ve mor. Bir bölümü soyulmuştu. Her yanı su toplamıştı."

İstemsizce ürperiyorum.

Joe bir an sessiz kalıyor. Sustuğu için memnunum. "Kayıp küvete düşmüş olmalıydı. Su da çok sıcaktı" diye devam ediyor. "Otuz dakika geçmesine rağmen su çok sıcaktı, küvete girdiğinde nasıl ol-

duğunu hayal edemiyorum. Onu sudan' çıkarmaya çalışırken ben de yandım. Onu hayata döndürmeye çabaladım ama ilkyardım yapmayı bilmiyordum, doğru şeyi yapıp yapmadığımı bile bilmiyordum. Bunun üzerine 999'u aradım."

Son bölümü sakin, ifadesiz bir ses tonuyla söylüyor. Kafası karışık değil ama anlattıklarına yabancılaşmış gibi bir hali de yok. Kendine hâkim olmaya çalışan birine benziyor.

"Polisler eve geldiklerinde senin fazla sakin olduğunu söylemişler."

Bakışları yeniden benimkileri buluyor. "İnsanlar duygularını farklı şekillerde gösterir. En çok ağlayıp haykıran kişinin en fazla üzülen kişi olduğunu kim iddia edebilir?"

Aslında haklı.

"Sana gerçekleri anlatıyorum" diyor kararlı bir tavırla.

"Ama jüri suçlu olduğuna karar verdi."

Bakışlarının sertleştiğini fark ediyorum. "Durumu yanlış anladılar. Savunma avukatım ahmağın biriydi."

Üzerinde UMUT yazan poster alay eder gibi bakıyor bana duvardan.

"Temyize başvurmak için yeni deliller gerekir. Söylediklerinin çoğu dosyalarda var zaten. Haklı olsan bile kanıtlayamayız."

"Biliyorum."

Sabrım taşmaya başlıyor. "Peki elinde yeni kanıtlar var mı?"

Dikkatle bana bakıyor. "Onu sen bulacaksın." Kalemi yeniden eline alıyor. Yeniden "TEMYİZ" yazıyor kâğıda. Tekrar tekrar.

"Bay Thomas. Yeni kanıtınız var mı?"

Yazmaya devam ediyor. Bir tür ipucu mu?

"Sence var mı?"

Sinirim bozuluyor ama bekliyorum. Sessizlikle karşılık vermeyi de kardeşim öğretti bana.

Daha önce farkına varmadığım bir saatin tik-taklarını duyuyorum. Saatin altına sıkıştırılmış kâğıtta DOKUNMAYINIZ yazıyor. Kendimi tutamayıp hafifçe gülüyorum. Sessizliği bozmaya yetiyor.

"Eski saati çaldı birisi" diyor eğlenmiş gibi görünen Joe Thomas. "Nasıl çalıştığını anlamak için parçalarına ayırdı."

"Başarılı oldu mu?"

"Hayır. İşini bitirdi." Yüzünde yeniden sert bir ifade beliriyor, elini gırtlağına götürüp hayali bir çizgi çekiyor. "Bozdu."

Bu hareketi beni ürkütmek için yaptığını anlıyorum. İşe yarıyor. Ama bunu göstermeye niyetim yok. Dikkatle masadaki kâğıt parçasına bakıyorum. Bu kez kâğıda "çan" yazdığını fark ediyorum. Çan nereden çıktı şimdi?

"Rupert Brooke." Sanki tahmin etmem gerekirmiş gibi söylüyor bunu. "Bilirsin. 'Çayına hâlâ bal atıyor musun?' Yeşil köyün üzerinde yankılanan çan sesleri, falan filan."

Şaşırıyorum. "Savaş şairlerini sever misin?"

Omuz silkiyor, pencereden avluya doğru bakıyor. "Onları tanımıyorum ki sevip sevmediğimi söyleyebileyim. Nasıl hissettiklerini biliyorum ama."

"Nereden biliyorsun bunu?"

Bana doğru dönüyor. "Dersinizi pek iyi çalışmadınız, değil mi Bayan Hall?"

Donup kalıyorum. Kendimi Lily Macdonald diye tanıttığımı duymadı mı? Kızlık adım Hall'u nereden biliyor? Aklıma sunağın başında sıcacık eliyle elimi tutan Ed geliyor bir an. Bu görüşme evlenmemden önce ayarlanmıştı, Joe Thomas'a kızlık soyadımı vermiş olabilirler. Kendimi tanıtırken beni dinlememiş de olabilir. Şu aşamada hatayı düzeltmemenin daha iyi olabileceğini söylüyor içimden bir ses. Söze onun hatasını düzelterek başlamamalıyım.

Ayrıca, dersimi çalışmak konusunda söyledikleri daha can sıkıcı. Neyi kaçırdım? Patronum bize sürekli, yanılmak bir avukat için lükstür der. Şimdiye dek iyi idare ettim. Benimle aynı zamanda işe başlayan ve temyiz başvurusunu gereken süre içinde yapmadıkları için kovulan acemi avukatlardan biri olmadım.

"Notlarında yazmıyordur" diye ekliyor, bakışlarımı yere çevirirken bana bakıyor. "Ama daha fazla araştırma yaparsınız diye ummuştum. Bir düşün. Savaş şairleri. Neler geçti başlarından? Eve döndüklerinde nasıl davranışlar sergilediler?"

Üniversiteliler Yarışıyor'da soruya cevap vermekte zorlanan öğrencilerden biri gibi hissediyorum kendimi. "Şoktaydılar" diyorum. "Travma sonrası stres bozukluğu yüzünden konuşmayı reddetti birçoğu."

Başını sallıyor. "Devam et."

Umutsuzluk içinde belleğimi kurcalıyorum. "Bazıları şiddete başvurdu."

Joe Thomas kollarını kavuşturup arkasına yaslanıyor. Yüzünde halinden memnun bir gülümseme beliriyor. "Kesinlikle."

Bir şey anlamıyorum. "Ama sen savaşa katılmadın."

"Evet."

"Kız arkadaşını neden öldürdün o zaman?"

"İyi deneme. Suçu reddettim ben, hatırlarsan. Jüri hata yaptı. Bundan ötürü temyize gidiyorum." İriyarı gövdesiyle uyumlu görünmeyen, daha çok bir sanatçıya aitmiş gibi görünen ellerinin uzun parmaklarıyla notlarımı işaret ediyor. "Hepsi burada var. Fazladan bir ipucu hariç yani. Artık top sizde."

Joe Thomas birden ayağa kalkınca sandalyesi gürültüyle yere sürtüyor. Bir an oda çevremde dönüyor, ağzım kuruyor. Ne oluyor? Tek bildiğim, adamın koyu renkli, neredeyse simsiyah gözlerinin bana bakıyor gibi göründüğü. İçimde neler olduğunu biliyor bu gözler. Ed'in göremediği şeyleri görüyorlar.

En önemlisi de, yargılamıyorlar.

Bana doğru eğiliyor. Kokusunu alıyorum. Parfümünü çıkaramıyorum. Kocamınki gibi çam ya da limon kolonyası değil. Daha çok ham, ıslak, topraksı ve hayvansı bir koku. Soluğum tuhaf bir şekilde kesiliyor.

BAM!

Yerimden sıçrıyorum. O da öyle. Şaşkınlıkla gürültünün geldiği yere, pencereye doğru dönüyoruz. Pencerenin önünde iri, gri renkli bir güvercin var. Beyaz bir tüyü rüzgârda hafifçe sallanıyor; kuş uçarken cama çarpmış olmalı. Mucizevi bir şekilde uçup gidiyor.

"Yaşıyor" diyor Joe Thomas ifadesiz bir sesle. "Sonuncusu ölmüştü. Demir parmaklıklardan uzak duracaklarını sanıyor insan. Ama durmuyorlar. Belki de ne yaptıklarını biliyorlar. Ne de olsa kuşlar bizim hiç bilmediğimiz yüksekliklere çıkıyor."

Suçlular belli konularda oldukça yumuşak olabilir diye uyarmıştı patronum beni. Bunun seni kandırmasına izin verme.

"Artık gitmeni, gelecek hafta buraya dönmeni istiyorum." Talimatlar ağzından dökülüyor. "O zamana dek savaş şairleriyle aramdaki bağlantıyı çözmüş olman gerek. Böylece temyiz başvurumun temellerini de anlayabilirsin."

Bu kadarı yeter. "Burada oyun oynamıyoruz" diyorum kısaca. Göğüskafesime dolan korku ve heyecan karışımı duyguyu gizlemeye çalışıyorum. "Yasal ziyaretleri ayarlamanın zaman aldığını gayet iyi biliyorsun. O kadar kısa sürede buraya dönemeyebilirim. Bu ziyareti elinden geldiğince değerlendirmen gerekiyor."

Omuz silkiyor. "Madem öyle diyorsun." Güneşten yanmış bileklerime, gümüş bileziğime ve parlak altından yeni nikâh yüzüğüme bakıyor. "Bu arada adını yanlış söyledim, değil mi? Bayan Macdonald demem gerekiyordu. Balayınız iyi geçmiştir umarım."

Taksi şoförü beni istasyonda indirdiğinde hâlâ titriyorum. Joe Thomas balayında olduğumu nereden anladı? Patronum görüşmeyi ayarlayan kişiye bundan söz etmiş olabilir mi? Öyleyse, bana verdiği öğütlerden birini tutmamış demektir: "Kendinle ilgili hiçbir ayrıntıyı paylaşma onunla. Müvekkilinle aranda belli sınırları koruman gerekiyor."

Bu tavsiye de, gardiyanın bazı tavsiyeleri gibi saçma gelmişti bana. Hapishane ziyaretçileri ya da gardiyanlarla mahkûmlar arasındaki

gizli ilişkiler anlatıldığında herkes gibi ben de şaşırırdım. Fakat bir avukatla müvekkili arasında böyle bir ilişki olduğunu duymadım hiç. Kafama dolan tuhaf düşüncelere gelince, bunların hepsi kuruntuydu. O kadar. İtalya konusundaki hayal kırıklığım da öyle.

Joe'nun "yanlışlıkla" kızlık adımı kullanmasına gelince, bunu bilerek yapmış olabileceğini düşünüyorum. Beni biraz şaşırtmak için herhalde. Ama neden böyle bir şey yapmak istesin?

"Beş pound bayan."

Taksi şoförünün sesi düşüncelerimi bölüyor. Araya girdiği için minnettar kalarak cüzdanımda bozuk para arıyorum.

"Bu bir euro." Sanki onu kandırmaya çalışmışım gibi kuşkucu bir tavırla konuşuyor.

"Çok affedersiniz" diyor, kıpkırmızı yüzümle doğru miktarı uzatıyorum. "Yurtdışındaydım da, paralar birbirine karışmış olmalı."

Verdiğim bahşişi söylediklerime inanmamış gibi aksi bir ifadeyle alıyor. Bir hataydı. Basit bir hata. Ama kolayca yalan zannedilebilecek bir hata. Joe Thomas da böyle mi hissediyor? Bir hata yapmış olması, yanlış anlaşılmaktan bıkması ve benimle oyun oynamaya karar vermiş olması mümkün mü? Gerçi bu epey anlamsız bir şey olurdu.

Saatime göz atıyorum. Vakit sandığımdan daha geç. Ofise gitmek yerine eve gidip notlarımı temize çeksem daha iyi olacak. Hem böylece Rupert Brooke'u da araştırabilirim. Müvekkilim özel hayatım hakkında bildikleriyle beni şaşırtmış olabilir ama cevabını bilmem gereken bir soru sormuş gibi dikkatimi de çekti söyledikleri.

"Ondan mümkün olduğunca fazla şey öğren" demişti patronum. "Temyiz başvurusu yapmak için bize gelen oydu. Yani elinde yeni kanıtlar olması gerekiyor – tabii tek istediği biraz ilgi değilse. Bu çok sık olur. Her halükârda fikir almamız gerekebilir."

Bir başka deyişle, bir dava vekiline danışmamız gerekebilir.

Can sıkıcı ama fazla ilerleme kaydedemediğimin farkındayım. Hangi gerekçeyle temyize başvurabiliriz? Delilik olur mu acaba?

Yoksa davranışları yalnızca biraz eksantrik mi? Başka müvekkiller de avukatlarına böyle bulmacalar hazırlıyor mudur? Yine de, Joe'nun hikâyesinde bana gerçekçi gelen bir şeyler var. Sarhoşlar yalan söyler. Komşular yalan söyleyebilir. Jüriler yanlış karar verebilir.

Başımın içinde dönen farklı argümanlar yüzünden trenle dönüş yolculuğu sabahkinden çok daha kısa sürüyor. Bana çok kısa gelen bir sürenin ardından eve dönen otobüsteyim. Bu sözcüğü düşününce ürperiyorum. Ev! Devon'daki eve değil, Clapham'daki evimize dönüyorum, evlendikten sonra yerleştiğimiz ilk daireye. Yemek pişirmeye vaktim olacak. Spagetti bolonez mi yapsam? Fazla karmaşık bir yemek değil. Annemin balayı için aldığı koyu mavi sabahlığı giyebilirim. Ortalığı biraz toparlayabilirim. Evi Ed'in dönüş saati için hazırlayabilirim. Yine de bir şeyler yanlışmış gibi geliyor bana.

İşten erken ayrıldığım birkaç seferde kendimi yaramaz bir öğrenci gibi hissettim. Aslında hiçbir zaman öyle bir öğrenci olmadım. Bütün karnelerime "zeki" ve "kavrayışlı" gibi daha önemli sıfatların yokluğunu teselli etmek istercesine "çalışkan" yazılırdı. Yalnızca çok çalıştığım için ülkenin en prestijli üniversitelerinden birini kazanmam herkesi –en çok da beni– şaşırttı, bu bir sır değil. Onca rekabete rağmen bir hukuk firmasına kabul edilmem de öyle. Her şeyin sürekli ters gitmesini beklediğiniz halde doğru gitmesi epey şaşırtıcı olabiliyor.

Babam, "Neden avukat olmak istiyorsun?" diye sormuştu.

Bu soru gereksiz yere havada asılı kalmıştı.

"Daniel yüzünden elbette" demişti annem. "Lily dünyayı düzeltmek istiyor. Değil mi canım?"

Şimdi, otobüsten inerken, bugün kardeşimi uzun zamandır düşünmediğim kadar çok düşündüğümü fark ediyorum. Joe Thomas yüzünden olmalı. Aynı savunmacı duruş. Aynı zamanda incinebilirlik gibi görünen sertlik. Aynı oyun oynama sevgisi. Açıkça karşı konulmasına rağmen kendinden bekleneni yapmayı reddetmek.

Joe'nun bir suçlu olduğunu hatırlatıyorum kendime. Bir katil. Seni istediği gibi yönlendirmeye çalışan bir katil diye azarlıyorum kendimi. Dairemize doğru yürürken ön kapıdaki posta kutusunda durup mektupları alıyorum. Bir fatura gelmiş. Şimdiden demek?

Bir an sinirleniyorum – Ed'e bu kadar yüklü bir mortgage yükünün altına girmememiz gerektiğini söylemiştim ama beni bir şekilde idare edeceğimize ikna etti. Duruyorum. 7 numaralı dairenin önünde bir kadın ve çocuk duruyor. Bu sabah gördüğüm lacivert formalı kız çocuğunu tanıyorum. Ama kadın, kızın siyah, dalgalı saçlı annesi değil. Tahminen otuzlu yaşlarında, sıradan bir kadın kapıdaki. Bu havada kırmızı renkli sandaletler giymiş.

Onlara yaklaşınca, çocuğun gözünün mosmor olduğunu görüyorum. "Neler oluyor?" diye soruyorum aksi bir sesle.

"Carla'nın annesi misiniz?" diye soruyor kadın.

"Ben komşularıyım." Kızın gözündeki korkunç morluğa bakıyorum. "*Siz* kimsiniz?"

"Carla'nın okulundaki görevlilerden biri" diyor kadın.

Bunu gururla söylüyor sanki.

"Okul bahçesinde ufak bir kaza oldu, onu evine götürmem söylendi. Ama Bayan Cavoletti evde yok, patronu bugün işe gelmediğini söyledi, bu yüzden okula dönmemiz gerekiyor."

"Hayır. Hayır!"

Çocuk –adı Carla mıydı?– kolumu çekiştiriyor. "Seninle kalabilir miyim lütfen? Lütfen. Lütfen."

Kadın kararsız görünüyor. Ne yapacağını bilemez gibi bir hali var. Bu duyguyu biliyorum. Tabii ne yapacağını bilememekte haklı. Beni tanıyor gibi davranmasına rağmen bu çocuğu tanımıyorum aslında. Ama okulda canının yandığı kesin. Bunun nasıl bir şey olduğunu da bilirim.

"Hastaneye götürülmesi gerek" diyorum.

"Buna vaktim yok!" diyen kadının gözleri panikle açılıyor. "Kendi çocuklarımı okuldan almam lazım."

Bunların hiçbiri beni ilgilendirmiyor tabii. Ama çocuğun yüzündeki sıkıntılı ifadeyi görünce ona yardım etmek istiyorum. "O zaman ben götürürüm."

Kartvizitimi çıkarıyorum. "Bilgilerim burada."

Lily Macdonald. LLB. Avukat.

Okul görevlisi yeteri kadar tatmin olmuş görünüyor. Belki de olmaması gerekir.

"Hadi gidelim" diyorum. "Taksi tutup hastaneye gideriz. Sizi bir yere bırakmamı ister misiniz?"

Kadın reddediyor ama teklif onu memnun etmiş görünüyor.

Koşullar uygunsa bir çocuğu kaçırmanın ne kadar kolay olabileceğini fark ediyorum.

"Benim adım Lily" diyorum kadın gittikten sonra. Bir not yazıp olanları açıklıyor, Carla'nın annesi bulsun diye 7 numaralı dairenin kapısının altından içeri atıyorum. "Yabancılarla konuşmaman gerektiğini biliyorsun."

"Charlie sorun olmayacağını söyledi."

"Charlie de kim?"

Kazağının altından yeşil bir kalem kutusu çıkarıyor.

Ne kadar sevimli! Okulda benim de ahşap bir kalem kutum vardı, silgimi gizli gözünde saklardım.

"Gözüne ne oldu?"

Çocuk başını çeviriyor. "Yanlışlıkla oldu. Yapmak istemedi. Hataydı."

"Kim hata yaptı canım?"

Ama bu soruyu sorarken zihnime başka sesler doluşuyor.

Jüri hata yaptı diyor Joe Thomas.

Bir hata olmalı diye hıçkırarak ağlamıştı annem, Daniel'ı bulduğumuzda.

"Bu bir hata mı?" diye sormuştum kendi kendime, kilisede gelinliğimle sunağa doğru yürürken.

Artık hata yapmak yok diyorum. Carla'yı apartmandan çıkarıp taksi durağını ararken.

Bundan sonra hata yapma lüksüm yok.

6
Carla

"Kim hata yaptı canım?" demişti altın saçlı Lily, 3 numaralı daireye girerken. Sesi berraktı. Televizyondaki aktrislerden biri gibi. Annesi olsa, sosyetik derdi.

"Kevin. Sınıfımdaki çocuklardan biri. Bana top attı."

Carla, Charlie'nin tüylerini okşuyor. Tenine değen tüyleri sıcak ve rahatlatıcı. Dairede çevresine bakınıyor. Kendi daireleriyle aynı ama duvarlarında daha fazla resim var. Daha da dağınık, mutfak masasında kâğıtlar, masanın altında bir çift kahverengi ayakkabı var. Birisi ayakkabıları orada unutmuş olmalı. Kalın tabanlı, bağcıklı ayakkabılar bir erkeğe ait gibi. Annesi, ayakkabıların bir kadının gardırobundaki en önemli silahlar olduğunu söylemişti. Carla anlamadığını söyleyince, annesi gülmüştü.

"Annen işte değilmiş, nerede olduğunu biliyor musun?"

Carla omuz silkti. "Belki arkadaşı Larry'yledir. Bazen Larry onu dükkânın çevresindeki yerlere öğle yemeğine götürür. Annem kadınları güzelleştiren şeyler satan bir dükkânda çalışıyor."

"Peki nerede bu dükkân?"

"Night Bridge denen bir yerde."

Carla komik bir şey söylemiş gibi hafif bir gülümseme belirdi kadının yüzünde. "Knightsbridge'i mi kastediyorsun?"

"Non lo so." Annesini evde İngilizce konuşmaya ikna etmeye çalıştığı halde, Carla yorulduğunda İtalyanca konuşmaya başlardı.

"Ona nerede olduğumuzu açıklayan bir not bıraktık. Taksi birkaç dakika sonra gelir."

Carla hâlâ Charlie'nin yumuşak, yeşil tüylerini okşuyordu. "Charlie de bizimle gelebilir mi?"

"Elbette gelebilir."

"Charlie erkek. Adını o yüzden Charlie koydum."

Kadın gülümsedi. "Çok hoş."

Gördün mü diye fısıldadı Charlie. *Sana bir yolunu bulacağımızı söylemiştim.*

Hastanede Carla'ya iyi davrandılar. Gülümseyen hemşirelerden biri ona şeker verdi. Şeker damağına yapışınca, onu yapıştığı yerden kurtarmak için parmağını ağzına soktu Carla. Annesi, Larry getirmediği sürece evde şeker yemesini yasaklamıştı. Şeker insanı şişmanlatırdı, o zaman kiranızı ödeyecek bir erkek arkadaş bulamazdınız.

Altın saçlı kadının şeker yediğini annesine söylemeyeceğini umuyordu.

"Hoşuna giden bir şeyler düşünürsen canın fazla yanmaz" dedi yeni arkadaşı. Hemşire kaşına yakan bir şey sürerken, Carla'nın elini tuttu.

Carla yeni arkadaşının adını düşündü. Lily! Ne güzel isim! Larry annesini ziyarete geldiğinde bazen zambak getirirdi. Bir keresinde kendisi yattıktan sonra annesiyle Larry öyle çok dans etmişlerdi ki zambaklar yere düşüp halıda parlak sarı izler bırakmıştı. Neler olduğunu görmek için kalkıp odaya gittiğinde Larry "hiçbir şey olmadığını" söylemişti. Yerdeki lekeyi temizlettirecekti. Belki annesinin bluzunu da tamir ettirirdi. Bluzun en üst üç düğmesi kırmızı şekerler gibi yere saçılmıştı.

Eve dönmek için taksiye biner binmez bu hikâyeyi Lily'ye anlattı. Şoför trafik olduğunu söyleyince eve uzun yoldan gittiler.

Lily bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Babanı görüyor musun?" diye sordu.

Carla omuz silkti. "Ben bebekken ölmüş. Ondan söz edersem annem ağlıyor." Sonra pencereden dışarı, yanıp sönen ışıklara baktı. Vay canına!

"Burası Picadilly Circus" dedi Lily.

"Gerçekten mi?" Carla burnunu pencereye yapıştırdı. Yağmur serpiştirmeye başlamıştı. Burnundan da yağmur suları aktığını hayal edebilirdi. "Aslanlar nerede?"

"Aslanlar mı?"

"Bir sirk olduğunu söyledin ama burada aslanlar ya da teller üzerinde yürüyen kısa etekli kadınlar yok."

Lily boğuk bir sesle güldü. Larry ziyaretine geldiğinde annesinin çıkardığı seslere benziyordu. Carla, annesiyle kendi yatak odasını ayıran duvarın diğer tarafından gelen bu sesleri duyabiliyordu.

"Öyle gülme! Doğru söylüyorum. Sirklerin neye benzediğini bilirim. Kitaplarda resimlerini gördüm."

Belki de bağırmamalıydı. Lily'nin gülümsemesi silinmişti yüzünden. Ama yapmaması gereken bir şey yaptığında annesi gibi kızmak yerine, nazik ve hoş görünüyordu Carla.

"Affedersin. Bana birini anımsattın da."

Carla hemen meraklandı. "Kimi?"

Lily başını çevirdi. "Eskiden tanıdığım birini."

Bir köprünün altından geçiyorlardı. Taksinin içi kararmıştı. Carla, Lily'nin burnunu sildiğini duydu. Köprünün altından çıktıklarında gözleri parlıyordu. "Kalem kutunu beğendim" dedi.

"Kalem kutusu değil bu. Bir tırtıl." Carla Charlie'nin yeşil tüylerini sevgiyle okşadı. "Charlie söylediğin her sözcüğü anlayabiliyor" dedi.

"Biz zamanlar benim de her söyleneni anlayan bir bebeğim vardı. Adı Amelia'ydı."

"Hâlâ seninle mi?"

Lily yüzünü yeniden çevirdi. "Hayır, değil."

Lily'nin sesi, annesinin akşam yemeğinde yalnızca bir tabak yiyecek olduğunu söylediği zamanki gibi çıkmıştı. Sorun olmazdı çünkü öyle gecelerde annesi acıkmazdı genelde. Annesinin yanında olduğu gibi sessiz kaldı Carla, çünkü yetişkinler bazen soru sorulmasından hoşlanmıyorlardı.

Bu arada, taksi geniş caddelerden, güzel mağazaların ve önlerinde ahşap sandıklar içinde meyveler duran daha küçük dükkânların önünden hızla geçiyordu. Sonunda Carla'nın tanıdığı bir parkın önünden geçtiler ve evlerinin olduğu sokağa girdiler. Charlie'nin tüyleri dimdik olmuştu. Carla, kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Annesi eve dönmüş olabilirdi. Olanlara ne diyecekti?

Asla yabancılarla konuşma. Annesi bunu Carla'ya kim bilir kaç kez söylemişti. Ama Carla bir yabancıyla hastaneye gitmekle kalmamış, Charlie'yi de çalmıştı.

"Olanları annene açıklarım" dedi altın saçlı Lily, sanki Carla'nın zihninden geçenleri okumuş gibi. Taksi yolculuğu için şoföre iki tane gerçek kâğıt banknot uzattı. Kim bilir ne kadar zengindi! "Sence eve dönmüş müdür? Eğer dönmediyse belki..."

"Piccola mia!"

Annesini görmeden önce onun yoğun parfümünün kokusunu aldı Carla. "Nerelerdeydin? Endişeden aklımı kaçıracaktım az kalsın!" Parlayan siyah gözlerini öfkeyle Lily'ye dikti. "Kızımı ne cüretle alır götürürsün? Gözüne ne yaptın? Seni polise vereceğim. Seni..."

Carla, Lily'nin annesinin söylediklerini anlamayacağını fark etti çünkü annesi İtalyanca konuşuyordu. Annesinin "şairlerin, sanatçıların ve büyük düşünürlerin dili" dediği İtalyanca. Artık bu ne demekse. Lily, *polizia* sözcüğünü duyana dek şaşkın görünüyordu. Sonra yüzü kızardı, sinirlendi.

"Kızınıza okulda bir top çarpmış" dedi. Sakin olmak için büyük çaba harcıyormuş gibi yavaşça konuşuyordu. Ama Carla onun kızardığını görüyordu. "Okul görevlilerinden biri onu eve getirmiş

ama sizi bulamamış. Kızınızı okula geri götürecekti ama işten erken dönünce onlarla karşılaştım ve gözünü tedavi ettirmek için Carla'yı hastaneye götürdüm."

"Öğretmen neden yapmamış bunu?"

Annesi İngilizce konuşmaya başlamıştı. Annesinin İngilizce konuşması Carla'yı endişelendiriyordu çünkü annesi sözcüklerin yerini sık sık karıştırıyordu. O zaman insanlar güler ya da söylediklerini düzeltirdi. Carla annesinin incinmesini istemiyordu.

"Kendi çocuklarının yanına gitmesi gerekiyormuş anlaşılan" dedi Lily.

"Seni okuldan aradılar" dedi Carla. "Ama işte olmadığını söylediler."

Annesinin gözleri büyüdü. "Elbette işteydim. Müdürüm beni bir eğitim kursuna gönderdi. Birisi bana ulaşmalıydı. *Mi dispiace.*" Annesi Carla'ya öyle bir sarıldı ki Carla bir an nefes almakta zorlandı. "Çok üzgünüm. Küçüğüme baktığınız için teşekkür ederim."

Annesi ve Carla, kirli merdivenlerde sarılıp öne arkaya sallandılar. Rahatsız olmasına rağmen, Carla'nın kalbi mutlulukla atıyordu. Parlak arabalı adam hayatlarına girmeden önce, hayatları böyleydi. Yalnızca o ve annesi. Onu dışlayan duvarların arkasından boğuk kahkahalar gelmez, kâbuslar görmezdi eskiden.

"İtalyan mısınız?" Lily'nin yumuşak sesini duyan annesi Carla'yı bıraktı ve o eski boşluk hissi doldu içine yeniden. "Kocam ve ben balayımızı İtalya'da, Sicilya'da geçirdik. Çok sevdik."

Annesinin gözlerine yaşlar dolmuştu. Gerçek gözyaşları diye düşündü Carla. Aynanın karşısında çalıştığı gerçek gözyaşları gibi değil. "Kızımın babası Sicilyalıydı..."

Carla'nın teninde ürpertiler dolaştı. Bunu bilmiyordu.

"Ama şimdi... şimdi..."

Zavallı annesi. Sesi zar zor çıkıyordu. Yardıma ihtiyacı vardı.

Carla, kendi sesinin yükseldiğini duydu: "Şimdi annem ve ben baş başayız."

Larry'den söz etme demek istedi yüksek sesle. O adamdan söz etme.

"Çok zor" dedi annesi. "Küçüğümü yalnız bırakmayı sevmiyorum ama bazen çalışmam gerekiyor. en kötüsü cumartesileri çünkü o gün okul yok."

Altın saçlı Lily başını sallıyordu. "Size yardımı olacaksa kocam ve ben arada bir ona bakabiliriz."

Carla nefesinin kesildiğini hissetti. Gerçekten mi? O zaman bütün gün kapısı kilitli dairede tek başına kalması gerekmezdi. Annesi eve dönene kadar konuşabileceği biri olurdu!

"Küçük kızıma bakar mısınız? Çok naziksiniz."

İki kadın da kızarmıştı şimdi. Lily teklifinden ötürü pişman mıydı? Carla öyle olmadığını umuyordu. Yetişkinler sık sık vaatlerde bulunur sonra da bu vaatleri yerine getirmezlerdi.

"Artık gitmem gerek." Lily çantasına baktı. "Yapacak işlerim var, siz de kızınızla baş başa kalmak istersiniz. Kaşındaki kesik için endişelenmeyin. Hastanede hemen iyileşeceğini söylediler."

Annesi kıkırdadı. "O okul beş para etmez. Yarın öğretmenlerle konuşacağım."

"Ama konuşamazsın anne, işte olacaksın!"

Annesi dilini şaklatarak onu daireye soktu hemen.

"İhtiyacınız olursa 3 numaralı dairedeyiz" diye seslendi Lily arkalarından. Annesi onu duymuş muydu? Carla her olasılığa karşılık dairenin numarasını zihnine kaydetti.

Yalnız kalır kalmaz, annesi onu azarlamaya başladı. Parlak kırmızı gülümsemesi kırmızı bir somurtuşa dönüşmüştü şimdi. Yetişkinler nasıl bu kadar hızlı değişebiliyorlardı?

"Bir daha asla, asla yabancılarla konuşma." Annesi parmağını kaldırmış Carla'nın burnuna doğru sallıyordu. Carla, tırnak cilasında küçük bir çizik olduğunu fark etti. Tırnağının sağ tarafında. "Bu kez şanslıydın ve bir melekle karşılaştın ama gelecek sefere şeytanla karşılaşabilirsin. Anladın mı?"

Tam olarak anlamamıştı ama soru sormaması gerektiğini biliyordu Carla.

Yalnızca bir sorusu vardı.

"Babam gerçekten Sicilya'dan mı geldi?"

Annesinin yüzü kıpkırmızı oldu. "Bu konudan söz edemem. Beni ne kadar üzdüğünü biliyorsun." Sonra kaşlarını çatıp Carla'nın bluzunu inceledi. "Ne gizliyorsun sen orada?"

Carla, Charlie'yi istemeye istemeye kazağının altından çıkardı. "Bir tırtıl." Korkudan zorlukla söyleyebilmişti bunları.

"Almamı istediğin kalem kutularından biri mi bu?"

Carla ancak başını sallayabildi.

Annesinin gözleri kısıldı. "Onu birinden mi aldın? Başka bir çocuktan? O yüzden mi gözün morardı?"

"Hayır! Hayır!" Şimdi İtalyanca konuşmaya başlamışlardı. Hızlıca. Akıcı bir şekilde. Umutsuzca.

"Lily sana söyledi ya. Birisi bana top attı okulda. Ama hastaneden dönerken bana kendimi daha iyi hissedeyim diye Charlie'yi aldı."

Annesinin yüzü yumuşadı. "Çok nazik biri. Ona teşekkür etmeliyim."

"Hayır." Carla, bir damla çişin bacağından aşağı süzüldüğünü hissetti. Endişelendiğinde bazen böyle olurdu. Okuldaki çocukların onunla alay etmesinin nedenlerinden biri de buydu. Bir keresinde beden dersinde olmuştu. *Pis kokulu Carla Spagoletti! Neden gerçek bebekler gibi altına bez bağlamıyorsun?*

"Çok utanır ama" dedi Carla. "Larry gibi. İngilizler nasıldır bilirsin."

Nefesini tutup bekledi. Parlak arabalı adam onlara bir şeyler verdiğinde, annesi onu utandırmamak için hediyelerinden fazla söz etmemeleri gerektiğini söylerdi.

Sonunda annesi başını salladı: "Haklısın."

Carla rahatladı, tuttuğu nefesini bıraktı.

"Şimdi git ve ellerini yıka. Hastaneler kirli yerlerdir." Annesi aynada kendine bakıyor, ellerini sık ve uzun siyah buklelerinin arasından geçiriyordu. "Larry akşam yemeğine gelecek." Gözleri parladı. "Erkenden yatmalısın."

7

Lily

Ekim ortası, 2000

"Şeker? Bant? Keskin nesneler? Cips?" diye haykırıyor cam bölmenin diğer tarafındaki adam.

Ofiste bana söyledikleri doğru. Hapishaneye alışıyor insan, ikinci gelişi olsa bile. İfadesiz bir yüz le gardiyanın karşısında duruyorum. Yüzü tıraşlı. Neredeyse bir bebek gibi.

"Hayır yok" diyorum bana ait olmayan kendinden emin bir sesle. Aranmak için kenara geçiyorum. Üzerime yasadışı bir şey gizlesem –uyuşturucu veya bir kahve dükkânından alınmış masum bir paket şeker– ne olurdu diye merak ediyorum. Tuhaf ve çekici bir fikir nedense.

Yeni kırmızı ayakkabılarımın alçak topuklarını tıkırdatarak avludan geçiyorum. Onları satın alırken, özgüvenim biraz artsın diye demiştim kendime. Bugün bahçede çalışan hapishane üniformalı adamlar yok etrafta. Hava durgun ve soğuk. Lacivert ceketime daha sıkı sarınıp gardiyanın peşinden çifte kapıdan geçiyorum.

"Hapishane nasıldı?" diye sormuştu Ed, buraya gelişimin ilk akşamında.

Dürüst olmak gerekirse küçük İtalyan kızı hastaneye götürdükten ve annesinin bir süre sonra yatışan öfkesiyle yüzleştikten sonra hapishane ziyareti meselesini tamamen unutmuştum. Kadının tepkisi anlaşılmaz değildi elbette. Çok endişelenmişti. Daha sonra kapımın

altından bir not atmıştı. "Carla'mla ilgilendiğiniz için kalpten teşekkürler" yazıyordu notun üstünde.

İşlerine karışmanın akıllıca olduğundan hâlâ emin değilim. Ama vicdanınız fazla gelişmişse böyle oluyor işte.

"Havasız bir yer" demiştim kocamın sorusuna karşılık olarak. "Doğru dürüst nefes alamıyor insan içeride."

"Peki ya mahkûmlar?" Omzuma doladığı kolunu beni korumak ister gibi sarmıştı. Televizyonun karşısında, kanepede yan yana yatıyorduk. Biraz sıkışmıştık ama keyfimiz yerindeydi. Evliliğin verdiği yakınlık hissi, ilişkinin başka yönlerini (neredeyse ama tamamen değil) telafi edebiliyordu.

Koridorda gördüğüm mahkûmları, bana diktikleri bakışlarını ve kısa kollu tişörtlerinin altından görünen kaslarını düşündüm. Joe Thomas'ın şaşırtıcı ölçüde zekice (ama tuhaf) gözlemlerini ve önüme koyduğu bulmacayı düşündüm.

"Sandığın gibi değiller." Kocama sokuldum, burnumu boynuna gömdüm. "Müvekkilim kapı komşularımızdan biri olabilirdi. Hem zeki biriydi de."

"Gerçekten mi?"

Ed'in ilgisini hissedebiliyordum. "Peki neye benziyordu?"

"Yapılı biriydi. Sakallıydı. Uzundu – senin boyundaydı. Koyu kahverengi, siyaha çalan gözleri vardı. Uzun, ince parmaklıydı. Şaşırtıcı biriydi."

Kocam başını salladı, zihninde müvekkilimin resmini çizdiğini tahmin edebiliyordum.

"Savaş şairi Rupert Brooke'tan söz etti" dedim. "Bunun davayla bir ilgisi olduğunu ima etti."

"Orduya katılmış mı?"

Ed'in ailesindeki erkekler orduda kariyer yapmadan önce Sandhurst'e giderler, bu bir aile geleneği. İlk buluşmamızda, geleneği sürdürmediği için ailesinin hayal kırıklığına uğradığından söz etmiş-

ti bana. Sanat okulu mu? Aklını kaçırmış olmalıydı. Doğru dürüst bir iş. Ona gereken buydu. Bir reklam ajansında grafik tasarımcı olarak çalışmak Ed'in verdiği ödünlerden biriydi. Ailesinde insanların isyankâr olmadığını anlattı bana. Herkes ne yapıyorsa onu yapardı ailesinin üyeleri. İronik ama o zaman hoşuma gitmişti söyledikleri. Kendimi güvende hissetmemi sağlamıştı. Ama ailesi böyle düşünmüyordu sanırım. Onunla birlikte katıldığım birkaç aile toplantısında, ailenin kara koyunu olduğunu hissettim. Kendisi söylemedi bunu. Söylemesine gerek yoktu zaten. Kendim görebiliyordum.

"Orduya mı?" dedim. "Hayır, katılmamış."

O zaman Ed doğrulup oturdu ve aramızda soğuk bir rüzgâr estiğini hissettim sanki. Bedeninin ısısı benden uzaklaştığı için değil, zihnen başka bir yerde olduğunu hissettiğim için. Evlenmeden önce, bir sanatçının gerçek hayattan hayal dünyasına bu kadar hızlı geçiş yapabileceğini bilmezdim. Ed'in ailesi sanat okulunun masraflarını karşılamayı kabul etmemiş olabilir ama boş zamanlarında en iyi yaptığı şeyi yapmaya devam etmesine kimse engel olamaz. Eline eskiz defterini alan kocam şömine rafının üstündeki fotoğraflardan birinde bize bakan adamın yüzünü çizmeye başladı bile. Fotoğraf, babasının gençliğini gösteriyor.

Babası...

Şimdi burada, hapishanedeyim, ömür boyu hapis cezasına çarptırılan müvekkilimin bulmacasının cevabı da yanımda, çantamda.

"Baban ordudaymış" diyorum ziyaret odasında. Elimdeki dosyayı masanın üstünden ona doğru uzatıyorum.

Joe Thomas'ın yüzü ifadesizleşiyor. "Ne olmuş yani?"

"Ordudan terhis edilmiş. Şerefli bir terhis olduğu da söylenemez."

Bilerek ağır ağır konuşuyorum. Bu adamı heyecanlandırmak, tepki vermesini sağlamak istiyorum. İçimden bir ses, bunun ona yardım etmenin tek yolu olduğunu söylüyor. *Tabii* ona yardım etmek istiyorsam.

"İfadesine göre bir pub'ta ona bıçak çeken bir adama karşı kendisini korumaya çalışmış" diyorum. Hevesli bir stajyerin yardımıyla günler boyunca uğraşıp topladığım notlarımı gözden geçiriyorum. "Baban adamı itince adam pencereden düşmüş, kan kaybından ölüyormuş az kalsın. Bu olayla senin davan arasında bir bağlantı olduğunu düşünüyorum. Haklı mıyım?"

Joe Thomas'ın gözleri kapkara oluyor. Odada çevreme bakınıyorum.

"Burada acil durum düğmesi falan yok" diyor müvekkilim alçak sesle.

Kanım donuyor. Bu adam beni tehdit mi ediyor?

Sandalyesinde arkasına yaslanıyor ve zor durumda olan benmişim gibi beni baştan aşağı süzüyor. "Babam kendini savunmaya çalıştığı için cezalandırıldı. Utandırıldı. Ailemiz alay konusu oldu. Civvy Sokağı'na taşınmak zorunda kaldık. Ama bana ders oldu. kendini savunmak işe yaramaz çünkü kimse kendini savunduğuna inanmaz."

Sandalyede karşımda oturan adama bakıyorum, sonra dosyamdan bir fotoğraf çıkarıyorum. İncecik, kızıl saçlı bir kızın fotoğrafı. Ölen kadın. Sarah Evans. Joe Thomas'ın kız arkadaşı.

"Bir taşı bile yerden kaldıramayacak gibi görünen bir kadına karşı kendini savunduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Tam olarak değil." Yüzünü pencereye doğru çeviriyor. Dışarıdan sohbete dalmış iki gardiyan geçiyor. İşler kötüleşse ve haykırsam sesimi duyarlar mı? Sanırım hayır. Peki neden korkmuyorum o zaman?

Joe Thomas da gardiyanlara bakıyor, yüzünde alaycı bir gülümseme dolaşıyor.

Sabrım tükeniyor. "Peki temyiz davanı neye istinaden açmamızı bekliyorsun?"

"İlk testi geçtin. Şimdi ikincisini geçmen gerekiyor. O zaman anlayacaksın."

Yanında getirdiği kâğıt parçasının üzerine bir şeyler yazıyor.

101.2

97.3

Liste giderek uzuyor.

Rakamlarla aram çok iyi değil. Sözcüklerle daha iyi anlaşıyorum. Bazı rakamların yanında harfler de var ama ne anlama geldiklerini bilmiyorum.

"Bu nedir?"

Gülümsüyor. "Onu sen bulacaksın."

"Dinle Joe. Sana yardım etmemi istiyorsan, oyun oynamayı bırakman lazım." Ayağa kalkıyorum.

O da ayağa kalkıyor. Yüzlerimiz yakın. Fazla yakın. Bir kez daha kokusunu alıyorum. Öne doğru eğilsem ne olurdu?... Ama bu kez hazırlıklıyım. Aklımdaki imgeyi zihinsel olarak bir güvercin gibi cama doğru fırlatıyorum. Tüylerini görebilecek gibiyim.

"Bana yardım edecekseniz Bayan Macdonald, önce beni anlamanız gerekiyor. İsterseniz bu işe uygun olup olmadığınızı anlamamı sağlayacak bir sınav deyin. Bu temyiz başvurusu benim için çok önemli. Doğru avukatı bulduğumdan emin olmak istiyorum. O zamana dek, ben Joe değilim. Bay Thomas'ım. Anladınız mı?"

Beni baştan aşağı süzüyor. Yavaşça. "Uzun boylusunuz, değil mi?"

Sanki tenim alev almış gibi.

Kapıya doğru gidiyor. "Cevabı bulduğunuz zaman görüşürüz."

Bu adam yalnızca aşırı samimi davranmıyor diye düşünüyorum ofise gidip hapishaneden çıkarken. Davayı yöneten ben değil de *kendisiymiş* gibi davranıyor.

Peki sinir olmama rağmen neden aynı zamanda heyecanlanıyorum?

"Hey şey yolunda mı?" diyor bebek yüzlü gardiyan, çıkış imzasını attığım sırada.

"Evet" diyorum. İçimden bir ses daha fazla konuşmamam gerektiği konusunda beni uyarıyor.

"Biraz tuhaf biri, değil mi?"

"Ne açıdan?"

"Bilirsiniz. Ukala. Sanki herkesten üstünmüş gibi davranıyor sürekli. Soğuk da. Yine de şimdilik bize sorun çıkarmadı. Diğerine benzemiyor." Gardiyan beni korkutmak istermiş gibi pis pis gülümsüyor.

"Kimi kastediyorsunuz?"

"Duymadınız mı? Mahkûmlardan biri geçen gün avukatına saldırdı. Zarar vermedi. Yalnızca korkuttu onu biraz." Yüzü sertleşiyor. "Ama katillerle tecavüzcüleri savunanlar başka ne bekleyebilir ki?"

"Ne iş yapıyorsunuz?" diye soruyor yanıma oturan adam ("Oturabilir miyim acaba?")

Davina'nın Chelsea'deki gül pembesi duvarlı, yumuşak ışıklı dairesindeki limon yeşili kanepenin ucunda oturuyorum. Yüksek sesle müzik çalıyor, midem gurulduyor.

"Gitmeden önce yemek yapma boşuna" demişti Ed. "Partide bol yemek olur." Ama yalnızca mantarlı kanepeler ve bol bol şarap var. Kanepede yanıma oturan adam hoş ve konuşması kolay biri ama şu anda konuşmak en son istediğim şey ne yazık ki.

"Avukatım" diyorum.

Saygıyla başını sallıyor. Ne iş yaptığımı soranların çoğu aynı tepkiyi veriyor genellikle. Bazen hoşuma gidiyor bu. Bazen de küçümseyici bir yanı var, sanki bir kadın bu mesleği yapamazmış gibi.

Dört saat önce hapishanedeydim. Şimdi çevremde gürültüyle sohbet edip sarhoş olan insanlar var. Bazıları dans bile ediyor. Tuhaf geliyor bana.

"Peki ya sen?" Konuşuyorum ama sorunun cevabıyla pek ilgilenmiyorum. Öğrenmek istediğim asıl şey, Ed'in nerede olduğu. Buraya gelmek istemedim. Hatta eve dönüp kocamı yeni krem rengi ve yakasız gömleği içinde beni bekler bulana dek bu partiden haberim bile yoktu. Çam kokulu tıraş losyonunun kokusunu aldım. "Dışarı çıkıyoruz bu akşam" dedi.

Kalbim hop etti. Son birkaç hafta oldukça zorlu geçmişti, evet. Ama yeni kocam beni dışarı çıkarmak istiyordu!

"Davina aradı. Eski arkadaşlarına bir parti veriyormuş, bizi de davet etti." Lacivert takımımı süzüyor. "Üstünü değiştirsen iyi olur."

İşte şimdi buradayız. Üzerimde açık mavi, çiçekli M&S elbisem var. Davina üzerine yapışan, parlak kırmızı bir etek giymiş. Bizi içeri davet ettiği sırada –benden çok– kocamın ilgisini çekti giysisi. Bu, bir saat önceydi. Davina nerede? Peki ya Ed?

"Ben bir aktüerim." Yeni arkadaşımın sesi düşüncelerimi bölüyor.

"Pardon?"

Hüzünle gülümsüyor. "Merak etme. Pek çok kişi bilmez ne olduğunu. İstatistiklere göre insanların ne kadar yaşayacağını hesaplıyorum. Kaç kişinin boğularak öleceğini ya da altmış yaşından önce kan kanseri olacağını. Pek eğlenceli olmadığının farkındayım ama sigorta şirketleri bu tür bilgilere ihtiyaç duyuyor." Elini uzatıyor bana. "Adım Ross. Tanıştığımıza sevindim. Aslında kocanı tanıyorum. Hatta..."

İşte orada! Kanepeden neredeyse zıplar gibi kalkıp Ed'in yanına gidiyorum. Yüzü kızarmış, nefesinden şarap kokusu alıyorum. "Neredeydin?"

"Nasıl yani?" Sesi savunmaya geçen birinin sesi, tonu aksi. "Biraz temiz hava almaya çıkmıştım."

"Bana söylemeden mi?"

"Odadan ne zaman çıksam sana haber vermem mi gerekiyor?"

Gözlerime yaşlar doluyor. "Neden böyle davranıyorsun?"

Kanepede birlikte uzanıp yattığım Ed'den daha farklı biri bana bakıyor. "Asıl *sen* neden böyle davranıyorsun?"

Çünkü Davina'yı ortalarda göremiyorum demek istiyorum ama bu aptalca olurdu.

"Çünkü Davina'yı göremedim" diyen sesimi duyuyorum.

Ed'in yüzü sertleşiyor. "Ve birlikte olduğumuzu düşündün."

Kalbim tekliyor. "Hayır. Öyle demek..."

"Tamam. Bu kadar." Kolumu yakalıyor.

"Bir dakika – ne?"

"Gidiyoruz." Beni kapıya doğru çekiyor.

"Ama mantomu almam lazım" diye itiraz ediyorum.

İnsanlar bizi seyrediyor. Davina da daha önce hiç görmediğim yaşlı bir adamın kolunda içeri giriyor ve bize bakıyor.

"Şimdiden gidiyor musunuz?" diyor ipek gibi yumuşak sesiyle. "Ne yazık. Sizi Gus'la tanıştırmak istiyordum." Hayran hayran koluna girdiği adamı süzüyor. "İyi bir ev sahibi olamadığım için özür dilemeliyim ama Gus ve ben biraz... meşguldük."

Ed elimi öyle hızlı sıkıyor ki canım yanıyor. Sonra beni bırakıp yanımdan uzaklaşıyor. "Lily'nin başı ağrıyor."

Hayır ağrımıyor diyeceğim az kalsın. Bunun yerine ona teşekkür ediyorum ve bu kadar kolay yalan söyleyebilmeme şaşıyorum. "Gelecek sefere siz bize gelmelisiniz" diyorum.

Davina'nın gözleri ilgiyle parlıyor. "Bunu çok isteriz. Değil mi Gus?"

Sonra Ed'in yanına gidiyor, başını kocamın kolu ve göğsü arasındaki boşluğa yaslıyor. Sıradan, doğal bir tavırla yapıyor bunu ve aklıma bir zamanlar çıktıkları geliyor. Bana bakıp gülümsüyor. *Gördün mü* diyor sanki. *Senden önce benimdi o.*

Hayretle Ed'in ondan uzaklaşmasını bekliyorum. Ama Ed bir an orada öylece duruyor, sanki seçeneklerini gözden geçirir gibi bir hali var.

Bir şeyler söylemek istiyorum ama sonuçlarından korkuyorum. Neyse ki Gus gürültülü müziğe rağmen aramızda oluşan rahatsız sessizliği bozuyor: "Yeni evli çiftimizi artık yolcu etmeliyiz. Sence de öyle değil mi?"

Ed eve dönene kadar benimle konuşmuyor. Tek taraflı bir diyalog sürüyor aramızda.

"Neden böyle davrandığını anlamıyorum" diyorum ona yetişmek için koşarken. "Nerede olduğunu merak etmiştim, hepsi bu. Endişelenmiştim. Başka kimseyi tanımıyordum..."

Konuştukça giderek batıyorum sanki.

"Onu kıskanıyorsun."

En azından şimdi benimle konuşuyor.

"Hayır, kıskanmıyorum."

"Evet, kıskanıyorsun." Ed dairenin kapısını açıyor.

"Tamam. Kıskanıyorum o zaman."

Kendime engel olamıyorum. "O şık dairesine girdiğimiz andan itibaren yavru bir köpek gibi peşinde dolaştın. Gözlerini ondan ayıramadın. Sonra ortadan kayboldun ve..."

"BİRAZ HAVA ALMAK İSTEDİM BE!"

Geri çekiliyorum, şaşkınım. Bütün iniş çıkışlarına rağmen Ed bana daha önce hiç bağırmamıştı.

"Onu duydun" dedi. Şimdi daha alçak sesle konuşuyor ama öfkesini hâlâ hissediyorum. "Bir erkek arkadaşı var. Sen ve ben evliyiz. Bu kadarı sana yetmiyor mu?"

"*Sana* yetiyor mu, asıl sorun bu" diye fısıldıyorum.

Aramızda gergin bir sessizlik oluyor. İkimiz de konuşmaya cesaret edemiyoruz.

Sonunda balayımızı ve olanları düşünmeye cesaret ediyorum. Veya "olmayanları" desem daha doğru olacak. Aklıma ikinci buluşmamızda, Soho'da küçük bir restoranda beklenmedik bir şekilde bana evlenme teklif edişi geliyor. Daha sonra bir arkadaşımla paylaştığım minik dairede birlikte yatağa devrilmiştik. Sonra mırıldanarak, onun için fark etmiyorsa evlenene kadar "beklemeyi" tercih edeceğimi söylemiştim.

Gözleri duyduklarına inanmıyormuş gibi açılmıştı. "Daha önce yapmadın mı bu işi?"

Çok saçma olduğunu söylemesini beklemiştim. Yirmi beş yaşında kimsenin bakire kalmadığını söylemesini. Yüzüğünü geri vermeye, her şeyin bir rüyadan ibaret olduğunu kabullenmeye hazırlanmıştım.

Ama bunun yerine beni kucaklayıp saçlarımı okşamıştı. "Bence bu hoş bir şey" diye mırıldanmıştı. "Ne kadar olağanüstü bir balayı geçireceğimizi düşünsene."

Olağanüstü mü? Bir felaket dese daha doğru olurdu.

Tam da korktuğum gibi, bedenim olacakları reddetmişti.

"Neyin var?" diye sormuştu Ed. Ama ona söylemedim, söyleyemezdim. Onun suçu olmadığını biliyordum ama söyleyemezdim.

Bana sırtını dönmesine şaşmamalı.

Aramız o kadar kötüydü ki son gece kendimi zorlayarak sonuna kadar gitmesine izin vermiştim.

"Zamanla kolaylaşacak" demişti sonradan, alçak sesle.

Bu kez ona söylemeliyim diye düşünüyorum. Bu adamı kaybetmek istemiyorum. İronik ama bana sarılmasından çok hoşlanıyorum. Onunla konuşmayı da seviyorum. Yanında olmayı. Ama bunun ona yetmeyeceğini biliyorum, yakında yoksunluk çekmeye başlayacaktır. Davina'nın ona çekici gelmesine şaşmamak gerek. Bu konuda kendimden başka kimseyi suçlayamam.

"Ed, sana söylemem gereken bir şey var..."

Tuhaf bir hışırtı duyuyorum. Kapının altından bir not itiliyor. Ed eğilip notu alıyor, sessizce bana uzatıyor.

7 numaradaki komşunuz Francesca'yım ben. Pazar günü çalışmam gerekiyor. Bunu istediğim için üzgünüm. Lütfen küçüğüme bakabilir misiniz? Hiç sorun çıkarmaz.

Ed omuz silkiyor. "Sana kalmış" diyor. "Ne de olsa ben resim yapıyor olacağım." Banyoya kadar gidiyor, sonra duruyor. "Pardon, az önce ne söyleyecektin?"

"Hiçbir şey."

Rahatlıyorum. Tam zamanında gelen bu not dikkatimi dağıttı. Buna memnunum. Gerçekleri itiraf etsem, Ed'i sonsuza dek kaybederdim.

Buna izin veremem.

8
Carla

Carla, annesinin mutlu olduğunu fark etti, kendi kalbi de ferahladı. Otobüs durağına gidene kadar birlikte şarkı söylediler. Dün gece annesi ve parlak arabalı adam öyle çok dans etmişlerdi ki yer sarsılmıştı. Ama Carla uslu bir kız olmuş, uyuyamamasına rağmen yatağından çıkıp onlara durmalarını söylememişti. Bunun yerine tırtıl Charlie'ye sarılmıştı.

Şimdi zıplıyordu. Carla, kaldırımdaki şanssızlık getiren çatlaklara basmamanın her zamankinden daha önemli olduğunu söyledi kendine. Bunca iyi şeyden sonra kötü şeyler olmasına izin vermemeliydi.

Öğretmenlerden biri, okuldaki tek iyi öğretmen herkes sınıftan çıktıktan sonra, "Kötü davranışlara maruz kaldığın için üzgünüz" demişti ona. "Sana vuran çocuk başkalarına da aynısını yaptı ama bu bir daha olmayacak."

Kevin okulda değildi. Demek ki Charlie'yi güvenle okula götürebilirdi! Sıcak bir minnettarlık hissi bulutsuz bir battaniye gibi sardı Carla'yı. *Grazie! Grazie!* O da diğer çocuklar gibi olacaktı.

Tam olarak değil. Carla annesiyle birlikte otobüse binerken otobüs şoförünün aynasında kendi yansımasını gördü. Koyu renkli teni, siyah saçları ve herkesinkinden kalın kaşları yüzünden hep farklı biri olacaktı. *Kıllı Carla Cavoletti!*

"Carla" dedi annesi sert bir sesle. "Öyle zıplayıp durma. Otobüsün daha hızlı gitmesini sağlayamazsın."

Ama Carla, Lily'yi arıyordu. Gözünün yaralanmasından bir süre sonra, annesinin patronu ona pazar günü çalışmak zorunda olduğunu söylemişti. "Ne yapacağım?" demişti annesi üzüntüyle. "Seni bırakacak kimsem yok, *cara mia*."

Sonra bakışları, sırtında şal olan kambur, yüzü buruş buruş kadının fotoğrafına takılmıştı. "Büyükannen burada olsaydı da yardım etseydi keşke."

Carla önerisini önceden hazırlamıştı. "Beni hastaneye götüren kadın var ya, 3 numarada oturan hani? İstediğin zaman yardım edeceğini söylemişti."

Konuşurken, Charlie'yi hatırladı. Ya altın saçlı Lily annesine tırtıl Charlie'nin hediye olmadığını söylerse?

Çok geç. Annesi bir not yazıp Lily'nin kapısının altından atmıştı bile. Carla bütün cumartesi gecesi dar yatağında huzursuzlukla döndü durdu. Yatağının başucundaki duvara asılı sade haç, Kutsal Topraklar'daki ağaçlardan yapılmıştı. Zavallı Charlie de korkuyordu. *Senden ayrılmak istemiyorum* diyordu.

Sabah olunca Carla uyandı ve annesinin ışıldayan bakışlarıyla karşılaştı. "O iyi kalpli hanım ve kocası bugün sana bakacaklar. Uslu durmalısın. Tamam mı?"

Koridor boyunca ilerlerken Charlie'nin kalbi pat pat atıyordu. Onunki de öyle.

Lütfen gerçeği öğrenmesinler.

"Elimden geldiğince çabuk dönerim" diyordu annesi, Lily'ye. "Çok naziksiniz. Ona aldığınız hediye için de teşekkür etmem gerekir."

Bir sessizlik oldu. Öyle gürültülü bir sessizlikti ki herkes duydu. Carla yavaşça başını kaldırıp Lily'nin gözlerinin içine baktı. Lily'nin üstünde kalçalarını çok geniş gösteren bir pantolon vardı, rujunu da sürmemişti. Carla, karşısındakinin yalan söylemeyen bir kadın olduğunu hissetti.

"Hediye mi?" dedi Lily, yavaşça.

"Tırtıl kalem kutusu." Carla bakışlarını Lily'nin gözlerine dikti, titreyen sesiyle konuştu. "Hastane ziyaretinden sonra kendimi daha iyi hissedeyim diye almıştın, unuttun mu?"

Uzun bir sessizlik daha oldu. Sonra Lily başını salladı. "Elbette. İçeri gelsene Carla. Birlikte bir kek yaparız diye düşündüm. Yemek pişirmeyi sever misin?"

Rahatlayan annesi neşeyle konuştu: "Yemek pişirmeyi çok sever!"

"Evet, çok severim."

Bugün okul yok dedi Carla kendi kendine, zıplayarak içeri girerken. Okul yerine harika bir gün var! Lily ve Carla kek malzemelerini ölçerken yere un döktüler ama yeni arkadaşı annesi gibi sinirlenmedi. Kocasıyla "biraz dinlenmek" de istemedi. Adı Ed olan bu uzun boylu adam odanın bir köşesine oturmuş, bir kâğıda bir şeyler çiziyordu. Başta Carla ondan korktu çünkü Larry'nin annesine getirdiği dergilerdeki film yıldızlarından birine benzetti onu. Saçları annesinin kahramanlarından Robert Redford'unkileri andırıyordu biraz.

Ed sabırsız bir ses tonuyla Lily'ye boyalarının yerini neden "yeniden" değiştirdiğini sorunca Carla biraz endişelendi. Eve gelip hâlâ ayakta olduğunu gören Larry de aynı ses tonuyla neden yatmadığını sorardı.

Ama sonra Ed, Carla'ya resmini yapmak istediğini söyledi ve o zaman yüzü değişti. Çok daha mutlu görünüyordu.

"Saçların harika" dedi. Bakışlarını kâğıda çeviriyor, sonra hızla yeniden Carla'ya bakıyordu.

"Annem saçlarımı her gece fırçalar! Yüz kere. *Cento!*"

"Cento mu?" dedi Ed, sanki hiç bilmediği bir yiyeceği ilk kez tadıyormuş gibi tereddütle. Carla onun aksanını duyunca kıkırdadı.

Lily öğle yemeği saatinin yaklaştığını söyleyince kimse itiraz etmedi ama Carla tavuk sevmediğini söyledi çünkü annesinin İtalya'da evcil bir tavuğu vardı ve annesinin babası sekseninci doğum gününde tavuğun boynunu kırıvermişti.

Bunun yerine Carla, Lily ile Ed'e dolaptaki sert çubuklara hiç benzemeyen gerçek makarna yapmayı öğretti. Uzun zaman aldı ama hamuru ocağın üstündeki elbezi rafından aşağı nasıl sallandırıp esneteceklerini gösterirken kıkır kıkır güldüler.

"Durun!" dedi Ed, elini havaya kaldırarak. "İkinizi tam da bu pozda çizmem gerekiyor! Hadi Carla, kolunu yeniden Lily'nin kolunun altından geçir."

"Charlie'nin de bu resimde olması lazım."

Bu sözcükleri söyler söylemez konuştuğuna pişman oldu.

Lily'nin yüzü birisi büyü yapmış gibi duruldu. "Oyuncağını *gerçekte* nasıl aldın Carla?"

"O oyuncak değil" dedi Carla, Charlie'ye korumak ister gibi sarılarak. "Gerçek o."

"Peki onu nereden buldun?"

"Bir sır bu."

"Kötü bir sır mı?"

Carla sınıftaki babası olan çocukları düşündü, onların parlak arabalı, şapkalı adamlardan yardım beklemesine gerek yoktu. Bu da onlardan istediğini alma hakkı vermiyor muydu Carla'ya?

Başını yavaşça iki yana salladı.

"Onu çaldın, değil mi?"

İçinden bir ses, Carla'ya itiraz etmenin anlamı olmadığını söyledi. Sessizce başını salladı.

"Neden?"

"Herkesin tırtılı vardı. Farklı olmak istemedim."

"Ah." Lily'nin çatılmış kaşları düzeldi. "Anlıyorum."

Carla onun elini yakaladı, sıkı sıkı tuttu. "Lütfen kimseye söyleme."

Bir sessizlik oldu. Ed konuşulanları duymamıştı, bir kâğıda, bir onlara bakıp duruyordu.

Lily öyle hızlı nefes verdi ki Carla'nın kolundaki tüyler ürperdi. "Peki o zaman. Ama bir daha asla hiçbir şey çalmamalısın. Söz veriyor musun?"

Carla'nın göğsündeki ağırlık hafifledi. "Söz veriyorum." Ed daha iyi görebilsin diye Charlie'yi havaya kaldırdı. "Charlie teşekkür ediyor."

Annesi gelip kapıyı çaldığında, Carla onunla gitmek istemedi. "Biraz daha kalamaz mıyım?" diye yalvardı.

Ama Ed gülümseyerek kolunu Lily'nin beline doladı. Belki onlar da dans etmek istiyorlardı. "İşte" dedi elindeki kâğıdı Carla'ya uzatarak. "Bunu alabilirsin."

Carla ve annesi nefeslerini tuttular.

"Resim aynen kızıma benziyor!" dedi annesi. "Çok akıllısınız."

Ed ellerini ceplerine soktu. Annesi getirdiği çiçek, parfüm ya da başka hediyeler için teşekkür ettiğinde Larry de böyle görünürdü.

"Yalnızca bir eskiz. Kömür kalemiyle yaptım. Dokunmayın yoksa dağılır."

Carla resme dokunmayı hayal bile edemiyordu. Yalnızca bakacaktı resme. Resimdeki gerçekten o muydu? Bir çocuğun resmiydi bu, olmak istediği yetişkin kadının değil. Daha kötüsü, Charlie resimde yoktu.

"Ne diyeceksin?" diye ısrar etti annesi.

"Teşekkür ederim." Sonra, okulda okudukları, İngiliz kral ve kraliçelerini anlatan kitabı hatırlayıp dizini kırarak reverans yaptı. "Beni misafir ettiğiniz için teşekkürler."

Ed kahkahalarla gülünce çok şaşırdı. "Doğal bir yetenek. İstediğin zaman gel Carla. Bir dahaki sefere doğru dürüst bir resmini yaparım." Gözlerini kısıp Carla'yı inceledi. "Belki akrilik boyayla."

Ve şimdi, okul otobüsüne binmiş, Lily'yi bekliyorlardı.

Belki de gelmeyecek dedi Carla'nın kucağında duran Charlie. *Belki de beni çaldığın için sana hâlâ kızgındır.*

Carla dikleşti. "Bir daha böyle söyleme. Seni hak ettim ben. Senin beni hak ettiğin gibi. O zalim çocukla kalmayı mı tercih ederdin?"

Charlie başını iki yana salladı.

"Peki o zaman" diye tısladı Carla sessizce. "Bu konuyu bir daha açmayalım, tamam mı?"

"Bekle." Annesi koltuk demirini tuttu. "Sonunda gidiyoruz galiba."

Arkasına yaslanan Carla, sarı ve yeşil yapraklarını döken ağaçları seyretti. Sonra onu gördü! Lily! Sokak boyunca koşuyordu. Kâbuslarındaki gibi koşmaya çalışıyordu. Bu kâbuslarda ne kadar koşmaya çalışırsa çalışsın ayakları hep aynı yerde kalırdı.

"Hadi gel!" diye haykırdı. "Benim yanıma oturabilirsin!"

Ama otobüs giderek hızlandı. Sokağın diğer tarafındaki Ed'in başka bir otobüsün gelmesini beklediğini gördü. Dün, işe başka bir yoldan gittiğini söylemişti. Carla camı var gücüyle tıklatıp el salladı. Evet! Ed de ona el sallıyordu. Carla, Lily'nin otobüsünü kaçırmasına üzülmüştü ama artık arkadaş oldukları için mutlu ve sevinçliydi. Gerçek anlamda arkadaştılar. Farklı olmaktan bir adım daha uzaklaşmış oluyordu böylece.

"Bence yanılıyordun anne" dedi.

Çantasında taşıdığı el aynasıyla yüzünü inceleyen annesi, yan yan ona baktı. "Hangi konuda yanıldım Carla?"

"Kendilerine iyi bakmayan kadınların yakışıklı kocaları olmaz demiştin. Lily'nin şişman olduğunu da söyledin ama Ed bir film yıldızına benziyor."

Annesi hafifçe kıkırdadı. Otobüsün diğer tarafında oturan bir adam dönüp hayran hayran annesine baktı. "Haklısın, benim akıllı, küçük kuşum." Sonra yanağından bir makas aldı annesi. "Lily gibi kadınların kocası olabilir ama dikkatli olmaları gerekir. Yoksa kocalarını kaybedebilirler."

"Kocalarını nasıl kaybetsinler?" diye düşündü inmeye hazırlanan Carla (durağa gelmişlerdi). Geçen hafta otobüste unuttuğu pembe saç tokası gibi mi? Hem Lily şişman olsa da iyi kalpliydi. Tırtıl hakkındaki sırrını saklamıştı. Carla'nın kek yapmasına izin vermişti.

Bunlar Ed'i kaybetmemesi için yeterli miydi? Carla onun başka bir koca bulmak zorunda kalmasını istemiyordu.

Tam bunu soracaktı ki annesi seslendi. Okuldan sonra ne yapacağını söylüyordu. "Beni bekle küçüğüm. Duyuyor musun? Geç kalsam bile okul kapısının yanından ayrılmadan bekle beni."

Carla başını neşeyle salladı, annesine el salladı, oyun alanından geçip sınıfına gitti. Geçen haftaki top olayından sonra sınıf arkadaşları ona daha yakın davranmaya başlamamışlardı ve buna üzülüyordu. Ama şimdi Charlie'si vardı ve onu görünce arkadaşları yola gelecekti. Emindi.

Öğle arasında Charlie'yi üşümesin diye özenle kazağına sardı ve okul dolabında bıraktı. Sonra oynamak için dışarı çıktı. Seksek oynayan üç kıza, "Ben de oynayabilir miyim?" diye sordu. Kimse cevap vermedi. Sanki konuşmamıştı bile.

Bir duvara tenis topu atan kızların yanına gitti. "Ben de oynayabilir miyim?" diye sordu. Ama kızlar başlarını çevirdiler.

Carla'nın midesi boş değildi ama boşmuş gibi kaynıyordu.

Yavaşça sınıfa döndü. Sınıfta kimse yoktu. Kevin gözüne top attığında onu eve götüren görevli kadını bile göremedi. Düşününce, kadını o günden beri görmediğini fark etti. Öğretmenlerden birinin kadına "yol verildiğini" söylediğini duymuştu ama bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu.

Heyecanla dolabının başına dönüp kazağını açtı. Charlie, onunla konuşmayan çocukları anlattığı zaman anlayacaktı. Daha iyi hissetmesini sağlayacaktı...

Hayır. OLAMAZ!

Charlie ölmüştü. Başından ayaklarına kadar kesilmişti, güzelim yeşil kürkü yırtılmıştı. Üstüne bir not bırakılmıştı. Nota büyük kırmızı harflerle bir sözcük yazılmıştı:

HIRKIZ

9
Lily

Daha hızlı koşmam lazım yoksa otobüsü kaçıracağım. Daha zayıf olsam koşmak daha kolay olabilirdi. Memelerim bir aşağı bir yukarı sallanıyor. Dün gece bir anda üstüme tırmandığında Ed'in okşadığı memeler. Ama sonra, sonunda gözlerini açtığında altında gördüğü kişinin ben olmama şaşırmış gibiydi.

Ben.

Ben de şaşırmıştım. Yarı uyanık halimle başka birini hayal etmiştim. Memelerimdeki başka birinin yumuşak elleriydi sanki. Ağzı ağzımda. Sertliği vücudumda...

"Yıkanmam gerek" diye mırıldanıp sendeleyerek küçük banyoya gitmiş, gözlerimi kurulamıştım. Geri döndüğümde Ed çoktan uykuya dalmıştı.

Nereden çıkmıştı bu? Neden yatakta Joe'yla birlikte olduğumu hayal etmiştim? Hoşlanmadığım bir adamla...

Peki Ed kimi hayal ediyordu? Tahmin edebiliyorum. Geçen geceki samimiyet gösteren jestten daha fazlası olmayabilir aralarında. Ama kokusunu alabiliyorum. Joe'nun kokusunu aldığım gibi. Yıllar içinde öğrendiğim bir şey varsa, o da içgüdülerimi dinlemem gerektiğidir.

Bütün bu düşünceler zihnimde dönüp dururken, Ed uyuyordu. Huzurlu görünüyordu. Hafifçe horluyordu, çenesindeki sakallar biraz uzamıştı. Sessizce, onu uyandırmamaya çalışarak yataktan çıktım, parmak uçlarımda yürüyerek mutfağa gittim ve süpürgeyi aldım.

O kadar dalmıştım ki Ed'in mutfağa girdiğini sesini duyana dek fark etmedim. "Bu saatte neden yerleri siliyorsun?" Konuşurken bir yandan kravatını düzeltiyordu. Farkında değildi ama tıraş olurken boynunu kesmişti ve kravatına bir damla kan sıçramıştı.

Dizüstü yeri siliyordum, başımı kaldırıp ona baktım. "Kirli de ondan."

"İşe geç kalmayacak mısın?"

Ne olmuş? Mutfak zemininin pırıl pırıl olması gerekiyordu. Evliliğimi düzeltemiyorsam bile mutfak zeminini parlatmalıydım.

Şimdi de bu yüzen koşuyorum. Temizlik yapmaktan delirecek hale gelmeseydim daireden her zamankinden on beş dakika daha geç çıkmazdım. Otobüsün sokağın sonunda gözden kayboluşunu seyretmek zorunda kalmazdım. Patronuma bahaneler uydurmak zorunda kalmazdım.

Nefes nefese durduğum anda, Carla'yı görüyorum. Burnunu otobüsün camına yapıştırmış, çılgınca bana el sallıyor. "Hadi" diyor. Sonra da bir şey daha söylüyor sanki.

Şişko? Herhalde değildir. Carla şeker bir çocuk. Gerçi Francesca'nın bana acır gibi baktığını gördüm. Kızın annesinin yaptığı her şeyi taklit ettiğinin de farkındayım.

Hem birisi bana ilk defa şişko demiyor.

Oturup sıradaki otobüsü beklerken ister istemez Carla'yı düşünüyorum. Carla'yı ve onun yeşil tırtılını.

"Onu çaldın, değil mi?" demiştim dün bizdeyken. "Neden?"

Utangaç ama meydan okuyan bir tavırla başını çevirmişti. İnsanı rahatsız edecek kadar olgun görünen bu poz ayna karşısında daha önce denenmişti besbelli. "Herkeste vardı. Farklı olmak istemedim."

Farklı olmak istemiyorum. Daniel da hep böyle derdi.

İçgüdülerimde haklıydım. Bu çocuğa yardım etmem gerekiyordu.

Patronum ofisinde beni bekliyor. Benden otuz yaş daha büyük ve evlenince işten ayrılmış olan bir karısı var. Patronumun beni onaylamadığı hissine kapılıyorum.

Firmaya katıldıktan kısa süre sonra, aptalca davranıp iş arkadaşlarımdan birine "iyilik yapmak için" avukat olduğunu söylemiştim.

Patronum bunu duymuştu. "İyi mi?" diye burun kıvırmıştı. "İyilik etmek için yanlış işi seçmişsin."

Kızarmış (keşke bunun tedavisi olsa) ve bundan sonra söylediklerime dikkat etmiştim. Ama özellikle bağırıp çağırdığı zamanlarda Daniel'a olanları ona anlatmak istediğim oluyordu.

Tabii gerçekte bir şey söylemeyecektim. Bütün hikâyeyi Ed bile anlayamazdı. Olanları patronuma anlatmaksa delilik olurdu. Şu anda karşımda oturuyor, aramızdaki masada bir yığın kâğıt duruyor. Dudaklarında soğuk bir gülümseme var. "Joe Thomas'la işler nasıl gidiyor bakalım?"

Masanın altında bacak bacak üstüne atıyor, sonra bacaklarımı yeniden indiriyorum. Ed'in dün gece bıraktığı izi hâlâ içimde hissedebiliyorum. Yüzündeki şaşkınlık gibi bedenime kazındı.

"Müvekkilim benimle oyunlar oynuyor."

Patronum gülüyor. Arkadaşça bir gülüş değil. "Çok sayıda psikopatla aynı hapishanede kalıyor Lily. Başka ne beklerdin?"

"Daha iyi bilgilendirilmeyi." Bunu söylememiş olmayı yeğlerdim ama artık çok geç. Korku bana cesaret veriyor ve kendimi savunabiliyorum. "Geçmişi hakkında yeterince bilgim yok" diye devam ediyorum, durumu kurtarmak için. "İki yıl hapis yattıktan sonra neden temyize gitmeye karar verdi? Neden bulmacalar sormak yerine benimle doğru dürüst konuşmuyor?"

Joe'nun bana verdiği, üzerinde tuhaf rakamlar yazan kâğıdı çıkarıyorum.

"Bu rakamlar ne anlama geliyor sizce?" diye soruyorum, yumuşak bir tavırla. "Müvekkilim verdi bunları bana."

Patronum buruşmuş kâğıda şöyle bir göz atıyor. "Hiçbir fikrim yok. Bu senin davan Lily. Belki de yeni ele geçirdiği kanıtlardır bunlar. Temyize başvurmakta neden geciktiğini açıklayabilir bu bilgi." Gözlerini kısıyor. "Senin yaşındayken bana yaptıkları gibi suyun derin kısmına atıyorum seni. Kendini kanıtlama şansını veriyorum. İkimizi de hayal kırıklığına uğratma."

Haftanın geri kalanını elimden geleni yaparak geçiriyorum. Ama ilgilenmem gereken başka davalar da var. Dosyalar giderek kabarıyor. Patronum beni deniyor, besbelli. Diğer yandan bir soğuk bir sıcak davranan Ed de aynısını yapıyor bana.

"O müvekkil beni hâlâ uğraştırıyor" diyorum bir akşam, yemek sırasında. Tabaklarımızdaki az pişmiş biftek ve böbrek, Ed'in annesinin bana verdiği yıpranmış Fanny Craddock yemek kitabındaki resme hiç benzemiyor. Ed yavaş yavaş çiğniyor lokmalarını. Bifteğime diş geçirmek kolay değil. Bu arada Davina, İsviçre'deki yemek okullarından birine gitmiş, öğrendiğim kadarıyla.

"Hani şu... Ed? İyi misin?"

Fırlayıp yerimden kalkıyorum. Ed nefes almaya çalışıyor, yüzü kıpkırmızı. Boğazına bir şey kaçtı. Şaşkınlık ve panikle sırtını yumrukluyorum. Ağzından bir parça et fırlıyor. Öksürerek su bardağına uzanıyor.

"Affedersin" diyorum. "Biraz az pişti galiba."

"Hayır." Hâlâ öksürüyor ama uzanıp elimi tutuyor. "Teşekkürler. Beni kurtardın."

Bir dakika için aramızda bir bağ kuruluyor. Ama sonra yok oluyor. İkimizin de canı yemek istemiyor artık. İyi pişmeyen eti çöpe döküyorum ama tepesine sosu dökmeden önce tavada çevirmem gerektiğini fark ediyorum. Artık çok geç. Ama bir şey daha var.

Ed'in boğulup ölmesine izin vermek ne kadar kolay olurdu. Bir kaza olmuş gibi davranmak.

Düşündüklerim beni şaşırtıyor, tiksindiriyor. Bu düşünce nereden çıktı şimdi?

Ama o anda aklıma bir fikir geliyor.

Ross. Ed'le Davina'nın ortadan kaybolduğu partide tanıştığım aktüer. Bu konuyu konuşmamış mıydık onunla? *İstatistiklere göre insanların ne kadar yaşayacağını hesaplıyorum. Kaç kişinin boğula-*

rak öleceğini ya da altmış yaşından önce kan kanseri olacağını. Pek eğlenceli olmadığının farkındayım ama sigorta şirketleri bu tür bilgilere ihtiyaç duyuyor.

Ed'den onun numarasını alıyorum. Evet, Ross ertesi gün müsait, benimle buluşmayı kabul ediyor. Kulübünde akşam yemeğine davet ediyor beni.

Beyaz örtülü masada, tepemizde dikilen garson eşliğinde yemek yerken, "Bu rakamları..." diyorum. "Bir müvekkilim verdi bana. Müvekkilim... cinayet suçundan hapiste şu anda."

Ross hayretle bana bakıyor. "Masum olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Aslında onunla tanışsan epey şaşırırdın."

"Gerçekten mi?"

Garson şaraplarımızı doldururken ikimiz de susuyoruz. Bir kadehçik diyorum kendi kendime. Son zamanlarda her zamankinden fazla içtiğimi fark ettim ve bu konsantrasyonum için de iyi değil, kalori açısından da. Ama Ed her akşam birkaç kadeh içmeyi seviyor ve ona eşlik etmemek doğru gelmiyor bana.

"Bu rakamların ne anlama geldiğini öğrenmem gerekiyor" diyorum umutsuzca. "Joe'nun rakamlarla arası iyi."

"Joe mu?" Kaşları kalkıyor.

"Müvekkillerimize ön adlarıyla hitap ederiz genellikle" diyorum. Joe'nun, bulmacasını çözene kadar ona "Bay Thomas" dememi istediği geliyor aklıma. "Bu adam biraz sorunlu biri. Bazı konularda oldukça sistemli biri ama insanlarla konuşmakta zorlanıyor. Bulmacalar aracılığıyla iletişim kurmayı seviyor ve bu... bu da onlardan biri."

Ross'un konuyla ilgilendiğini fark ediyorum. "Ben bu rakamları araştırırım." Ses tonu o kadar teskin edici ki ona sarılmak istiyorum. "Bana birkaç gün ver, sonra seni ararım."

Arıyor da. "Su ısısı ve kazan modelleri yazıyor bu kâğıtta" diyor, gülerek. "Yanılmıyorsam belli bir sırayla yazılmışlar. Kâğıdı mühendis

bir arkadaşıma gösterdim – merak etme, kâğıdın nereden geldiğini söylemedim ona. Ama belli bir sırayla yazıldıklarını söyledi. Ben de işkillendim ve araştırma bölümümüzde bunları biraz soruşturdum."

Bana bir gazete kupürü uzatıyor. Kupür Ağustos tarihli *The Times*'lardan birinden kesilmiş, o sırada ben düğünüme hazırlanıyordum. Heyecanlı bir dönemdi ve gazeteleri normalde okuduğum kadar dikkatli okumuyordum.

ARIZALI KAZAN SKANDALI

Kupürü giderek artan bir heyecanla okuyorum. "Demek ki..." diyorum önümde duran kupürü inceleyerek. "Geçen on yıl içinde yapılan su ısıtıcı kazanlardan bazılarının arızalı olduğundan kuşkulanılıyor. Bugüne dek yedi müşteri dengesiz su sıcaklıkları yüzünden yaralandıklarını bildirmiş. Soruşturma şu anda devam ediyor ama arızalı modelleri geri çekme yönünde bir girişim olmamış henüz."

Ross başını sallıyor. "Yedi kişi şikâyette bulunmuş ama çok daha fazla sayıda insan vardır eminim."

"Ama bu sorun yıllardır sürüyormuş. Neden şimdiye dek kimse fark etmemiş?"

"Böyle şeyler zaman alır bazen. İnsanların bir sorun olduğunu anlaması uzun sürebilir."

Elbette öyledir. Avukatlar da bazı şeyler göremeyebilir. Ama ben onlardan biri olamam.

"Rakamları çözdüm" diyorum ertesi gün görüşme odasında, müvekkilime.

Tuhaf ama artık her şey doğal geliyor bana. Demir parmaklıklı kapılar bile tanıdık görünüyor gözüme. Aynısı müvekkilimin görünürde sıradan pozu için de geçerli – kollarını kavuşturmuş, sandal-

yesinde arkasına yaslanmış, karanlık gözlerini benimkilere dikmiş oturuyor. Bu adam otuz yaşında. Ed'in yaşında – kocamın doğum günü birkaç hafta önceydi. Yine de karşımda huysuz bir ergen varmış gibi hissediyorum.

Bir şey kesin. O saçma sapan fantezilerin zihnimi işgal etmesine bir daha izin vermeyeceğim.

"Rakamları çözdün demek?" Biraz sinirlenmiş görünüyor. "Gerçekten mi?"

"Arızalı kazanları biliyorum. Davayı da. Sarah'nın ölümünden kazan şirketinin sorumlu olduğunu söyleyeceksin. Aradan geçen otuz dakikaya rağmen suyun çok sıcak olduğunu söylemiştin. Kazanında arıza vardı. Savunman – daha doğrusu öz savunman bu."

Başını soru sorar gibi yana yatırıyor, sanki söylediklerimi düşünüyor. "Ama sana daha önce de söylemiştim. Öz savunmayla kurtulamazsın."

"Doğru avukatla kurtulabilirsin" diyorum.

"Tebrikler o zaman." Düş kırıklığı ifadesi siliniyor, gülümsemeye başlıyor. Elimi sıkmak ister gibi elini uzatıyor.

Görmezden geliyorum. Canım sıkkın. Sinirlerim bozuk.

"Kazanlarla ilgili rakamların ne anlama geldiğini neden bana en baştan söylemedin? Bize zaman kazandırırdı."

"Sana söyledim. Davamı üstlenecek kadar zeki olup olmadığını anlamak için ipuçlarını nasıl değerlendirdiğini görmem gerekiyordu. Bu işi becerebilecek birine ihtiyacım var."

Teşekkürler Ross diye düşünüyorum sessizce. Teşekkürler.

Arkasına yaslanıyor, dizlerine vurarak bir kahkaha atıyor. "Başardın Lily. Aferin! Artık avukatımsın."

Avukatı mıyım? Zaten öyle olduğumu sanıyordum ben.

"Bana tam olarak neler olduğunu hâlâ anlatmadın" diyorum. Sesim sakin, aramıza belli bir mesafe koyuyorum. "Oyunlarla yeterince vakit kaybettik" diye ekliyorum. "Seni temsil etmemi is-

tiyorsan hakkında her şeyi bilmem gerekiyor. Artık ipuçları yok. Oyunlar yok. Yalnızca gerçekler. Neden akşam yemeğini hep sen hazırlardın mesela? Neden Sarah'nın banyo küvetini doldururdun?" Derin bir nefes alıyorum. "Ailesine kontrol meraklısı olduğunu söylerken haklı mıydı?"

Yüzü ifadesiz. "Bunları neden bilmek istiyorsun?"

"Çünkü bize yardımı olacağını düşünüyorum."

Bir süre sessiz kalıyor. Sessizliğin aramızda asılı kalmasına izin veriyorum. O kadar keskin bir sessizlik ki elimi uzatsam kesebilir.

Joe Thomas'ın da aynısını hissettiğinden kuşkulanıyorum. Pencereden dışarı bakıyor. Güzel, serin bir sonbahar günü ama görünürde kimse yok. Belki diğer mahkûmlar çalışıyordur; hapishanede bütün mahkûmların belli işleri var. İş listesini içeri girdiğimde koridorda gördüm. Her görevin yanına tebeşirle isimler yazılmıştı.

Smith – Mutfak.

White – Tuvaletler.

Essex – Balık akvaryumu.

Thomas – Kütüphane. (Bu beni neden şaşırtmıyor?)

Her ismin yanında ayrıca "eğitim" yazıyor. Hapishanede ne öğrendiklerini merak ediyorum. Belki de okuma yazmayı öğreniyorlardır. Belki de daha ileri seviyede bir şeyler. (Daha sonra, çoğunun açık öğretim öğrencisi olduğunu öğreniyorum.)

"Banyo Joe" diye tekrarlıyorum. "Neden küvete suyu sen dolduruyordun?"

Müvekkilimin sesi her zamankinden daha alçak çıkıyor. Sesini zorlukla duyuyorum. "Önce soğuk suyu doldurabilmek için. Hep öyle yaparım. Böylece insan kendini yakmaz." Yumruğunu gürültüyle masaya indiriyor. "Aptal kız. Beni dinlemesi gerekirdi."

"Tamam. Banyo suyu fazla sıcaktı. Ama fark etmez. Onu küvete ittiğini kanıtladılar."

Yüzü sertleşiyor. "Kanıtlamadılar. Yalnızca başarıyla ileri sürdüler. Sana zaten söyledim. Ona dokunmadım ben. Küvete düşmüş olmalı. Vücudundaki morluklar ondan."

"Madem su o kadar sıcaktı neden küvetten çıkmaya çalışmadı peki?"

"Çünkü... çok... sarhoştu."

Her sözcüğü yavaş yavaş, uzun uzun duraksayarak, sanki iyice anlamamı istermiş gibi söylüyor.

"Küveti benim doldurmama izin verse bunların hiçbiri olmazdı" diyor yeniden. Bu konu onda saplantı halini almış sanki. Bu saplantılı yanı ona inanmamı sağlıyor. En azından bu konuda.

"Kendimi suçlu hissetmediğimi sanma çünkü hissediyorum."

Derim karıncalanmaya başlıyor.

"Onu o kadar uzun süre banyoda kendi haline bırakmamalıydım. Daha erken kontrol etmeliydim. Ona hep özen gösterirdim. Ama bu kez..."

Joe Thomas kontrol manyağının biri, besbelli. Ama bu onu katil yapmaz. Her sabah işe gitmeden önce yerleri silmem gerekmiyor mu benim? Daniel'ın da yatak örtüsünü belli bir şekilde toplayıp kenarlarını kıvırması gerekirdi yoksa rahat edemezdi. Patronum paltosunu kapının yanındaki askısına hep aynı şekilde asıyor. Joe Thomas da kâğıdını masanın tam ortasına yerleştiriyor. (Doğru dürüst bir defter istediğini bana söyledi ama hapishanede deftere ulaşmak zor.)

"Her şeyi bildiğin gibi yapman gerekiyor" diyorum yavaşça. "Çünkü o zaman hiçbir şey yanlış gitmez."

Öfkeyle bana bakıyor. "Yani?"

"Yani sorun değil. Seni anlıyorum."

Sanki bakışlarımı kaçırmamı sağlamak ister gibi bana bakıyor. Bakışlarımı kaçırırsam, söylediklerimi bana güven duymasını sağlamak için söylediğimi sanacak.

Ama kafamı kurcalayan bir şeyler var hâlâ.

"Madem kazan bozuktu, bir sonraki çalıştırışında neden fark etmedin bunu?"

"O zaman tutuklanmıştım."

Benim aptallığım.

"Peki sizden sonra aynı eve taşınan insanlar? Onlar suyun kaynadığını fark etmedi mi?"

Omuz silkiyor. "Banyoyu yeniden yaptırdılar – kazanı da değiştirtmiş olmalılar. Biri banyonda ölmüş olsa sen de her şeyi değiştirirdin, öyle değil mi?"

"Peki kazanda bir arıza olabileceğini ne zaman fark ettin?"

"Birkaç hafta önce, birisi bana bu rakamları gönderdi. En başa bir sözcük yazmıştı: *kazan*."

"Kim gönderdi bu kâğıdı?"

"Bilmiyorum. Ama rakamlarla aram iyidir. Hapishane kütüphanesinde araştırmamı yaptım ve cevabı tahmin ettim." Gözleri parlıyor. "Bu kez bana inanmaları gerekiyor. Sarah'nın ölümünden ben sorumlu değilim." Bana bakıp konuşurken sesi titriyor.

Durumu değerlendiriyorum. Bazen suçlulara, bazen avukatlara anonim ihbarlar yapıldığını biliyorum. Genellikle birine kin besleyen ya da belli bir konuya dikkat çekmek isteyen insanlar yapar bunu. Su ısıtma kazanları sektöründen biri adalet istiyor olabilir mi acaba?

Ayağa kalkıyorum.

"Nereye gidiyorsun?" Neredeyse bir çocuk gibi yalvarıyor, korumasız görünüyor. Bana kara bukleli, kaşları dokuz yaşında bir çocuktan çok bir genç kıza ait olan İtalyan kızı hatırlatıyor.

"Bir görüşme yapmam lazım. Davamızı alacak bir dava vekili bulmalıyım."

Joe Thomas'ın yüzünde bir gülümseme beliriyor. "O zaman elimizde bir dava olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?"

Bir elim kapının kolunda. Dışarıda bekleyen gardiyan, kapının ortasındaki cam bölmeden içeri bakıyor. Kısılmış gözlerinden an-

ladığım kadarıyla, hapishanedeki mahkûmlardan birini daha dışarı çıkarma planımdan pek hoşnut değil.

"Olabilir" diyorum. "Söylediklerin doğruysa tabii. Ama artık oyun yok. Bu mesele üzerinde birlikte çalışmalıyız. Söz veriyor musun?"

Söz veriyorum demişti Daniel, sonlara doğru.

"Söz veriyor musun?" demiştim Carla'ya, bir daha hırsızlık yapmamasını isterken.

"Söz veriyorum" diyor Joe Thomas.

Odadan çıkıyoruz. Gardiyan saatine bakıyor. "Çıkış imzanızı kendiniz atabilir misiniz?" diyor. "Başka bir yerde olmam gerek."

Müvekkilimle birlikte koridor boyunca yan yana yürüyoruz.

Turuncu hapishane giysileri içinde iriyarı bir adamın yanından geçiyoruz. "Bu akşamüstü geliyor musun?" diyor adam, Joe'ya.

"Saat tam üçte" diyor Joe. "Toplantı salonunda. Orada olacağım." Sonra Joe bana doğru dönüyor. "Masa tenisi."

Buraya ilk geldiğimde gardiyan Joe'nun kendini beğenmiş biri olduğunu söylemişti ama bu adamla oldukça arkadaşça bir tavırla konuşmuştu. Beni endişelendiren bir konuyu ona açma konusunda cesaretimi topluyorum.

"Buraya ilk gelişimde yeni evlenmiş olduğumu nereden anladın?"

Omuz silkiyor. "Her gün *The Times*'ı baştan aşağı okurum. Fotoğrafik belleğim var Lily. Macdonald ordu mensubu bir ailenin adı. Arada bir ortaya çıkıyor."

Kendimi Joe'ya (patronumun talimatları doğrultusunda) Lily Macdonald olarak tanıtmış olmama rağmen aramıza biraz mesafe koyma ihtiyacı hissediyorum. Bundan sonra bana Bayan Macdonald diye hitap etmesini isteyeceğim. Zihnime dolan başka düşüncelere rağmen.

Neyse ki, şeker, bant, cips ve keskin nesnelerin aksine bunları gizleyebiliyorum.

Buna mecburum.

10
Carla

HIRKIZ.

Sözcüğü yanlış yazmışlardı. Carla bunu biliyordu çünkü *Çocuklar için Sözlük*'ün "H" harfine geçmişti.

Carla, yeterince yüksek sesle çığlık atarsa, Charlie'yi yeniden eski haline getirebilirdi. Tıpkı çiviler çakıldıktan sonraki İsa gibi. Rahip bunu onlara geçen Paskalya ayininde anlatmıştı. (Annesi sürekli dua ederdi ama birlikte sık sık kiliseye gitmezlerdi. Annesi, Tanrı'nın bile anlayamayacağı şeyler olduğunu söylerdi.)

HIRKIZ.

Çığlık atmaya devam ederse o korkunç kırmızı harfler yok olacak ve Charlie'nin ortadan ikiye ayrılmış zavallı bedeni birdenbire kutsal efendimizinki gibi eski haline dönecekti. Kayıp siyah gözü eski yerine gelecek, Carla'ya göz kırpacaktı. *"Seni bırakacağımı mı sandın?"* diyecekti.

Sonra Carla onu göğsüne bastıracak, yumuşak, yeşil tüyleri sayesinde kendini yeniden iyi hissedecekti.

Ama çığlık atmak işe yaramıyordu. Dairede haykırdığı zaman annesi duvarlar ince olduğu ya da parlak arabalı adam eve gelmek üzere olduğu için ona boyun eğerdi.

"Neler oluyor burada?"

Uzun boylu, ince bir kadın sınıfa girdi. Carla bu öğretmeni sevmiyordu. Gözlüğünü çıkarıp ne düşündüğünü biliyormuş –gerçekten biliyormuş– gibi bakıyordu insanın yüzüne. "Bu yüzden mi haykırıyordun?" Öğretmen ince, kemikli burnunu havaya kaldırıp, Charlie'den geriye kalanları işaret etti. "Bu eski şey yüzünden mi?"

Carla hıçkırarak yutkundu. "O eski bir şey değil. Charlie o. Benim tırtılım. Birisi onu bıçaklamış. Bakın."

"Bıçaklamış mı? Ne kadar dramatik bir sözcük!" Gözlüğünü çıkarıyordu öğretmen. Öğretmenin elinden Carla'ya bakıyordu gözlük.

Mavi metal çerçeveli iki çift cam.

"Artık ağlamayı bırak."

"Charlie. CHARLIE!"

Geç kalmıştı. Korkunç öğretmen Charlie'yi elinden çekip almış, yürüyüp uzaklaşmıştı. O sırada okul zili çaldı ve çocuklar sınıfa doluştu. Charlie'nin eski sahibi Kevin'la arkadaş olan kız da aralarındaydı.

"Sen yaptın, değil mi?" diye tısladı Carla, elindeki keçeli kalemle yazılmış notu havada sallayarak.

Kız nota şöyle bir baktı. "Hırsız" dedi yüksek sesle. "Sen busun işte. Ne yaptığını hepimiz biliyoruz."

"Hırsız, hırsız" dedi bir başkası.

Sonra hepsi bir ağızdan haykırmaya başladı. "Hırsız, hırsız. Carla Spagoletti hırsız!"

Çocukların tezahüratı kafasının içinde çığlıklar atmasına neden oldu.

"Bu gürültü nedir?" dedi geri gelen kemikli burunlu öğretmen.

"Charlie'me ne yaptın?" diye hıçkırıyordu Carla.

"O eski ve kırık kalem kutusunu kastediyorsan, dışarıdaki çöpe attım onu. Annen sana yenisini alır eminim. Şimdi terbiyeli davran küçükhanım, yoksa seni okuldan uzaklaştırırım."

Charlie gerçekten ölmüş değildi. Yumurta kabuklarının, brükselahanası kabuklarının ve çayların arasında yatıyordu. Carla'nın onu bulmak için çöpü iyice karıştırması gerekti ve işi bittiğinde üniforması lekelenmiş, kokuyordu.

"Merak etme" diye fısıldadı. "Her şey yoluna girecek." Sonra dikkatle, özenle onu kollarına aldı ve köşede annesini beklemeye başladı. (Okul kapısında beklerse birisi orada ne yaptığını sorabilirdi.)

Charlie'nin konuşmaması önemli değildi. Üç gün beklemesi gerekiyordu, sonra her şey eskisi gibi olacaktı. Herkes için aynısı geçerliydi. Rahip öyle demişti.

Ama şimdi, ağırlığını bir ayağından diğerine verip beklerken, Carla annesini kaçırıp kaçırmadığını merak etmeye başladı. Bütün diğer çocuklar evlerine dönmüştü. Öğretmenler bile.

Gökyüzü kararmıştı. Memleketlerindeki vadide kış gelmek üzereydi. Annesi orada soğuk ayların ne kadar güzel olduğunu anlatıp dururdu. İnsanlar sevdikleriyle birlikte ateşin başına otururdu. Şarkıları ve kolları sizi ısıtırdı, karnınız sıcacık olurdu. Buradaki para yutan açgözlü elektrik sayacı gibi değildi.

Yürümeye başla. Başlangıçta Charlie'nin sesi o kadar hafifti ki onu duymadı bile. Sonra ses yükseldi.

"İyileşeceğini biliyordum" dedi Carla, onun zavallı, yırtılmış, lekeli kürkünü okşayarak.

Peki hangi yöne gitmeliydi? Belki de dört yol ağzına doğru yürümeliydi. Peki şimdi neredeydi? Belki de sola dönmeliydi. Genellikle, annesi izin verdiğinde, kaldırımda öyle hızlı dans ederlerdi ki ne zaman sola ne zaman sağa döndüklerini bile fark etmezdi Carla. Günlerinin nasıl geçtiğini birbirlerine anlatıp sohbet ederlerdi. ("Yeni bir parfüm var küçüğüm. Müdirem denemem için yepyeni bir şişe parfümü verdi bana. Koklasana! Ne düşünüyorsun?")

Carla da yalan söylediği için parmaklarını kavuşturur, annesine gününü anlatırdı. ("Matematikte sınıfın en iyi notunu aldım.")

Bir parkın yanından geçiyorlardı. Evlerinin yakınındaki parktan farklı mıydı bu? Belki. Belki de değildi. Belki yola devam ederlerse, annesiyle bazen önünde durup dergilere baktıkları dükkânı görürdü. "Bakacaksanız satın almalısınız" derdi kasadaki adam. Ama dükkândan ve o adamdan iz yoktu şimdilik. Carla göğsünün sıkıştığını, avuçlarının terlediğini hissetti. Neredeydiler?

Bak diye fısıldadı Charlie, güçsüz bir sesle. *Oraya bak.*

Parlak bir araba! Salı ve perşembe akşamları, bazen de pazarları evlerinin önüne park eden parlak mavi arabanın aynısı.

Ama bugün pazartesiydi.

Larry bu diye fısıldadı Charlie yeniden. *Şapkasını gördün mü?*

Ama Larry'nin yanında oturan kadın annesi değildi. Kadının saçları Lily'ninkinden bile daha sarıydı –sarı beyazdı– ve ruju parlak kırmızıydı.

Larry şimdi bu kadının dudaklarına bastırıyordu. Öğretmen bu konuda bir film göstermişti çocuklara. Birisinin nefesi kesilirse, kendi nefesinizi onlarınkine karıştırıp hayata dönmelerini sağlayabiliyordunuz.

Carla telaşla arabanın camını tıklattı. "İyi misiniz?"

Sarı-beyaz saçlı kadın ve Larry hemen ayrıldılar. Larry'nin ağzına kırmızı ruj bulaşmıştı. Carla kalbinin hızla attığını hissetti.

"Burada ne yapıyorsun?" diye haykırdı Larry ona.

Camlar kapalı olmasına rağmen haykırdığını duymuştu Carla. Kulakları acımıştı.

"Kayboldum." Carla ağlamak istemiyordu ama artık güvende olduğu için karanlıkta tek başına yürürken korktuğunu itiraf edebilirdi. "Charlie yüzünden geç kaldım, annem kapıda yoktu. Belki de eve gitti. Ya da yine işten geç döndü..."

"Ne diyor bu, Larry, sevgilim?"

Carla ancak o zaman anadilinde konuştuğunu anladı.

"Burada bekle."

Carla bir an Larry'nin kendisiyle konuştuğunu sandı. Ama sonra kırmızı ağızlı kadınla konuştuğunu anladı. Larry onu kolundan tutup arabadan uzaklaştırdı, yolun köşesine götürdü. "Ne gördün? Söyle bana."

Sesi salıları, perşembeleri ya da bazen pazarları çıktığı gibi çıkmıyordu. Her akşam yumuşatmanız gereken eski topuk derileri gibi sertti. Annesi duşta gri bir taşla topuklarını ovardı. ("Yalnızca İngilizler banyo yapar küçüğüm. Öyle pisler ki!")

Carla'nın ağzı öyle kurumuştu ki başta konuşmakta zorlandı. "Ağzını o kadının ağzına bastırdığını gördüm. Dudakların onunkiler gibi kırmızı."

"Nasıl yani?" Carla'nın kolunu daha sıkı yakaladı.

Carla giderek daha fazla korkuyordu. "Yakandaki kırmızı leke gibi" diye fısıldadı.

Adam yakasına bakıp kırmızı izi sildi. Yüzü Carla'nınkine öyle yakındı ki nefesindeki viski kokusunu alabiliyordu. Bazen annesi Larry'nin viskisini alabilmek için akşam yemeği yemezdi. Viskisi önemliydi. Bir erkeğin iyi karşılandığını hissetmesi gerekirdi. Viski ve dans. Karşılığında, kiraları ödeniyordu. Elektrik faturası ödeniyordu. Larry yeniden telefon faturasını ödemişti. *Buna değer, cara mia. Güven bana.*

"Hah!" Yüzünü Carla'nınkine yaklaştırdı. Carla onun burnunun içindeki kılları görebiliyordu. "Çok akıllıca" dedi onu kaldırım boyunca yürüterek. "Madem o kadar akıllısın Carla, neden sana küçük bir armağan almama izin vermiyorsun? Böylece annene bugün olanları anlatmak zorunda kalmayız."

Unuttun mu diye fısıldadı Charlie. *O filmi unuttun mu?*

Elbette. Annesiyle birlikte geçen gece televizyonda bir film izlemişlerdi. Saat geçti, Carla uyuyamamıştı. Yatağından kalkıp kanepedeki annesinin yanına sokulmuştu. Film, bir dükkândan hırsızlık yapan bir çifti gören küçük bir çocuk hakkındaydı. Çift, kimseye bir şey söylemesin diye ona para vermişti.

Bu da aynısı işte diye fısıldadı Charlie. *Şantaj denir buna.*

"Bu bir şantaj mı?" diye sordu adama.

Larry'nin yüzünde ter damlacıkları belirmeye başladı. "Oyun oynama. Ne istiyorsun?"

Buna cevap vermek kolaydı. Charlie'yi adama uzattı. "Onu iyileştir."

Larry kaşlarını çattı. "Nedir bu?"

"Benim tırtılım. Birisi canını yaktı."

Larry kolunu yeniden sıktı. "Çeneni kapamayı kabul edersen ne istersen alacağım."

Ne isterse mi? Carla hafifçe heyecanlandığını hissetti.

"Şöyle yapacağız" dedi Larry, onu kolundan tutup arabaya doğru sürükleyerek. "Seni eve götüreceğim. Yolda bir oyuncakçıda duracağız. Annene seni okuldan sonra sokaklarda dolaşırken bulduğumu ve sana bir hediye aldığımı söyleyeceğim. Sen de karşılığında olanları kimseye anlatmayacaksın. Hiçbirini... Anneni üzmek istemezsin, değil mi?"

Carla kararlı bir tavırla başını iki yana salladı. Bukleleri da onaylıyor gibi iki yana sallandı.

Larry arabanın kapısını açtı. "Dışarı." Bu son sözcüğü, ön koltukta oturan sarı-beyaz saçlı kadına söylemişti.

"Ama Larry, ne oluyor?"

"*Dışarı* dedim."

Larry arabayı öyle hızlı kaldırdı ki kaldırıma çarptı. Sanki arabasını kendi dikkatsizliği yüzünden çarpmamış gibi yol boyunca küfretti durdu.

"Onu bulmuşsun. Benim kıymetlimi bulmuşsun" diye haykırdı annesi, eve geldikleri zaman. "O kadar endişelendim ki. Okul kapısında değildi, ben de eve döndüğünü sandım..."

Carla, Larry'ye sarılan annesinin yanında ayrılıp sessizce odasına girdi. Çantasında eskisinin yerine koyacağı yeni Charlie vardı.

Rahip yanılıyordu. Birinin yeniden hayata dönmesi üç gün sürmüyordu.

Üç saat yeterliydi.

Başım zonkluyor.
Düşüncelerim karman çorman.
Bazen on beş yaş daha genç olduğumu sanıyorum.
Bazen burada değilmişim,
olan biteni yukarıdan seyrediyormuşum gibi geliyor.
Belki de yeniden hayata dönmek diye bir şey vardır gerçekten.
Ama bize kilisede öğretildiği gibi değildir.

Belki her şeyi yeniden yapma şansı bu. Bu kez doğru yapma şansı. Belki de bu, ölmekte olan bir ruhun sayıklamalarından ibaret. Bir daha asla dönmeyecek olan bir ruhun.

11
Lily

KAYNAR KAZAN KATİLİ HAPİSHANEDEN TEMYİZ BAŞVURUSU YAPTI

1998'de hayat boyu hapse mahkûm olan Joe Thomas, temyiz başvurusunda bulundu. Kız arkadaşı Sarah Evans'ın ölümüne arızalı su kazanının neden olduğunu iddia ediyor.

Bayan Evans'ın ailesi, olayı duyunca "şok" geçirdiklerini söyledi. "O adam küçük kızımızı bizden aldı" dedi 54 yaşındaki Essex'li öğretmen Geoff Evans. "Cehennemde yanmayı hak ediyor."

Bayan Evans 53 yaşında ve meme kanseri yüzünden kemoterapi görüyor.

Bugünkü *Times*'ın ikinci sayfasındaki haberi gözden geçiren patronum derin bir nefes alıyor. "Şimdiden kanını istiyorlar senin. Dava konusunda emin misin?"

"Kesinlikle. Tony Gordon bizim gibi ücretsiz üstlenmeyi kabul etti davayı. Ulusal düzeyde önemli bir dava olabileceğini düşünüyor."

Patronum, "Bak şu işe" der gibi yüzünü buruşturuyor.

"Kadın dava vekili istemiyorum" demişti Joe, kararlı bir tavırla.

"Saygısızlık etmek niyetinde değilim. Jüri üyeleri bir kadının çevrede dolaşmasını seyretmekten, giysilerinin altında ne olduğunu hayal etmekten mutlu olabilir ama ancak bir erkeğin iddiaları ikna eder onları."

Karşılık verecek gibi oluyorum ama sözcükleri yutuyorum.

"Onu birkaç kez mahkemede gördüm" diye güven vermeye çalışıyorum müşterime. "Tony kalabalıklar karşısında nasıl konuşacağını biliyor."

Yakışıklı olması da işe yarıyor –bazı açılardan bana Richard Burton'ı hatırlatıyor– ve kadın jüri üyelerinin kendilerini mahkeme salonundaki tek kadın sanmasını sağlıyor, erkek jüri üyelerinin ayrıcalıklı sanmasını sağlamayı da başarıyor.

Şansı yaver giderse tavşanı şapkadan çıkarabilir. Ama temyizden önce Suç Vakalarını Değerlendirme Komisyonu CCRC'ye başvuruda bulunmamız gerekecek. Eğer iddialarımız geçerli bulunursa dava Temyiz Mahkemesi'ne gönderilecek. Eğer temyiz başvurusu kabul edilirse, Tony davanın yeniden görülmesini isteyeceğimizi söylüyor. Bu arada, bize zaman kazandıracak "bazı hamallık işlerini" yapacak. Şu dönemde davalar mahkemelerden hızla geçiyor. Hazır olmamız gerekiyor.

Tony için dava notlarını hazırlamak üzere masama dönüyorum. Odamı bir başka yeni mezun avukatla paylaşmam gerekiyor. Ama Oxford mezunu yeni oda arkadaşım stres yüzünden hasta.

Hukukta böyle şeyler olur. Hatalar yapılır. Müvekkiller hayal kırıklığına uğratılır. Avukatlık firması da öyle. Bu arada, bir hata yapma ve dava edilme tehdidi sürekli üzerimizdedir. Okulun ilk yılında öğretmenlerden birinin söylediği bir şey geliyor aklıma hep: "İster inanın ister inanmayın, kanun her zaman adaletli değildir. Bazılarının işlediği suçlar yanlarına kalır. Bazıları işlemedikleri suçlar yüzünden hapse düşer. Bu 'masumlardan' bazıları daha önce başka suçlardan yırtmıştır. Sonunda her şeyin dengelendiğini söyleyebiliriz."

Bilgisayarımın ekranına doğru eğilirken bunların hepsinin farkındayım. Ama düşüncelerim sanki isyan eder gibi sürekli Ed'e dönüyor.

"Neden bir akşam yemeği vermiyoruz?" demiştim geçen gün, akşam yemeğinde. İki aylık kocam tepsisinden başını kaldırıp bana baktı. Evet, yemeklerimizi televizyonun karşısında yemeye başladık; Ed'in annesi bunu kesinlikle onaylamazdı, biliyorum.

Ama sessizliği doldurmakta işe yarıyor. Bir yıldan daha kısa süre önce tanıştığım tatlı, nazik, ilgi çekici adam mizah anlayışını kaybetti. Bir neşeli bir hüzünlü değil artık, sürekli hüzünlü. Yatakta beni kucaklamıyor. Ama bazen geceleri –ikimiz de yarı uyur haldeyken– nefesimi kesen bir aceleyle bana sahip oluyor yine de.

"Akşam yemeği mi?" diyor ağzındaki peynirli makarnayı yuttuktan sonra. Ed kesinlikle kibar biri. Son yaptığım Delia Smith tarifi biraz cıvık oldu ama yiğitçe yiyor pişirdiklerimi yine de. Az pişmiş biftek ve böbrekten fazla pişmiş peynirli makarnaya geçtim artık. İkimizin de maaşı var ama geçinmek için dikkatli olmalıyız yine de.

"Evet" diyorum kararlı bir tavırla.

Ross'un fikriydi bu. Verdiği bilgilerin işe yarayıp yaramadığını öğrenmek için beni aradığında "Nasıl gidiyor?" diye sormuştu. Sesini duyunca ona bir teşekkür notu göndermediğimi hatırladım, utanç içinde. Sesindeki nezaket beni duygulandırdı. Birazcık düşünceli davranmak öyle çok işe yarayabilir ki.

"Biraz gergin gidiyor" diyorum.

"Sorun Ed mi?"

"Neden?" diyorum, göğsüm sıkışıyor. "Sana bir şey mi söyledi?"

"Hayır..."

"Ne var Ross?" Telefonu tutan elim terliyor. "Anlat bana. Arkadaşın olduğunu biliyorum ama bilmem gerekiyor." Sesim titriyor. Neredeyse hiç tanımadığım birinden yardım istiyorum ama söylediklerim doğru. Gerçeği bilmem gerekiyor. Yalanlardan bıktım usandım.

"Bilmek istediğinden emin misin? Bir şey olduğunu sanmam. Söylentiler işte."

"Ross, söyle bana, lütfen." Sesimdeki umutsuzluğu duymuyor olamaz.

İç geçiriyor. "Davina herkese geçen salı Ed'le bir içki içtiğini anlatıp duruyor. Altında bir şey yoktur eminim."

Geçen salı mı? Hafta boyunca yaptıklarımı hatırlamaya çalışırken başım dönüyor. Ed geçen hafta hep geç saatlere kadar çalıştı. Birden öfkeleniyorum. Kocamdan söz ediyoruz. Her şeyi yoluna koymamış olabiliriz ama hâlâ vaktimiz var. Yeni bir başlangıç yapmama kimse, özellikle de o kadın engel olamaz. Ed'le tanışmadan önce planlamıştım bu yeni başlangıcı.

"Bak, belki de bir şey söylememeliydim. Ama yerinde olsam bu konuda bir şeyler yapardım."

"Ne gibi?" Sesim gıcırtı gibi çıkıyor.

"Bu hafta akşam yemeğine davet et onu. Bir sürü insanı davet et. Onlara bir çift olduğunuzu göster." Sesi sertleşiyor. "Davina çok hoş biri değil. Ondan on kat iyisin sen."

Sonra, bir şey söylememe fırsat kalmadan ekliyor: "Beni de davet etmeyi unutma sakın."

Doğrusu davayla ilgili çalışmalarımız hız kazanırken en son ihtiyacım olan şey bir akşam yemeği partisi.

"Kazan üreticisinin ihmalini kanıtlayabilirsek, bütün endüstriyi etkileyen bir sonuç elde etmiş oluruz" dedi Tony bana, davayı kabul ettikten sonra. "Ama bol bol araştırma yapmamız, insanlarla konuşmamız gerekiyor. Ben uzman şahitlerle görüşmeye başlarım. Bu arada, senden de bu insanlarla görüşmeni istiyorum." Bana bir telefon numaraları listesi veriyor. "Kazanları aşırı ısınan, arızadan şikâyet eden insanların listesi."

"Bu numaraları nereden buldun?"

"Önemi yok bunun. Hemen işe koyulmamız gerekiyor."

Mola verecek zamanım yok. Şu anda da mola vermemeliyim. Ama işte buradayım. Sekiz kişi küçük dairemizdeki küçük masanın çevresine doluşmayı başardık. Her yeri kâğıt fenerler ve zambaklarla süsledim. Her yana zambaklar koydum. Pazardan kucak kucak zambak aldım. Baygın bir kokuyla dolduruyorlar dairemizi.

Ross'un tavsiyesi üzerine, her fırsatta "bizim" sözcüğünü kullanmaya özen gösterdim. Birlikte aldığımız yeni kanepemiz. Noel planlarımız. Düğün fotoğraflarımız. Verdiğim mesaj net. Artık bir çiftiz. Belki de herkesin davetimi kabul etmesinin nedeni bu. Nasıl yaşadığımızı merak ediyorlar.

Davina'nın havadaki burnunu epey yere sürttüm bence. Hatta eve girdiği andan itibaren hapşırmaya başladı.

"Korkarım polene alerjim var" diyor hapşırıklar arasında. Masanın ortasındaki büyük vazoyu yere indiriyorum. Alerjik olduğunu bilseydim, çiçekleri almazdım tabii. Belki de alırdım, bilemiyorum.

Eski sevgilisine bakan Ed'in yüzü görmeye değer bir manzara. Bir sanatçı o. Hoş şeylere bakmayı seviyor. Davina'nın şu anda pek hoş göründüğü söylenemez.

Sebzeli tavuğum bile hiç fena olmadı doğrusu.

Bu gece bir zafer gecesi.

Yanında getirdiği sıkıcı adamın kolunda evden çıkmadan önce, "Bu güzel gece için teşekkürler" diyor Davina, hapşırıp tıksırarak. Yanındaki adam partide gördüğümüz adam değil.

Ross iyi geceler dileyerek yanağımdan hafifçe öperken bana göz kırpıyor.

"Teşekkürler" diye fısıldıyorum kulağına.

"Ne zaman istersen." Beni süzüyor. Bakışları biraz imalı mı ne? Gerçi bugün oldukça güzel göründüğümü düşünüyorum. Üzerimde göstermek istemediğim kıvrımları örten, daha kabul edilebilir olanları sergileyen beyaz bir elbise var.

"Harika görünüyorsun" diyor Ed, kapı son misafirin arkasından kapanır kapanmaz. "En azından Ross'un böyle düşündüğü kesin."

Kocamın beni birazcık kıskanmasında bir sakınca yok bana kalırsa.

"Gelecek hafta birlikte birer içki içebiliriz" diyorum sıradan bir şey söyler gibi, bulaşık eldivenlerini elime geçirirken.

"İçki mi?" Sesi tizleşiyor. "Neden?"

"Bana dava için yardım ediyordu" diyorum. Ruj lekeli bir bardağı alıp öfkeyle sıcak, sabunlu suya sokuyor, ovalıyorum. "Yalnızca arkadaşız, biliyorsun. Senin ve Davina'nın aksine. Geçen gece içki içmek için onunla buluştuğunu biliyorum. Sakın inkâr etme."

"Tanrı aşkına. Sonunda seninle evlendim. Onunla değil."

"Sonunda derken neyi kastediyorsun?"

Bana bakmıyor artık. "Nişanlıydık" diyor yavaşça. "Nişanı bozdu o. Sana söylemedim çünkü onunla tanıştığında kendini tehdit altında hissetmeni istemedim."

Tehdit mi? Şaka mı yapıyor? Böylesi çok daha kötü.

"Ne zaman bozdu nişanı? Tanışmamızdan ne kadar zaman önce?"

"İki...." Duraksıyor.

İki yıl mı? İki ay mı?

"İki hafta" diye mırıldanıyor.

"İKİ HAFTA MI? Nişanlının nişanı bozmasından iki hafta sonra benimle görüşmeye başladın ve bunu bana söylemedin, öyle mi?"

"Nedenini açıkladım." Ed'in yüzü kıpkırmızı oluyor. "Senin de hayatın hakkında bana söylemediğin şeyler yok mu?"

Önce sinirleniyorum. Aklıma ahırımız gelince sakinleşiyorum. Ne biliyor? *Nasıl* bilebilir? Aptal olma diyorum kendi kendime. Bir şey bildiği yok, olta atıyor. Sessiz ol. Bir şey söyleme.

Ed bana doğru geliyor. Ellerini kalçalarıma koyuyor. "Davina ve ben bir içki içip sohbet ettik" diyor. "Başka bir anlamı yoktu."

Gözlerim yaşla doluyor. "Benimle onu unutmak için mi evlendin?"

"Hayır. Seninle evlendim çünkü... çünkü nazik, ilgili ve güzelsin..."

"Güzel mi? İşte şimdi yalan söylediğin ortaya çıktı."

"Yalan değil." Omuzlarımı tutuyor. "Dürüst olmak gerekirse, sana tutulmamın nedenlerinden biri ne kadar güzel olduğunu bilmemen."

"Şişmanım ben!" diye haykırıyorum.

"Hayır. Bir kadın bedenine sahipsin. Gerçek bir kadınsın. Ama daha önemlisi, iyi bir insansın. Dünyayı düzeltmek istiyorsun."

Bir bilseydi diye düşünüyorum kendi kendime, Ed beni yavaşça öperken.

Bilmeye hakkı yok mu?

Davina'yla arasında bir şey olmadığını söylediğinde ona inanıyor muyum?

Ondan bunca şey saklarken bir şeyler sormaya hakkım var mı?

Ayrıca, hepimiz belli ölçüde kötülük yapabilecek insanlar olduğumuz halde Joe Thomas'ın "suçlu" ya da "masum" olduğunu söylemeye hakkımız var mı?

Ben Ed'in kollarında yatarken kapı zili çalıyor. Neredeyse yapıyordum diyorum kendime. Koca ve karı arasındaki dürüst aşk. En azından sevgi...

Kapı zili yeniden çalıyor. Sabahlığıma sarınıp saate göz atıyorum – şimdiden on olmuş mu? Kapıya doğru gidiyorum. Siyah ve turuncu renkli ipek bir elbise giymiş kocaman gözlü bir kadın duruyor kapıda, koyu renkli bukleleri omuzlarına düşüyor. Ed ve kendim hakkında düşünmeye öyle daldım ki kim olduğunu anlamam birkaç saniye sürüyor.

"Çok üzgünüm" diyor Francesca. "Çalışmam gerekiyor ve soracak başka kimsem yok."

Küçük Carla, sanki burada yaşıyormuş gibi kapıdan içeri daldı bile. Zıp zıp zıplıyor. "Geçen seferki gibi yemek yapabilir miyiz?" diye soruyor.

Tabii bu bir tür izinsiz girme. Başımın içindeki uyarı çanları böyle gitmesine izin verirsem bunu alışkanlık haline getireceklerini söylü-

yor. Ayrıca çalışmam lazım. Onlara bir bahane uydurmaya çalıştığım sırada, Ed elinde telefonla yanımıza geliyor. Yüzünde şok ifadesi var.

"Davina'nın erkek arkadaşı aradı. Astım krizi yüzünden hastaneye kaldırılmış. Şu zambaklar yüzünden olmuş."

"İyi miymiş peki?"

"Evet ama çok daha kötü olabilirmiş anlaşılan."

Hem pişmanlık hem rahatlama hissiyle doluyorum ve utanıyorum. Sonra içimdeki avukat saldırıya geçiyor. "Çiçekleri almadan önce bana polen alerjisi olduğunu söylemeliydin. Biliyordun herhalde?"

Omuz silkiyor. "Hapşırmaya başlayana dek hatırlamadım bile."

Dün geceki yakınlığımız uçup gitmeye başladı bile. Birden zıplayan küçük kızı ve kapıda sabırsızlıkla bekleyen Francesca'yı fark ediyoruz.

"Carla'nın annesinin bugün çalışması gerekiyor" diyorum alçak sesle.

Ed başını sallıyor. Bakışlarında bir rahatlama beliriyor, benim içimde de aynı rahatlama hissi var. Birbirimizden uzak durmaya ihtiyacımız var. Bu siyah bukleli ve kalın kaşlı kız bize mükemmel bir bahane verdi. Yeniden ebeveynlik oynayabiliriz.

"Sorun değil" diyor Ed, Francesca'ya dönerek. "Yardım edebilirsek memnun oluruz. Carla hiç sorun çıkarmıyor. Hem de hiç."

12

Carla

"Kabın dibini sıyırabilir miyim? Lütfen! Lütfen!" diyen Carla, mis kokulu yumurta, un, tereyağı ve şeker karışımıyla dolu kaşığı ağzına götürmeye hazırlandı. Annesi pişmeyen hiçbir şeyi tatmasına izin vermezdi. Ama Carla, Lily'yi ikna edebileceğini tahmin etmişti. Bazen doğru yöntemle doğru kişiye yaklaşınca sonuç almak daha kolaydı.

"Lütfeeeen?"

"Tabii!" Lily pembe benekli beyaz önlüğüyle onun yanında duruyordu. "Senin yaşındayken kardeşimle ben hep yapardık bunu."

Hımmmm... Nefis!

"O kadar fazla yeme yoksa hastalanırsın!" diyen Lily elini nazikçe Carla'nın koluna koydu.

Carla, Larry geç kalacağını söylediği zaman annesinin yaptığı gibi surat astı. Sonra bunun bazen Larry'nin hoşuna gitmediğini anımsadı. Lily'nin canını sıkmak istemiyordu. "Kardeşinin adı ne?" diye sordu konuyu değiştirmek için.

Lily keki fırına koyarken bir sessizlik oldu. Carla sessizliği hissetti; iğnenin plağa yerleştirilmesi ve müziğin başlaması arasında geçen sessiz süre gibiydi.

Bağdaş kurmuş yerde oturan Ed, kömür kalemini bıraktı. Lily masanın başına dönmeden önce kekle uğraşarak oyalandı bir süre. Yüzü kızarmıştı. Fırın sıcak olmalıydı.

"Adı Daniel'dı."

Carla bu ses tonunu biliyordu. Annesinin önemli bir şey söylerken ve Carla'nın konuyu fazla kurcalamaması için kullandığı ses tonunun aynısıydı. "Büyükbaban beni artık görmek istemiyor" ya da "Bir gün belki İtalya'ya yalnız başına gidersin. Büyükannen seninle tanışmak isteyecektir."

İngilizce çok tuhaftı. Ama okuldan nefret etmesine rağmen, Carla dilbilgisine çok özen gösterirdi. Dilbilgisini seviyordu. Uyaklı şiirler gibiydi. Annesinin bazen söylediği İtalyanca ninniyi andırıyordu. Şimdi sınıfta zamanları öğreniyorlardı. Şimdiki zaman. Geçmiş zaman. Gelecek zaman. *Kız sokakta yürüyor. Oğlan sokakta yürüdü. Kardeşimin adı Daniel. Kardeşimin adı Daniel'dı.*

Demek ki Lily'nin kardeşi adını değiştirmişti. Okulda adını değiştiren biri hakkında bir öykü okumuşlardı.

"Şimdi adı ne?"

Ed kömür kalemini alıp bir şeyler çizmeye başlamıştı yeniden. Ama Lily fırının başına geçmiş, Carla'ya sırtını dönmüştü. "Artık bu konudan söz etmek istemiyorum." Sesi beklenmedik bir şekilde aksi çıkıyordu.

Carla'nın ağzı hemen kurudu. Yağın, unun ve şekerin tatlı tadı geçmişti. Ama bir yandan içten içe hafifçe heyecanlandığını hissediyordu. Kötü bir şey olduğunda ama sizin başınıza gelmediğinde hissedilen türden bir heyecanla doluydu.

"Birisi onun canını mı yaktı?" Zavallı Charlie'nin kürkündeki yarık ve "hırkız" sözcüğü yeniden zihninde canlandı.

"Bugünlük bu kadar soru sormak yeter" dedi Ed, ayağa kalkarak. "Gel şuna bir bak Carla. Ne diyorsun?"

Resimdeki kız aynı Carla'ya benziyordu! Kek karışımına daldırdığı kaşığı ağzına götürüyordu. Gözleri parlıyordu. Ama aynı zamanda, hafif hüzünlü bir hali vardı. Ed, Carla'nın içten içe Charlie için üzüldüğünü nereden biliyordu? Yeni kalem kutusunun kokusu farklıydı. Carla'yı eski kalem kutusu kadar sevmiyordu. Carla bunu hissediyordu.

"Lily nerede? Resimde yok."

Lily güldü, sesi her zamankinden daha boğuk çıktı. Normalde tiz, çınlayan bir kahkahası vardı. "Merak etme Carla. Ben buna alışkınım."

Carla huzursuz oldu. Larry geç kaldığında ya da gelmediğinde annesi de böyle şeyler söylemiyor muydu? *Alışkınım ben. Karının benden önce gelmesine alışkınım. Beni merak etme.*

"Yeter." Ed'in sesi boğuk bir homurtu gibiydi. "Çocuğun önünde yapma."

"Ben çocuk değilim" diyecek oldu Carla ama Ed resmi eline tutuşturdu. "İstersen sende kalsın."

Gerçekten mi? Bu resim onun muydu şimdi? Ed'in verdiği ilk resmi koyduğu özel kutusuna koyacaktı bunu da. Ed onu gerçekten seviyor olmalıydı.

"Neden olmasın? Burada durmasından daha iyi. Sevgili eşim başka herkesi kıskandığı gibi bunu da kıskanmaya başlayabilir yoksa."

"Çocuğun önünde bu şekilde konuşmayalım dediğini sanıyordum."

Lily öfkeyle bulaşıkları yıkıyordu. Köpükler her yana uçuşuyordu. Biri Carla'nın ayağına indi. Ayakkabıları ayağına dar geliyordu ama annesi maaşını gelecek ay alacaktı. "Larry'den daha fazlasını isteyemem" demişti.

Ama Carla isteyebilirdi. Onu kırmızı dudaklı kadınla birlikte gördüğünden beri Larry'den çok daha fazlasını isteyebileceğini düşünüyordu. Yeni Charlie sadece başlangıçtı.

Sol eliyle Ed'in, sağ eliyle Lily'nin elini tutarak, "Yürüyüşe çıkabilir miyiz?" diye sordu. Sonra, Larry'yle dans ettikten sonra annesinin söylediği ve duvarın arkasından duyduğu bir şeyi anımsadı. "Lütfen? Ne olur?"

Akşamüstü olduğunda Carla'nın beş resmi daha olmuştu. Birinde parkta, salıncaktaydı. Birinde ördekleri besliyor, birinde koşuyor. Birinde çenesini eline dayamış düşünüyordu. Birinde çilekli kek yiyordu.

"Neden Lily'nin resmini yapmıyorsun?" diye sordu Ed'e.

Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz konuştuğuna pişman oldu. Yalnızca Lily'yi neyin üzdüğünü öğrenmek istemişti oysa.

Lily tuhaf bir ses çıkararak güldü. "Çünkü resmini yapmaya değecek biri değilim."

Ed bir şey demedi. Ama Carla ertesi pazar onların evine geldiğinde, duvara yaslanmış duran yeni bir resim gördü.

Resimde Lily pencereden dışarı bakıyordu. Sanki resimden çıkıp yanına gelecekmiş gibi canlı görünüyordu!

O zaman, Carla annesinin yanıldığını anladı. Lily'nin görüntüsü annesininkinden farklı olabilirdi ama o da güzeldi. Nazikti. İyiydi. Carla'nın kalbi sıkıştı. Lily'yi nasıl da seviyordu!

"Harika bir resim" dedi.

Ed memnun görünüyordu. Lily de öyle. Kollarıyla birbirlerini sarıp son zamanlardaki en mutlu pozlarını verdiler. Carla onların bu halini görünce kendini daha iyi hissetti. Pazar günleri olmasa haftayı atlatamazdı. Pazartesi... Salı... Çarşamba...

Annesi artık Lily'nin kapısının altından not falan atmıyordu. Pazar günleri annesi işe gidiyor, Carla da Lily ve Ed'le vakit geçiriyordu. Bu düzeni herkes kabullenmişti.

Carla, Lily'nin yeni resmini hayranlıkla seyretmeyi bitirince, Ed, "Yakında seni yeniden çizeceğim" dedi. "Ama şimdi dışarı çıkmam lazım."

"Gerçekten mi?" dedi Lily, başını kaldırarak. "Nereye?"

Ed omuz silkti. "Dışarı işte. Bilirsin. Biraz ilham almak için."

Onun gitmesi Carla'nın pek umurunda değildi. Bu evde en sevdiği kişi Ed değil Lily'ydi. Lily ona zaman ayırıyor, yürümek yerine sürekli kalemini kâğıdını çıkarıp resim yapmıyordu.

Ama Lily'nin de işi vardı o gün. "İşle ilgili bazı belgeleri gözden geçirmem gerek" dedi. "Kendi başına biraz kitap okuyabilir misin?"

Carla dudağını sarkıttı. Genellikle istediğini yaptırmasını sağlardı bu. "Ama kitabımı evde bıraktım."

"Anahtarın var mı?"

"Kapının üstünde yedek anahtar var."

"Gidip onu alır mısın o zaman?" dedi Lily kâğıtlardan başını bile kaldırmadan.

"Tamam."

"Teşekkürler." Lily ona gülümsedi. Carla içinin hemen ısındığını hissetti.

"Seninle geleyim mi?"

"İşin var" dedi onu memnun etmek isteyen Carla. "Ben hallederim."

Anahtarı kilide sokar sokmaz bir inilti duydu. Birisi acı çekiyordu! Annesi hastalanıp eve mi gelmişti acaba? Ses onun odasından geliyordu.

Carla daire kapısını açınca donup kaldı. Larry'nin şapkası yerde duruyordu. Annesinin üstüne çıkmıştı. Ama annesi kendine benze-

miyordu. Yüzü kızarmıştı. Saçları ıslaktı. Gözleri ardına kadar açılmıştı ve yüzünden fırlayacak gibi görünüyordu. Larry annesinin canını mı yakıyordu? Ama annesi üzgün görünmüyordu. Aslında annesine hiç benzemiyordu.

Carla dönüp Lily'nin yanına koştu.

"Kitabın nerede?" diye sordu Lily, Carla'yı görünce.

"Bulamadım."

"İyi misin? Durgun görünüyorsun."

"Okumak yerine televizyon izlesem olur mu?"

"Elbette."

"Gece de burada kalabilir miyim?"

Lily onu kucakladı. "Yalnızca bir yatak odamız var canım."

Canım mı? Lily ona daha önce de böyle hitap etmişti ve Carla onun sevgi sözcüklerinden hoşlanıyordu.

Sonra Lily kitaplarını kapadı. "Bak ne diyeceğim. Bu işi daha sonra yaparım. Çikolatalı kek yapmaya ne dersin? İşten eve geldiğinde annene de bir dilim çikolatalı kek verebilirsin böylece."

Zil çaldı, ardından neşeli bir ses geldi: "Küçüğüm? Ben geldim."

Carla'nın kalbi sıkıştı. Annesi gelmişti. Carla onun işte olması gerekirken evde olduğunu görmüştü. Annesi şimdi neşeli ve yumuşak bir sesle konuşuyordu ama baş başa kaldıklarında sinirleneceği kesindi.

"Bak annen erkenden gelmiş" dedi Lily gülerek.

13

Lily

Parkta Davina'nın peşinden koşuyorum. Elinde bir şey var ve onu almam gerek, yoksa Ed'le evliliğimiz bitecek. Arada bir yavaşlıyor ama ne zaman hızımı artırsam uçarcasına koşarak uzaklaşıyor. Sonra hapşırmaya başlıyor. Öyle çok hapşırıyor ki elindeki şeyi düşürüyor.

Yere eğilip alıyorum ama parmaklarımın arasından kayıyor o şey. Sonunda, ay ışığında elime almayı başarıyorum o şeyi. Bir nikâh yüzüğü bu. Ed'in bana verdiği yüzüğün aynısı. Büyük büyükannesine ait olan yüzüğün. Yüzük elimde dağılıveriyor. Parçaları birleştirmeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Parçalar toza dönüşüyor. Sonra Davina gülüyor. Tiz sesiyle, çığlık atar gibi gülüyor...

"Şunu kapatır mısın?"

Ed'in uykulu sesi yükseliyor yatağın diğer tarafından. Davina'nın güldüğü sandığım şeyin alarmın sesi olduğunu yavaş yavaş –neyse ki!– anlıyorum. Pencereden içeri ay ışığı giriyor gerçekten ama artık kalkma zamanı. Saat sabahın altısı. Bugün işe daha erken gitmem lazım çünkü Tony Gordon'la toplantım var. Joe Thomas'ı hapisten çıkarmama yardım edebilecek ya da edemeyecek olan kişi o.

"Olayların üzerinden bir kez daha geçelim."

Tony Gordon uzun boylu, etkileyici bir adam. Sinema perdesinde de Lincoln's Inn'deki odasındaki kadar iyi görünürdü eminim. Geniş omuzları ve koyu gri renkli takım elbisesini güvenle taşıması değil onu etkileyici kılan. Hafif çakıllı, derinden gelen, otoriter sesi de var. Halinde tavrında doğuştan gelen bir güven seziliyor. Kolalı, pahalı görünümlü gömlekler giyiyor (bugün başka birinde efemine görünebilecek bebek pembesi, çizgili bir gömlek var üzerinde). Baskı altındayken bile telefonuna acele etmeden cevap veriyor. Hattın diğer ucundaki kişiyi teskin edercesine konuşuyor. Bana güven verdiği kesin.

Onunla çalıştıkça, ne yaptığını bilen bir adam olduğu hissine kapılıyordum – araba kullanırken, bir resmi asarken, bir cinayet mahkûmunu hapisten kurtarmaya çalışırken ve bir kadınla sevişirken ne yaptığını biliyor görünüyor.

Bu sonuncu düşünce nereden geldi peki aklıma? Tony'nin istatistikleri gözden geçirişini izlerken –kazanlarla ilgili rakamlar, "olayın"

zamanlaması- aklıma o sabah Ed'in yanağına kondurduğum belli belirsiz öpücük geliyor.

Eve, kocamın yanına dönme düşüncesinden korkuyorum. Dışarıdan bakıldığında bir sorunumuz yokmuş gibi görünüyor. Cuma akşamları birlikte market alışverişi yapıyoruz, işten sonra kanepede yan yana sevdiğimiz televizyon programlarını izliyoruz ve pazarları küçük Carla'ya bakıyoruz. Boş zamanlarında istediği gibi resim yapabilsin diye Ed'i kendi haline bırakıyorum çünkü tek yapmak istediği bu. Hafta boyunca "moronlar" için çalışmaktan nefret ediyor. Ama akşamları içtiği iki kadeh şarabı üç dört kadehe çıkardığının farkındayım. Artık bana dokunmaya çalışmıyor bile.

Bu şikâyetleri sıralarken, kulağa uzun zamandır evli olan bir çiftin huzursuz homurdanmaları gibi geldiklerinin farkındayım. Oysa biz yalnızca iki aydır evliyiz. Bu işin sonu ne olacak?

"Ne düşünüyorsun?"

Birden, Tony Gordon'ın bana baktığını fark ediyorum. Utançtan yüzüm kızarıyor. Çok ünlü bir dava vekili var karşımda. Masum bir adamı onun sayesinde kurtarabilirim. Ondan pek hoşlanmasam da, içimden bir ses Joe'nun masum olduğunu söylüyor. Ama bunları düşünmem gerekirken başarısız evliliğimi düşünmeye dalıp gidiyorum.

"Emin değilim." Söylenecek en güvenli şey bu.

"Hadi ama Lily, dikkatini topla. İstediğim ikinci uzman psikiyatr raporu, adamımızda Asperger sendromu belirtileri olduğunu, saplantılı davranışlar sergilediğini söylüyor." Tony Gordon başını eğip notlarına bakıyor. "İkisi de geniş tanımlı rahatsızlıklar ve herkes için farklı anlamlar ifade ediyor. Bu davada, bizim adamımız her şeyin derli toplu olmasından hoşlanıyor. Eşyalar yerlerinde olmadığı zaman rahatsız oluyor. Söylenenleri düz anlamıyla algılıyor. Her duruma herkes gibi tepki vermiyor. İnsanlarla iletişim kurmakta güçlük çektiği oluyor. Her türlü değişiklikten rahatsız oluyor. Rakamlarla da arası iyi."

"Kardeşim de biraz öyledir" diyen sesimi duyuyorum. Konuşurken geçmiş zaman kullanmam gerekirdi, biliyorum. Ama bunu sık sık yapıyorum. Daniel hâlâ hayattaymış gibi yapmak daha kolay.

"Gerçekten mi?" Tony Gordon'ın ilgisini çekiyor. "Tuhaf davranışlar sergilemesine neden oluyor mu?"

"Küçükken..." diyorum yavaşça. "Bize yalnızca zor bir çocuk olduğu söylendi. Ona bir etiket yapıştırmadılar. Bir an nazik ve sevimli, bir an sonra kaba olabiliyordu. Değişiklikten hoşlanmıyordu..." Zihnimde elimi eyerin üstünde dolaştırıyorum. Ahırdaki ahşap kokusunu alıyorum. Amelia'yı kucaklıyorum. *Hayır.*

"İyi misin Lily?"

Titreyen elime bakıyorum. "Evet."

Evet, Daniel'ın tuhaf şeyler yapmasına neden oluyordu durumu. Hayır, iyi değilim.

Ama Tony Gordon başka bir konuya geçti bile. "Bu konuda dikkatli olmalıyız" diye mırıldanıyor kendi kendine. "Duygulardan ziyade gerçekleri ve rakamları vurgulamalıyız. Bana göre, savunma geçen sefer bunu ihmal etti. Jüri üyeleri istatistiklere ilgi duyan insanlar arasından seçilse faydalı olur. Zihinleri kalplerini yöneten insanlar lazım bize, tersi değil. Ayrıca, Asperger sendromlu insanların ortak davranışlar ve özellikler sergilediğini ama herkesin farklı, benzersiz olduğunu vurgulamalıyız. Her birinin kişiliği kendine özgü ve bu da davranışlarını sendromun kendisi kadar etkiliyor. Araştırmalarıma göre, onun soğuk, duygusuz, saplantılı davranışları Asperger'den kaynaklanmayabilir. Zor iş. Özellikle jürideki birinin kişisel deneyimleri Joe'nun deneyimlerinden farklıysa. Davayı kimseyi rahatsız etmeyecek şekilde sunmamız gerekiyor."

Burada olmam gerekiyor mu diye düşünmeye başlıyorum. Ne de olsa, dava vekiline gerekli bilgiyi verdim. Artık ona kalmış.

"Lütfen firmana söyle, müvekkille görüşmeye gittiğimde senin de yanımda olmanı istiyorum. Deneyimin bize çok faydalı olabilir. Bu

davayla basın yakından ilgilenecek, biliyorsun." Bana yeniden nazik bir tavırla bakıyor. Neredeyse bir baba gibi. "Kimse bizden hoşlanmayacak" diyor. "Bizi şeytan kabul edecekler, seni ve beni yani. Bir katil toplumun nazarında hep katildir – masumiyeti ispatlansa bile böyledir bu. Davamız kamuoyu nezdinde çok önemli. Mahkemeye gider ve kazanırsak, her türlü davaya örnek temsil edecek. Dikkatli olmalıyız."

"Biliyorum" diyorum ama bir şey bildiğim yok aslında. Yine de, cehaletimi göstermemeliyim. Bir yetişkin olmak istiyorum. İşimi iyi yapmak istiyorum. Evliliğimi düzeltmek istiyorum. Yalnızca bunları nasıl yapacağımı bilmiyorum.

Güzel tuğla duvarlı Lincoln's Inn'den çıkıp yağmurda ıslanmış bahçenin çimenlerinin arasından geçip gün ortasında caddeyi dolduran turist kalabalığının arasına karışıyorum. Londra'da yürümekten hoşlanıyorum. Kalabalık ofiste tıkılıp kaldıktan sonra nefes alabilmek güzel ve ayrıca yürürken düşünebiliyorum.

Westminister Köprüsü'ne doğru gidip bir an duruyor, gökyüzünü hayranlıkla izliyorum. "Dünyada bundan güzel yer var mı?..."

Daniel şiiri çok severdi. Şiirdeki düzene bayılırdı. Sözcüklerin tam da olması gereken yerde olması çok hoşuna giderdi. Bir şeye canı sıkıldığında –eksik bir yapboz parçası veya her zamanki yerinde durmayan bir ayakkabı gibi– bazen ona şiir okurdum. Şiirlerinde belli yapıları kullanan, hafif acayip sözcükleri seçen şairleri severdi en çok. Edward Lear'dan çok hoşlanırdı mesela.

"Pardon" diyorum biri bana çarpınca. Acıyla dirseğimi ovuşturuyorum. Başka birinin kabalığı için özür dilemek tam da bana göre bir şey. Bunu Daniel adına da yapardım hep. Bu arada, bana çarpan adam dönüp bakmadı bile. Ben dönüp ona bakıyorum ama kalabalığın arasında kaybolup gidiyor.

Sonra bir şeyi fark ediyorum. Çantam. Omzumdaki çanta değil, kolumun altındaki, içinde Joe Thomas'la ilgili belgeler olan küçük çanta. Bana verdiği rakamlar, az önceki toplantıda aldığım notlar – hepsi gitti.

Ofise doğru hızla yürürken, Tony Gordon'ın az önce söyledikleri geliyor aklıma. "Davamız kamuoyu nezdinde çok önemli. Mahkemeye gider ve kazanırsak, her türlü davaya örnek temsil edecek. Dikkatli olmalıyız."

O esnada, kazanmak için dikkatli olmamız gerektiğini kastediyor sanmıştım. Şimdi, kişisel güvenliğimizden söz ettiğini düşünmeye başlıyorum. Beni bilerek hedef almış olabilirler mi? Köprüdeki –yüzünü güçlükle hatırladığım– adam bana bilerek çarpıp önemli delilleri elimden almak mı istedi?

High Holborn boyunca koşmaya başladım şimdi, bileklerim acıyor. Patronuma olanları anlatmam gerekecek. Tony Gordon'a da...

Maun ağacından zarif korkuluklu merdivenlerden yukarı koşarken az kalsın sekreterlerden biriyle çarpışıyorum. "Size mesajlar geldi."

İlki Tony'den. Yanından ayrılmamdan sonra, CCRC'den haber gelmiş. Davamızı Temyiz Mahkemesi'ne yönlendirmişler. Harika. Şimdi tek yapmamız gereken mahkemenin iznini beklemek ve davanın yeniden görülmesini sağlamak.

"Şimdi olmaz, diyorum ikinci mesajı söylemeye çalışan sekretere.

"Çok acil" diyor elime bir kâğıt parçası sıkıştırarak. "Onu hemen aramanız gerekiyor."

Sarah Evans.

Bu isim bana tanıdık geliyor. Nereden peki?

Birden hatırlıyorum. Joe Thomas'ın ölen kız arkadaşının adı bu.

14

Carla

Carla annesinin elini çekiştirdi. Geriye doğru gitmek, otobüs durağından uzaklaşmak istiyordu. Okula gitmek istemiyordu. Kendini aptal gibi hissetmesine neden olan çirkin bakışlardan ve gülüşlerden uzak kalmak istiyordu.

Yeni Charlie'nin konuşmaması da iyi değildi.

"Acele etmelisin" dedi annesi, sesi öyle tizleşmişti ki birazdan kriz geçirebilirdi. "Gecikeceğiz."

Annesi konuşurken, otobüs köşeyi döndü. "İşte orada!" Annesinin kaşları çatıldı, güzel yüzü bir an yaşlandı. "Hadi, çabuk."

Carla istemeye istemeye kaldırımda ilerledi. Parasını Larry'nin ödediği siyah ayakkabılarıyla ıslak yaprakların arasında dolaştı. Lily ve Ed'i görmediği için hafta sonu da güzel geçmemişti. "Her pazar onlara gidemezsin" demişti annesi, sanki başlangıçta bunu en çok isteyen kendisi değilmiş gibi.

Ama Carla gerçek nedeni biliyordu. Annesinin işte olması gereken saatlerde onu ve Larry'yi evde görmüştü. Annesi kendini suçlu hissediyordu. Bu başlangıçta iyi bir şey gibi gelmişti çünkü Carla ona istediğini yaptırabileceğini düşünmüştü. Ama sonra kötü bir şeye dönüşmüştü çünkü artık pazarları Lily'yi göremiyordu. Birlikte kek yapamıyorlardı, Carla kek kabının dibini sıyıramıyordu. Veya Lily'nin küçük bir kızken öğrendiği gibi ponponlar yapamıyorlardı. Ed'in karşısına oturup resmi yapılırken kendini özel hissedemiyordu. Parkta koşamıyordu. Lily ve Ed'in ellerini tutup dolaşamıyordu.

Yalnızca evde annesiyle kalıp Larry'yi bekliyordu. Hem geçen pazar gelmemişti Larry. Üstelik o gün onun için lazanya pişirmelerine rağmen.

"Hadi bin bakalım" dedi annesi, rahatlamış bir sesle. Sonunda otobüsü yakalamayı başarmışlardı. Carla merdivenlerden çıktı, otobüsün ön tarafındaki her zamanki yerini aldı.

Son zamanlarda arkadaşı Lily otobüse binmiyordu. "İşe gitmek için daha erken çıkmam gerekiyor" diye açıklamıştı durumu. Ama Ed'i hâlâ görüyordu. Ed yolun karşı tarafında, elinde eskiz defteriyle bekliyor, bir şeyler çiziyordu. Belki de Carla'yı! Var gücüyle camı tıklattı.

"Carla!" Annesinin sesi sinirli çıkıyordu. "Sana bunu yapma demiştim."

Ama Ed onu duymuştu. Not defterini ona doğru sallıyordu! Carla'nın kalbi hop etti. Ed onu seviyordu. Yüzündeki her ayrıntıyı inceleyişinden anlıyordu bunu. Bazen onun çizdiği resimleri görmesine izin veriliyordu. Kalın kaşlarını bile güzel göstermenin bir yolunu buluyordu Ed! Okuldaki diğer çocuklar da kaşlarını öyle görebilseydi keşke. O zaman ona o kadar kötü davranmazlardı.

Ed'in yüzü geride kaldı, Carla içinde bir boşluk hissetti. Annesi, yeri işaret edip, "Charlie'yi almayacak mısın?" diye sordu. Carla kalem kutusunu otobüsün şeker kapları atılmış pis zeminine düşürmüştü.

"Onun adı Charlie değil. O yalnızca bir tırtıl" dedi Carla. Kendisi aptalca bir şey söylediğinde sınıftaki çocuklar bu ses tonuyla karşılık verirdi genelde.

Annesi şaşırmıştı. "Ama eskiden onu çok seviyordun."

O eski Charlie'ydi demek istedi Carla. Okuldaki kötü bir çocuktan aldığı, bir başka çocuk tarafından zalimce öldürülen tırtıl başkaydı. Ama bunu söyleyemedi. Larry'nin aldığı bu tırtıl eskisi gibi kokmuyordu. Çok sessizdi. Carla'nın sırlarını dinlemiyordu.

"İşte geldik!" Okul görününce annesinin sesi neşeyle çınladı. Sanki annesi bir an önce Carla'dan kurtulmak istiyordu – böylece işe gidebilecek, gülebilecek, hoş kokabilecek ve öğle yemeği saatinde Larry'yi görecekti.

Carla, okul kapısından içeri doluşan çocuklara baktı. Erkek çocukların yüzleri sert cevizler gibiydi. Kızlar ona sıçan gibi dişlerini gösterip tıslıyordu.

"Lütfen Carla. Lütfen."

Annesi onu otobüsün merdivenlerinden aşağı indirmeye çalışıyordu. Kolunun altındaki Charlie itiraz etmedi.

"Bu pazar Lily'ye gitmeme izin verirsen inerim."

Annesinin gözleri parıldadı. "Yabancılarla vakit geçirmeyi benimle vakit geçirmeye tercih mi ediyorsun?"

"Onlar yabancı değil. Benim arkadaşlarım. Sen nasıl Larry'yle vakit geçirmek istiyorsan ben de onları görmek istiyorum."

"İniyor musunuz, inmiyor musunuz?" diye kükredi otobüs şoförü. Elinde alışveriş torbaları olan bir kadın onlara bakıyordu. Yolun aşağısındaki daha güzel okula giden kahverengi formalı kızlar da öyle. O okulda erkek çocuklar yoktu, kimse tükürmüyor, terbiyesizlik yapmıyordu. Annesi, bunun rahibelerin ders verdiği bir manastır okulu olduğunu söylemişti. Carla'yı oraya göndermeye çalışmıştı ama onu istememişlerdi çünkü Carla ve annesi düzenli olarak kiliseye gitmiyorlardı. "Şimdi gitmeye başlasak olmaz mı?" diye sormuştu Carla.

"Gideceğimizi söyledim ama rahibeler geç kaldınız dedi."

Carla, Lily ve Ed'le geçirdiği pazar günlerinin bir daha tekrarlanmayacağından korkuyordu.

"Onlara sorarım" dedi annesi iç geçirerek. "Ama hemen okula gitmelisin. Söz veriyor musun?"

Carla başını salladı. "Söz veriyorum."

Annesi öpsün diye yanağını uzattı ama Carla onu görmezden geldi. Bunun yerine okul kapısına, sıkıntıyla geçecek yeni bir güne doğru yürüdü.

"İiiitalyaaaan!"

"Neden hepiniz komik konuşuyorsunuz?"

"Neden kolların erkek kolu gibi kıllı?"

"Kolların da kaşların gibi kıllı!"

Her günkü gibi yine hakaretleri dinliyordu.

"Başka ne çalacaksın bakalım? Babam bütün İtalyanların hırsız olduğunu söyler. Roma'da teyzemin el çantasını yürütmüşler."

Bu son cümleyi yüzü parkta gördüğü köpeklerden birini andıran iriyarı bir çocuk söylemişti. Ed, köpeğin bir buldok olduğunu belirtmişti.

"Ben bir şey yürümem."

"Yürütmem" demek istiyordu Carla.

Kemikli burunlu öğretmenin keskin sesi girdi araya. "Neden söz ediyorsunuz siz?"

"Carla arkadaşımın kalem kutusunu çaldı. Size söylemiştim. Ama kimse bana inanmadı çünkü arkadaşım ona top atmıştı o gün."

Yanaklarının kızarmasına engel olamadı Carla. "Doğru değil."

Öğretmen gözlerini kıstı: "Emin misin?"

Carla dimdik oturdu. "Evet, eminim."

"Anlıyorum." Öğretmen başını şöyle bir sallayıp başka bir masaya geçti.

"Yalancı, yalancı" diye bağrıştı çocuklar.

Charlie burada olsaydı –gerçek Charlie– onlara aldırmamasını söylerdi. Ama şimdi onun yerinde kucağında oturup hiçbir şey yapmayan bir sahtekâr vardı (sözlükte s harfine gelmişti artık).

"Yalancı, yalancı."

"Susmazsan Tanrı seni cezalandırır" dedi Carla öfkeyle en yakınındaki ve en çok bağıran kıza doğru dönüp. Kızın adı Jean'di. "Ölürsün!"

Şaşkın bir sessizlik oldu. Carla da söylediklerine şaşırmıştı. Sözcüklerin nereden çıktığından emin bile değildi.

"Carla Cavoletti! Hemen masadan kalk!"

İyi. İstediği de buydu zaten. Başını havaya kaldırıp yemek odasından çıktı, koridora gitti.

"Akşamüstünün geri kalanı boyunca burada oturacaksın."

İyi. Sınıfta olmadığı sürece kimse onunla alay edemezdi. O zaman Carla'nın aklına bir fikir geldi. Larry'den ne isteyeceğini biliyordu.

O akşam, "Okuldan nefret ediyorum" diye tekrarladı Carla sürekli. Öğretmen annesine olanları anlatmıştı tabii. Carla durumu kendi bakış açısından açıklamaya çalıştıysa da annesi sinirlenmişti.

"Sana söyledim, *cara mia*. Bu İiingilizlere uyum sağlaman gerekiyor."

Carla ilk kez Larry'nin o gece çıkagelmesini diledi, böylece planını uygulamaya koyabilecekti. Annesi Larry'yi bekliyordu besbelli

çünkü pembe elbisesini giymiş ve göğsüne Apple Blossom parfümü sıkmıştı. Ama sonra telefon çaldı. Larry'nin karısının ona ihtiyacı vardı. Annesi yıkılmıştı. Carla da öyle.

Ertesi sabah, okul kapısından girer girmez oyun bahçesinin tuhaf bir şekilde sessiz olduğunu fark etti. Çocuklar gruplar halinde toplanmış, arada bir kötü kötü ondan yana bakıyorlardı.

Fısıltılar duyuyordu. "Jean" dediklerini duydu birkaç kez.

"Ne oldu?" diye sordu Carla sınıfın ön tarafında oturan ve ona diğerleri kadar kötü davranmayan bir kıza.

Ama kız, tehlikeli bir köpek görmüş gibi Carla'dan kaçtı. "Bana yaklaşma."

Toplantı salonuna götürüldüler ve Carla sonunda olanları anladı. "Ne yazık ki üzücü haberlerimiz var" diye söze başladı müdire hanım. Gözleri, dün gece Larry aradıktan sonra annesinin gözlerinin kızardığı gibi kızarmıştı. "Jean Williams'a Brownies'ten eve dönerken bir araba çarpmış. Şu anda hastanede ve durumu çok ciddi korkarım."

Hastanede mi? Jean Williams mı? Dün ona korkunç davranan kız mı? Öleceğini söylediği kız hani?

Carla, iki yanında oturan kızların yanından uzaklaştığını fark etti ve rahatsız oldu. Bazı öğrenciler dönüp dönüp ihtiyatla süzüyordu onu. O gün oyun bahçesinde kimse Carla'ya sataşmadı. Kimse onunla konuşmadı.

Hafta sonu geldiğinde, Carla ne yiyor ne içiyordu. Sonunda uykuya dalabildiği zaman Jean'ın Larry'nin parlak arabasının tekerlerinin altına yuvarlandığını görüyordu. O zaman çığlık atarak uyanıyordu.

"Neyin var, *cara mia?*" dedi annesi, kaşlarını okşayarak. "O zavallı küçük kıza mı üzüldün?"

Bütün aileler öğrenmişti durumu. Evlere, "yolda dikkatli olma" konusunda birer mektup gönderilmişti.

Benim suçumdu demek istedi Carla. Ama bir şey ona engel oldu.

Annesinin onun için üzülmeye devam etmesini sağlarsa planı başarıya ulaşabilirdi.

"Diğer çocuklar bana iyi davranmıyor" dedi. "Jean... yalnızca Jean iyiydi bana karşı."

Bu yalanı öyle kolay söyledi ki sanki gerçek gibi geldi ona bile.

"Tatlım benim." Annesinin gözlerine yaşlar dolmuştu. "Kendini iyi hissetmen için yapabileceğim bir şey var mı?"

İşte fırsatı yakalamıştı! "Başka bir okula gitmek istiyorum. Kahverengi forması olan, erkekleri almayan okula."

"Ama sana söylemiştim küçüğüm. Rahibeler izin vermiyor."

Carla uzun kirpiklerinin altından annesine baktı. "Larry'ye sor. O her şeyi yapabilir."

Annesi kızardı. "O bile çözemez bu meseleyi. Ama seni özel bir okula göndermeyi düşünebilir belki..."

O gece Larry akşam yemeği için gelince (hem de günlerden cumartesiydi) Carla yatma zamanı hemen odasına gitti. Kulağını duvara yaslayıp yan odadan gelen boğuk sesleri dinledi. "Çok şey istiyorum, biliyorum ama..."

"İmkânsız! Her dönem başında hesabımızdan o kadar para eksildiğini görürse karım ne der?"

Boğuk sesli konuşmalar devam etti.

"Ama belki başka bir şey yapabilirim. Az önce sözünü ettiğin manastır okulu. Çalıştığım şirketin yerel kurumlara bağış yapmak için belli bir bütçesi var. Sana söz veremem. Ama o okula girmesini sağlamayı denerim. Senin gibi yoldan çıkmış yaramaz Katolikler için bile sevgilim..."

Müzik sustu, konuşmalar kesildi. Kapı açıldı. Yatak odasına geçiyorlardı. Larry çok geçmeden odadan çıkıp banyoya gidecekti.

İşte çıkmıştı bile. Carla hemen yataktan fırlayıp odasının kapısını açtı.

"Larry" diye fısıldadı.

Sonra durdu. Dehşete düşmüştü. Larry'nin üzerinde takım elbisesi değil, önü açık gömleği vardı ve altında da... ıyyy! Larry çaresizce elleriyle önünü örttü. Yüzünden en az Carla kadar şokta olduğu anlaşılıyordu. "Uyuyor olman gerekiyor!" dedi. Sesi öfkeliydi.

Carla, annesinin odasının kapalı kapısına baktı. "Kahverengi formalı okula gitmemi sağlamazsan, arabadaki kadını anneme anlatırım."

Larry kaşlarını çattı. "Seni küçük..."

"Larry!" diye seslendi annesi yatak odasından. "Nerede kaldın?"

Carla öfkeyle Larry'ye baktı. "Son kez söylüyorum" dedi.

Son kez söylüyorum. Sınıfta söylenenleri anlamadığında bir öğretmeni böyle azarlamıştı Carla'yı. Şimdi sert davranma sırası ondaydı.

Ertesi gün kahvaltıda annesi sürekli gülümsüyordu. "Canım, bil bakalım ne oldu? Larry'ye ne kadar mutsuz olduğunu söyledim, seni manastır okuluna geçirmeye çalışacak. Ne harika bir haber, değil mi?"

Evet! Evet!

Carla, Larry'ye ciddi bir ifadeyle baktı. "Teşekkür ederim" dedi alçak sesle.

"Ne kadar sevindiğini göstermek için, onu yanağından öpmeyecek misin?"

Carla kendini topladı, Larry'nin yanına gitti ve dudaklarını hafifçe onun yanağına dokundurdu. Derisi yaşlıydı. Kuruydu.

"Anneciğim" dedi tatlı bir sesle, yerine döndükten sonra. "Sana sorduğum şeyi düşündün mü? Biliyorsun. Pazar günü işe gidersen ben de Lily ve Ed'i görebilirim demiştik ya?"

Annesiyle Larry bakıştılar. "İstediğin bu mu?" dedi annesi, hafif heyecanlı bir sesle.

"Evet, lütfen."

"O zaman bir sorayım bakalım ne diyecekler?"

Ne mi diyecekler? Tabii ki evet diyeceklerdi. Carla, Lily'nin koridorun sonundan gelen sesini duydu. "Onun gelmesinden çok memnunuz. Giderken bize bırakın onu yeter."

Bir şeyler değişmişti. Carla daireye girer girmez anladı bunu. Ed, Lily'yle hemen hemen hiç konuşmuyordu. Lily de onu yeni bir kek tarifi veya ponpon yapmak için yün yumağıyla karşılamak yerine mutfak masasına oturmuş, kitaplara gömülmüştü.

"Bir dava üzerinde çalışıyor" dedi Ed, kanepeye oturup poz vermesini istedikten sonra. "Onu rahatsız etmemeliyiz, değil mi?"

"Resim yaparken seni rahatsız etmememiz gerektiği gibi" diye tersledi Lily onu.

Carla huzursuzlanmaya başlamıştı. "Dava üzerinde çalışmak zor olmalı."

Ed önünde duran bardaktan bir yudum aldı. İçinde annesinin geldiği zaman Larry'ye ikram ettiği viski gibi kokan koyu kahverengi renkli bir sıvı vardı. "İnan bana, hepimiz için her şey yeterince zor zaten."

"Bu kadar içmek yeter bence" dedi Lily, bakışları ifadesizdi.

"Elbette." Ed, Carla'ya doğru döndü. "Şimdi kımıldamadan orada öylece otur ve hoş bir şeyler düşün."

Carla kendisine söyleneni yaptı. Kimsenin kendisine kötü davranmadığı yeni bir okula gitmenin nasıl bir şey olacağını düşündü. Annesiyle birlikte yazıp İtalya'daki büyükannesine gönderdikleri, üzerinde kırmızı bir Londra otobüsü olan kartpostalı düşündü. Gerçi yanıt beklemiyorlardı. Bir de şeyi merak etti...

Kapının altından gelen hışırtı neydi? Bir zarf! Lily'yi sevindirmek için hemen koşup zarfı aldı ve ona götürdü. Ed sinirlenmiş görünüyordu – ah, yerinden kalkmaması gerektiğini unutmuştu!

"Ed?" Lily'nin sesi, Larry akşamları gelmediğinde annesinin sesi nasıl huysuzsa öyle huysuzdu şimdi. "Şuna bak."

Ed'in yüzü gerildi. "Polisi aramamız gerekiyor."

Sonra Carla'ya döndü. "Annenin işten dönüp dönmediğine bakalım mı?"

15
Lily

Carla notu bana verdiği zaman ilk düşüncem, notun Sarah'dan gelmiş olması gerektiğiydi. Aklıma hemen geçen hafta sekreterin ilettiği mesaj geliyor.

"Arayan kimdi?" diye sormuştum ona. "Sesi nasıldı?"

Kız omuz silkti. "Bilmiyorum. Normaldi sesi."

"Ölü birinin sesi gibi değildi demek?" demiştim.

Titreyen parmaklarımla numarayı çevirdim.

"Ben Sarah Evans."

Konuştuğum kişinin Sarah Evans olduğuna kuşku yoktu. Neler oluyordu?

"Ben Lily Macdonald" diye söz başladım, yeni soyadımı kullanmayı son anda hatırlayarak. "Beni aramışsınız ve..."

Kadın öfkeyle sözümü kesti. "Kızım hakkında aradım."

Hemen rahatladım. Sarah Evans, annesinin adını taşıyor olmalıydı.

"O adamı nasıl savunabilirsiniz?" diye tısladı kadın. "Nasıl yaparsınız bunu?"

Rahatlama hissinin yerini derin bir sıkıntı aldı. Bir kızım olsa ben de aynısını düşünmeyecek miydim? Şu ana kadar, Joe Thomas'ı hapisten çıkarmaktan başka bir şey düşünmemiştim.

Kadının üzüntülü sesi, annemin yıllar önce söylediği sözcükleri hatırlattı bana. *Nasıl yapabildin Lily? Nasıl yaptın bunu?*

Avuçlarım terlemeye başladı. Zavallı kadın. Sonra gazete makalesini anımsadım ve kendimi daha kötü hissettim. Kadın kanser hastasıydı.

"Çok üzgünüm Bayan Evans ama bu konuyu sizinle tartışamam."

Sonra, kendimden nefret ederek telefonu kapadım ve Joe Thomas'ın temyiz başvurusu için gereken bazı belgeleri "kaybettiğimi" patronuma söylemek için yanına gittim.

Şimdi, dairemizin kapısının altından atılan bu notu okurken, gönderenin yine Sarah'nın annesi olduğunu düşünüyorum. "Beni nasıl buldu?" diyorum titreyerek. "Nerede yaşadığımızı nasıl bilebilir?"

"Notun kimden geldiğini biliyor musun?" diye soruyor Ed, gergin bir yüzle.

Olanları ona kısaca anlatıyorum.

"Bana neden söylemedin bunu?"

"Çünkü öyle bir ilişkimiz yok. Sözcükler hızla ve öfkeyle akan banyo suyu gibi fışkırıyor ağzımdan. (Bu imge, Joe'nun davasını üstlendiğimden beri hep aklımda.) "Günümün nasıl geçtiğini hiç sormuyorsun. Eve gelince tek yaptığın resim çizmek."

"Lütfen tartışmayın Lily ve Ed."

Yanı başımdan gelen ince sesi duyunca, evde birinin daha olduğunu anımsıyorum. Bir gün için de olsa bizim sorumluluğumuzda bu ufaklık.

"Kusura bakma canım." Ona sarılıyorum. "Ed haklı. Annenin eve dönüp dönmediğini öğrenmemiz lazım. Önemli bir telefon konuşması yapmam gerekiyor benim."

"Sen telefonda konuşurken yanında kalamaz mıyım?"

Kahverengi gözleri yalvarır gibi bakıyor.

"Bugün olmaz." Ed'in sesi kararlı çıkıyor. Dönüp bana bakıyor. "Bu kadını aramamı ister misin?"

"Neden?"

"Senin kocan olduğum için."

Nasıl bir koca karısına kısa süre öncesine kadar nişanlı olduğunu düğünden sonra söyler ki? Bunların hiçbirini çocuğun yanında dile getiremem tabii. Doğru olmaz.

"Hadi gidelim" diyor Ed, Carla'ya. Koridor boyunca birlikte yürüdüklerini duyuyorum, Ed'in ölçülü adım seslerine Carla'nın zıplamaları eşlik ediyor. Sonra yeniden nota bakıyorum. Bir sürü imla hatası

çarpıyor gözüme. Sesi oldukça eğitimli gelen Sarah Evans'ın yazacağı bir şeye benzemiyor. Ama yine de belli olmaz tabii.

O ADAMA YARDIM ETMEĞE ÇALIŞRSAN PİŞMAN OLCAKSIN.

Titriyorum. Kendime engel olmaya çalışıyorum ama olamıyorum. Ed haklı. Durum kötüleşmeden önce polise bildirmem gerek olanları.

Yatağıma uzanmış yatıyor, yeni gerçekliğimi düşünmemeye çalışıyorum. Dışarıda bir yerde bana zarar vermek isteyen biri var. bu çok korkutucu bir şey.

"Neler olduğunu bir kez daha anlat bana" diyor Tony Gordon, ertesi gün onu aradığım zaman. Anlatıyorum. Polise ve patronuma anlattıklarımı ona da tekrarlıyorum. Evimizde misafir olan bir çocuk kapının altından atılan notun hışırtısını duydu. Hayır, notu atan kişiyi görmedik ama birkaç gün önce kurbanın annesi telefonla aramıştı beni. Aynı gün, bazı önemli belgeler de çalınmıştı.

Olanları tekrar ettikçe, kendimi giderek daha suçlu hissediyorum. Ayrıca içimden olanları hafifçe süslemek de geliyor nedense; daha ilginç ya da inanılır hale getirmek istiyorum olanları bir şekilde. Suçlular da böyle mi hissediyor? Kendilerine giderek derinleşen o mezarları böyle mi kazıyorlar? Daniel gibi?

Tabii kimsenin yapabileceği bir şey yok. Üzerinde damga bile olmayan, daktiloyla yazılmış bir notun kimden geldiğini nereden bulacaklar? Tek yapabildikleri bana "dikkatli olmamı" söylemek, sanki bir işe yarayacakmış gibi. İşe yaramak yerine tam tersi etkiyi yapıyor üzerimde. Otobüs durağına doğru yürürken arkamdan ayak sesleri geldiğini duyunca bilerek dönüp bakmıyorum.

Korkmayacağım. Sinirimi bozamayacaklar. Hukuk okumak istememin en önemli nedeniydi bu. Bir şeylerin kötülüğe üstün geleceğine inanmam gerekiyor. Gözümü korkutmalarına izin verirsem kaybettim demektir.

Huzursuzca dönüyor, geçen arabaların farlarıyla aydınlanan tavanı seyrediyorum.

Sonra sesi duyuyorum. Net bir şekilde.

"Lütfen. Davina" diyor Ed. Sonra saha yüksek sesle: "Davina." Uykusunda konuşuyor.

"Ben Davina değilim." Onu sarsmaya başlıyorum. Aniden uyanıyor.

"Ne oldu? Neyin var?"

"Bana Davina diye seslendin."

"Saçmalama."

"Saçmalamıyorum. Ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsun. Öyle değil mi?"

"Tanrı aşkına Lily. Uyumaya çalış ve hayal kurmayı bırak."

Ama hayal kurmadığımı biliyorum.

Bu kez yalan söyleyen o.

Aramıza hemen yeni bir soğukluk giriyor. İkimiz de diğeri yokmuş gibi davranıyoruz, küçük apartman dairemizde birbirimizi görmezden geliyoruz ve sanki yanlışlıkla temas edersek ölebilirmişiz gibi yatakta birbirimizden uzak kalmaya çalışıyoruz.

Yakın arkadaşları olan bir kadın olmadım hiçbir zaman. Fazla yakınlık kurmaktan hep çekindim, sırlarımı kimseye açmadım. Ama şu anda biriyle konuşmaya öyle ihtiyacım var ki. Bana Ed konusunda tavsiye verebilecek birine ihtiyacım var.

Aklıma tek bir isim geliyor.

Öğle yemeği arasında Ross'u arıyorum. Ona Ed'i ve uykusunda Davina'yı sayıkladığını anlatıyorum. Sonra, çok anlayışlı ve halden anlar biri olduğundan ona kapımızın altından atılan tehdit mektubunu ve polisin bana yalnızca "dikkatli olmamı" söylediğini anlatıyorum.

Ross hemen bir çözüm sunmak yerine anlattıklarımı düşünüyor. (Sanki kolay bir çözümü olabilirmiş gibi!) Fakat kendi korkularımı dile getirip başka birine anlatmanın bile faydası oluyor.

O gece, Ed eve geç geliyor. "Bir içki içmeye gittim" diyor.

"Davina'yla mı?" diyorum, kalbim küt küt atarak. Demek ki beni terk edecek. Davranışlarına rağmen dehşet içindeyim. Şimdi her şeye en baştan başlamam gerekecek. Başka kim beni sever ki?

"Aslında Ross'la" diyor. Ellerime uzanıyor. "Bak, evliliğimiz ideal koşullarda başlamadı ama seni seviyorum, Lily. Senin için endişeleniyorum. Bu mektup... çantanı alan adam... o suçluyu hapishanede ziyaret etmen... bunlardan hoşlanmıyorum. Korkuyorum."

"Ne yazık ki benim işim bu."

Sert konuşuyorum ama içten içe benimle ilgilendiği için memnunum.

"Öyle olduğunu biliyorum, bunun için sana saygı da duyuyorum. Ross milyonda bir rastlanacak bir kız olduğunu söyledi. Haklıydı da."

Bir bilseydi gerçekleri!

"Onunla konuşmak bile..." diyor Ed. "Ne kadar şanslı olduğumu hatırlamama yetti." Elimi sıkı sıkı tutuyor şimdi. Dışarıda hava buz gibi ama elleri sıcacık. "Her şeye en baştan başlayalım mı? Lütfen?"

"Peki ya Davina?"

"Ne olmuş ona?" Doğrudan gözlerimin içine bakıyor. "O geride kaldı Lily. Seninle evlendim ben. Evli kalmak istiyorum. Her şeye yeniden başlayamaz mıyız?"

Bitkinim. Ofiste her an çalışıyorum, Tony Gordon'dan telefonlar geliyor sürekli. Neyse ki çalınan belgelerin kopyaları onda varmış - her belgenin en az iki fotokopisini çektiğini anlatıyor bana- ama orijinal belgelerin başkasının elinde olması talihsizlik tabii.

Ed'le her şey yolunda gidiyor.

Bu kez beni gerçekten görüyor gibi. Başka kimseyle ilgilenmiyor.

Benim adımı söylüyor, onunkini değil. Yavaş yavaş kocama güvenmeye başladıkça bedenim onun bedenine tepki vermeye başlıyor. Ama arada bir kendime engel olamıyor, Ed'in başka biri olduğunu hayal ediyorum.

Suçluluk duygusundan ölecek gibi oluyorum o zaman. Sürekli çalışma baskısı altında olmak ikimizin de sinirlerini geriyor.

"Biraz mola vermen lazım" diyor Ed, akşam yemeği sırasında bir yandan bir dosyayı okuduğumu görünce. "Bu hafta hemen hemen hiç konuşamadık."

Masadaki çizim defterine bakıyorum. "En azından ben bu iş için para alıyorum. Seninki gibi hobiden ibaret değil."

Bel altına vurdum, biliyorum. Okuduğum şey çok canımı sıkmıştı. Ama artık söylediklerimi geri almak için çok geç.

"Bir gün" diyor Ed ağzından zorla çıkıyormuş gibi gelen sesiyle. "Hayatta en çok yapmak istediğim şeyi yaparak para kazanacağım. O zamana dek, para kazanabilmek için nefret ettiğim bir işi yapmam gerekiyor ki geçinebilelim."

"Benim de katkım var."

"Biliyoruz bunu."

Bu evliliğin yürümesini istiyorum. Ama yatak odasında olanlara rağmen yürüyecek mi bilemiyorum. Belki de sorun Joe Thomas davası. Dava geride kalınca yeniden doğru dürüst düşünebilmeye başlayacağım. Ama şimdilik öyle bir şansım yok. Çok fazla şey oluyor aynı anda.

Aklımın bir köşesinde *o gün* var hep. 24 Kasım. Sekiz yıl önce. Her yıl aynı tarih giderek daha hızlı geliyor.

Ertesi gün birbirimizin kollarında yatarken, "Annemle babamı ziyaret etmek gerekiyor" diyorum Ed'e. Saatin alarmı çalmaya başlıyor. İkimiz de sıcak yataktan çıkıp (dairemiz buz gibi) işe gitmekte zorlanıyoruz. Fakat ertelediğim şeyle artık yüzleşmem gerekiyor.

"Daniel'ın ölüm yıldönümü yaklaşıyor" diye ekliyorum.

Kolları geriliyor. "Bana söylemeliydin. Seninle gelmemi ister misin? Ofise hasta olduğumu söyleyebilirim."

Artık yalan istemiyorum. "Teşekkürler. Ama yalnız gitsem daha iyi olacak bence."

Ed'e anlattıklarımı hatırlıyorum. İlk tanıştığımızda anlattıklarımı. O zamandan beri konuşmadık bu konuyu.

Annemle babam da benimle aynı fikirde bu konuda.

Dünyanın geri kalanının bilmesini istemediğimiz bazı şeyler var.

Daniel'ın ölümünden sonra annemle babamın taşınacaklarını ummuştum. Ama taşınmadılar. Oldukları yerde kaldılar. Yıllar önce büyükannemle babamın satın aldığı biraz eski ama güzel köy evinde yaşamayı sürdürdüler. Kayaların tepesine inşa edilmiş olan evin ön bahçesinde özenle budanmış çalılar vardı, arka kapısında başlayan patikadan denize iniliyordu.

Ahırlara da gidiliyordu aynı patikadan.

Hayaletlere de.

"Anılarımızı yitirmek istemiyoruz" demişti annem o zamanlar.

Anılar mı? Geride bırakmamız gereken şeyler anılarımız değil miydi?

"İyi anılarımız da oldu, biliyorsun" diye hatırlatmıştı babam bana, nazikçe.

Çakıllı patikadan eski evime doğru yürürken keşke Ed burada olsaydı ve elimi tutsaydı diye düşünüyorum. Keşke şansım varken ona olan biten her şeyi anlatsaydım.

Ama gerçekleri öğrense beni terk ederdi kuşkusuz.

"Lily!" Babam beni var gücüyle kucaklıyor. Ona direnmek imkânsız. Yeniden bir çocuğa dönüşüyorum. Kendimi güvende hissettiğim günlere dönüyorum.

"Lily." Annemin cesaret dolu ama alçak perdeden çıkan sesi giriyor araya. "Seni son görüşümüzden beri öyle uzun zaman geçti ki."

"Üzgünüm" diye söze başlıyorum.

"Sorun değil. Çok çalıştığını biliyoruz." Babam beni oturma odasına götürüyor. Yıpranmış kanepeye oturuyorum. Annemle babam bu güzel evi miras almış olabilirler ama eve bakacak paraları yok. Petrol yakan merkezi ısıtma sistemi ender olarak çalıştırılıyor. Titriyorum, keşke daha kalın bir kazak getirseydim diye düşünüyorum.

"Yeni davan hakkında bir şeyler okudum" diyor babam. "Çok ilginç bir şeye benziyor."

Daily Telegraph'ı çıkarıp bana gösteriyor, kalbim hızla atmaya başlıyor. İşte orada. İkinci sayfada uzun bir makale var.

Kaynar Banyo Cinayeti
Kurbanın Annesi isyan Etti

Habere hızla göz atıyorum. Olanlar hakkında tüyler ürpertici detaylar verilmiş her zamanki gibi, Sarah Evans'ın resmine bakmamaya çalışıyorum ve annesinin söylediklerini okuyorum: "O canavarı kim savunmak ister bir türlü anlayamıyorum..."

Altta başka fotoğraflar var. Ben ve Tony Gordon. İkimiz de gülümsüyoruz. Habere uygun fotoğraflar değil bunlar. Harika. Bu fotoğrafları nereden bulmuşlar ki? İnternetteki profesyonel bir mesleki siteden falan olabilir.

"Çok önemli bir davayı üstlenmişsin anlaşılan."

Babamın sesi gururlu, bana cin tonik hazırlıyor.

"Bu adamın masum olduğunu nereden biliyorsun?" diye soruyor annem alçak sesle. Kanepede yanımda oturuyor, kadehi şimdiden elinde. Dalgın dalgın pencereden dışarı bakıyor, yapraksız ağaçları ve padoku gözden geçiriyor.

Küçükken onun gözbebeğiydim. Carla'yla yemek pişirdiğimiz gibi o da benimle birlikte yemek yapardı. Birbirimize sarılır, şarkılar söylerdik. Atkestanesi toplamak için uzun yürüyüşlere çıkardık. Ama sonra Daniel geldi ve bu normal şeyleri yapmaya vaktimiz kalmadı.

Joe'nun masum olduğunu nereden biliyorum? Annemin sorusu beni bir an afallatıyor.

Çünkü bazı açılardan Daniel'a benziyor demek istiyorum. Çünkü kabalık etme pahasına bile olsa gerçeği söylemeden edemiyor. Ve içimden bir ses onu kurtarmam gerektiğini söylüyor.

Onlara mantıklı gelecek olan tek açıklamayı yapıyorum: Ortaya yeni çıkan bazı kanıtlar gösteriyor ki..." diyorum ve susuyorum.

"Ayrıntıları bize anlatamaz. Bunu biliyorsun canım."

Babam artık emekli (Daniel'dan sonra işine devam etmesi mümkün olmadı) ama sosyal hizmetler görevlisi olarak çalışırken avukatlarla sık sık ilişkisi oldu. Neyin ne olduğunu biliyor. Benim için her zaman bir tanecik babacığım oldu. Geceleri bana öyküler okudu ve yatağın altında saklanan biri olmadığına ikna etti beni.

"Kalıyor musun?" diyor annem.

"Üzgünüm. Ed için geri dönmem gerekiyor."

Düş kırıklığına uğradıklarını hissediyorum.

"Öğle yemeği hazır sayılır" diyen annem kalkıyor, mutfağa gidiyor, bardağını yeniden dolduruyor.

Yemek işkence gibi geçiyor. Burada olma sebebimden başka her konudan söz ediyoruz. Annem sık sık yeniden dolduruyor bardağını. Bu arada ben balıklı böreği didikliyorum – kardeşimin en sevdiği yemekti.

Yemekten sonra, annem "dinlenmek" için köşesine çekiliyor. Babam huzurumuz kaçmasın diye uğraşmaktan yorulmuş görünüyor.

"Biraz üst kata çıkabilir miyim?" diye soruyorum.

Minnettarlıkla başını sallıyor.

Merdivenler gıcırdıyor. Daniel gecenin bir yarısında aşağı indiğinde de böyle gıcırdarlardı, iyi olduğundan emin olmak istediğim için

peşinden giderdim ben de. Odası bıraktığı günkü gibi aynı. Oyuncak arabaları özenle raflara yerleştirilmiş, gözüme Palgrave'in *Altın Hazine*'si ve *Beano* dergisinin eski kopyaları çarpıyor. Ergenliğinde bile okurdu bu çocuk dergisini. Duvarda açık saçık giyinmiş modellerin resimleri var. Giysileri özenle katlanıp çekmecelere yerleştirilmiş – genellikle kazaklar, birkaç tane tişört. Birini alıp kokluyorum.

Eskiden onun kokusunu alırdım. Ama koku yıllar içinde uçup gitti.

Kendime engel olamıyorum ve kardeşimin "özel eşyalarını" sakladığı dolaba gidiyorum. Çıkartma albümlerini –dünya okyanusları ve gökyüzündeki yıldızlar gibi konularda– özenle rafa sıralanmış. Eskiden saatlerce başından kalkmadığı Lego modelleri de öyle. Onlara dokunanın başına gelecek vardı. Bir keresinde bir temizlikçi biraz ortalığı düzeltecek olmuştu. Kardeşimin bileğinde bıraktığı morluk yüzünden polise gitmesin diye yüklü bir bahşiş vermemiz gerekmişti kadına.

Çıkartma kitaplarından birini alıyorum. Bu kitap kuşlar hakkında. Daniel eskiden bütün cep harçlığını biriktirip paketlerce çıkartma alırdı. Her çıkartmayı albümdeki doğru yere, çerçevelerin içine yerleştirmek için saatlerce uğraşırdı. Kızılgerdanlar. Ardıçkuşları. Karatavuklar. Güvercinler.

Çıkartma albümünü çantama atıyorum. İki albümü daha alıyorum. Sonra pencereden dışarı, kış çimenleri üzerinde otlayan yaşlı kahverengi midilliye bakıyorum. Gidip Merlin'i görmem lazım. Yüzümü burnuna gömmek istiyorum. Ama o kadar güçlü hissetmiyorum kendimi.

Kapıdan bir ses geliyor. Babam. "Seninle baş başa konuşmak istiyordum."

Kalbim sıkışıyor. Şimdi ne duyacağım? Beni ne tür bir kötü haber bekliyor?

"Evlilik nasıl gidiyor?" diye soruyor babam.

Duraksıyorum. Hemen fark ediyor.

"Anlıyorum." İç geçiriyor, beni kendine doğru çekiyor. Yeniden küçük bir kıza dönüşüyorum. İçim acıyla sızlıyor. "Sana ne söylediğimi hatırlıyor musun?" diyor. "En baştan başlamak zorundasın. Geçmişi geride bırakmalısın. Yoksa sonun bizimki gibi olur." Ayrıntılarıyla açıklaması gerekmiyor. Söyledikleri beni bir yıl kadar önceye, babama pek dışarı çıkmadığımı ve zamanımı genelde ofiste geçirdiğimi söylediğim güne götürüyor.

"Sosyal hayatın olmalı" demişti bana. "Yeni bir yüzyıl başlıyor Lily. Hayatına devam etme zamanı geldi, Daniel da bunu isterdi."

O dönemde, ev arkadaşım birlikte partiye gitmemizi önermişti. Ed'le tanıştığım partiydi bu. O uzun boylu, yakışıklı adamın benimle konuşmasına, sonra –mucizevi bir şekilde– benimle buluşmak istemesine inanamamıştım. Bende ne görmüştü? Ona hayır demeyi düşündüm. Sonunda düş kırıklığına uğrayacaktım ne de olsa.

Ama aynı zamanda, akıl sağlığımı koruyabileceğim bir hayata kaçış gibi gelmişti bana.

"Cips? Bant? Şeker? Keskin aletler?" diye haykırıyor gardiyan, sonraki hafta.

Tony Gordon'ın nasıl davrandığını gözlemliyorum. Belli ki sürece alışık, zaten ben de alışmaya başladım artık. Tony, insanın hapishaneye alışabildiğini söyledi buraya gelirken. Hatta tuhaf bir şekilde bağımlılık bile yapabilir dedi.

Bunu ben de fark ettim. Gardiyanın peşinden avluda ilerliyoruz, demir parmaklıklı kapılardan geçiyoruz, yeşil tulumlu adamların arasından geçip koridor boyunca ilerliyor, sonunda binanın D kanadına geliyoruz.

UMUT posterinin sağ alt köşesinde büyük bir yırtık var. Joe Thomas kollarını kavuşturmuş bizi bekliyor.

"Bu Tony Gordon" diyorum, gerginliğimi gizlemek için hafifçe gülümseyerek. Annemle babamı ziyaret edip geldikten sonra karşım-

da Joe Thomas yerine Daniel'ı görür gibi oluyorum. Aynı zeki yüz, aynı hassas ifade. Size güvenip güvenemeyeceğini tartıyormuş gibi yan yan bakan gözler.

"Dava vekilin olacak" diyorum gereksiz yere. Joe bunu zaten biliyor.

"Bana ne söyleyeceksin bakalım?"

Joe'nun nezaket yoksunluğu için onun adına utanıyorum. Ama Tony gelişmeleri açıklamaya girişiyor – kazan şirketiyle ilgili bilgiler, Jones'ları (geçen sefer Joe'nun aleyhinde ifade veren komşuları) yeniden sorgulama talebimiz, diğer uzman şahitler. Sonra Joe'ya başka sorular soruyor. Bazılarını ben de sormak istemiş ama cesaret edememiştim. Bazılarını sormak aklıma bile gelmemişti.

"Sarah'ya bırakmak yerine küvete suyu neden sen dolduruyordun?" Bu soruyu ben de sormuştum ama emin olmak istiyorum. Belki bir açığını yakalarım.

"Nedeni belli değil mi?" der gibi bakıyor – ilk tanıştığımızda ve Sarah konusunda masum olduğunu söylediğinde Joe bana da böyle bakmıştı. "Mecburdum. Hep ben yapardım bunu."

Saplantılı davranışların ritüelliği aklıma geliyor, bu konuda bir şeyler okuyorum son zamanlarda. Acaba Tony de karısının banyosunu hazırlıyor mu diye düşünüyorum kaçamak bir şekilde. Karısını kontrol etmek için değil, inceliğinden belki. Ama öyle olduğunu sanmıyorum.

"Başkalarının tuhaf bulabileceği alışkanlıkların var mı sence?"

Joe, meydan okur gibi Tony'ye bakıyor. "Size tuhaf gelen şeyler benim için tuhaf olmayabilir. Tersi de geçerli. Bana göre alışkanlıklarım gayet normal. Kendi kurallarıma göre yaşıyorum. Güvende olmamı sağlayan kurallar bunlar. Birisi hayatıma dahil olmak istiyorsa bu kuralları da kabullenmek zorundadır."

"İlk duruşmada bunu savunmaya da söyledin mi?" Tony notlarına göz atıyor. "Çünkü burada öyle bir kayıt yok."

Joe omuz silkiyor. "Aşırı kontrol meraklısı görünmeme yol açabileceğini düşündü bunun. Jürinin bu özelliğimi *antipatik* bulacağını söyledi."

"Eve sarhoş geldiğinde ve tartıştığınızda Sarah'ya vurdun mu?"

"Hayır."

"Kazanın ısı ayarını açtın mı?"

"Hayır. Size daha önce de söyledim. Onu bulduğumda su hâlâ sıcaktı, demek ki daha önce küveti kaynar suyla doldurmuştu. Bu yüzden ellerim yandı. Onu banyodan çıkarmaya çalışırken oldu."

Şimdiden mahkeme salonundaymışız gibi sorular art arda geliyor. Gerçek ana hazırlanıyoruz bu şekilde.

Tony, Joe'nun cevap verirken bana bakarak konuşmasından rahatsız olduysa bile hiç belli etmiyor.

"Tamam" diyor ayağa kalkarak. "Elimizde yeterince veri olduğunu düşünüyorum."

"*Düşünmek* mi?" Joe Thomas'ın dikkatli bakışları meslektaşına dönüyor. "Düşünmek beni buradan kurtarmaya yetmez. Güven bana."

"Sen de bana güven." Tony Gordon'ın sesi alçak sesli bir hırlama gibi çıkıyor. Merlin'in yanında dolaşmayı seven yaşlı köpeğimiz topuna dokunulmasını istemediğinde aynen böyle hırlardı.

Daniel atları takıntı haline getirmişti. Annemle babama uzun süre ısrar etti ve Devon'a taşındığımızda annemle babam ona komşu çiftlikten bir at satın aldı sonunda. Bu güvenilir, sakin, iri at Daniel'ın başkalarından "farklı" olduğunu düşünmüyordu. İlk günden özel bir bağ kuruldu aralarında. Sabah onu beslemek ve bölmesini temizlemek için ahıra gittiğimizde önce Daniel'a uzatırdı burnunu. Çayırda sırayla ona bindiğimizde, Merlin kardeşime özel ilgi gösterirdi, bu sayede Daniel'ın özgüveni yerine geldi. Ona sahilde bile binerdik. Bir keresinde, Daniel'ın "özel bir armağan" olarak Merlin'i mutfağa getirmesine bile izin verildi.

Annemle babamı ziyaret ettiğimde, bu tatlı-acı anılar yüzünden ahır bir yana, padoka bile girememiştim.

Joe bana bakıyor. Bakışları tedirgin. Kapının altından atılan mesaj yüzünden hâlâ kaygılı olmama rağmen onu teskin etmek istiyorum.

Tony'nin bana önceden ciddi bir tavırla belirttiği üzere, müvekkilimize nottan söz etmenin zamanı değil henüz.

"İşinde çok iyidir" diye fısıldıyorum Joe'ya, odadan çıkarken. "Seni kurtarabilecek biri varsa o da Tony."

Sonra planladığım şeyi yapıyorum.

Çantama uzanıp kardeşimin çıkartma albümlerinden birini elime alıyorum. Joe'nun cebine atabileceği kadar küçük olduğunu biliyorum. Bunu yapmamam gerektiğini de düşündüm. Sadece göstermek istedim albümü. Albüme uzanırken eli hafifçe benimkine değiyor. Elektrik çarpmış gibi irkiliyorum. O kadar yoğun bir his ki ayakta durmakta zorlanıyorum. Ne yapıyorum ben?

Patronum ve gardiyanlar bu sınırı aşmamam konusunda uyarmışlardı beni. Bir hata yaptım. Bana kardeşimi hatırlattığı için bir mahkûma hediye verdim. Mantık yürütme biçimim yanlış, hatalı. Artık kardeşimi rahatlatamam. Onun yerine bu adamı rahatlatmak istiyorum. Ama bunu yaparken bütün kariyerimi riske atıyorum. Hatta hayatımı...

Elinin benimkine değmesine gelince, kazara temas etti. En azından kendime böyle diyorum. Ayrıca Joe hiçbir şey olmamış gibi görünüyor.

Tony ve ben çıkış belgesini imzalayıp koridorlardan, demir parmaklıklı kapılardan geçerken, birinin beni geri çağıracağından eminim. Birisi omzuma dokunacak. Yaptığımı öğrenecekler. Davayı kaybedeceğim.

Peki neden ön kapıdan dışarı çıkarken içimde keskin bir heyecan var?

"Her şey göz önünde bulundurulduğunda gayet iyi gitti bence" diyor Tony Gordon. Parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. Sonunda otoparka geliyoruz.

Temiz havayı içime çekiyorum. "Bence de."

Hayatımda ikinci kez, kendime bir suçlu olduğumu söylüyorum.

16
Carla

"Carla! Carla! Gel oynayalım! Oynayalım!"

Oyun alanında zıp zıp zıplayarak Carla'yı çağıran kız dişlekti, diş teli takıyordu ve kocaman kepçe kulakları vardı.

Eski okulumda olsak diye düşündü Carla, bu kızı dışlar, onunla acımasızca alay ederlerdi. Ama bu okulda kız sınıfın en popüler öğrencilerinden biriydi! Dahası herkese iyi davranıyordu. Carla'ya da.

Manastır okuluna başladığında Carla o kadar korkuyordu ki okul kapısından girmekte bile zorlanmıştı. Okuldaki tek yeni öğrenciydi! Dönem aylar önce başlamıştı. Herkes birbirini tanıyordu. Ondan nefret edeceklerdi kesin. Ama okul kapısından içeri girip Meryem Ana heykelini görünce sakinleşmişti Carla.

Kimse kimseye tükürmüyordu. Kimse duvarlara resimler çizmiyordu. Kimse Carla'nın İtalyan aksanını taklit etmiyordu. Sınıfta yanına oturtulduğu diş telli küçük kız, babasının yıllar önce İtalya'dan geldiğini bile söylemişti.

"Benim babam meleklerin yanında" dedi Carla ona.

"Çok üzüldüm." Bundan sonra, yeni arkadaşı teneffüslerde Carla'yı kollamaya başlamıştı. Carla, seksek oynayanlara katılırken, bütün hayallerinin gerçek olduğunu hissediyordu.

Rahibe öğretmenler bile iyiydi ama cüppeleri Carla'nın okuduğu kitaptaki cadıların cüppeleri gibi rüzgârda dalgalanıyordu. Rahibeler, Carla'nın sabah duası sırasında doğru yerde istavroz çıkarmayı bilmesinden memnun kalmışlardı. Carla'nın "Tanrı Benim Çobanımdır" ilahisini söyleyişini duyan bir rahibe, "Sesin ne güzel" demişti. Uzun bölme işlemlerinde takıldığı zaman rahibelerden biri yanına oturup yardımcı olmuştu.

"Anladım" dedi Carla. Gerçekten de anlamıştı!

Kimse ona aptal olduğunu söylemiyordu. Veya yavaş olduğunu.

Yalnızca iki sorunu vardı. Geçen gece eve geldiğinde, Larry, "Artık ödeştik" diye fısıldamıştı. "Seni o okula sokabilmek için çok uğraşmam gerekti. Artık benden başka bir şey istemek yok. Beni anlıyor musun?"

Yeni bir okul, arabasında Carla'nın annesinden başka kadınları dolaştıracağı anlamına mı geliyordu? Carla bundan emin değildi. Yeni öğretmenlerine bu konuyu danışamazdı.

Diğer sorunu bu kadar büyük değildi ama bu konuda da bir şeyler yapılması gerekiyordu. Okulda kimsenin tırtıl şeklinde kalem kutusu yoktu. Tırtıl şeklindeki kalem kutu çılgınlığı geçen dönemde kalmıştı. Bunun yerine herkesin kedili kalem kutusu vardı. Yumuşak, pembe tüylü kedilerin plastik gözleri sallanıyordu, bıyıkları da plastiktendi.

Başka bir şey istemek yok demişti Larry. Ama Carla kedili bir kalem kutusu istiyordu! Mutlaka bir tane edinmesi gerekiyordu. Yoksa yine herkesten farklı olacaktı.

Yeni arkadaşı Maria'yla birlikte onlara öğretildiği gibi kâseyi diğer tarafa doğru eğerek çorbalarını içerlerken, "Babam hayatta olsa bana kedili kalem kutusu alırdı" dedi. Manastır okulunda gerçek bir yemekhane vardı, masalar plastikten değil ahşaptı. Yemekten önce sandalyelerinde oturup herkese servis yapılmasını beklemeleri gerekiyordu. Lokmaları ağızlarını açmadan çiğnemeleri isteniyordu.

Maria ona doğru eğildi, boynundaki altın haç sallandı. "Baban ne zamandır cennette?"

"Bebekliğimden beri" dedi Carla, özlemle arkadaşının kucağında duran kedili kalem kutusuna bakarak. Rahibelerden birinin bile ofisinde sakladığı kedili bir kalem kutusu olduğu söyleniyordu.

"Verdiği sözü bozduğu için oldu" dedi Carla.

"Ne tür bir söz?"

"Hayatta kalacağına söz vermişti sanırım."

Yeni arkadaşı hüzünle omuz silkti. "Ben de geçen dönem kolumu kırdım. Canım çok yandı." Carla'nın eline dokundu. "Amcam doğum

günümde bana kedili bir kalem kutusu aldı ama benim zaten kalem kutum vardı. Evde duruyor. İstersen sana verebilirim."

"Gerçekten mi?" Carla önce heyecanlandı, sonra durgunlaştı. "Ama herkes onu çaldığımı sanacak" dedi.

"Neden öyle sansınlar?" dedi Maria, kaşlarını çatarak. "Sansalar bile ben hediye olduğunu söylerim. Doğum günün ne zaman?"

Carla doğum gününü biliyordu tabii. Doğum gününe kaç gün kaldığını mutfak duvarındaki takvimde işaretlemiyor muydu her gün? Takvimin üzerinde büyükannesinin yaşadığı kasabanın resimleri vardı. Parke taşlı yolları ve meydanın ortasındaki fıskiyesiyle güzel bir kasabaydı.

"9 Aralık" dedi hemen.

"Fazla uzak değil!" diyen arkadaşı, diş tellerini göstererek gülümsedi. "Doğum günümde bana yeni bir bisiklet aldılar."

Maria sözünü tuttu. Ertesi gün, yumuşak pembe tüylü, plastik gözleri sallanan yepyeni bir kalem kutusu getirdi.

"Benim kedili kalem kutum!" Yumuşacık, sıcacık. Onu yanağına yaslayınca bile rahatlıyordu.

Charlie kaşlarını çatıyordu. Tamam, canı sıkılmış olabilirdi ama eski Charlie gibi daha sık konuşması gerekirdi. Artık yeni bir kalem kutusu vardı ve Carla da diğer çocuklara benzeyecekti!

O akşamüstü resim dersi vardı. Bu okulda daha fazla boya ve resim malzemesi mevcuttu. Carla buna bayılmıştı! Belki, dersi dikkatle takip ederse o da Ed gibi bir sanatçı olabilirdi!

Ama o gün dergilerden kestikleri resimleri kocaman kâğıtlara yapıştırarak kolaj yapmakla meşguldüler. Bu kolajlar sergilenecek, aileler gelip sergiyi dolaşacaktı! Annesi bile bunun için işten izin almaya çalışıyordu.

"Makas alabilir miyim?" dedi Carla, öğretmenine.

Genç rahibelerden biri makası dikkatle Carla'ya uzattı. "Çok dikkatli ol canım, tamam mı?"

Carla, en sevimli gülümsemelerinden biriyle rahibeye baktı. "Tabii ki, Rahibe Agnes."

Bir süre bekledikten sonra elini kaldırdı. "Acaba tuvalete gidebilir miyim?"

Bir başka öğrencinin Meryem Ana resmini kesmesine yardım eden Rahibe Agnes başını salladı.

Carla bir eline Charlie'yi, diğerine makası alıp sınıftan çıktı. Nefesini tutarak koridor boyunca tuvalete doğru koştu. Kendini kabinlerden birine kapatıp makası aldı, Charlie'nin kafasını kesti. Charlie ses çıkarmadı ama gövdesinden ayrılan başı sanki ona kınayarak bakıyordu. Sonra gövdesini de makasla ikiye ayırdı. Yine ses çıkmadı. Sonunda, üç parçaya ayrılan Charlie'yi çöp kutusuna attı.

Arkasından, Carla sifonu çekti, ellerini yıkadı ve sınıfa döndü. Makası elinde, pilili kahverengi eteği hizasında taşıyordu. Sessizce yerine oturdu ve bebek İsa'yı beşiğinde yatarken gösteren resmi kesmeye başladı.

Sonra dergi yığınlarından başka bir resim almak için öğretmen masasının önünde sıraya girdi.

"Bu sözcük ne anlama geliyor?" diye sordu önünde duran kız. Bir çocuk resminin altındaki büyük harflerle yazılmış sözcüğü işaret ediyordu: CİNAYET.

"Ah, olamaz. O sözcük orada olmamalıydı. Kapatalım o dergiyi."

"Cinayet" dedi sıranın ön taraflarında duran bir kız. "Öyle yazıyor orada."

"Ne anlama geliyor peki?"

"Cinayet, canım, bir başkasının hayatını almak demektir, efendimiz İsa'nın hayatını aldıkları gibi. Günahtır. Çok büyük bir günah."

Carla kendi sesini duydu: "İnsan hayatı olmak zorunda mı?"

Rahibe Agnes başını iki yana salladı. "Hayır canım. Tanrı'nın bütün yaratıkları için geçerlidir. Aziz Francis'i düşün, yaşayan her canlı için endişelenir, hepsiyle ilgilenirdi o."

Carla'nın ağzına ekşi bir tat geldi. Charlie de yaşayan bir varlıktı. Eski moda olduğu için ve arkadaşı ona acıdığı için yeni Charlie'yi öldürmüş, cinayet işlemişti.

"Cinayet işleyenlerin pişmanlıklarını göstermesinin yolu var mı?" diye sordu Carla.

Rahibe Agnes'in alnında kırışıklıklar belirdi. "Dua edebilirler." Sonra iç geçirdi. "Ama bazı suçlarımızı Tanrı asla affetmez." İstavroz çıkardı. "Unutmayın kızlar. Cinayet işleyenler cehenneme gider."

Bundan sonra, Carla kâbus görmeye başladı. Bazen yeni Charlie'nin cennette üç parça halinde sürünerek başını aradığını görüyordu. Bazen Charlie gözlerini dikip ona bakıyordu. "Beni öldürdün. Cinayet işledin."

Bazen rüyasına giren eski Charlie oluyordu ve böylesi daha kötüydü.

"Neyin var küçüğüm?" diye sorup duruyordu annesi sürekli. "Okulda mutlusun, değil mi?"

Carla başını salladı. "Çok mutluyum."

"Arkadaşların sana iyi davranıyor mu?" Annesi Carla'nın çantasına koymak üzere olduğu pembe renkli kedili kalem kutusunu eline aldı. "Rahibeler sana iyi bir çocuk olmayı öğretecekler. Artık eski okulunu düşünmeyi bırakmalısın. Larry sayesinde geçmişte kaldı o okul."

Annesi gördüğü kâbusların eski okulu hakkında olduğunu düşünüyordu ve Carla'nın ona gerçeği söylemesine gerek yoktu. En azından Kedicik öyle diyordu. *Senin arkadaşın benim artık. Charlie için endişelenme, boş ver onu.*

Carla onun dediğini yapmaya çalıştı. Ama sandığı kadar kolay olmadı. Yeni bir sözcük öğrendiğinde, bu sözcüğü her yerde görmeye başlardı. Bu sözcük için de aynısı geçerliydi. Cinayet. Carla otobüsteki gazetelerde görüyordu cinayet sözcüğünü. Televizyonda duyuyordu. Sözcük her gece rüyasına giriyordu.

Bir sabah, otobüste Lily'yle karşılaştılar! Carla çok heyecanlandı.

"Yeni formamı beğendin mi?" diye sordu, kahverengi ceketini düzelterek. "Özel bir mağazadan aldık, çok pahalıydı. Neyse ki Larry..."

Dilini şaklattı annesi hemen. "Lily'yi rahatsız etmemelisin, çalışıyor."

"Sorun değil." Lily elindeki kâğıt destesini kenara koydu ve Carla'ya tatlı tatlı gülümsedi, annesine de. "Senin gibi ben de ev ödevi yapıyorum."

Carla onun kâğıtlarına baktı. "Matematik ödevi mi? İstersen sana yardım edebilirim. Eski okulumda matematiği anlamıyordum ama rahibeler bana anlattı ve şimdi.." Sesi kesildi.

"Ne oldu?" diye sordu annesi.

Lily ne olduğunu anlamıştı. Carla bunu fark etti. Lily hemen kâğıtlarını toplayıp çantasına koydu. Ama geç kalmıştı. O korkunç sözcüğü görmüştü Carla.

Cinayet.

Lily'nin ev ödevinde ne işi vardı bu sözcüğün? Arkadaşı birini mi öldürmüştü yoksa? Gerçek birini? Bir kalem kutusunu değil de gerçek bir insanı?

Sırtında soğuk bir ürperti dolaştı.

"İyi görünen insanlar her zaman iyi değildir" demişti başrahibe, geçen günkü toplantıda. "İçlerine şeytan sızmış olabilir. Hepimiz ihtiyatlı olmak zorundayız."

Carla ihtiyat sözcüğünün ne anlama geldiğini bilmiyordu ama sözlüğünden bakıp öğrendi. Düşünüyordu. Kek yapmasına yardım eden, hamur kâsesinin dibini sıyırmasına izin veren Lily gerçekten kötü biri olabilir miydi? Bu yüzden mi sürekli Ed'le tartışıyordu? Ed de mi onun kötü olduğunu düşünüyordu?

"Neyin var?" diye sordu annesi yeniden.

"Bir şey yok." Carla pencereden dışarı, parka doğru baktı. Ağaçlardan yere dökülen sarı ve kırmızı renkli yapraklar çamurlu çimenlerin üzerinde uçuşuyordu.

Birden Lily ona eskisi kadar iyi gelmedi.

Belki –ürkütücü bir düşünceydi bu– Carla'ya iyi davranıyor ama aslında onu incitmek için fırsat kolluyordu.

O günden sonra, pazarları Carla'nın karnı ağrımaya başladı. "Evde kalmak istiyorum" dedi ilk seferinde annesine.

"Ama Lily ve Ed seni bekliyorlar."

Carla yatakta yan döndü ve inledi. "Lily hep ev ödevi yapıyor, Ed de resmimi çizmek için kıpırtısız oturmamı istiyor. Gitmek istemiyorum."

Annesi ona yalvardı, tatlılıkla ikna etmeye çalıştı ama işe yaramadı. *Böyle devam et* diyordu Kedicik, siyah gözlerini yuvarlayarak. *Sonunda sana inanmak zorunda kalacak. Şimdiden işe yaradı. Annen telefonla Larry'yi arıyor, hasta olduğun için onunla görüşemeyeceğini söyleyecek.*

O gün akşamüstü, Carla parka gidebilecek kadar iyi hissetti kendini. Ama annesi memnun değildi bu durumdan. "Karın ağrın ne çabuk geçti?" dedi. "Hoplayıp zıplamaya başladın bile."

Ertesi hafta pazar günü, Carla'nın karnı yeniden ağrıdı. Bu kez Carla hasta olmasına rağmen Larry geldi. Yatağın kenarına oturdu. Yüzünde ciddi bir ifade vardı. "Karnının ağrısının geçmesi için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Belki bir bisiklet işe yarar dedi yanında duran Kitty. *Maria'nınki gibi pembe bir bisiklet.*

"Belki bir bisiklet işe yarar" diye tekrarladı Carla. "Zili ve sepeti olan pembe bir bisiklet mesela."

Larry başını salladı. "Salı günü doğum günün. Neler yapabileceğimize bakarız, tamam mı?"

Carla boğazının sıkıştığını hissetti.

"On yaşına gireceksin galiba?"

Carla başını salladı.

"Çocukça oyunlar oynamayı bırakacak kadar büyüdün" dedi Larry alçak ama kararlı bir sesle. "Bundan sonra, aptallık etmeni istemiyorum. Beni duyuyor musun?"

17
Lily
Aralık 2000

Kocama cesaretle karşılık vermeme rağmen –"Başımın çaresine bakabilirim, teşekkürler– kapının altından atılan not ve o günden beri olanlar epey sarsılmama yol açtı. Bugün otobüs durağına doğru yürürken kendime verdiğim sözcü bozdum ve dönüp arkama baktım. Karanlık, nemli sabahlardan biriydi ve çalıların gölgesine kolayca saklanabilirdi isteyen biri.

Kimseyi göremedim.

Carla'yı da bir süredir görmüyorum. Karnı iyileşmiştir umarım. Geçen pazar onu özledik. İlişkimizi yumuşatıyordu, o varken birbirimizle konuşmak zorunda kalmıyorduk. Ed için ilham perisi –yeni portresi çok güzel gidiyor– ve Ed onun resmini çizerken huzur içinde çalışabiliyorum.

Başka bir şey yapmaya vakit yok hayatımda. Tony Gordon beni aradı. "Mahkeme temyiz başvurusunu kabul etti, dava yeniden görülecek" dedi. "Tarih belli oldu." Sesi heyecanlıydı ama aynı zamanda meşgul ve biraz gergin olduğunu hissettim. "Martta. Fazla zamanımız yok ama yine de iyi. Noel planlarını iptal et şimdiden."

Şaka yapmıyordu. Fazla zaman kalmadı. Yılbaşı yaklaşıyor. Çobanpüskülü ağaçlarının kırmızı meyvelerini her sabah görüyorum.

Kan kırmızısı meyveler. Öfkenin kırmızısı. Daniel'ın o gece giydiği ceketin kırmızısı.

"Noel kıymalı böreklerin atıldığı bir savaş alanı gibi" demişti kardeşim bir keresinde. Bunu bir yerden duyduğunu tahmin etmiştim ama kendi buluşuymuş gibi söylemişti.

Haklıydı tabii. Ed, Noel günü onun ailesini ziyaret etmemizi istiyor. Ben de kendi ailemi görmek istiyorum. "Annemle babamın başka kimsesi yok" diyorum. Hâlâ anlaşamadık bu konuda.

Joe Thomas'ın Noel tatilini nasıl geçireceğini merak ediyorum. Onu ziyaret eden olacak mı? Bir yandan, son görüşmemizde Daniel'ın eski çıkartma albümünü ona verdiğim için pişmanım. Bir sınırı aştım. Neden öyle bir şey yaptım ki?

Bugünkü ziyaret daha farklı olmalı.

Joe Thomas'ın gözleri parlıyor. Bana bir kaplanı anımsatıyor. "Kaplan kaplan, alev alev yanan." Daniel'ın en sevdiği şiirlerden biri. Joe hırlar gibi konuşuyor. "Birisi evinin kapısının altından tehdit notu mu attı?"

O sabah hapishaneye giderken, Tony olanları ona anlatmamız gerektiğini söyledi. "Duruşma tarihi belli olduğu için ona biraz yüklenmemiz gerekiyor" dedi. "Daha hızlı çalışmalıyız artık. Onu kışkırtalım, daha fazla şey öğrenmeye çalışalım. Hikâyesindeki boşlukları bulalım."

İşe yarıyor. Joe'nun çene kasları gözle görülür bir şekilde geriliyor. Tony'yle benim karşımızda oturuyor ve masanın üstündeki elleri sıkı sıkı yumruk yapılmış halde. Duvardaki UMUT posteri yamulmuş.

"Notta ne yazıyordu?"

"O adama yardım etmeye kalkarsan pişman olursun."

Tony her sözcüğü tekrarlıyor, sanki cümleyi ezberlemeye çalışıyor.

"Notta yazım hataları olduğunu da eklemem gerek" diyor Tony hafifçe gülerek.

"O işi bana bırakın." Joe'nun koyu renkli gözleri daha da kararıyor. Gözlerin renk değiştirdiğini okumuştum ama şairane bir abartı sanıyordum. Şimdi ise karşımda bir örnek var. "Ben bu işin aslını öğrenirim."

Tony başını sallıyor. "Teşekkürler."

Demek nedeni bu. Tony, Joe'nun dışarıda bağlantıları olup olmadığını öğrenmek istiyor.

"Dışarıdaki bağlantıların davayı kazanmamız için bize başka ne şekilde yardımcı olabilir?" diye soruyor Tony, metal masanın üzerinden ona doğru eğilerek.

Joe hemen arkasına yaslanıyor, kollarını kavuşturuyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Sana gönderilen o rakamlar" diyor Tony alçak sesle. "Bir köstebekten geldiler, öyle değil mi? Öyle olmalı. Gaz şirketi için, kazan şirketi için çalışan birinden, bu sektörde çalışan birinden. Onlara para mı ödüyorsun yoksa sana iyilik borçları mı var?"

Joe'nun yüzü tamamen ifadesiz. Kocamın tuvallerinde de böyle yüzler gördüm daha önce. Genel hatlarından başka hiçbir şey okunmayan bir yüz çizen Ed, duyguyu sonradan ekler; kaşa şaşkınlık ya da sevinç gösteren bir ayrıntı ekler; dudağa ufak bir müdahalede bulunarak yüzün mutlu ya da sinirli görünmesini sağlar. Joe'nun yüzünde bu ifadelerden eser yok.

"Bunu neden yapayım ki?" diye soruyor. "Doğru değil ama öyle olsa bile size neden söyleyeyim?"

"Çünkü..." diyor Tony aksi bir sesle. "Kendine yardım etmek için bize yardım etmen gerekiyor. Bu konuyu düşünmen için sana biraz zaman vereceğim Joe. Bir dahaki gelişimde köstebeğinin kim olduğunu bana söylemeni istiyorum, böylece davayı kazanma şansımız artar. İspiyonculuğun kötülüğü hakkında bana nutuk atmaya başlamadan önce sana bir şey sormak istiyorum. Gelecek Noel'i de burada mı geçirmek istiyorsun?"

Tony çıplak odaya, saatin yanındaki DOKUNMAYINIZ yazan kâğıda, yerdeki yırtık muşambaya bakıyor. "Çünkü yerinde olsam ben istemezdim."

Odadan çıkarken, Joe'ya özür dileyen bir bakış atıyorum. Elimde değil. Nota verdiği tepki, masumiyetinden emin olmamı sağladı. Tepkisi sahte olamaz.

"Resimler için teşekkürler" diyor ben yanından geçerken.

Donup kalıyorum, kapının yanında duran gardiyanın söylediklerini duymamış olmasını umuyorum.

"Burada pek hediye almıyor insan."

Cevap vermeye cesaret edemiyorum.

Bakışları bacaklarıma kayıyor, çorabımın kaçmış olduğunu görüyor. "Bu konuda bir şeyler yapmalısın" diyor. Sonra koridorda aksi yönde uzaklaşıyor.

Dizlerim titreyerek koridorda Tony'nin arkasından yürüyorum, bize bakan adamların önünden geçiyoruz. Dimdik sırtı ve kibirli havasıyla meslektaşım çok güvenli görünüyor. Keşke ben de onun gibi olsaydım.

Güvenlik kontrolü noktasında ziyaretçi kartlarımızı teslim ederken hâlâ titriyorum. "Çok iyi iş çıkardın" diyor Tony, elini bir an omzuma koyarak. "Hapishaneler zor yerlerdir. Merak etme. Joe ve ben birbirimizi anlıyoruz artık. Sonraki ziyaretlerde benimle gelmene gerek yok. Bir sekreter gelse yeter. Bu adamı duruşma gününe kadar görmek zorunda kalmayacaksın."

Üstü tel örgülerle kaplı yüksek duvarlara bakıyorum. Joe'yu duruşmaya kadar görmemek mi? Mantıksız bir düş kırıklığıyla doluyor içim. Ama bir şey daha var. Onu umursamadığımı düşünecek. Birden, onu önemsediğimi anlıyorum. Hem de çok.

Joe Thomas, masum bir adamı kurtarma şansım benim.

Daniel'ı kurtaramadım ama onu kurtarmalıyım.

Kâğıtlara gömülmüş çalışırken telefon çalıyor. Patronumun zaten kalabalık olan masama eklediği sahtecilik, saldırı ve hırsızlık vakalarına değil, Joe'nun davasıyla ilgili belgelere bakıyorum hâlâ.

Tony'nin bundan sonrasını tek başına halledeceğini söylemesi iyi bir şey ama ben de ofiste üstüme düşeni yapmalıyım. Ona ne kadar fazla bilgi verebilirsem o kadar iyi. Öyle çok yeni bilgi var ki. Her gün postadan gazetelerde dava hakkında bir şeyler okuyan insanların gönderdiği mektuplar geliyor. Kadının biri, duş alırken korkunç bir şekilde yandığını anlatıyor: "Isıyı kontrol etmediğim için benim suçum olduğu söylendi ama kazan ayarı her zamanki seviyedeydi – üstelik kısa süre önce bakımdan geçmişti." Yüzünde kalıcı bir yanık izi oluşan bir adamdan da mektup gelmişti: "Suyu açtığımda sarhoştum, birden kaynar su akmaya başladığında benim hatam olduğunu sandım." Bir baba, bebeği için banyo küvetini hazırlarken soğuk ve sıcak suyu birlikte açmış ama sonradan soğuk su musluğundan da kaynar su aktığını fark etmişti. Kazanda bir sorun olduğu düşünülüyordu.

Duruşma yaklaştıkça, basının ilgisi de artıyor. Arada bir gazeteciler arayıp daha fazla ayrıntı öğrenmek için yalvarıyorlar – ulusal bir skandal olabilecek davaya daha fazla benzin eklemek istiyorlar.

Telefonu az önce kapattım. Israrcı bir kadın gazeteci aradı. Telefon birkaç saniye sonra yeniden çaldığında beni tekrar aradığını sandım.

"Evet? Ne var?" diye hırlıyorum telefonu açınca. Giderek patronuma benzemeye başladığımı fark ediyorum. Bu düşünce pek hoşuma gitmiyor.

"Senin Joe Thomas istediklerimizi verdi" diyor Tony Gordon'ın pürüzsüz, derinden gelen sesi. "Onu yakaladık. Evine bırakılan notu yazan adamı."

Ağzım kuruyor. Sessiz bir saldırganı hayal etmek zor. Yüzünü bile göstermeden sizi korkutabilen birini. Rüyalarınıza giren birini – rüya derken çığlık atarak uyanmanıza neden olan kâbusları kastediyorum.

"Kimmiş?" diye soruyorum.

"Kurbanın amcası."

Kurban! Ne kadar soğuk, çirkin bir kelime. Masamın üstündeki dosyalara bakıyorum. Sarah Evans bana gülümsüyor. O da bir insan-

dı. Joe Thomas'ın yatağını paylaşan kadındı. Joe kontrol delisi olabilir. Kadın başta onu severken zamanla sevmekten vazgeçmiş olabilir. Veya bu adam için ne hissettiğinden emin olmayabilir. Benim de Ed konusunda kafam epey karışık şu sıralarda.

Ama kadın adının kullanılmasını hak ediyor yine de.

"Sarah'yı mı kastediyorsun?"

Tony Gordon'ın sesinden eğlendiği anlaşılıyor. "Ben de bir zamanlar senin gibiydim, biliyor musun?" diyor. Ses tonu sertleşiyor. "Sana bir tavsiye vermeme izin ver Lily. Davalarını fazla kişiselleştirme. Bunu yaparsan gerçek dünyayla bağını kaybedersin ve her şey biraz karmaşıklaşmaya başlar."

Başımı kaldırıp cam duvarlı ofisinde masanın başında oturan patronuma bakıyorum. Telefonda konuşuyor ve el kol hareketleriyle beni yanına çağırıyor. "Gitmem gerek" diyorum.

"Adam uyarıldı. Yine de dikkatli olmanı istiyorum. Bu dava yüzünden bir yığın yeni dava açılabilir. Pek çok insanı rahatsız edeceğiz ve bunların arasında sürüyle manyak da var. Anlıyor musun? İşe gidiş geliş saatlerini, rotanı değiştir. Dairenin kapısı hep kilitli olsun. Yeni kocan sana iyi baksın."

Uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. Ed'le hemen hemen hiç konuşmuyorum. Zamanım yok.

Bir dönemki yakınlığımızı dava için çok çalıştığım dönemde yitirdik. Eve her zamankinden daha geç geliyorum çünkü Regent Sokağı'nda Noel ışıkları yandı ve herkes çevreyi seyretmek istediğinden trafik iyiden iyiye yavaşladı. Ed ile ben artık akşam yemeğinde ne istediğini konuşmuyoruz. Kendi başının çaresine bakacağını biliyoruz ikimiz de. En azından eskisinden daha az içiyor. Çünkü akşamları resim yaparken "kafasının açık" olmasını istiyor. Bu yüzden ona Tony'nin uyarılarından söz etmiyorum. Endişelenmesini, dikkatin

dağılmasını istemiyorum.

"Annen aradı" diyor bir akşam, saat on bire doğru eve geldiğimde. Karısı evde zaman geçirmeyen, doğru dürüst kucaklanmak yerine ancak başının tepesinden öpülmeyi hak eden bir koca gibi söylüyor bunu.

"Çok acilmiş" diyor küçük mutfak masamızın başına dönmeden önce. Eskiz defterleri her yana dağılmış. Resimlerden birinde saçıyla oynayan küçük bir kız var. Parkta sekerek yürüyen. Su birikintilerinin üstünden atlayan. Hırkasını giymiş, oturmuş kitap okuyan. Mutfakta yemek pişiren. Bir başka kız –daha çok bir kadın– ifadesiz bir yüzle duruyor. Bunların hepsi yakında yapmayı planladığı daha büyük bir resim için çalışmalar.

Beklenmedik bir kıskançlık duyuyorum. Ben de kocam gibi yaratıcı bir tutkuya sahip olmak isterdim ama zamanım yok. Sıkıştım kaldım. Benim için fazla büyük bir şeye sıkıştım; gerçeklerden ve yalanlardan oluşan, sınırlı deneyimimle çözmem gereken büyük bir ağa tutsak düştüm. Bu konuda yalnız değilim. Yeni mezun bir başka avukat da zorlu bir boşanma davasıyla boğuşuyor ofiste. Müvekkiline acıyorum doğrusu.

Annem telefonu hemen açıyor. Zihnimde, eve dönüyorum. Annem koridoru şimdiden süslemiş olmalı; tırabzanlarda Noel süsleri olmalı, tavandaki avizeden ökseotu sarkıyordur, merdivenler boyunca asılan resimler çobanpüsküllleriyle süslenmiştir. Daniel ve benim küçükken yapılan pastel boya portrelerimizi de süslemiştir. Yemek masasındaki süsler ve ıvır zıvırlar masaya konmayan servislerden kalan boşluğu gizlemeye yarıyordur. Noel süsleri eve dönmemi bekliyor çünkü annemle babamın benden başka kimsesi yok.

Sorumluluk yüklü, ciddi bir tavırla durumu açıklıyorum: "Geç saatte aradığım için özür dilerim ama çalışıyordum."

Annemin daha önceki seferlerde yaptığı gibi çok çalıştığımı söylemesini bekliyorum. Yeni bir kocanın karısına daha fazla ihtiyaç

duyduğunu söylemesini. Ama üzüntülü sesini duymadan önce bir şeylerin yolunda gitmediğini hissediyorum.

"Ne oldu?" diye soruyorum çatlak bir sesle.

Daniel'dan sonra, bir daha asla kötü bir şey –gerçekten kötü bir şey– olmayacak gibi hissedip rahatlamıştım. Başkalarının da aynı şeyi söylediğini duydum. Radyoda bir kadın, kızı trafik kazasında öldüğünde hayatta kalan oğlu için endişelenmesine gerek kalmadığını, çünkü en büyük korkusunun zaten gerçekleştiğini söylemişti.

Annemin sesini duyana kadar ben de böyle düşünüyordum.

"Babam iyi mi?" diye soruyorum zorlukla.

Bir an babamın merdivenlerin dibinde yattığını hayal ediyorum. Kayıp düşmüş. Kalp krizi geçirmiş.

"İkimiz de iyiyiz."

Rahatlıyorum, alnımdan terler boşalıyor. Bu arada Ed ifadesiz yüzlü kadın resminin üstüne eğilmiş bir şeyler çiziyor ama konuşmayı dinlediğini tahmin ediyorum.

"Peki ne oldu o zaman?"

"Merlin... Merlin... O... öldü."

Masanın kenarına tutunuyorum. Ed'in eli bana uzanıyor. Minnettarlıkla yakalıyorum onun elini. "Yaşlıydı..." diyorum.

"Veteriner ona zehirli bir yiyecek verildiğini söyledi."

"Zehir mi?"

Ben zehir sözcüğünü tekrarlayınca Ed'in yüzü şaşkınlıkla çarpılıyor.

"Nereden biliyorsun?"

Annemin sesi boğuklaşıyor. "Onu padokta bulduk. Ahıra bir not bırakılmıştı."

Bir not. Titremeye başlıyorum. Midem ağzıma geliyor. Eve döndüğümde açtım ama şimdi hiçbir şey hissetmiyorum.

"Notta ne yazıyor?" diye soruyorum.

Ama ne yazdığını biliyorum.

"Diyor ki: *Kızınıza davayı bırakmasını söyleyin.*" Annemin sesi üzüntüyle yükseliyor. "Bize anlattığın dava mı bu? Gazetelerde çıkan kazan davası mı?"

Ed öne doğru eğiliyor, endişelendiği belli. Elindeki eskiz defterini bile düşürüyor.

Telefonu yavaşça kapatıyorum. Şoktayım. Annem ve babam haricinde Daniel'la aramdaki son bağ olan Merlin yüzünden değil. Birinin ailemin yaşadığı yeri öğrenmiş olması yüzünden de değil. Belki de Sarah Evans'ın amcası yapmıştır bunu da. Ne de olsa ilk notu yazan oydu.

Hayır. Telefonu şok içinde kapatmamın sebebi, Ed'in eskiz defteri. Resimdeki ifadesiz kızın Carla olduğunu sanmıştım. Ama karşımda Davina duruyor. Güzel başını zafer ifadesiyle geriye atmış, gülerek bana bakıyor.

18
Carla

Carla, okuldaki diğer kızlar gibi bir doğum günü partisi vermedi. Annesi dairenin parti için çok küçük olduğunu söyledi. Ama Larry ona bir hediye getirmişti!

Dışarıda, koridorda Carla'nın hayatında gördüğü en güzel pembe bisiklet duruyordu. Işıldıyordu bisiklet; neredeyse Larry'nin arabası kadar parlaktı. Carla'nın istediği gibi bir zili ve küçük bir sepeti vardı. Parkta bisikletine binerken uçtuğunu sandı!

"Doğal yeteneğin var" dedi Larry. Ama konuşurken gülümsemedi.

Ertesi pazar, telefon iki kez çaldı. "Telefonu açınca..." dedi annesi şaşkınlıkla. "Bir şey duyamıyorum. Belki de bozuldu. Bir dahaki sefere sen aç."

Carla söyleneni yaptı. Başta o da bir şey duymadı. Tam kapatmak üzereyken, birinin nefes alıp verdiğini duydu.

Sonra karnı yeniden ağrımaya başladı.

"Lily ve Ed'in dairesine gitmek istemiyorum" dedi.

Annesi saçını okşadı. "Bu sessiz aramalar endişelendirdi seni" dedi. "Aptalca oyunlar oynayan çocuklardır büyük ihtimalle. Arkadaşın Lily'nin evine gidince kendini daha iyi hissedersin."

Carla ağlamaya başladı. "Gitmeyeceğim. Hastayım."

Annesinin yüzü asıldı. "Çok yaramaz bir kızsın. Bunu biliyor musun?"

Larry geldiğinde, Carla kanepede dinleniyordu. Annesiyle koridorda fısıldaştıklarını duydu.

"Uyduruyor... Eminim bundan... Pazartesi hemen iyileşiyor... Hastayım diyor ama ateşi yok... Numara yapıyor."

Ne kadar yorgun hissediyordu kendini. Düşüncelere daldı. Başta kendini iyi hissediyordu. Ama sonra uzaktan gelen bir zil sesi duydu. Bundan sonra, zihninin derinlerinde gizlenen bir sözcük birden ortaya çıkıp onu rahatsız etmeye başladı.

Cinayet!

Cinayet!

Lily'nin kâğıtlarında gördüğü korkunç sözcüktü bu. Carla düşündükçe Lily'nin ona zarar vereceğinden emin oluyordu. Tanrı böyle istiyordu çünkü o da Charlie'ye zarar vermişti.

"Ne diyorsun bakayım?"

Gözlerini açınca annesinin ona baktığını gördü.

"Bir kâbus gördün, *cara mia.* Ama geçti artık. Kalkmalısın. Bil bakalım seni görmeye kim geldi?"

"Merhaba Carla!"

Gelen Ed'di.

Ed'in bakışlarının ne kadar tatlı olduğunu unutmuştu. Ne de olsa kötü olan o değildi. Lily'ydi...

"Bugün yeni portrene başlamayı umuyordum" dedi Ed. Gözleri parlıyordu şimdi. "Güzel olursa, bir yarışmaya katılmayı düşünüyorum. Annenin izniyle tabii."

"Bir yarışma mı!" Annesi saygıyla yarışma sözcüğünü yineledi. "Duydun mu Carla?"

"Ama önce bana yeniden poz vermen gerekiyor" dedi Ed, gözlerinin içine bakarak. Yalvarır gibiydi. Carla kendini önemli hissetti. Büyük hissetti. "Bu akşamüstü bize gelebilecek kadar iyi hissediyor musun kendini?" Annesine döndü. "Lily bugün işte ama kızınıza çok iyi bakacağım. Bu seni memnun eder mi Carla?"

"Elbette eder" dedi annesi. "Biraz yorgun, hepsi bu."

Carla başını salladı. Aslında karnı pek ağrımıyordu.

"Harika." Ed memnun olmuştu. "Hadi başlayalım o zaman, ne dersin?"

Carla, 3 numaralı daireye girince oturma odasındaki halının değiştiğini hemen fark etti.

"Eski halıya ne oldu?" diye sordu. Eski halı gibi sıkıcı kahverengi tonlarında olmayan bu yeni, açık mavi-yeşil renkli halıyı beğenmişti.

"Lily öfkelenip üzerine kahve döktü" dedi Ed.

"Neden yaptığımı sor Carla" dedi mutfaktan çıkan Lily. Elinde bir yığın kâğıt vardı. Sesi keskindi.

Lily buradaydı demek?

Carla olduğu yerde dondu kaldı.

Ed güldü ama Carla onun gergin olduğunu görebiliyordu. "Ofise gideceğini sanıyordum" dedi alçak sesle.

"Fikrimi değiştirdim. Yatak odasında çalışacağım. Böylece yolda vakit kaybetmem." Lily gülümsedi. Ama gözleriyle değil, yalnızca ağzıyla. "Sizin için uygun mu?"

"Sen nasıl istiyorsan." Ed, birbirini pek sevmeyen yetişkinlerin kullandığı kibar tonla konuşmuştu. Carla, bu konuşma biçimini an-

nesinin en sevdiği televizyon dizisinden biliyordu. Lily yatak odasına girdi, gözden kayboldu.

"Neden kanepeye oturmuyorsun Carla?"

Carla söyleneni yaptı. Titriyordu. "Lily seni öldürecek mi?" diye fısıldadı.

Ed ona şaşkınlıkla baktı, sonra kahkahalarla gülmeye başladı. sıcak, neşeli, güzel bir kahkahaydı, Carla'nın içinden ona eşlik etmek geldi. Sonra Ed durdu. "Neden böyle bir şey sordun?"

Carla aptallık ettiğini anladı. "Çünkü... çünkü otobüsteyken ev ödevi kâğıtlarında 'cinayet' sözcüğünü gördüm. Ve korktum..." Sesi titremeye başladı. "Beni öldürmeyi planladığını düşündüm – belki seni de ve..."

"Şışşş... Şışşş." Ed yanına oturmuş, kolunu omzuna atmıştı. "Yanlış anlamışsın şekerim."

Şekerim mi? Larry de bazen böyle derdi annesine. Hoşuna gitti. Sanki bir çocuk değil, onlar gibi bir yetişkindi.

"Lily bir avukat. Dünyayı daha iyi bir yer haline getirmek için çalışıyor." Ed sanki söylediklerine inanmıyormuş gibi gürültüyle burnundan nefes verdi.

"Ne anlama geliyor bu?"

"Zarar gören insanlara ve başkalarına zarar vermekle suçlanan ama aslında masum olan insanlara yardım etmeye çalıştığı anlamına geliyor."

Carla anlamamıştı ama yine de başını salladı çünkü Ed'in onu aptal sanmasını istemiyordu.

"Şu anda, karım hapishanedeki bir adama yardım etmeye çalışıyor. Bu adam cinayetle suçlanmış ama aslında iyi biri – ya da Lily öyle düşünüyor en azından."

"Masumsa onu neden oraya koymuşlar?"

Ed şövalesinin başına geçmiş, çizmeye başlamıştı. Carla onun kolunun yokluğunu hissetti. "Güzel bir soru. Lily biraz üzgün çünkü kardeşinin atı öldü."

Carla yüzünü buruşturdu. "Ben atlardan korkuyorum" dedi. "Okul gezisinde hayvanat bahçesine gittik ve atlardan biri beni ısırmaya çalıştı." Sonra halıdaki lekeyi anımsadı. "Lily kahveyi bu yüzden mi döktü?"

Ed tuvale bir şeyler sürüyordu şimdi. "Hayır. Kahveyi döktü çünkü ben... şey, ben yapmamam gereken bir şey yaptım."

Sesi o kadar üzgündü ki Carla yerinden fırlayıp onu kucaklamak istedi.

"Lütfen kımıldama."

Carla yerine oturdu. "Konuşabilir miyim?"

Ed'in eli kâğıdın üzerinde gidip geliyordu şimdi. Carla onun elini göremiyordu ama sesini duyuyordu. "Tabii konuşabilirsin."

"Ben de yapmamam gereken bir şey yaptım... Yeni Charlie'yi parçalara ayırdım."

"Kimi?"

"Tırtıl biçimindeki kalem kutumu."

"Neden?"

"Daha iyi bir şey istediğim için."

Ed'in eli daha hızlı hareket ediyordu şimdi. Sesi sanki uzaktan geliyordu, Carla'nın söylediklerini dinlemiyordu. "Hepimiz zaman zaman daha iyi bir şey isteriz Carla. Ama sahip olduklarımızın kıymetini bilmeyi öğrenirsek dünya daha iyi bir yer haline gelebilir. Şimdi şuna bak bakalım."

Carla yerinden fırlayıp tuvalin başına koştu. İşte oradaydı! Kanepede oturuyordu. Gözleri karşıya bakıyordu. Dudaklarında bir gülümseme dolaşıyordu. Ama elleri! Ellerini sıkı sıkı kavuşturmuştu. Yüzündeki mutlu gülümsemeye rağmen içten içe huzursuzlanır gibiydi.

"Senin başka bir yanını gösteriyor bu resim" dedi Ed. "Jüri üyeleri çikolata kutularının resimlerini görmekten bıkıp usanmıştır. Şansımız yaver giderse bu resimle yarışmayı kazanabiliriz."

Kazanmak mı? Televizyonda insanlar bir şeyler kazanınca ünlü oluyorlardı! Carla o kadar heyecanlanmıştı ki, izin isteyip banyoya gidince rafta duran parfümden kendine biraz sıkmak zorunda hissetti. Parfüm şişesinin yanında duran rujdan da sürdü biraz.

"Hoş bir koku" dedi Ed, geri dönüp kanepeye oturduğu zaman.

Carla parmaklarını kavuşturdu, yalan söylemeye hazırlandı. "Sabun kokusu" dedi. Sonra, parfüm ve portre sayesinde kendini bir yetişkin gibi hissetti ve kibar bir İngiliz hanımefendisi gibi dimdik oturmaya çalıştı.

Ed resmi onlara anlattığı büyük yarışmanın jürisine göndermişti. Ama kimin birinci olduğuna karar vermeleri uzun zaman alacaktı. "Gelecek yıl öğreniriz sonucu" dedi Ed, Carla'nın kolunu hafifçe sıkarak.

Bu arada Noel heyecanı sarmıştı her yeri. Annesi, Carla ve yeni arkadaşı Maria'nın melek kılığına girdiği Noel oyununa geldi. Oyundan sonra annesi ağladı ve keşke büyükbaban da bizi görseydi, o zaman belki beni affederdi dedi.

"Ne için affedecek seni?" diye sordu Carla.

"Anlamazsın" dedi annesi ve yeniden ağlamaya başladı. Carla utandı çünkü otobüsle okuldan eve dönüyorlardı ve okul döneminin son günüydü. Annesi iş üniformasını giymişti ve parfüm kokuyordu.

"Larry Noel'i bizimle geçiremeyecek" diyerek burnunu çekti annesi.

Carla'nın kalbi hop etti. İyi. "Neden?"

Annesi burnunu çekti. "Çünkü karısının yanında olması gerekiyor."

Otobüste önlerinde oturan kadın dönüp pis pis onlara bakınca annesi daha da çok ağlamaya başladı. Eve ulaştıklarında hâlâ ağlıyordu. Belki diye düşündü Carla, 3 numaralı dairenin önünden geçerken, arkadaşları dışarı çıkıp neler olduğunu görmek isterlerdi.

"O zaman Noel'i Ed ve Lily'yle geçirebilir miyiz?" diye sordu. Ed, Lily'nin katil olmadığını anlattığından beri onu yeniden sevmeye

başlamıştı. Tabii eskisi kadar sevmiyordu ama olsun. Ne de olsa Ed'i üzmüştü Lily, Carla'nın resmini çizen de Ed'di.

"Onlar kendi ailelerinin yanına gidecek" diyen annesi kolunu Carla'nın omzuna attı. "Sen ve ben baş başa kalacağız küçüğüm."

Carla takvimini açıp Noel'e kadar kalan günleri işaretlerken annesi hâlâ ağlıyordu. Bu arada, Carla'nın annesini pazardan almaya ikna ettiği Noel ağacı duvara yaslanmış hüzünle bekliyordu. Üzerinde tek bir süs yoktu.

"Ağacımızı süslemeliyiz" diye yalvarmıştı Carla ama annesi süsleri almayı unutmuştu ve yeterince paraları yoktu. Bunun yerine Carla en büyük spor çorabını astı.

Ağacın dibinde iki tane hediye vardı şimdi.

"Larry'nin hediyeleri bunlar" dedi annesi.

Sonra Carla'nın elini yakaladı. "Gidip ona teşekkür etmeliyiz."

Ama dışarıda hava soğuk ve karanlıktı. Annesi bunun önemi olmadığını söyledi. Larry'nin yaşadığı evin önünden geçerlerse ağlamayı kesecekti. "Söz veriyorum küçüğüm." Böylece saatler boyunca yürüdüler çünkü bugün tatildi ve otobüs şoförlerinin de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Önünden geçtikleri evlerden bazıları öyle büyüktü ki kendi apartman dairelerinden on tane rahatça sığardı içlerine.

Sonunda yüksek, beyaz bir evin önünde durdular. İkinci katın penceresinde bir ışık görünüyordu. Perdeler açıktı.

Annesinin yüzünden aşağı yaşlar akmaya başladı. "Orada, Larry'nin yanında olabilseydim keşke" dedi.

Carla annesini çekerek oradan uzaklaştırmaya çalıştı. "Bir dakika" dedi annesi. Ama yerinden kımıldamadı. Sıkılan Carla beklerken yerdeki yaprakları tekmeledi.

"Hayır!" Annesi nefesini tutmuş, elini boynuna götürmüştü. Carla onun bakışlarını takip etti. Pencerede küçük bir kız durmuş onlara doğru bakıyordu.

"O kim?" diye sordu Carla.

"Larry'nin çocuğu."

"Karısı olduğunu biliyordum" dedi Carla, kalbinin sıkıştığını hissederek. "Ama bir de çocuğu mu var?"

Annesi başını salladı, gözyaşları daha hızlı akmaya başladı.

Kendisi gibi bir kızı mı vardı yani? "Pazar günleri ne yapıyorlardı?"

Annesinin kolları öyle fena titriyordu ki, Carla ona sarılıp titremesini durdurmaya çalıştı. "O zaman ailesi biziz. Onlar diğer günlerdeki ailesi. Hadi gel, gidelim artık."

Birlikte sokaklarda geri yürüdüler, sokak lambalarının yanından, başka insanların pencerelerindeki süslerin önünden geçtiler. Çıplak Noel ağaçlarına ve çorabın altındaki iki hediyeye döndüler.

Carla kendi hediyesini açmadan çöp kutusuna koyunca, annesi "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İstemiyorum onu." Yüzü öfkeden kızarmıştı. Larry'nin gitmesi gerekiyordu. Gitmesi gerekiyor dedi Carla kendi kendine, sessizce. Annesine iyi gelmiyordu Larry. Bir şekilde, ondan kurtulmanın yolunu bulmalıydı. Tıpkı Charlie'den kurtulduğu gibi.

Yanlış olsa bile.

Noel'de ölmediğim için memnunum.
Herkes için daha zor olurdu böylesi.
Dünyanın geri kalanı kutlama yaparken kötü şeyler olmamalı.
Yas tutanlar için her şey iki kat daha zor oluyor o zaman.
Kötü anılar sonraki Noel'leri de etkiliyor üstelik.
Ölmek için iyi zaman diye bir şey var mı?
Böyle olacağı hiç aklıma gelmemişti gerçekten.
Acı ve anıların tuhaf karışımı
– kendimi suçluyorum, başkalarını suçluyorum.
Ve korkuyorum tabii.
Çünkü çevremdeki seslerden anladığım kadarıyla burada hâlâ biri var.

19

Lily

Noel'ler evde hep önemliydi. "Daniel Noel'i çok seviyor" derdi annem, iki metrelik çam ağacını ve altındaki hediye paketlerini açıklamak için. Çok paramız yoktu ama annem yıl boyunca para biriktirirdi. Bir keresinde, kardeşime Hornby marka bir tren seti alındı. Trenin "nasıl yapıldığını görmek için" onu tamamen parçalarına ayırdı ve sonra birleştirdi. Bunu yapması üç gün sürdü ve Daniel üç gün boyunca aile yemeklerine inmedi, Noel günü öğle yemeğine bile katılmadı çünkü "meşguldü".

Onu başka türlü davranmaya ikna etmek için uğraşmadık hiçbirimiz. Kararını verdikten sonra fikrini değiştirmek imkânsızdı. Belki de bu yüzden, ilk zamanlarda Daniel ne isterse elde ediyordu. Annemle babam ancak istek listesine yasadışı şeyler girmeye başlayınca sınır koymaya karar verdiler. Ama artık çok geç kalmışlardı.

Exeter tren istasyonunda babamın bizi almasını beklerken, bu yıl Noel nasıl geçecek acaba diye düşünüyorum. Geçtiğimiz yıllarda, annemin yüzünde parlak, neşeli bir "her şey yolunda" ifadesi vardı gün boyunca. Kimseyi kandırdığı yoktu gerçi. Arkasından, öğle yemeğinden önce üçüncü cinini içtikten sonra, Daniel'dan şimdiki zamanda söz etmeye başlardı. "Bu yeni ışıklara bayılacak, öyle değil mi?" derdi, sanki kardeşim her an merdivenlerden inip aramıza katılacakmış gibi.

Babam olanları kabullenmiş gibi görünecektir herhalde. Aynı zamanda, suçluluk kokusu saçan bir nezaketle annemle ilgilenecektir. Bir çiftin başına bir trajedi geldiğinde ya birbirilerine yaklaşırlar ya da koparlar. Annemle babam birbirine yaklaştığı için memnun olmam gerek sanırım.

Burası soğuk, istasyonun bekleme odasının kapısından içeri soğuk rüzgâr giriyor. Titriyorum. Benim yüzümden ölen zavallı Merlin değil titrememin tek nedeni. Kimliği bilinmeyen katil de değil. (Polis,

Sarah'nın amcasının başka bir yerde olduğundan emin ama Tony'nin de söylediği gibi bunu başka birine yaptırmış olabilir.)

Titriyorum çünkü -bunun aptalca olduğunu düşünebilirsiniz ama- adımı hak edip etmediğimi sorguluyorum bazen. Zambak polenleri bir şeye bulaştığında leke bırakır. Çıkarması zor bir leke bırakır temas ettiği şeylerde. Bana da sevdiğim herkesi lekeliyormuşum gibi geliyor. Daniel, Daniel'ın atı, Ed... Sırada kim var?

Joe mu?

Saçmalama diyorum kendime hemen.

Gerginliğimi hisseden Ed kolunu omzuma atmaya çalışıyor ama silkinip kurtuluyorum. Eski nişanlısının yüzünü çizmesine nasıl tepki vermemi bekliyor ki?

"Hâlâ onu mu düşünüyorsun?" diye haykırıp kahveyi halının üstüne attım resmi görünce.

"Hayır" dedi. Gerçekten şaşkın görünüyordu, kaybolmuş küçük bir çocuğa benziyordu. "O... çalışmalarımda belirip duruyor sadece."

"Çalışmaların mı?" diye haykırdım. "Senin işin reklamcılık." Elimi Davina'nın eskizine doğru sallayıp öfkeyle güldüm. Kendimi tutamadım. "Onunla ilişkin mi var?"

"Buna zamanım mı var? Öyle olsa bile umurunda olur mu? Tek ilgilendiğin şey davan. Evliliğimiz değil." Şimdi Ed de sinirlenmişti.

Tartışma karşılıklı bağrışmaya dönüştü. Giderek daha sık kavga ediyor, bağrışıyorduk.

O günden beri hemen hemen hiç konuşmadık, yalnızca Noel hazırlıkları hakkında ağzımızı açtık. Noel gününü benim ailemle birlikte Devon'da geçireceğiz. Noel'in ertesi gününü de onun ailesiyle birlikte, Gloucestershire'da.

Ed'in sıcak eli bir barış dalı. Ama kendi düşüncelerimle meşgulüm ben. Daniel. Merlin. Gelen not.

"Baban geliyor" diyor Ed. Sesi rahatlamış gibi çünkü artık soğuk rüzgâr altında öfkeli bir sessizlik içinde dikilmek zorunda değiliz.

"Evli çiftimizin ilk Noel'i demek?" diyor babam gülerek. Binelim diye eski Land Rover'ının kapılarını açıyor bize.

Havadan sudan konuşuyoruz ama Ed'e bakamıyorum bile. Tek bildiğim, annemle babamın bizim yalan evliliğimizi neşeli olma bahanesi olarak kullanacağı. Böylece masadaki boş sandalyeyi ve kimse atmaya kıyamadığı için hâlâ giysi odasındaki rafta duran eyeri unutabilecekler.

Bir yanım onlara ne kadar mutsuz olduğumu anlatmak istiyor. Ama bunu yapamam. Olanları telafi etmek için elimden geleni yapmam gerekiyor çünkü.

"Canlarım!" Annem bizi kapıda karşılıyor. Gözlerinde doğal olmayan bir ışıltıyla. Eli titriyor. Koridordaki masanın üstüne bıraktığı bardağın yarısı boş. "Sizi görmek ne güzel!"

"Ağacınız çok hoş" diyor Ed, spiral merdivenlerin ortasında duran, üçüncü kata kadar yükselen canavara bakarak. "İçeri sokmayı nasıl başardınız?"

Annem mutlulukla gülümsüyor. "Daniel yardım etti bize. Birazdan aşağı gelir. Hadi içeri girin, rahatınıza bakın."

İlk fırsatta, "Neler oluyor?" diye fısıldıyorum babama.

Çok mutsuz görünüyor. "Yılın bu döneminde annen nasıldır bilirsin."

"Ama durumu kötüleşiyor baba. Zamanla iyiye gitmesi gerekmez mi?"

Ed, hakkını teslim etmek gerek, tam bir beyefendi gibi davranıyor. Annem Daniel'la benim çocukluk fotoğraflarımızla dolu albümü çıkarınca gerçekten ilgili görünüyor.

Ama sorularını –"Bu fotoğraf nerede çekilmişti?"– anneme yöneltiyor. Beni yok sayıyor.

Küçük köyümüzdeki Noel arifesi ayininde yıllardır görmediğim insanlar yanıma gelip beni kucaklıyor, Ed'le ilk kez el sıkışıyorlar.

Ed'in annesi "bütün Macdonald'lar" arazimizdeki küçük şapelde evlenirler diye ısrar ettiğinden yakın akrabalardan başka kimseyi davet edememiştim. Eskiden yerel barı işleten çocuklardan biri, "Demek şanslı damat buymuş" diyor. "Hepimiz seni seviyoruz, Lily. Bunu biliyorsun." Sonra Ed'in omzuna pat pat vuruyor. "Ona iyi bak."

Bu kez ben Ed'e bakamıyorum. Annemle babamın peşinden sessizce eve doğru yürüyor, tuzlu havayı içimize çekiyoruz. Yeniyetmeliğimde bu köyden ayrılmaya can atardım, "dar görüşlülerle" dolu bir yer olduğunu düşünürdüm. Ne kadar kıymetli olduğunu, herkesin birbirine düşkün olmasının ne kadar dokunaklı olduğunu yeni anlıyorum. Bu küçük köy gerçek, sağlam değerleri temsil ediyor. Yalanları, yarı gerçekleri ya da oyunları –artık siz nasıl nitelendiriyorsanız– değil.

Joe Thomas başka bir dünyada yaşıyormuş gibi uzak buraya.

"Peki Merlin'i kontrol etmeye kim gidecek?" diye soruyor annem, babam taş duvarın altında arka kapının anahtarını ararken. "Birinin gidip bakması lazım, su kovasını devirmesin yine."

"Anne" diyorum nazikçe. "Merlin'in..."

Babam hemen araya giriyor. "Ben gidip bakarım canım. Sen git yat. Endişelenecek bir şey yok. Hindi hazır, yol yorgunu genç çiftimiz de gidip yatmak ister."

Titriyorum. Sorun yalnızca babamın yalanları ve bizim mutlu bir çift gibi görünmeye çalışma sahtekârlığımız değil. Korku da var. Not geldikten sonra, babama güvenlik konusunda dikkatli olmasını söyledim. Ama anahtarı her zamanki yerinde tutuyor. İsteyen herkesin ulaşabileceği bir yerde.

Sabah onunla konuşacağım diyorum kendi kendime. Ed hâlâ banyodayken yatağa giriyorum. İşi bitip odaya geldiğinde çoktan ışıkları kapadım, uyuyor numarası yapıyorum.

"Üzgünüm." Kocamın sesinden sırtımı dönmeme ve düzenli nefes alıp veriyor gibi yapmama inanmadığı anlaşılıyor.

Doğrulup oturuyorum. "Herhalde Davina'dan söz ediyorsun. Ona âşık olduğun için mi üzgünsün? Yoksa benimle evlendiğin için mi? Yoksa üzüntünün nedeni..."

"Daniel için üzgünüm. Sizler için çok zordur eminim."

Sessizlik. Bütün hikâyeyi bilse yine de söyler miydi bunu?

"Bu konuda konuşmak istemiyorum" diyorum ona sırtımı dönerek.

Sonra uyuyorum. Kolayca. Derin bir uykü. Yıllardır bu kadar iyi uyumamıştım. Sahilde, kumlarda Daniel'ın peşinden koşuyorum. Hâlâ genç. Gülüyor. Suya atlıyor. Topladığı deniz kabuklarını boy sırasına göre pencêresinin önüne diziyor. Sonra rüyamda biri (kim?) onları hareket ettiriyor. Daniel kabukların karıştığını görünce çığlığı basıyor. Kabukları pencereden aşağı atıyor ve yenilerini toplamaya başlıyor...

Uyanıyorum. Hâlâ gece. Tavandan tuhaf bir tırmalama sesi geliyor. Belki bir martıdır. Joe Thomas'ın şu anda ne yaptığını merak ediyorum. Uyanmış mıdır? Rakamları mı inceliyordur? Rakam listesini ona gönderen gizli kaynağı açıklayıp açıklamamak konusunda mı düşünüyordur?

Peki ya Tony Gordon? O ne yapıyordur? Karısıyla yatakta mıdır? Özel hayatından ender olarak söz eder. Çocuğundan bir kere söz etti, onda da okuldaki tiyatro oyununu kaçırdığı için karısından telefonda azar işitmişti. Bana azar işittiğini söylemedi tabii, duyduklarımdan yaptığım çıkarım böyle. Pişman olduğunu söyledi ama telefonu kapatınca konuyu hemen unuttu, işimize döndük.

Tony Gordon hayatını kolayca bölümlere ayırabilen biri sanıyorum.

Huzursuzluğum Ed'i de uyandırıyor. Uzanıp sırtımı okşuyor. Sonra eli aşağıya kayıyor. Hiç kımıldamıyorum. Yüzümden aşağı yaşlar akmaya başlıyor. Yanındaki ben miyim, Davina mı farkında değil diye düşünüyorum. Özsaygım ondan uzaklaşmamı, ikimiz de ayılana, ne yaptığımızı bilir hale gelene kadar beklememi söylüyor. Ama Daniel'la ilgili o rüya huzurumu kaçırdı. Yalnızım. Üzgünüm.

Ed'in yaklaşmasına izin veriyorum. Ama heyecanın doruğundayken aklımdaki kişi o değil.

Sabah eski banyo küvetinde kocamın izlerini yıkıyorum. Daniel bir keresinde küvetin tıpasını çıkarıp borudan içeri mavi ve gümüş renkli kocaman bir bilye sokmuş, "nereye gideceğini" görmek istemişti.

Tesisat tıkanmıştı ve onarımı çok pahalıya mal olmuştu.

"Mutlu Noel'ler" dedi Ed, parlak kırmızı renkli bir paket uzatarak.

Dün gece seviştiğimizi anımsıyor mu? Yoksa o esnada Davina'yı hayal ettiği için suçluluk mu duyuyor?

Kendi fantezimi açıklamamın tek yolu var; Daniel hakkında o kadar suçlu hissediyorum ki kendime mutlu olma izni veremiyorum. Öz-yıkım. Bundan ötürü profesyonel açıdan birlikte olmamın mümkün olmadığı birini hayal ediyorum.

Kırmızı kutunun içinde başka bir kutu var. Bir dolmakalem. Gizlice parfüm bekliyordum. Balayında aldığımız şişe neredeyse boşaldı. Bir sanatçı bir an her şeyi görürken bir an sonra nasıl bu kadar kör olabiliyor ki?

"Hep yazı yazıyorsun. İşine yarar diye düşündüm."

"Teşekkürler" diyorum ve bavuluma sakladığım kutuyu ona uzatıyorum. Bir kutu yağlı pastel. Ed hepsini tek tek yokluyor. Yüzü bir çocuğunki gibi. "Harika bir şey."

"Yeni Davina resimleri yapabilirsin artık." Kendime engel olamıyorum. Peki başka bir erkeği sürekli karşısına çıkarsam kocam nasıl hissederdi kendini?

Yüzü kararıyor. "Yarın erkenden yola çıkmamız gerekiyor" diyor soğuk bir tavırla. Tatil dönemince trenler kısıtlı çalıştığı için annemin arabasını ödünç almayı kabul ettik. "Yoksa annemle babama geç kalacağız."

Çocukluğumu geçirdiğim ev çok güzel ama Ed'in ailesinin evini düğünümüzden önce gördüğümde, inanamamıştım. Bir malikâneydi.

"Aslında göründüğü kadar büyük değil" demişti arabada eve doğru giderken. Bense hayretle Elizabeth mimarisi tarzındaki taş yapıyı, kuleleri, ön kapıdaki aile armasını, geniş pencereleri, göz alabildiğine uzanan yeşil çimenleri seyrediyordum.

Kimi kandırıyordu, kendisini mi? Sanatçıların bu konuda oldukça becerikli olduğunu öğrenmeye başlıyordum. Gerçi avukatlar da öyledir. İkisinin de rol yapması gerekir. Başka birinin ruhuna girmeleri gerekir.

Aslında Ed'in aile evinin büyük bir bölümü halk ziyaretine açık ve buradan elde edilen gelir evin tadilatı için kullanılıyor. Ailesi evin diğer -parmakları hissizleştirecek kadar soğuk- bölümünde yaşıyor. Kardeşiyle eşi de öyle. Bir başka kardeşi de Hong-Kong'da çalışıyor ve bu yıl Noel tatilinde İngiltere'ye gelemedi.

Buna memnunum. Yeterince kalabalıklar zaten. Ed'in annesi uzun boylu, zayıf, soğuk bir kadın. Onu düğünden beri görmedim ve kendisine adıyla hitap etmemi söylemedi. Adı Artemis. Ona yakışıyor.

Kardeşi de annesi gibi övüngen bir tip ama babası oldukça nazik. Bana "şu katille" ilgili davam hakkında sorular soruyor. Gazetelerde davayla ilgili haberleri okumuş olduğu belli.

"Suçlularla vakit geçirmek mi? Ne kadar korkunç bir mesleğin var canım" diyerek ürperiyor kayınvalidem, kütüphanede yemek öncesi içkilerimizi yudumlarken. Kütüphane o kadar soğuk ki kitapların deri ciltleri soyulup düşecek. "Daha hoş bir meslek istemez miydin? Benim zamanımda, illa çalışacaksak, evlenmeden önce öğretmenlik ya da hemşirelik yapardık. Tabii arkadaşlarımın kızları bugünlerde halkla ilişkiler, organizatörlük gibi işlerle uğraşıyor..." Ed'in attığı bakış üzerine susuyor ama geç kaldı.

"Aslına bakarsanız..." diyorum. "O tür işler Davina gibi kadınlar için daha uygun."

Bir sessizlik. Şaka yapmak istemiştim. Ama kimse gülmedi, özellikle de Ed. Ya da ben. Ed'in annesi konuyu beceriyle hemen değişti-

riyor (en büyük oğlunun çalıştığı büyük sigorta şirketinde terfi aldığını anlatmaya başlıyor) ama olan oldu bir kere.

"Hava almam lazım" diyorum ve kaşmir şalımı alıp -Ed'in annesiyle babasının hediyesi- bahçeye bakan terasa çıkıyorum. Bahçe çok güzel. Kayınvalidemin hakkını teslim etmem gerek. Bütün zamanını burada geçiriyor, anladığım kadarıyla.

"Artemis öyle söylemek istemedi."

Arkamdaki nazik sesi duyunca dönüp bakıyorum. Gelen eltim, kucağında tombul bebeği var. Ed'in bütün akrabaları arasında en sevdiğim kişi. Diğerlerinden daha normal görünüyor ve tırnakları hafif kirli çünkü bahçe tasarımıyla uğraşıyor. "Aklına geleni söylüyor, korkarım. Alışırsın."

Bebek bana gülümsüyor. Ön dişleri çıkmamış henüz. Bebeklerle fazla deneyimim yok, anaç değilim. Carla'nın sık sık evimize gelmesinden hoşlanmama bile şaşırıyorum.

"Alışmak istediğimden emin değilim" diyorum.

Eltim kaşlarını çatıyor. "Nasıl yani?"

"Ed'in benimle neden evlendiğini bilmiyorum." Karşımdaki pek de tanımadığım kadından çok kendi kendime konuşur gibiyim. Belki ısınmak için biraz fazla hızlı içtiğim aperitif şeri yüzünden, belki sakinleşmek için. "Davina'yı hâlâ aklından çıkaramadığı belli. Neden onun yerine benimle evlendi ki?"

Bir sessizlik oluyor. Eltimin yüzünde kararsızlık ifadesi var. Bebek yere inmek istiyor. Annesi onu nazikçe yere bırakıyor.

"Peki vasiyetnameden haberin var mı?"

"Vasiyet mi?"

"Şaka yapıyor olmalısın. Değil mi?" Yüzümü inceliyor. "Şaka yapmıyorsun, değil mi? Kahretsin. Bize bildiğini söylemişti..." Gerçekten kaygılanmış görünüyor.

"Lütfen" diye yalvarıyorum. "Senden başka hiç kimse bana gerçeği söylemez. Bilmeye hakkım yok mu sence?"

Hemen omzunun üstünden arkasına bakıyor. Orada kimse yok. Bebek şimdi ayaklarının dibinde oturuyor, saksıdan aldığı donmuş toprağı ağzına atıyor ama annesi fark etmedi ve dikkati dağılsın istemiyorum. "Davina onu terk edip uzun zaman önce görüştüğü bir bankerle nişanlanınca Ed çok üzüldü. Zavallı Ed ona gerçekten âşıktı –üzgünüm– ama tek sorun bu değildi. Zamanı da azalıyordu. Henry, çabuk tükür onu yoksa..."

"Ne için zamanı azalıyordu?"

"Sana anlatmaya çalışıyorum işte. Vasiyet. Henry, HEMEN tükür onu. Kardeşlerin büyükbabasının vasiyeti. Otuz yaşına gelmeden evlenmek ve en az beş yıl evli kalmak zorundalar yoksa miras alamayacaklar. Kulağa çok saçma geldiğini biliyorum ama Artemis'in babası evlenmeyen erkeklere takmış kafayı. Erkek kardeşinin farklı eğilimleri varmış ve bu ilgi bir skandala neden olup aileyi utandırmış o zamanlar. Ben konuyu başından beri biliyordum ama vasiyet olsa da olmasa da Andrew'la ben evlenirdik zaten."

Duyduklarıma inanamıyorum.

"Ed'in otuzuncu doğum gününden hemen önce evlendik" diyorum yavaşça. "Hızlı bir karar olduğunu düşündüm ama çok hevesli olması gururumu okşamıştı..."

"Gerçekten hevesliydi eminim."

"Ben değilim. Ed'in benden hoşlanmasına başından beri şaşırıyordum. Onun için doğru kişi ben değilim. Neden kendine daha uygun birini bulmadı ki?"

"Kayınvalidemizi dinliyor muydun? Gerçekten Lily. Kendine daha fazla güvenmelisin. Ed'in seni sevdiğini herkes bir bakışta anlayabilir. Bu aileye senin gibi biri gerek. Normal biri."

Normal! Hah! Bu söylediği öyle ironik geliyor ki konuşmaya devam ettiği halde onu dinlemekte zorlanıyorum.

"Ed bize senden ilk söz ettiğinde çok şaşırmıştık elbette. Özellikle de o kadar hızlı evlenmenize. Ama seninle tanışınca seni neden seç-

tiğini anladık. Tam ihtiyacı olan kızsın. Güvenilir. Hoppa değil ama çekicisin. Yanlış anlama. İşe yaramazsa... Henry, yapma şunu..."

"Ne işe yaramazsa?" diyorum telaşla.

Utanmış görünecek kadar zarif biri. "İşe yaramazsa beş yıl sonra boşanabileceğinizi söyledim. Biz vasiyet gelinleri arasında bir tür şakadır."

"Anlıyorum." Öyle şaşırmıştım ki ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Hadi ama" deyip kolumu hafifçe okşuyor. "Bir de işin iyi yanına bak."

"Şaka mı yapıyorsun?"

"Pek değil. Şöyle açıklayayım. Büyükbaba ölünce epey para geçecek elimize. Şimdi bir huzurevinde. Zavallıda demans var. Ed'i suçlama ne olur." Bu sonuncusunu daha ciddi bir tavırla söylüyor. "Zor durumdaydı. Artemis ona sürekli harekete geçmesini yoksa onca parayı yitireceğini söyleyip duruyordu. Ama sana söylemesi gerekirdi yine de."

Gerçeği söylese teklifini kabul etmezdim ve bunu biliyordu. Günümüz dünyasında böyle bir şey olabilmesi çılgınca. Ama Ed'in ailesi daha farklı bir geçmişten geliyor. Bunu başından beri biliyordum. Ancak gerçeği söylemek konusunda ne kadar farklı insanlar olduğumuzu bilmiyordum."

Veya ne kadar yakın olduğumuzu.

"Tabii Davina diğer adamla nişanı bozduğunu açıklayınca biraz sıkıntı oldu..."

Tüylerim diken diken oluyor. "Ne zaman oldu bu?"

"Henry! Siz balayındayken..."

Şimdi her şeyi anlıyorum nihayet.

"Anlıyorum" diyorum uyuşmuş gibi.

"Neyi anlıyorsun?"

Ed arkamızda beliriveriyor. Lacivert ceketi, ütülü beyaz gömleği ve kumaş pantolonu içinde okullu bir delikanlıya benziyor. Ama içinde bir suçlu var. Hayatımı çalmadı mı sonuçta?

"Benimle mirasını yitirmemek için evlenmişsin" diye tıslıyorum. "Ama gerçekte Davina'yı seviyormuşsun. Balayından dönüp nişanını attığını öğrenince o kadar üzülmene şaşmamalı."

Yüzünde panik var. Bir dakika için, o saçma hikâyenin yalandan ibaret olduğunu ummuştum. Ama kocam insanı rahatsız edecek kadar sessiz ve söylediklerimi inkâr etmiyor. Bütün iyi avukatlar gibi gerçeği öğrendim. Ama bundan hiç keyif almadım.

"Ve şimdi besbelli" diyorum öfkeyle. "Keşke onu kaybetmeseydim diyorsun."

Kolumdan tutuyor beni. "Gel, yürüyelim biraz."

Eltim bebeğini de alıp ortadan kayboldu. İlk kar tanelerinin arasında çakıllı patikada yürüyoruz. Ed'in sesi endişeli. "Sana söylememeliydi."

"Hayır, söylemeliydi." Kolumu çekip elinden kurtarıyorum. "Benimle para için evlendin. Kim olduğum önemli değildi, tek derdin doğum gününden önce evlenmekti."

Başını çevirip göle doğru bakıyor. "Öyle olmadı. Mirasımı kaybetmek istemedim, evet. O paraya kavuşunca işimden ayrılıp resim yapmaya başlayabilirim. Belki kendi galerimi açarım. Ama senden gerçekten hoşlandım. Kardeşinin öldüğünü ve nasıl öldüğünü anlatırken yüzünde gördüğüm ifade... O ifadeyi o gece çizmeye çalıştım ama yapamadım. Üzüntün öyle derindi ki."

"Bana acıdığın için mi evlendin benimle?

Yalvarır gibi konuşuyor artık. "Öyle demek istemedim. Seninle beni çektiğin için evlendim. İyi, nazik biri olduğunu görebiliyordum." Yüzünü buruşturuyor. "Partide yere dökülen şarabı silmek için nasıl da uğraştın. Davina olsa onu öylece bırakırdı. Ondan çok daha iyi birisin. Dürüstsün."

Dürüst mü? İçimden yine ona her şeyi anlatmak geçiyor. Suçluluk duygusu içimde ağır bir taş gibi. Ben vasiyet olayına bu kadar kızmışken hakkımdaki gerçeği bilse Ed ne hissederdi kim bilir?

Bir adım geri çekilmeye çalışıyorum ama Ed yüzümü ellerinin arasına alıyor. "Çok güzelsin Lily. Hem için hem dışın güzel. Olağanüstü olansa bunun farkında olmaman. Sana bunun için de âşık oldum. Cesursun. Sadıksın. Zekisin. Fazla çalışmandan şikâyet ettiğimin farkındayım ama aslında ezilenlere yardım etmeye çalışman beni gururlandırıyor. Şu cinayet mahkûmu gibi."

Her şeyi yanlış anlamışsın diye haykırmak istiyorum.

"Peki bana neden o kadar korkunç davrandın?"

"Çünkü... çünkü beni istemediğini görünce incindim. Bilirsin. Fiziksel olarak. Reddedilmiş hissettim kendimi. Sonra Davina hâlâ benimle ilgilendiğini söyleyince... aklım karıştı. Hiçbir şey olmadı. Yemin ederim. Bir de senin davan vardı. Ondan başka bir şey düşünmüyordun ve..."

Göğsüm sıkışıyor. Boşanmış avukatların sayısı bile bu mesleğin aile hayatını nasıl etkilediğini gösteriyor.

Ellerini saçlarının arasından geçiriyor. "Belki de ilişkimiz çok hızlı ilerledi Lily. Ama artık seni daha iyi tanıyorum ve... seninle olmak istiyorum. Gerçekten öyle."

Öyle mi acaba? Yoksa konuşan para mı? Mirası elde etmek için beş yıl evli kalması gerek sonuçta.

"Söyle bana" diyor beni kendisine doğru çekerek. "Beni seviyor musun?"

Sevmek mi? Sevgi nedir? Bu soruya yanıt verebilecek son kişiyim ben.

"Yeniden deneyebiliriz" diyor yavaşça. Çenemi nazikçe yukarı kaldırıyor, beni yüzüne bakmaya zorluyor. Başka yöne bakmamam gerektiğini hissediyorum. "Ne diyorsun?"

Bunları birbirimize daha önce de söyledik. Her seferinde yeniden kavga ettik. Ama şimdi aklıma bir çift koyu kahverengi renkli göz düşüyor. *Git buradan* diye haykırmak istiyorum.

"Bilmiyorum" diyorum üzüntüyle. "Doğru dürüst düşünemiyorum. Dava sürerken mümkün değil."

Doğru bu. Noel'de annemle babamı görünce, boş ahırda dolaşınca davaya daha da sıkı sarılmaya karar verdim. Kazanmaya. Görevimi yapıp adaletin sağlanmasına katkıda bulunmaya karar verdim. Özel hayatımdan daha önemli bu. Daniel'dan sonra, öyle olmak *zorunda.*

Kocamın ellerimi tutan ellerine baktım. Ellerimi çektim.

"Dava bitince karar vereceğim. Üzgünüm."

20
Carla

Carla Noel günü boyunca ağlayan annesini seyretmek zorunda kaldı. Annesi Larry'nin hediyesini açarken ağladı, boynuna takmayı beceremeyince da ağladı.

Carla başta onu rahatlatmaya çalıştı. "Sana yardım edeyim."

Annesi aynaya bakıp ince esmer boynundaki kalp şeklindeki gümüş kolyeyi görünce daha da fazla ağlamaya başladı.

Carla onu teselli etmeye çalışmaktan vazgeçti. Bağdaş kurup televizyonun karşısına oturdu, kır saçlı, tatlı tatlı gülümseyen yaşlı kadının "aile değerlerinin önemi" konusunda anlattıklarını dinlerken, acaba kraliçe de ağlıyor mudur diye düşündü kendi kendine.

Okuldaki yeni arkadaşı Maria olmasa, kraliçenin konuşmasını dinlemek için kanalı değiştirmezdi. Senenin son ayininde ayrık dişli bir rahibenin verdiği şekerlemeleri yerken, "Biz kraliçenin konuşmasını hep dinleriz" demişti Maria. Carla bazen keşke Maria'nın ailesinin üyesi olsaydım diye düşünüyor, sonra bu yüzden suçluluk duyuyordu. Ama arkadaşı sayesinde en sonunda kedicikli bir kalem kutusuna kavuşmuştu. Şimdi tek ihtiyacı olan yüzü ağlamaktan kızarıp şişmemiş bir anneydi.

Larry annemi bu kadar üzmese her şey yolunda gider dedi Carla kendi kendine, kraliçenin ekrandaki teskin edici yüzünü seyrederken.

Yakında bir şeyler olacağını biliyordu. Ama şimdilik sabretmesi gerekiyordu.

"Ed ile Lily dönmüşler midir sence?" diye sordu hıçkıran annesine.

Annesi başını iki yana salladı. Larry annesini şimdi görse, gözlerinin altında siyah lekelere dönüşen makyajıyla pek hoş olduğunu düşünmezdi herhalde.

"Hâlâ ailelerinin yanındalar" dedi annesi. "Bizim de ailemizle olmamız gerekirdi."

Carla, İtalya'ya gönderdiği posta kartını ve üzerindeki simli bebek İsa resmini düşündü. Karşılık beklemişti ama beklediği olmamıştı.

Annesi yeniden ağlamaya başladı. "Hepsi benim suçum..."

"Neden öyle diyorsun anne?"

"Öyle de ondan." Sonra annesi bakışlarını ağacın altındaki diğer pakete çevirdi. "Larry'nin sana aldığı hediyeyi açmayacak mısın?"

Canı açmak istemiyordu ama bir yandan da merak ediyordu.

"Hadi aç" dedi annesi. Gözleri parladı. Carla onun ne düşündüğünü biliyordu. Güzel bir hediye geldiyse, Larry annesini ve onu karısından ve pencerede gördükleri küçük kızdan daha fazla seviyor demekti.

Paketi açması zor oldu. Sanki kolayca açılması istenmiyormuş gibi her yanı bantlanmıştı. Sonunda içindeki kutuyu çıkardı. Uzun, ince bir kutu. İçinde...

"Bir saat" dedi annesi. "Larry ne nazik bir adam!" Şimdi hem gülüyor hem ağlıyordu. "Pahalı bir şey, değil mi? Kartta ne yazıyor?"

Carla karta baktı ve cebine koydu.

"Ne yazıyordu?" diye ısrar etti annesi.

"Yalnızca Mutlu Noel'ler."

Ama Carla'nın içi yanıyordu. Siyah mürekkeple yazılmış olan sözcükler zihnine kazınmıştı:

Uslu kız ol.

Larry onu uslu durması için uyarıyordu. Ama asıl onun dikkatli olması gerekiyordu.

"Telefon!" diye haykırdı annesi. "Hadi çabuk! Aç şunu hemen. Larry arıyordur. Sen aç. Lütfen. Benim biraz sakinleşmem lazım. Onunla önce sen konuş. Saat için teşekkür et. Sonra ben konuşurum."

Carla istemeye istemeye telefona doğru gitti. Yavaşça ahizeyi kaldırıp kulağına götürdü.

"Efendim?"

"Annen orada mı?" Larry sanki sesinin duyulmasını istemiyormuş gibi fısıltıyla konuşuyordu.

"Bir daha arama" diye fısıldayan Carla, telefonu onun yüzüne kapadı.

"O değil miydi?" Annesinin sesi hüzünlü çıkıyordu.

"Daha önce arayan kişiydi bence" dedi Carla, halıya bakarak. Yeterince dikkatli bakarsa, yerdeki desenlerde bir aslan yüzü görebiliyordu bazen.

Annesi titredi. "Konuşmadı mı arayan?"

"Konuşmadı."

Halıdaki yüz ona bakıyordu. *"Yalancı! Yalancı!"* diyordu sanki.

Annesi ağlamayı bıraktı ve kızına sarıldı. "Sen hiç endişelenme küçüğüm. Hepsi benim suçum. Bir dahaki sefere telefonu *ben* açarım."

Ama telefon yeniden çalmadı. İki gün ses çıkmadı telefondan. Carla, kedicik ve halıdaki aslan yüzü iki gün boyunca bu işten sıyrılabileceklerini düşündüler.

Ama öyle olmadı.

"Annene neden yalan söyledin?"

Larry'nin gözleri parlak, bakışları sertti. Carla'ya annesinin ekmek kesmek için kullandığı bıçağı anımsattılar. Annesi genellikle kendi ekmeğini pişirirdi çünkü ona göre "dükkânlarda satılan" ekmekler

"köpeklere bile uygun değildi". Carla yeni pişmiş ekmek kokusunu çok severdi. Daha iyi hissetmek için taze ekmek kokusunu anımsamaya çalıştı. Ama anımsayamadı.

Larry karşısında, annesinin yanında dururken yapamadı bunu. Şimdi ikisi karşısına dikilmişlerdi.

Carla'nın nefesi kesilmişti sanki. "Size söyledim ya" dedi. "O telefon sapığı aradı sandım. Arayıp sessizce duran hani."

"Doğru söylüyor" dedi annesi. Yüzü endişeliydi. Son ödenme tarihi geçmiş faturaları aldığı zamanki gibi. "Bana da denk geldi o aramalar. Bizi çok korkutuyor."

Larry'nin gözleri titreşti. "O zaman polise haber vermelisiniz."

Annesi bir kahkaha attı. "İlgilenirler mi sanıyorsun? Camlara taş atan çocukları bile engelleyemiyorlar. Burası iyi bir yer değil. Ed bile öyle söylüyor."

Larry'nin başı burnuna bağlı görünmez bir ip aniden çekilmiş gibi havaya kalktı. "Ed de kim?"

"Biliyorsun" dedi Carla, aksi bir ses tonuyla. "Annem *çalışırken* bana bakan komşumuz." Çalışırken sözcüğünü vurgulayarak söylemişti. Aslında *annem pazar günleri çalışmıyor, benimle vakit geçirmek yerine sana zaman ayırıyor* demeye çalışmıştı.

Ama Larry'nin bakışları Carla'nın bileğine dönmüştü şimdi. "Saatini takmıyor musun?"

"Çalışmıyor."

"Öyle mi?"

Neden öfkelenmiş değil de keyiflenmiş gibiydi?

Carla öfkelendiği için kendine hâkim olamadı. "Kızına da saat mi aldın?" diye sordu.

Belki de annesinin mutfağa, su ısıtıcısının başına gitmiş olması iyiydi. Larry Carla'ya yaklaştı. Carla nefesindeki viski kokusunu alabiliyordu şimdi.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun, değil mi Carla?"

Hayır demek istiyordu Carla. *Hayır. Matematik konusunda çok kötüyüm ama yeni arkadaşım bana yardım ediyor şimdi.* Cevap vermek yerine, Larry'nin boynundaki ketçap lekesini andıran lekeye odaklandı. Böylece konuşmazdı belki.

"Yorum yok, öyle mi?" dedi Larry bir adım geri çekilip onu inceleyerek. "Aferin sana. Kendini zeki sanıyorsun çünkü öylesin Carla. İnan bana. Öyle olmadığını sanıyorsan yanılıyorsun. Bir gün iyi yerlere ulaşacaksın."

Sonra gözlerini kıstı. "Ama ne yöne gideceğini kestiremiyorum. Yukarı mı, aşağı mı, bilemiyorum. Sana kalmış."

İki hafta sonra, Carla okuldan eve döndüğünde çok heyecanlıydı. "Arkadaşım Maria beni evine çaya davet etti" dedi neşeyle.

Annesi kapıdaydı. Carla artık on yaşına girmişti ve asla yabancılarla konuşmaması şartıyla okuldan eve tek başına dönmesine izin vardı artık. Bu okul eve eskisinden de yakın olduğundan, Carla asla kaybolmuyordu.

"Bu büyük bir onur!" dedi annesi, yanakları kızardı. Carla bir an Larry'nin evde olup olmadığını merak etti. Larry evdeyken annesinin yüzü hep daha kırmızıydı.

Ama hayır. Daire boştu.

"Gelecek çarşamba!" Carla heyecanla anlatmaya başladı: "Annesi beni okuldan alacak. Sonra eve getirecek. Maria'nın Barbie bebekleriyle oynayacağız."

"Annesi araba mı kullanıyor?" Annesinin imrendiği belliydi.

Carla başını salladı. "Bütün anneler araba kullanıyor. Lütfen anne. Lütfen gitmeme izin ver."

"Tabii ki gidebilirsin." Annesi yeniden gülümsemeye başladı. "Yeni arkadaşlar edinmen iyi bir şey. Yeni okulunda yeni arkadaşların olmalı. Kendi arabası olan bir annenin çok parası vardır, değil mi?"

Doğruydu. Maria, hem 3 numaralı hem 7 numaralı dairenin içine sığabileceği kadar büyük bir evde yaşıyordu.

Yiyecekler nefisti. Makarna yoktu masada.

"Biftek" dedi arkadaşının annesi, Carla'nın iştahla yemek yediğini fark edince. "Hoşuna gitti mi?"

Carla yeniden başını salladı, ağzı doluyken konuşmak istemiyordu. Çatal ve bıçağı arkadaşı ve annesi gibi tutmaya da özen gösterdi. Yemekten sonra, bulaşıklara yardımcı olmak istedi.

Maria'nın annesi pek sevinmişti. "Ne kadar kibar bir çocuksun! Aslında bulaşık makinemiz var ama siz kızlar tabakları makineye yerleştirmeme yardım edebilirsiniz."

Ne kadar güzel bir makineydi bulaşık makinesi!

"Tabakları yan koyacağız. İşte böyle!" Maria'nın annesi Carla'ya başka bir tabak uzattı. Bir yandan da karşısında bir yetişkin varmış gibi tatlı tatlı sohbet ediyordu. "Maria annenin İtalyan olduğunu söyledi. Benim kocam da öyle. Annen nereli?"

Carla duraksadı, aptalca bir şey söylemek istemiyordu. Ailesi hakkında sorular sorduğunda annesi öyle çok üzülüyordu ki onu fazla sıkıştırmıyordu. "Emin değilim ama tepeler ve dağlarla çevirili bir vadi olduğunu biliyorum. Floransa'ya bir saat uzaktaymış, gidiş yolu virajlı, zorluymuş."

"Gerçekten mi? Neresi olduğunu kocama sorarım. O da Floransalı biliyor muydun?" Bakışları buğulandı. "Hiç gittin mi İtalya'ya?"

"Hayır." Carla başını ve siyah buklelerini iki yana salladı. "Ama annem bir gün gideceğimizi söylüyor."

Bu doğru değildi ama söylemesi doğru bir şey gibi gelmişti. Arkadaşının annesi kızlara dolaptan birer dondurma almalarını söyledi. Carla, bir gün buzdolabı, bulaşık makinesi ve arkadaşının odasındaki gibi güzel bir makyaj masası olacağına yemin etti. O zaman annesi ve o birlikte mutlu yaşayabileceklerdi.

Daha sonra, Maria'nın annesi onu eve bıraktı. Sokakta her zamanki gibi bir şey yapmadan dikilen bir grup delikanlı vardı.

"İçeri gelirdim canım ama arabayı burada bırakmak istemiyorum."

Maria'nın annesi giderken Carla'nın keyfi kaçtı. Evi eskisinden de küçük göründü gözüne!

"İyi vakit geçirdin mi?" diye seslendi annesi mutfaktan.

Carla başını salladı. "Larry'den bulaşık makinesi isteyebilir miyiz? Maria'nın annesinin bulaşık makinesi var da."

"Çünkü onun bir kocası var, *piccola mia*. Belki..."

Telefon çalmaya başlayınca sustu. "Açayım" dedi.

Ama Carla telefona ondan önce ulaştı. Larry'den annesi için bir bulaşık makinesi, kendisi için de bir makyaj masası isteyecekti.

"Alo?"

Bu kez karşı tarafta nefes alıp veren ama konuşmayan biri vardı yeniden.

Ahizeyi çarparak kapattı.

21

Lily

Ocak sonu, 2001

Geçen yıl eylül ayından beri olan her şeyin sonu yaklaşıyor. Mahkemeye birkaç hafta kaldı. Gerilim artıyor. Yalnızca göğsümdeki değil, ofisteki gerilim de.

Ed'le Noel tatilinden sonra daha fazla zaman geçirmek istesem bile yapamazdım bunu. Masamın başına döndüğüm andan itibaren çalışmaya başladım. Telefon konuşmaları. Mektuplar. Hapishane ziyaretleri. Anlaşılan Tony onu bensiz ziyaret edince Joe Thomas kıyameti koparmış, onunla görüşmeyi reddetmişti. "Bayan Macdonald'ın da burada olmasını istiyorum" demişti.

Böylece hapishaneye gittim. Heyecanlı ve endişeliydim. Bu kez cips, şeker, bant ve keskin aletler rutinini fark etmedim bile.

Kendime aklımı kaçırdığımı söylerken, Joe'ya imzalaması gereken belgeleri uzattım. İkinci dosyanın altında kardeşimin koleksiyonundan bir başka çıkartma albümü vardı.

"Teşekkürler." Joe'nun bakışları benimkilere kilitlendi.

Ne kadar kolay olmuştu! Ama heyecanımı hemen dehşet ve kendini suçlama takip etti. Neden böyle yapıyordum?

Neyse ki Tony notlarına gömüldüğünden Joe'yla aramızdaki alışverişi fark etmedi. Tatilden beri dikkati dağınıktı zaten. Bazen Joe'ya aynı soruyu iki kez soruyordu. Hapishane ziyaretinden önce, "Artık ona kazanlarla ilgili rakamları nereden bulduğunu sormayacağım" dedi. Bir tür U dönüşüydü bu da. "Onunla daha az çatışmamız daha iyi olacak. Ayrıca rakamları yeniden kontrol ettirdim, hepsi doğru. Elimizde büyük bir dava var, farkındasındır."

Nasıl istiyorsa öyle yapsın diye düşündüm. Uzman olan o.

Konuşurken elini saçlarının arasından geçiriyordu – bir tür alışkanlıktı bu. Boynunda mavi-mor bir iz olduğunu da fark ettim. Otuz yıldır evli çiftler (Tony hakkında bildiğim birkaç kişisel ayrıntıdan biri) hâlâ birbirilerinin boynunu morartacak kadar tutkulu olabiliyorlar mıydı?

Davadan sonra kendi evliliğimdeki sorunlara eğileceğim diye düşündüm.

Ama şimdi geç saatlere kadar çalışmamda sakınca yoktu. Eve, Ed uyuduktan sonra gidiyordum. Boş şarap şişeleri bulunca şaşırmıyordum artık.

Medyanın baskısı da artıyordu. "*Daily Telegraph* muhabiri yeniden aradı" dedi sekreterlerden biri. Birkaç ay öncekinden daha saygılı davranıyorlardı bana. Sekreter de benim gibi geç saatlere kadar çalışıyordu. "Konuşacak mısınız?"

Hayır. Her zamanki gibi. Öncelikle, devam etmekte olan bir dava hakkında basına bilgi veremezdim. Temyize gidip serbest kalan, hayatlarına kavuşan mahkûmlar hakkında bir yazı bile olsa, görüş bildiremezdim.

Henüz o aşamada değiliz.

İddiaları, rakamları, şahitlerin beyanlarını yeniden okurken parmaklarım heyecanla titriyor.

"Bunun ne kadar önemli bir dava olduğunun farkındasın, değil mi?" dedi patronum geçen gün. Sekreterler gibi o da bana eskisinden daha saygılı davranmaya başladı artık. "Kazanırsak, herkes bize gelmek isteyecek. Kendini baskı altında hissetme Lily. Ama şirketin geleceğini etkileyecek bir dava bu. Seninkini de."

Heyecanı artan yalnızca patronum ve basın değil. Duygularını göstermemeye çalışsa da, Joe Thomas da heyecanlı. "Sence şansımız var mı?" diye sordu son ziyaretimizde – duruşmadan önceki son görüşmemizdi bu.

Tony hafifçe başını salladı. "Konuştuklarımızı yaparsan, şansımız var. Jüri üyelerinin gözlerinin içine bak. En önemli argümanlarımızdan biri, Aspergerli olman, her şeyi kontrol etme ve belli ritüellere göre davranma ihtiyacın. Polis geldiğinde bu yüzden soğuk ve duygusuz göründün onlara. İngiltere'de her dört kişiden biri hayatının bir döneminde akıl sağlığı sorunlarıyla uğraşıyor. Jüri bu konuda anlayışlı davranacaktır. Kalan jüri üyelerini kazanlar hakkındaki gerçekleri açıklayarak kazanacağız."

Ama Joe kaşlarını çatıyor. "Bir şeyleri kontrol etmem sorun değil bana göre. Ayrıca soğuk ve duygusuz da değildim. Yalnızca onlara olanları anlattım. Bir tür ruh hastası gibi gösteriyorsun beni."

"Amacım o değil" diye araya giriyorum. "Tony senin gerçeği söylemeni istiyor. Sarah'nın akşam yemeğine geç kaldığını, yemeği her gün aynı saatte hazırladığını anlat. Sonra kusmaya başladı çünkü çok içmişti. Sen de dağınıklıktan nefret edersin. Banyo yapmasını öner-

din. Her zamanki gibi küveti doldurmana izin vermedi. Bu da senin canını sıktı, kontrolü ele geçirdiğini hissetmek için bulaşıkları yıkadın. Yarım saat sonra su sesi duyınayınca endişelenmeye başladın. İyi olduğundan emin olmak için banyoya girdin. Suda yattığını gördün. Morarmıştı... Korkunç bir kazaydı."

Duruyorum. İkisi de beni seyrediyor.

"Sanki oradaymışsın gibi konuştun" diyor Tony yavaşça.

Aklıma ahırımız geliyor. Saman kokusu. Çatı kirişlerindeki kırağı. Merlin'in sıcak nefesi. Annemin acı acı haykırışı: *Hayır! Gerçek olamaz! Bir hata olmalı.*

"Hadi devam edelim" diyorum sertçe.

Keşke o kadar kolay olsaydı.

2001 Mart

"Bu dava, sayın hâkimin bildiği üzere, önemli ve hassas bir davadır. Yalnızca başından beri suçsuz olduğunu söyleyen davalı için, hayatını kaybeden kişinin ailesi için, kamuoyu için değil, aynı zamanda savunma ekibimin ciddi biçimde baskı altında olan üyeleri için de öyledir. Kraliyet Savcılık hizmetleri ve sayın meslektaşım bu konudan haberdarlar ve şu an mahkeme salonunda olan herhangi birinin suçlularla bağlantısı varsa, benzer müdahalelerin ciddi sonuçları olacağını bilmelidirler."

Tony Gordon susuyor, sözlerinin hazmedilmesini bekliyor. Hakkını teslim etmem gerek. Salonda dolaşıp ellerini havada sallayıp sırayla jüri üyelerinin gözlerinin içine bakarken gerçek bir adalet savunucusuna benziyor. Onların yerinde olsam ikna olurdum. Tony gibi bir adamla evli olmak nasıl bir şey olurdu acaba? Dava vekilimizin gerçeği bir giysi gibi üzerine geçirebilecek yetenekte olduğuna inanıyorum – üstelik bunu yapmaya hakkı olduğuna da ikna edebiliyor kendini.

Savcılık iddianamesini sundu. Joe'ya karşı güçlü bir dava oluşturmuşlar, kontrol delisi bir suiistimalci ve soğukkanlı bir katil olduğunu iddia ediyorlar. Ama Joe'nun kendisini takip ettiğini iddia eden eski kız arkadaşı konusunda şanssızlar. Kız birkaç yıl önce akciğer kanserinden ölmüş. Hem de genç yaşta. Rahatladığımı hissedince şaşırıyorum. Ama hukuk böyle işte. Başka birinin talihsizliği sizin elinizi güçlendirebiliyor.

"En baştan söylemek gerek ki" diye devam ediyor Tony. "Ekip üyelerimden birinin tacize uğraması ciddi bir konu olsa da, davada ele aldığımız meseleler açısından önem taşımıyor. Ancak bu durum değişirse jüri üyelerine kanıt sunmak için başvuruda bulunacağım."

Şaşkınım. Tony bana bundan söz etmemişti.

"Önem taşımıyor" demesine rağmen konunun üzerine gidiyor. Bir tür strateji mi bu?

"Tehdit mektupları gönderildi. Önemli belgelerle dolu bir çanta sokakta çalındı. Fakat en kötüsü, meslektaşlarımdan birine ait bir atın davayı bırakmamızı sağlamak için zehirlenmesiydi."

Benim adımı ya da ilk mektubun Sarah'nın amcasından geldiğini söylemiyor fakat söz konusu "meslektaşın" kim olduğu kızaran yüzümden ve Tony'nin bana kısa ama anlamlı bir bakış atmasından anlaşılıyor.

Herkes nefesini tutuyor. Joe Thomas'ın bakışları benimkilerle buluşuyor. Zavallı Sarah hakkında konuşurken bile görmediğim bir şefkat ifadesi beliriyor yüzünde.

Tony ne cüretle beni bu şekilde ortaya atar? Sonra, bunu bilerek yaptığını anlıyorum. Jüriye gözyaşlarımı göstermek istiyor. Bu davanın mahkemeye gelmesini istemeyen görünmez güçlerin neden olduğu acıya şahit olmalarını istiyor. Jüri, Joe Thomas'ın kaba saba tavırlarından etkilenmeyebilir. Ama benim gibi genç bir kadına sempati duyabilirler.

Bir süre dikkatimi toplayıp profesyonelce davranmaya odaklanıyorum. Joe Thomas'ın geleceğinden söz ediyoruz. Alışkanlıkları başkasına tuhaf gelebilecek bir adam. Ulusal bir skandalın kurbanı.

Utancım yavaş yavaş geçerken, çevreme bakınmaya başlıyorum. Bu salonu daha önce görmedim. Farklı bir salondayız. Daha büyük. Bir kiliseyi andırıyor. Maun ağacından sıraları var. Joe Thomas yukarıda, cam bir kafeste oturuyor. Elleriyle önündeki barı tutuyor. Sabah 8.30'da buraya gelirken yerler kırağı kaplıydı ama salonun içi sıcak. Dışarıdan bakıldığında mahkeme binası sıkıcı beyaz cephesi ve mesafeli havasıyla sıradan bir belediye binasını andırıyor. Ancak içinde çevremizdeki sirk –ve tiyatro– sürüp gidiyor.

Bir adamın geleceği söz konusu.

Büyük bir sorumluluk!

Terlemeye başlıyorum.

Joe Thomas da aynı durumda.

Tony ile iddia makamının kazan uzmanlarını, istatistikçileri, sağlık ve güvenlik görevlilerini, cinayet gecesi olay yerine giden polisleri sorgulamasını izliyoruz. Derken Tony bana bir el bombası daha atıyor. Buna da hazırlıklı değilim. Kürsüye, Sarah'nın ölümünden sonra Joe'nun dairesine taşınan adamı çağırıyor. Birkaç masumane sorudan sonra konuya geliyor.

"Yeni komşularınız Bay ve Bayan Jones'u anlatabilir misiniz?" diyor.

Genç adam yüksek sesle iç geçiriyor. "Zor insanlar. Televizyonlarının sesini sonuna kadar açtıkları için şikâyette bulunduk. Önce kendilerine gittik ama aldırmadılar, biz de belediye konseyine yazdık ama bir şey değişmedi. Tahammül edilmez bir gürültü. Başka bir daireye taşınmak için başvuruda bulunduk."

"Olay gecesi komşu evden gelen çığlıkları duymuş olabilirler mi sizce?"

"Doğrusunu isterseniz, televizyonun sesinden başka bir şey duymaları beni çok şaşırtır."

Tony'nin işinde iyi olduğunu biliyordum ama bu kadarını beklemiyordum.

Sonra kürsüye Sarah'nın eski patronu çıkıyor. Arkadaşı hakkında ifade vermek istemedi başlangıçta. Ama yemin ettikten sonra Sarah'nın bir "içki sorunu" olduğunu söylüyor. Anlaşılan, Sarah işe sarhoş geldiği için son uyarısını almış.

Büyük bir resim ortaya çıkıyor ve Joe'nun ilk mahkemede iddia edildiği gibi bir canavar olmadığı yavaş yavaş anlaşılmaya başlıyor.

Sonra bir başka tıp uzmanı çıkıyor kürsüye. "Aşırı ölçüde alkol tüketmiş birinin" fark etmeden sıcak suya girebileceğini ve sarhoş olduğu için küvetten çıkamayacağını söylüyor. Kurtulmaya çalışırken ve çırpınırken bedeninde olan hasarın başka birinin verdiği hasardan ayırt edilemeyeceğini anlatıyor.

İlk duruşmada neden uzman görüşüne başvurmamışlar acaba? Dediğim gibi, bazı avukatlar iyidir. Bazıları o kadar iyi değildir. Ayrıca uzmanlara ulaşmak için zaman, para ve doğru kaynaklara sahip olmak gerekir.

Kürsüye başka komşular da tanık olarak çağrılıyor. Yaşlı iki kız kardeş. Tony'nin zekice bir hamlesi daha. Bu ikisi, Joe'nun Sarah'ya karşı çok nazik davrandığına birçok kez şahit olduklarını söylüyorlar. Araba kapısını açarmış hep. Alışveriş torbalarını taşırmış. Böyle şeyler. "Çok şanslı bir genç hanım olduğunu düşünürdük" diyor kız kardeşlerin büyüğü.

Sarah'nın eski bir arkadaşı kürsüye çıkıyor. Onun gibilere "hasım şahit" deriz. İfade vermek istemeyen ama mahkeme tarafından çağrılan biri. Evet, diyor. Sarah'nın alkol sorunu vardı ve bu yüzden aptalca şeyler yapardı. Bir örnek verebilir miydi? Öldüğü gün mesela? Arkadaşı istemeye istemeye Sarah'nın sarhoşluktan az kalsın bir arabanın altında kaldığını anlatıyor. Bir başka meslektaşı anlatmış olmalı. Sarah'nın sıcak su dolu küvete düşmüş olması mümkün müydü peki? Gönülsüzce evet diyor kız.

Yarın, otizm spektrumu bozuklukları hakkında görüş bildirecek uzmanları dinleyeceğiz. Joe bundan hiç hoşlanmayacak ama onu sa-

vunmak için bunu yapmamız gerektiğini biliyor. Anladığım kadarıyla her yüz kişiden birini etkiliyor bu durum. Umarım jüriler arasında sempati uyandırır bu durum.

Son olarak, kürsüye banyoda kaynar suyla yaralanan ama hayatta kalan insanları ve ailelerini çağıracağız. "En iyiyi en sona sakla" diyor Tony.

Beni en mutlu eden şeyse, mahkeme başladığından beri Ed'i bir kere bile düşünmemiş olmam.

Davadan sonra. Mahkemeden sonra. Hayatımın en zor kararını almam gerekecek.

Ama içten içe ne yapmam gerektiğini zaten biliyorum.

"Jüri elli beş dakika toplantıda kaldı! Saatler sürebilir demiştin!"

Joe'nun yüzü, hapishanedekinden farklı. Aydınlanmış. Rahatlamış. Ayrıca bitkin.

Tony ve ben de öyle hissediyoruz.

"Masum olduğumu biliyorlardı." Joe'nun üstdudağında bira köpüğü var. İstediği ilk şey biraydı. "Özgürlük eşliğinde ve özgür kalmasını sağlayan iki kişi eşliğinde" bir pub'ta bira içmek.

Daha önce hiç bu kadar duygusal görmemiştim onu. Yukarıdaki cümleyi söylerken gözlerimin içine baktı. Şu anda serbest kalan benmişim gibi masumiyet sarhoşuyum. Tony de öyle. Kızaran yanakları "Kazandık" der gibi.

"Hukuk bir oyundur" demişti bana en başta. "Kazanırsan kralsın. Kaybedersen eziksin. İkincisi olamazsın. Bu yüzden bağımlılık yapar. yani müvekkilinle aynı durumdasındır."

Bir avukat bu yüzden özel hayatında da tartışmaları kazanmak ister diye ekleyebilirim. Çünkü özel hayatınızda kazanamazsanız işinizde de iyi olamazsınız. Tony evde de bütün tartışmaları kazanıyor mu? Tahminimce öyledir. Kendi durumumu düşünmek bile istemiyorum.

Mahkeme binasının önündeki kalabalık bizi kameralar, flaşlar, haykırışlarla karşıladı, gazeteciler mikrofonlarını hemen önümüze uzattı. Tony kısa bir konuşma yaptı: "Bugün yalnızca sonunda masumiyeti kanıtlanan Joe Thomas için değil, diğer bütün kurbanlar için de hesaplaşma günüdür. Yeni gelişmeler olacak, bekleyin." Sonra bizi duruma alışkın tavırlarla bekleyen arabaya götürdü ve müdavimleri basın değil, zengin siviller olan bir Highgate pub'ına gittik. Kalabalıkta Ed'i aradım ama göremedim.

Onu daha sonra düşüneceğim. Şu anın tadını çıkarmam gerekiyor.

Her şey için teşekkürler. Joe'nun böyle diyeceğini bekliyor olabilirsiniz. Normal biri böyle derdi. Ama Daniel da teşekkür etmeyi bilmezdi.

"Şimdi ne yapacaksın?" diye soruyor Tony, bardağını başına dikip saatine göz atarak. Teşekkür edilmediği için canının sıkıldığını ve müvekkilimizin aslında pek umurunda olmadığını halinden anlıyorum. Gerçi Joe da teknik olarak artık bizim müvekkilimiz değil.

Joe Thomas omuz silkiyor. "Parayla yeni bir yerde yeni bir başlangıç yapacağım."

Tazminat istemediğini, yalnızca adının temizlenmesini istediğini söylediği zaman yapılan bağışları kastediyor. Ona iyi dileklerde bulunan birinin *The Times*'da yazdığı üzere: "Geçmişte davranışları yanlış yorumlanan insanların bile iyi niyetli davranabilmesi toplumumuz için bir umuttur."

"Başka bir iş yapmak da isterim" diyor.

Aylar önce trende okuduğum müvekkil profili geliyor aklıma. Sanki üzerinden bir ömür geçti.

Joe Thomas, 30 yaşında, sigorta satıcısı. 1998'de, kız arkadaşı 26 yaşındaki moda satış asistanı Sarah Evans'ı...

"Nereye gideceğini biliyor musun?" diye soruyorum. Tony uyarır gibi bana bakıyor. Fazla kişisel sorular sorma. İşimizi yaptık.

"Bir otele herhalde. Ya da pansiyona. Bu gece gidecek bir evim yok tabii."

Sorumu düz anlamıyla anlaması yine şaşırtıyor beni.

"Peki genel olarak gelecek planların nedir?" diye soruyorum nazikçe.

"Hâlâ düşünüyorum" diyor gözlerimin içine bakarak. "Tavsiyen var mı?"

Boğazım sıkışıyor. "Senin yerinde olsam yurtdışında yaşardım. İtalya'da belki." Neden balayı için gittiğim ülke geliyor aklıma, bilmem.

Joe dudağındaki bira köpüğünü gömleğinin yeniyle siliyor. "Kaçtığımı düşünmezler mi o zaman?"

Tony ayaklanıyor. "Ben de kaçtığımı düşünmeni istemiyorum ama gitmem lazım." Elimi sıkıyor. "Seninle çalışmak zevkti Lily. Mesleğinde ilerleyeceksin." Sonra Joe'ya bakıyor, duraksıyor. Nefesimi tutuyorum.

Bazen, Joe'nun masum olduğuna inanıp inanmadığını soruyorum kendime. Ya da bunun onun için önemli olup olmadığını.

Onun istediği başarı. Önemli bir davayı kazanıp manşetlerde görünmek. Mahkeme çıkışında kameraların önünde olmaktan ne kadar keyif aldığını gördüm. Aynı keyfi ben de paylaşıyorum. Çok önemli bir iş yaptık. Çok iyi hissediyorum.

"Gelecekte iyi şanslar."

Tony, Joe'nun elini sıkıp uzaklaşınca içten içe rahatlıyorum biraz. Ama müvekkilim de aynı duraksamayı fark etmiş.

"Benden hoşlanmıyor" diyor Joe. Bunu inkâr etmemi bekler gibi söylemiyor, bir gerçeği ortaya koyar gibi konuşuyor.

Ses çıkarmıyorum.

"Ama *sen* beni anlıyorsun" diyor ve önce bana, sonra hapishaneden teslim edilen eşya torbasına bakıyor. Daniel'ın albümleri de bu torbanın içinde midir acaba? Onları geri istemiyorum. Çok fazla anımı canlandırıyorlar.

Belki de Tony'nin ısmarladığı cin tonik yüzünden, belki davayı kazanmanın rahatlığıyla, belki Joe bana Daniel'ı hatırlattığı için, çenem düşüyor. "Bir erkek kardeşim vardı" diyorum. Bakışlarımı sokakta dolaştırıyorum – kaldırımdaki masada oturduğumuzu söylemiş miydim? Akşamüstü geç saatler, hava ılık. Ayrıca mahkeme salonunda geçen saatlerden sonra hepimizin temiz havaya ihtiyacı vardı. Kol kola bir çift önümüzden geçiyor, kadının pahalı parfümünün kokusunu alıyorum. Ama zihnimde başka bir kokuya dönüşüyor. Saman kokusuna. Ve ölüm.

Annem onu akşam yemeği için çağırmamı istemişti ve Daniel'ın odasına gitmiştim. Uyuşturucu kullandığını böyle öğrendim. On yedinci doğum gününden bir hafta önceydi. Mutfak bıçağıyla beyaz bir tozu eziyordu.

"Bu tehlikeli bir şey!" Altıncı sınıftaki kızların okul tuvaletlerinde benzer şeyler yaptığını görmüştüm ama ben hiç denememiştim.

"Ne olmuş?"

"Tehlikeli olan nedir?"

Babam arkamızda duruyordu.

Daniel kanıtı hemen kot pantolonunun cebine tıktı. *Söyleme* diye yalvarıyordu bakışları. *Söyleme sakın.*

"Saatte kırk kilometre hız sınırı olan yerde elli kilometre yapmak." Daniel'ın masasındaki *Ehliyet Kursu Kitabı*'nı aldım.

"Elbette tehlikeli oğlum. Bunu anlamıyorsan sürüş kursunu asla geçemezsin. Aslında bence sınava girmemen gerekir."

"Nedenmiş?" Daniel'ın koyu renkli gözleri öfkeliydi.

"Çünkü, sürüş kursu eğitmeninin de söylediği gibi çok hızlı kullanıyorsun."

"En azından senin yaptığını yapmıyorum."

Bir sessizlik. "Nasıl yani?"

Daniel'ın gözleri kısıldı. "Biliyorsun işte. Paralel telefonda duydum seni. Birden fazla kez üstelik. Anneme söyleyeceğim."

Babam durgunlaştı. "Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Ben de bilmiyordum.

Daniel'ın yalanlarından biri dedim kendi kendime. Kendi davranışlarının üstünü örtmek ve ilgiyi başkasına yönlendirmek için bir şeyler uyduruyor. Daha önce de olmuştu aynısı.

O gece, Daniel akşam yemeğine inmeyi reddetti. Bunun yerinde odasında kaldı, tavanda yankılanan ve başımızı ağrıtan gürültülü müzikler çaldı.

"Sesi kıs!" diye haykırdı babam, kapısını yumruklayarak.

Daniel cevap bile vermedi. Genelde yaptığı gibi kimse içeri giremesin diye yatağını kapının arkasına yaslamıştı.

Daha sonra, annemle babamın odasının önünden geçerken içeride kavga ettiklerini duydum. Başka kavgaları da olmuştu tabii. Hepsi Daniel hakkında. *Bu çocuğun nesi var? Onunla nasıl başa çıkacağız?* Böyle şeyler.

Ama bu seferki farklıydı. Bu seferki tüylerimi ürpertmişti.

"Daniel'ı duydum. Telefonda kiminle konuşuyordun? Kimdi o?"

Annemin sesiydi.

"Kimse değildi."

"Yemin eder misin? Çocukların üzerine?"

Bir sessizlik oldu. Sonra konuşmalar alçak sesle sürdü, içeriden gelen sesleri duymak için kulağımı kapıya yapıştırmak zorunda kaldım. "Senin suçun... Anlamıyor musun?.... Bütün ilgini Daniel'a yönelttin... Başka yere bakmadan."

Annemin sinirli sesi yüksek perdeden çıkıyordu. "Demek gerçek? Nasıl yaparsın bunu? Onu seviyor musun? Bizi terk mi edeceksin?"

Cevabı duyamadım. Yalnızca üzüntülü ağlama sesleri geldi. Kapının diğer yanında iki büklüm olmuştum. Midem bulanıyordu. Babamın başkasıyla ilişkisi mi vardı?

Sonra onu gördüm. Daniel merdivenlerden yukarı çıkıyordu. Sanki hiçbir şey olmamış gibi sırıtıyordu. Gözbebekleri kocaman ve siyahtı.

Peşinden odasına koştum. "Annemle babam ayrılıyor. Hepsi senin suçun."

Omuz silkti. "Annemin öğrenmesi gerekiyordu."

Kayıtsızlığı beni öfkelendirdi. "Bu kadar korkunç olmasan annemle babam sorun yaşamazdı."

Daniel şaşırmış görünüyordu, şaşırmakta haklıydı da. Onu hep korumaz mıydım ben? Hep sevmez miydim? Hayatlarımıza girdiği günden beri bana söylendiği gibi koruyup kollamıştım onu. Sınırlarımızı zorladığı zaman bile.

Fakat babamın ilişkisini öğrenmenin şokuyla deliye dönmüştüm. Başka şeyler de söyledim.

"Seni asla evlat edinmemeliydik. O zaman benim canımı da yakamazdın. Senden nefret ediyorum."

Daniel'ın yüzü buruştu. Canını yaktığımı hemen anladım. Hayır. Canını yakmakla kalmamış, onu mahvetmiştim.

Barışmak için elimi uzattım. Elimi itti. Sonra fikrini değiştirdi. Elimi alıp sıkmaya başladı, eklemlerimi parmaklarıyla sıkıştırdı. Acıyla haykırdım. Beni kendine doğru çekti, öfkeden kararmış gözlerini bana dikti.

Nefesinin kokusunu aldım.

Kalbim ağzıma gelmişti. Dilimin ucunda söylenmeye hazır sözcükler vardı. Hayatlarımızı sonsuza dek değiştirebilecek sözcükler.

"Sen kötü birisin Daniel. Herkes söylüyor bunu, haklılar da. Gerçekten kötüsün."

Daniel güldü. O gülüşün ne anlama geldiğini biliyordum.

Onu tokatladım. Sertçe. Önce bir yanağını, sonra diğerini.

"Biliyor musun? Keşke hiç doğmasaydın!"

"Sonra ne oldu?"

Joe elimi tutuyor. Başlarımız birbirine eğilmiş. Benim başım üzüntüyle eğildi, onunki de duygudaşlıktan. Ona çıkartma albümlerini verdiğimde vücudumda dolaştığını hissettiğim elektrik şokunu yeniden hissediyorum.

Onun da aynısını hissettiğinden eminim.

Joe ve Daniel gibi insanların özelliği budur. Doğru anlarda "doğru" duygusal tepkileri veremezler. Ama onları çok sıkıştırırsanız canları yanar. Ağlarlar. Hepimiz gibi.

"Dışarı çıktım" diye mırıldanıyorum.

"Nereye gittin?"

"Ben... söylemek istemiyorum."

Başını sallıyor. "Tamam."

"Geri döndüğümde annem çıldırmış gibiydi. Daniel 'Gidiyorum' yazan bir not bırakıp ortadan kaybolmuştu. Her yeri aradık. Ama bizimki... büyük bir evdi. Birkaç dönüm arazimiz vardı. Ve... ahırlarımız. Onu orada buldum. Sık sık giderdi oraya. *Birlikte* giderdik. Ama bu kez... sallanıyordu. Kirişe bağladığı bir ipten sallanıyordu."

Joe elimi sıkıyor.

Konuşurken gözlerimden yaşlar dökülüyor şimdi. "Onu fazla zorladım. İyi durumda değildi..."

Joe nazik bir sesle konuşuyor: "Nesi vardı tam olarak?"

Başımı sallıyorum. "Zorlu bir çocukluk geçirmesinden kaynaklı 'ısrarcı itaatsizlik' dedikleri şey. Uzmanlar öyle diyordu en azından." Gülüyorum. "Resmi bir teşhis konmadı ama bazen düşünüyorum da..."

Saygısızlık etmek istemediğim için susuyorum.

"O da mı otistik spektrum bozukluğundan mustaripti?"

"Büyük olasılıkla." Ellerimi eğip büküyorum. "Ama yaptığı bazı şeyler bu tanıma uymuyordu."

Joe düşünceli görünüyor. "O yüzden beni anlıyorsun." Bir soru değil bu.

Başımı sallıyorum. Utanıyorum. Ama beni anladığı için bu adama minnettarlık da duyuyorum.

"Atın için çok üzgünüm." Joe'nun sesinde daha önce hiç işitmediğim yumuşak bir ton var.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. Gözleri kahverengi. Bunu nasıl yapabiliyor? Gözleri siyahtan kahverengiye, sonra yeniden siyaha nasıl dönüşüyor?

"Aslında" diye ekliyorum, çantamda kâğıt mendil ararken. "Daniel'ın atıydı. Zor olan da buydu zaten."

"Hadi gel, yürüyelim" diyor Joe. Ayağa kalkarken elimi tutması doğal geliyor bana.

22
Carla

Carla'nın ziyaretinden birkaç gün sonra, Maria derste elini kaldırdı ve başka bir sıraya geçmek istediğini söyledi.

"Neden?" diye fısıldadı Carla. Sıkışan kalbi nedenini biliyordu aslında.

Maria onu duymazdan geldi. Sanki Carla konuşmamıştı bile.

"Carla'nın yanına kim oturmak ister?" diye sordu ayrık dişli rahibe.

Kimse gönüllü olmadı. Herkes başını çevirdi. Kızlardan biri –onu seksek oynamaya çağıran uzun atkuyruklu kız– sıra arkadaşının kulağına eğilip bir şeyler fısıldadı. Diğer kız hayretle kaşlarını kaldırarak Carla'ya baktı.

Yeniden eski okulundaymış gibi hissediyordu. Carla o kadar üzgündü ki matematik alıştırmasını tamamlayamadı – oysa artık matematikte çok iyiydi. Rakamların yanında dev soru işaretleri görüyordu. Neler oluyordu?

"Seni dışlıyorlar" dedi bir başka kız – sınıfın en az sevilen öğrencisiydi ve rahibe Maria'nın yanında oturması için onu göndermişti. Yağlı saçlarını annesi ayda bir yıkıyordu çünkü "doğal yağların" daha sağlıklı olduğuna inanıyordu. Bu kız takımlar oluşturulurken hep en son seçilirdi; onun yanında oturmak hakaretlerin en büyüğüydü.

"Dışlıyorlar mı?" dedi anlamayan Carla. "Nasıl yani?"

Yağlı saçlı kız omuz silkti. "Seninle konuşmuyorlar yani." Sonra elini uzattı. "Artık iki kişi olmamız çok hoş bence."

Ama Carla, herkesin nefret ettiği yağlı saçlı kızın arkadaşı olmak istemiyordu. Annesi onu çaya davet eden, geniş kaldırımlı bir yolun kenarında, büyük bir evde oturan Maria'yla arkadaş olmak istiyordu.

Süt saatinde, Carla oyun bahçesinde Maria'yı buldu. "Ne olduğunu söyle bana" diye yalvardı.

Maria o gün ilk kez başını çevirip ona baktı. Güzel mavi gözleri buz gibiydi. Küçümser bir tavırla, "Babamın Floransa yakınlarındaki dağların eteğinde yaşayan bir amcası var" dedi. Carla sanki pis kokuyormuş gibi yüzünü ekşitmişti. "Büyükannenle büyükbabanı tanıyormuş. Annenin kötü bir kadın olduğunu söylemişler."

Annesi mi? Kötü bir kadın mı? Nazik, sıcak gülümsemesiyle annesi, lüks bir dükkânda başka erkeklerin karılarına güzel kokular satan, kendisi de elma çiçeği kokan annesi mi kötüydü? Doğru olamazdı bu.

"Maria! Maria!" diye seslenen ayrık dişli rahibe boynunda sallanan haçıyla yanlarına geldi. "Annen bu kızla konuşmanı yasakladı."

Carla'nın gözlerine yaşlar dolmuştu. "Neden?"

Rahibe koca memelerinin üstünde istavroz çıkardı. Daha geçen hafta bu koca memelere bakıp gülüşmüşlerdi Carla ve Maria. "Yakında öğrenirsin" dedi kadın. "Bu akşam eve gitmeden önce ofise uğra ve sana verilen zarfı annene götür."

Annesi mektubu okuyunca hıçkırarak ağlamaya başladı. "Başrahibe doğum belgeni görmek istiyor" diye hıçkırdı ellerini sallanan

mutfak masasına yaslayarak. "Bir baban olduğundan emin olmak istiyor. Seni Katolik okuluna göndermemeliydim. Eski okulunda aldırış etmezlerdi buna."

Carla kolunu annesinin omzuna doladı. "Belki yatağının altında, özel eşyalarını koyduğun yerdedir?"

Annesinin dudağı kıvrıldı. Bir an Carla'ya en sevdiği kitaplardaki kötü kalpli cadıyı hatırlattı. "Yatağımın altını ne cüretle karıştırırsın?"

Carla, annesi evde yokken arada bir baktığı fotoğrafları, fotoğraflardaki komik şapkalı, yakışıklı adamı düşündü. Adamın ne nazik bir gülümsemesi vardı!

"Onlar yalnızca resim anne. Merak etmiştim hepsi bu."

Annesi sıkıntıyla inledi. "Belki de bilmeyi hak ediyorsun. O adam senin baban."

Babası! Demek ki babası fotoğraflardaki adamdı. "Belki" dedi Carla, annesine yardım için. "Belgeleri de yanında cennete götürmüştür."

"Hayır. Götürmedi!" Annesi ayağa kalktı, görkemli siyah saçlarını arkaya attı. Artık üzgün değil öfkeliydi. "Maria'nın annesine gevezelik etmeseydin bunların hiçbiri olmazdı."

Carla'nın boğazına bir hıçkırık takıldı. "Ama yanlış bir şey yaptığımı bilmiyordum."

Durum kötüydü. Annesi yatak odasına gitti ve Carla'nın hatırlayabildiği kadarıyla ilk kez kapısını kilitledi.

"Lütfen, lütfen aç" diye yalvardı Carla dışarıdan.

Ama tek duyduğu annesinin hıçkırıkları oldu.

Belki annemin ruh hali Noel'den sonra olduğu gibi düzelir diye düşündü Carla. Belki pazartesi kızlar bana yine iyi davranırlar.

Ama yanılıyordu. Haftalar geçtikçe durum da kötüleşti. Sonra annesine başrahibeden bir mektup geldi. Doğum belgesini marta kadar okula ulaştırması gerekiyordu. Yoksa Carla'nın okuldan ayrılması gerekecekti. Doğum belgesinin okula kaydolurken sunulması gerekiyordu ama bir "yanlışlık" olmuştu.

Teneffüslerde kimse onunla oynamak istemiyordu. Geçen hafta kar yağmaya başlamıştı, diğer kızlar burunlarını cama yapıştırmış yağan karı seyrediyor, eve dönünce kardan adam yapacaklarını söylüyorlardı. Maria'nın yeni bir arkadaşı vardı artık; amcasının verdiği gümüş haçı herkese gösteren güzel bir kız. Dışarısı çok soğuk olduğu için spor salonuna tıkışmaları gerektiği zaman yağlı saçlı kız bile Carla'dan uzak durdu.

"Birisi senin *piç* olduğunu söyledi." dedi alçak sesle, Carla'ya.

Carla akşamüstü boyunca, eve gidene dek bu sözcüğü zihninde evirip çevirdi. Ne tuhaf bir sözcüktü. *Çocuklar İçin Sözlük*'te yoktu. "Piç ne demek?" diye sordu şık beyaz üniforması içinde eve gelen annesine.

"Sana şimdi de böyle mi diyorlar?" diyen annesi başını mutfak masasına yasladı ve yumruklarıyla masaya vurdu. Bacaklarından biri yerinden çıkan masanın altına telefon rehberini yerleştirmeleri gerekti.

Bir gün daha geçti. Sonra bir gün daha.

"Belge İtalya'dan gelmedi mi henüz?"

"Hayır, *cara mia*."

Annesi sonunda ortada öyle bir belge olmadığını itiraf ettikten sonra bile postacıyı beklemeye devam ettiler. "Böylece gerçekten gelmesini beklediğimizi söyleyebiliriz" dedi annesi, her geceki gibi Carla'nın saçlarını tararken. "Keşke Larry'ye anlatabilsem. O yardım ederdi."

Bu da başka bir sorundu. Larry'nin çok işi vardı. Öyle çok işi vardı ki onları ziyaret etmeye vakit bulamıyordu. "O çok önemli bir adam" diyordu annesi sık sık. "Kraliçeye danışmanlık yapıyor."

Sonra, bir akşam, Carla yatağına girdikten sonra Larry'nin sesini duydu. Genellikle arka kapıdan gelirdi, hem günlerden çarşambaydı. Larry onları ziyarete salıları, perşembeleri ve pazarları gelirdi (gerçi son zamanlarda pazarları daha az uğrar olmuştu). Bir şey olmuştu. Carla bunu hissedebiliyordu. Yatağından çıktı, pijamalarıyla salona

girince Larry'nin annesini kollarına alıp koridorda, herkesin görebileceği bir yerde havada çevirdiğini gördü.

"Seni seviyorum... Davayı kazandık... Eve dönmeden sana uğrayıp söylemek istedim."

Sözcükler havada uçuşuyordu. Carla'nın anlamadığı sözcükler. Sonra başka bir ses geldi.

"Tony?"

Lily'nin sesi!

"Tony değil o" dedi Carla koşup yanlarına giderek. Her şeyi yoluna koymak istiyordu. "Bu Larry. Annemin arkadaşı. Pazarları ben sizdeyken ziyaretimize geliyor..."

Ellerini hızla ağzına götürdü çünkü Lily annesinin pazarları çalıştığını sanıyordu tabii. Larry'yle birlikte yatakta olduğunu değil.

Annesi ona yine kızacaktı. Ama öfkeliden çok şaşırmış görünüyordu. "Ne oluyor?"

"Tony, burada ne arıyorsun?" Lily, yüzünde tuhaf bir ifadeyle Larry'ye bakıyordu.

Annesinin sesi korku dolu çıkıyordu. "Bu Tony değil. Bir hata olmalı. Larry, söylesene ona."

Ama Larry annesinin ellerini itti ve Lily'ye doğru yürüdü. Boynu kıpkırmızı olmuştu. "Seninle konuşmam gerek" dedi.

Bir köşeye çektiği Lily'ye ne söylediğini duymak zordu ama Carla "lütfen" ve "gizli" gibi sözcükleri yakaladı.

"Pis ilişkin hakkında susmamı mı istiyorsun?" diye haykırıyordu Lily şimdi. Sonra annesine doğru döndü. Carla arkadaşının gözlerinin böyle parladığını hiç görmemişti daha önce. "Başka birinin kocasıyla nasıl birlikte olursun? Hiç utanman yok mu? Sana gelince, Tony, seni bir daha bu kadının yanında görürsem karına haber vereceğim."

Carla, Noel'de önüne gittikleri evin çekilen perdelerini hatırladı birden.

"Seni hiç ilgilendirmez."

"Bir çocuğun var Tony. Seni uyarıyorum. Söylediklerimde ciddiyim."

Lily öfkeyle kendi dairesine döndü, kapıyı çarparak arkasından kapattı.

"Neden bu kadar öfkelendi?" diye sordu Carla, onları iterek daireye sokan Larry'ye.

"Lily'yi nereden tanıyorsun?" diye sordu annesi kaşlarını çatarak.

Larry'nin yüzü artık kırmızı değildi. Bembeyaz olmuştu. "Onun..." dedi Carla'yı işaret ederek. "Odasına gitmesi gerekiyor."

"Hayır." Annesi ayağını yere vurdu. Carla'ya geceleri duvarın arkasından gelen dans etme sesini anımsattı ama annesi dans etmiyordu şimdi. "Kızım da duymalı söylediklerini. Bana yalan mı söylüyorsun? Ona da yalan söyle. Gerçeği bilmeyi hak ediyoruz ikimiz de."

Biz mi? Carla'nın içine güzel, sıcak bir his doldu. Larry hayatlarına girdiğinden beri ilk kez annesiyle bir takım olmuşlardı.

Larry'nin yüzünde aynı öfkeli ifade belirmişti. "Nasıl istersen. Başka bir ailem olduğunu biliyorsun. Bunu sana en baştan söylemiştim."

Annesi, duymak istemediği bir şey söyleniyormuş gibi başını yana yatırdı.

"Lily'yle birlikte çalışıyorum. Benim... evdeki hayatım hakkında bir şey bilmiyor. Bizden haberi yok. Başka kimsenin haberi yok zaten. Kimliğim belli ölçüde gizli kalsın diye sana adımın Larry olduğunu söyledim." Derin bir nefes aldı. "Ama adım aslında Tony."

"Soyadın Smith mi peki?" diye fısıldadı annesi.

Yüzündeki öfkeli ifade geçmişti şimdi. Üzüntülüydü. Yorgun bir ifadeyle iç geçirdi. "Hayır. Tony Gordon."

Annesinin dudakları bu ismi kendi kendine tekrarlıyormuş gibi kımıldadı. Belki de dua okuyordu.

"Anlıyorum" dedi sonunda. "Daha dikkatli olmamız gerekecek."

Tony onu kollarına aldı. "Francesca, beni dinle. Şu durumu atlatana kadar bir süre görüşmemeliyiz. Lily'nin karıma olanları anlatması..."

Annesini kollarında tutarken, Carla'ya bakıyordu. Carla onun ne anlatmak istediğini biliyordu. Sanki konuşuyormuş gibi duyuyordu söylediklerini. *Git buradan. Şu anda burada istenmiyorsun.* Beklediği şans ayağına gelmişti.

"Peki ya arabandaki kadın?" dedi. "Doğum günümden önce arabanda gördüğüm, öptüğün kadın? Onu da seviyor musun?"

Korkunç bir sessizlik oldu. Annesi geriye doğru bir adım attı, mutfak masasına çarptı ve telefon rehberini devirdi. Larry ağzını açtı ve kükredi: "Seni küçük şeytan..."

"Git buradan!"

Carla başta annesinin ona bağırdığını sandı. Ama hayır, Larry'ye haykırıyordu. "Çık git, git buradan!" diye haykırdı yeniden. Carla dehşet içinde annesinin ona bir konserve fırlatmasını izledi. Bir kutu fasulye. İsabet ettiremedi. Sonra bir tane daha. Bu sefer bir kutu doğranmış domates. İtalyan domatesi.

Larry'nin yüzü öyle öfkeliydi ki Carla domateslerin kutudan fışkırıp onun yanaklarını boyadığını sandı. "Büyük bir hata yaptın küçükhanım" dedi Carla'ya doğru eğilerek. "Göreceksin."

Sonra öfkeyle çıktı gitti ve annesi yere çöküp ağlamaya başladı. Bir salyangoz gibi iki büklüm olmuştu.

"Üzgünüm anne" diye fısıldadı Carla. "Arabadaki kadından söz etmemeliydim. Larry'ye bir şey söylemeyeceğime söz vermiştim. O yüzden bana tırtılı verdi..."

Annesi yüzünü kaldırıp ona baktı. Yüzü kırmızı, pençe pençeydi. Larry'ninki gibi. "Sana rüşvet mi verdi?"

Sonra annesi yeniden ağlamaya başladı. öyle yüksek sesle ağlıyordu ki Carla'nın karnı ağrımaya başladı. Ağrısı giderek arttı, içinde zonklayan bir düğüme dönüştü.

Telefon çalınca ikisi de duymazdan geldiler.

"Karnım ağrıyor" dedi Carla alçak sesle.

Annesi hâlâ yerde yatıyordu. "Sana inanmamı bekleme" diye hıçkırıyordu. "Kimseye inanmayacağım. Bir daha asla. Kendime bile inanmayacağım."

O gece, Carla'nın ağrısı giderek arttı. Rüyasında karnındaki ağrı içini döven sıcak bir sopaya dönüştü. Birisi tutuyordu sopanın ucunu. Maria. Pat, pat, pat diye vuruyordu sopayla.

"Maria!" diye seslendi. "Lütfen dur! Oynamama izin ver!"

"Sorun değil ufaklık" diyen sesini duydu annesinin. "Doktor geliyor."

23

Lily

Hampstead'den döndüğümde, saat yedi olmak üzere. Ed mutfak masasında oturuyor, eskiziyle uğraşıyor.

"Kazandık" diyorum.

Şaşkın görünüyor, işlerine gömüldüğü için davada kararın bugün çıkacağını unuttuğunu anlıyorum. Sonra kendini toparlıyor. "Harika" diyor ve kalkıp bana sarılıyor. "Kutlamalıyız! Bir şişe açayım." Yüzü geriliyor. "Sonra da söz verdiğin gibi konuşabiliriz artık."

Yapmamız gereken konuşmayı düşününce buzdolabına uzattığım elim titriyor. Kalbim sıkışıyor. Sabah dolapta olan Pinot artık yok. Kimin içtiği belli ama şu anda tartışmak istemiyorum.

"İçkimiz bitmiş" diyorum kısaca.

"Gidip alayım" diyor. Deniyor en azından. Onun için bu kadarı söylenebilir.

"Ben alırım." Eve henüz dönmüş olmama rağmen şimdiden boğulur gibi hissediyorum kendimi. Kalbim sıkışıyor, buradan çıkmam lazım.

Pencereden bir adam görüyorum, apartmanın ön kapısına doğru yürüyor. Şapkasını alnına indirmiş ama yürüyüşü bana tanıdık geliyor nedense.

Daire kapısını arkamdan çekip koridora çıkıyorum.

Gördüklerimi anlamaya çalışıyorum.

Apartmanımıza doğru yürüyen ve şu anda Francesca'yı kollarına almış havada döndüren adam (küçük Carla pijamaları içinde onları seyrediyor) Tony.

"Seni seviyorum" diyor kadına, onu yere bırakırken. "Davayı kazandık! Eve dönmeden önce uğrayıp söylemek istedim!"

Tesadüfler gerçek hayatta başımıza gelene dek bize zorlama gelir. Avukatlık yaptığım kısa süre içinde çok sayıda tesadüfe şahit oldum. Çoğu trajikti. Yeni bebeğinin doğduğu gün yanlışlıkla üç yaşındaki çocuğunu ezen adam. Karanlık bir sokakta evlatlık torunu tarafından soyulan kadın. Gece kulübünün korumasından hamile kalan ve korumanın çocukken onu terk eden babası olduğunu öğrenen kadın.

Ve şimdi de Tony ile komşum.

Düş kırıklığına uğradım. Çok, çok öfkelendim. Kendisi bu kadar ahlaksız davranan biri yasaları nasıl korur? İkiyüzlülük bu.

Belki de, babamın ilişkisini öğrendiğinde annemin ne kadar üzüldüğünü anımsıyorum. İlişkisini çabucak sonlandırmış olmalıydı çünkü o tartışmadan sonra bir şey olmamış gibi hayatlarına devam etmişlerdi. Daniel'ın ölümünden sonra ikisinin de sevişmeye ya da kavga etmeye enerjisi kalmamıştı. Ama babamın ilişkisini öğrenmek annemde bir iz bırakmıştı yine de. Babamla bir daha asla eskisi gibi konuşmadı. İçimden bir ses, Daniel'ın ölümünden babamın ilişkisini sorumlu tuttuğunu söylüyor. O günden sonra babamı affetmeye çalıştım ama dağılan bir ailenin parçalarını bir daha birleştiremezsiniz.

Öfkelenmemin nedenlerinden biri de buydu belki. "Başka birinin kocasıyla nasıl birlikte olursun? Hiç utanman yok mu? Sana gelince Tony, seni bir daha bu kadının yanında görürsem karına haber vereceğim."

Tabii olanları Tony'nin (hiç tanışmadığım) karısına anlatmaya niyetim yoktu gerçekte. Bu yalnızca daha fazla acıya neden olurdu çünkü. Ama öyle öfkelendim ki ne dediğimi bile bilmiyorum sanırım.

"Neydi gürültü?" diye soruyor Ed, daireye döndüğüm zaman.

Olanları ona anlatıyorum.

Kocam başını çiziminden kaldırıp bana bakıyor. Bir burun çiziyor. Sevimli, kalkık, minik bir burun. Tıpkı Carla'nın burnu. "Sence karışman doğru muydu?"

"Evet." Arkamı dönüyorum ona. "Haksızlık bu – hem ona, hem Tony'nin karısına ve çocuklarına haksızlık. Carla'ya da. Biz ona bakarken Tony annesiyle buluşuyormuş. Annesi bir erkeği kendi çocuğuna nasıl tercih eder? Onunla nasıl tanışmış ki?"

"Bizden çok onlarla ilgileniyorsun" diyor Ed, endişeyle. Konuşmak istediğini biliyorum, bunu ona borçluyum. "Şu şişeyi açalım mı?"

"Almayı unuttum."

"O zaman ben gidip alırım. Bu bitti çünkü." Elini omzuma koyuyor. "Birer kadeh içkiyi hak ettik, değil mi?"

Kapıyı arkasından kaparken, Tony'nin dava sırasında söylediği bir şey geliyor aklıma: "Bazen mavinin aslında siyah olduğuna yemin edeceksin. Kendin bile inanacaksın buna. Hepimiz yapıyoruz bunu. Avukatlar yalan söylemez. Diğer herkesin inandığı bir dünya inşa etmek için gerçekleri eğip bükerler. Bunun daha iyi bir dünya olmayacağını kim iddia edebilir?"

Ed dönüğünde yataktayım, uyuyor numarası yapıyorum.

Sabah olduğunda, kocamdan önce kalkıp ona bir not bırakıyorum.

Bu gece konuşuruz. Söz veriyorum. Affedersin.

Ertesi gün ofise gitmek büyük ferahlık, böylece Carla'nın zihnimde dönüp duran şaşkın yüzünü aklımdan atabiliyorum. Telefonlar orkestra gibi çalıyor. İnsanlar koşuşturup duruyor. Ofis çılgına dönmüş durumda.

TUTUKLUNUN SERBEST BIRAKILMASI
YENİ KAZAN DAVALARINA YOL AÇACAK.

Yazıyor gazetelerin manşetlerinde.

"İyi iş çıkardın" diyor daha önce bana selam bile vermeyen firma ortaklarından biri.

"İyi iş çıkardın" diyor patronum kısaca.

Masamda balonlar var. Bir şişe de şampanya. Bir yığın mesaj. Tony'den bir not. Onunla bir daha nasıl yüzleşeceğim? Ama asıl utanması gereken o.

"Potansiyel müşterilerimiz arayıp davalarını senin üstlenmeni istediler" diyor patronum. Sonra sırtıma hafifçe pat pat vuruyor, erkeksi bir jest. "Ama bunları daha sonra konuşuruz. Günün kalanında izinlisin, yaptığın fazla mesaileri unutmadım."

Öğle yemeği saatinde işten eve dönmek eğer kovulmadıysanız bizim meslekte mümkün değildir. Ama kalbim çok ağır. Bu akşam Ed'le konuşmaktan kurtulmam imkânsız. Dairenin kapısını açarken, her şey karmakarışık diye düşünüyorum.

"Ed?" Üzerinde takımı değil kot pantolonu var. Masanın üstünde yarısı yenmiş bir kâse mısır gevreği duruyor, çevresinde de karakalemler ve eskizler. Ayakları çıplak. "İşten erken mi döndün?"

"Hayır."

Konuşması hafif peltek, nefesi de içki kokuyor. Masanın kenarında duran Jack Daniel's şişesini o zaman fark ediyorum.

"Kovuldum."

Kovulmak mı?

Bir an için ihtimaller peş peşe geçiyor aklımdan. Bir müşteriyi mi sinirlendirdi? Patronuyla mı tartıştı?

"*Gerçek* işimi yapmam gerekirken bununla uğraştığımı fark ettiler."

Gerçek sözcüğünü söylerken iki elini havaya kaldırıp hayali tırnak işaretleri yapıyor alayla.

Önündeki çizime bakıyorum. Küçük Carla bana bakarak gülümsüyor. Resimlerin hepsinde gülümseyen, dans eden, bisikletine binen küçük Carla var. Ed, bir hayal dünyasında kaybolmuş durumda.

"Tanrı aşkına" diye patlıyorum. "Senin maaşın olmadan nasıl idare edeceğiz? Ne yaptığının farkında mısın?"

"Geleceğimizin ne olacağını bilmem gerekiyor" diyor Ed, sanki hiç konuşmamışım gibi.

"Bilmiyorum" diye haykırmak istiyorum ona. "Bana söylediklerinden sonra düşünemiyorum bile."

"Dava bittiğinde konuşacağımızı söylemiştin. Dün gece oturup konuşabilirdik ama komşumuzun aşk hayatına müdahale etmeye daha meraklıydın."

Ne diyebilirim ki? Haklı. Yanından geçip banyoya gidiyorum. Tony, dava bittikten sonra bir süre moralimin düşük olacağı konusunda uyarmıştı beni. Uyuşturucu kullandıktan sonra ayılmak gibi. Kazanmak da bir bağımlılık. "Biraz yalnız kalmam lazım" deyip banyo kapısını arkamdan kilitliyorum. Sonra küvetin kenarına oturup muslukları açıyorum. Sıcak. Soğuk. Sıcak.

Sarah Evans'tan sonra bir daha asla eskisi gibi banyo yapamayacağım.

Umutsuzca seçeneklerimi değerlendirmeye zorluyorum kendimi.

Ed'den şimdi ayrılırsam yalnız kalacağım. Korkuyorum bundan. Belirsiz gelecekten de.

Ama onunla kalırsam yeni bir başlangıç yapabiliriz. Tabii Ed Davina'ya karşı gerçekten de söylediği gibi bir şey hissetmiyorsa. Peki ona güvenebilir miyim? Kendime güvenebilir miyim?

Bir karar vermem gerekiyor. Bir şekilde karar vermeliyim.

Bozuk para. Daniel ne yapacağını bilmediği zaman yazı tura atardı. Banyo küvetinin yanına bıraktığım dergiyi elime alıyorum.

Açtığım sayfanın sayısı tekse gideceğim.

Çiftse kalacağım.

Dergiyi açıyorum, karşıma pazar kahvaltılarıyla ilgili bir yazı çıkıyor. Masa başında oturan mutlu bir aile var resimde. Resim ve yazılar gözlerimin önünde yüzüyor sanki. Pazar günü öğle yemekleri. Normal bir hayat. Daniel hayatlarımıza dahil olmasa yaşayabileceğimiz türde bir hayat.

Sayfa sayısına bakıyorum.

Sonra banyodan çıkıyorum. Ed çizim yapmıyor. İfadesiz gözlerle boşluğa bakıyor yalnızca.

"Yeniden başlamak ister misin?" diye soruyorum.

Başını sallıyor. Gözlerinde umut var. Korku da.

Ben de aynısını hissediyorum.

Sonra kocamın elini tutup onu yatak odamıza götürüyorum.

Sonraki ay boyunca, normal hayatıma dönmeye çalışıyorum ama kolay değil. Joe Thomas'ın serbest kalmasını sağladıktan sonra iş yüküm epey hafifledi ama ofiste patronum dahil herkes bana saygı duyuyor artık. Ofise iş yağıyor her yerden.

Yeni evli bir genç adam, kayınpederinin (ünlü bir CEO) başına bir Merlot şişesi indirdiği iddiasıyla bize başvurunca, patronum bu ilgi çekici davayı üstlenmek istiyor ama sekreter "Lily'yi istiyorlar" diyor. Adamın başına elli dikiş atılmış.

Korktuğum gibi kıskanmak yerine, patronum başını sallıyor. "Bu kadar popüler olacaksan kendine ait bir ofisin olması daha doğru olur" diyor bana.

İnsanlar ofisi arayıp onları temsil etmemi istiyorlar. Yaşlı babası su kazanı yüzünden haşlanan bir kadın davasını üstlenmemi istiyor. Daha önce adını bile duymadığım savcılar beni arayıp tebrik ediyor.

Bir kadın dergisi "ünlenen bir avukat" olduğum için benimle röportaj yapmak istiyor. Sağlık ve güvenlikle ilgili sorular soruluyor Avam Kamarası'nda.

Ama kafamın içi cehennem gibi. Ed ve ben yeniden başlamak konusunda anlaşmış olabiliriz ama her şeyin bu kadar kolay olmayacağı belliydi. "Ross'la ayaküstü bir şeyler içtiğini" söylediğinde ona inanmam gerekiyor. Ya Davina'yla görüşüyorsa? Ed de benim eve geç saatte, kucağımda dosyalarla gelmemden nefret ediyor. Ama sonra, sabaha kadar çalıştığım sırada bir fincan çayla çıkıp geliyor ve bana kendimi fazla yormamamı söylüyor. Artık gün boyu evde olduğu için bir yandan iş arıyor, bir yandan ev işlerini yapıyor – geleneksel insanlar olan annesiyle babası bunu öğrenseler şoke olurlar eminim. Ev işlerini benim kadar iyi beceremiyor tabii ama çabası hoşuma gidiyor yine de.

Carla konusunda duyduğum suçluluk giderek derinleşiyor. Gidip özür dilemek istedim ama ne kadar çalsam da kapıyı açan olmadı. Komşularımızdan biri, onları son gördüğüm gece daha geç saatlerde evlerinden gürültüler geldiğini söyledi. Benim suçum mu? Söylediklerim yüzünden taşındılar mı? Endişeden hasta olacağım.

"Unut onları artık" diyor Ed. "İşlerine yeterince karıştın."

"Küçük Carla'yı merak etmiyor musun?" diyorum.

Omuz silkiyor. "Herkese yardım edemezsin Lily. O senin çocuğun değil."

Bir sanatçının işine bu kadar düşkünken ve özen gösterirken konu aldığı kişilerin iyiliğini umursamaması çok tuhaf.

Gerçi avukatla müvekkili arasındaki ilişki de öyle değil mi? Birlikte saatler geçiriyorsunuz, dava hakkında aralıksız konuşuyorsunuz. Dava bittiğinde ilişkiniz de sonlanıyor. Öylece bitiveriyor. En azından öyle olması gerekiyor.

Doğrusu Joe Thomas'ın nerede olduğunu merak ediyorum. ne yaptığını. İtalya'ya gidip gitmediğini.

Sonra, bir akşamüstü birden karşıma çıkıyor. Uzun bir işgününden sonra ofis binasından çıktığımda sokakta beni bekliyor. Bir insanın birkaç hafta içinde böyle değişebilmesi ne tuhaf! Sakalı yok artık. Hapishane giysileri de. Kalın tabanlı ayakkabıları, gömleği de yok. Sinekkaydı tıraşlı bu adam yosun yeşili tüvit bir ceket giyiyor ve sigorta satıcısından çok bir şirket müdürüne benziyor.

"Veda etmeye geldim."

Davayı kazandığımız günkü gibi yan yana yürümeye başlıyoruz. Adımlarımız birbirine uyuyor.

Nereye gittiğimizi bilmiyorum, umurumda da değil. Bu adam benim için bazı açılardan Ed'e göre daha gerçek. Hayatımın altı ayını onu hapisten kurtarmaya çalışarak harcamadım mı?

"İş mi buldun?"

"Evet." Kısa cevaplar veriyor. "Tavsiyene uydum. İtalya'da yaşamaktan söz etmiştin, anımsadın mı? Ben Fransa'yı tercih ettim."

Birlikte karşıdan karşıya geçerken kolu hafifçe benimkine temas ediyor.

"Korsika'da yaşayan bir arkadaşım bir restorasyon çalışmasına yardım etmemi istiyor." Ellerine bakıyor. "Ellerim beceriklidir. Hem değişiklik olur."

"Dil sorunu yaşamayacak mısın?"

Gülümsüyor. "Hapishane kütüphanesi sayesinde, hayır. Kendi kendime İspanyolca ve Fransızca öğrendim."

Şaşırmıyorum doğrusu.

Bir restorana giriyoruz. Şık bir yer. "Sana teşekkür etmek için." Hepsini daha önceden ayarlamış gibi konuşuyor. Eve gitmem gerektiğinin farkında değil mi? Düşüncesizliği hem sinirimi bozuyor hem de beni heyecanlandırıyor. Yine de planına uyuyor, garsonun mantomu almasına izin veriyorum.

"Benim için çok şey yaptın" diye ekliyor, mönüyü bana uzatarak. Kızaran yanaklarımı mönünün arkasına gizliyorum.

"İşimi yaptım sadece." Sonra, uzun yıllardan beri görmediğim eski bir arkadaşımı görmüş gibi onu soru yağmuruna tutuyorum. "Nasılsın? Ne yapıyorsun? Nerede yaşıyorsun?"

"Fransa'daki arkadaşımın Richmond'da bir yeri var. Oldukça hoş bir yer."

Richmond mı? Zihnimde Clapham'la karşılaştırıyorum. İşsiz Ed'in çevreye yayılmış iş başvurusu formları arasında resim çizmekte olduğu dairemizle.

"Peki ya sen?" Sesi sakınmasız. "Evlilik nasıl gidiyor?"

"Fena değil."

Ona Ed ile Davina'dan söz etmek istiyorum ama geçen görüşmemizde çok fazla şey anlatmıştım zaten. Artık cin tonik sarhoşu değilim ve davayı kazanmış olmanın heyecanı da yok üzerimde. Kendime sorumluluklarım olduğunu anımsatıyorum. Sır vermek doğru olmaz.

"Fena değil demek?"

Gülümsemeyi başarıyorum. "Harika. Aslında taşınmayı düşünüyoruz." İkinci bölümü uydurdum ama gerçek de olabilir yakında.

"Kulağa çok hoş geliyor." Joe Thomas hevesle oturduğu yerde dikleşiyor. "Görebiliyorum Lily. Bir kır kulübesi. Merlin gibi bir at..."

"Merlin mi?" diyorum yavaşça. "Sana Daniel'ın atının adını söylememiştim."

"Öyle mi?"

Gülümsemesi daha kararsız şimdi.

Buz kesiyorum.

"O işte senin parmağın vardı, öyle değil mi?"

İnkâr etmesini bekliyorum. Soruyu soruyorum ama öyle olduğuna inanmıyorum. Mantıklı bir açıklaması olması gerekir.

"Mecburdum." Çatal bıçakları özenle düzenliyor. "Seni ikna etmem gerekiyordu. Avukat müvekkiline inanmazsa yeterince çaba göstermez."

Ağzıma acı bir tat geliyor. "Daniel'ın yaşlı atını beni ikna etmek için mi zehirledin? Nasıl yaptın?"

Omuz silkiyor. Onu daha önce böyle görmemiştim hiç – en azından bana karşı. "Annenle baban dışarıdayken birisi yemine bir şeyler katıverdi. Öfkelenmeni istedim, böylece anlattıklarıma inanacaktın."

Sendeleyerek ayağa kalkıyorum. Bu kadar hain olduğuna inanamıyorum. Dürüstlüğü nefesimi kesiyor. Beni hasta ediyor.

"Peki ya çantam? Westminster Köprüsü'nde çalınan çantam?" Olanları anlamaya başlıyorum. Ne kadar aptalmışım! "Bunu da sen yaptırdın, değil mi? Mahkemede kazan sanayiinden birilerinin bize baskı yaptığını sansınlar diye?"

Omuz silkiyor. "İşi mahkemeler karıştırdı. Su fazla sıcaktı. Pis oyunlar oynayacaklarsa karşılığını alırlar."

Tony Gordon ona hak verirdi herhalde. Ama ben vermem. Bir hata başka bir hatayı haklı çıkarmaz.

Aklıma başka bir şey geliyor. "Sana kim yardım etti?"

Ukala bir gülümseme yayılıyor suratına. "Hapisteyken pek çok kişiye finans konusunda öğüt verdim. Sigorta ve başka şeylerle ilgili tavsiyeler verdim. Para almadım. Ama gerektiğinde iyilik istedim."

"Peki içerideki insanlar sana nasıl yardımcı oldu?"

"Bazıları serbest kalmıştı. Bazılarının dışarıyla bağlantısı vardı. Hapishane hayatı böyledir. Tabii tavsiye ettiğim yok, yanlış anlama."

İnanılmaz şey. Ama aynı zamanda, aklıma Joe'nun "pinpon oynamak" için hapishanede sözleştiği adam geliyor. "Saat tam üçte" demişti. "Toplantı salonunda." O sırada fazla arkadaş canlısı olduğunu ve bunun karakterine pek uygun düşmediğini düşünmüştüm. Gerçekten bir iş görüşmesi miydi acaba?

"Seni şikâyet edebilirim."

"Gerçekten mi? Bunu yaparsan, son buluşmamızda neler olduğunu anlatmam gerekir herkese."

"Neyi kastediyorsun?" diye kekeliyorum.

"Hadi ama Lily. Oyun oynama. Benimle oynama en azından. Hapisteyken verdiğin çıkartma albümleri geçen sefer verdiğin hediyenin yanında hiç kalır."

Sesi kararlı geliyor ama elleri titriyor.

Mide bulandırıcı bir düşünce geliveriyor aklıma. "Sen yaptın, değil mi? Sarah'yı sen öldürdün. Kız arkadaşını öldürdün."

Yan masada oturan iri ve sallantılı zümrüt küpeler takmış yaşlı bir kadın bize bakıyor.

Joe'nun bakışları sertleşiyor. "Ne söylediğine dikkat et."

"Sen yaptın." Kesinlikle eminim.

Joe alçak sesle konuşmaya başlıyor şimdi. "Bu akşam neden gelip seni buldum sanıyorsun? Neler olduğunu anlatmak için. Ama unutma, masum olduğum ispatlandı ve beni yeniden yargılatamazsın. Gerçeği bilmeyi hak ettiğini düşündüm Lily."

Kalbim hızla atmaya başlıyor. O da gergin görünüyor. Ellerini davul çalar gibi dizlerine vuruyor durmadan.

"Dediğim gibi geç saatte, sarhoş geldi eve. Sonra kusmaya başladı ama banyoda olmamı istemedi. Bir şeyler saklamaya çalıştığını biliyordum. Kapıyı kapattığı sırada boynundaki izi fark ettim."

Tony'nin boynunda gördüğüm morluk geliyor aklıma. "Bir aşk izi mi?"

"Aşk mı?" Bu konuyu düşünüyor sanki. "Aşkı nasıl tarif ettiğine göre değişir, öyle değil mi? Öfkeyle de iz bırakabilir insan."

Düz anlamlı olmayan her şeyi sorgulaması sinirimi bozuyor artık. "İz nasıl olmuş peki?"

"Bu konumuzla daha ilgili bir soru." Derste nihayet doğru soruyu soran bir çocukmuşum gibi başını sallıyor. "Onu suçladığımda izi benim yaptığımı söyledi ama yalandı. Ben öyle şeyler yapmam." Dizlerine vurmaya devam ediyor. "Temizlendiğinde konuşacağımızı söyledim ama her zamanki gibi banyo suyunu ayarlamama izin

vermedi. Bana manyak deyip duruyordu. Ben de gidip kazanın ısı ayarını yükselttim. Ona bir ders vereyim dedim. Hâlâ bana haykırıp duruyordu. Başka birini, normal birini bulduğunu söyledi. O zaman kendimi kaybettim. Sarah'nın beni başka biri için terk etmesine nasıl izin verirdim? Onu ittim. Öyle sarhoştu ki şöyle bir dokunmam yetti de arttı. Çok basitti aslında. Suya yuvarlanıverdi."

Şok içindeyim. Sessizim. O hiç rahatsız olmuş görünmüyor.

"Onu sudan çıkarmaya çalışmadın mı?"

Omuz silkiyor. "Canımı yaktı. Beni bırakacaktı. Hayır, onu çıkarmaya çalışmadım. Banyodan çıktım. Bir fincan çay yaptım. Kusmuğuyla pislenen yerleri sildim. Kendine gelmesi için ona yarım saat verdim. Onu öldürmek istemedim. Yalnızca ders vermek istedim. Geri döndüğümde gözlerini dikmiş bana bakıyordu. Morarmıştı, kızarmıştı. O renkleri hiç sevmem. O zaman 999'u aradım ve sana anlattığım hikâyeyi anlattım. O pislik komşu ve Sarah'nın uydurma hikâyeleri olmasa sorun çıkmazdı."

Konuşma biçimine inanamıyorum. Öyle duygusuz ki – tıpkı polisin söylediği gibi.

Anlatmaya devam ediyor. "Ama sonra kazanlarla ilgili sorunu keşfettim –gerçek bir şanstı– ve doğru avukatı bulursam temyiz şansım olduğunu anladım. Başta senden pek emin değildim doğrusunu istersen. O yüzden seni test ettim ve sen de kendini kanıtladın Lily."

Pişmanlık duymaması beni şaşırtmıştı. "Peki sana o rakamları gönderen köstebek? O kimdi? Neden o kanıtı daha önce kullanmadın?"

Joe güldü. "Anlamıyorsun değil mi Lily? Köstebek falan yoktu. Rakamlar da. Şanstı hepsi. Gazetelerde bu konuda yayımlanan haberleri fark ettim ve gerisini uydurdum. Benim kazanımın bozuk olmadığını ispatlayamazlardı." Kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsüyor. "Hapishane kütüphanesinde çok işe yarar kitaplar var. Her tür konuda."

Uzun bir sessizlik oluyor. Konuşamayacak kadar şoktayım. Joe, itiraf ettiği üzere bir katil. Başlangıçta beni "test ettiğinde" rakamların

ne olduğunu anlayacak kadar zeki olup olmadığımı anlamaya çalışmıyordu. Ona inanacak kadar saf olup olmadığımı anlamaya çalışıyordu. Yalnızca bu da değil, benimle oynadı da. Daniel'ın varlığından zaten haberdar mıydı? Bunu öğrensem şaşırmazdım artık.

Mahkemeye tazminat değil de yalnızca adalet istediğini söylemesine şaşmamak gerek. Jüriyi masumiyetine inandırmanın bir başka yoluydu bu da. Beni kandırdığı gibi onları da kandırmıştı.

"Benimle birlikte Fransa'ya gel" diyor birden. "Mutlu olmadığını biliyorum. İyi bir ikili oluruz. Zekisin. Her yerde para kazanabilirsin, insanları zor durumlardan kurtarabilirsin. Bu büyük bir beceri."

Hayır değil. Gerçekleri göremedim çünkü Joe'da Daniel'ı gördüm. Gerçek olmayan şeylere bile kolayca inandım bu yüzden.

"Beni anlıyorsun" diyor ve elimi tutuyor. Bir yanım elimi çekmek istiyor. Diğer yanım sonsuza dek bu pozisyonda kalmak. Sıkı tutuyor elimi. Beni tehdit mi ediyor, teskin mi? Artık emin değilim. Kalbim sıkışıyor ve bu adam hakkında bildiğim her şeyin yalan olduğunu düşünüyorum.

"Lily..."

Restorandan koşarak kaçıyorum. Sokak boyunca koşuyorum. Eve dönüyorum. Carla'nın sessiz kapısının önünden geçiyorum. Eve ulaşıp banyoya girer girmez kusmaya başlıyorum. Kapıyı tıklatıp iyi olup olmadığımı soran Ed'e karşılık vermiyorum.

Dört hafta sonra hâlâ hastayım. Eczaneden aldığım uzun ince paketten çıkan kanıt önümde duruyor.

Hamileyim.

İKİNCİ BÖLÜM

On iki yıl sonra

Başım hâlâ zonkluyor.
Sol elimi –acımayan elimi– kaldırıp
başıma götürünce elim yapış yapış oluyor.
Kan.
Görüşüm bulanıyor.
Ama köşede kımıldayan bir şeyler gördüğümden eminim.
Nedir bu?
Bir ayakkabı.
Kırmızı bir ayakkabı.
Bir siren kükreyerek geçiyor.
Umutla nefesimi tutuyorum.
Ama siren gelip geçiyor.
Zamanı geri çevirebilsem keşke.
Ama üçümüzün de söyleyeceği üzere geçmişten ders almak iyidir.
Duyduğum ses de ne?
Kanım donuyor.
Hâlâ burada.

24

Carla

2013 sonbaharı

"Affedersiniz ama yerime oturmuşsunuz" dedi Carla. Pencerenin yanında oturan takım elbiseli adama gülümsedi. Özenle çalışılmış bir gülümsemeydi bu. Hem cazibeli, hem "Benimle sakın uğraşma" diyen türde bir gülümseme.

"Üzgünüm. Ne dediğinizi anlamıyorum."

Tahmin etmesi gerekirdi. Hiçbir İtalyan böyle çirkin bir kravat takmazdı.

Carla aynı cümleyi aynı gülümsemeyle İngilizce tekrarladı.

Adamın yüzünde hafif bir hoşnutsuzluk ifadesi dolaştıysa da Carla'nın siyah küt saçlarını, parlak dolgun dudaklarını, kusursuz tenini ve kokusunu fark edince yumuşadı. Chanel No. 5. Yıllar önce Lily'nin parfümünü ödünç aldığından beri en sevdiği parfüm.

"Özür dilerim" dedi adam. Yerinden fırlarken az kalsın başını tepedeki dolaba çarpacaktı. Sonra biletine baktı. "Haklısınız. Orta koltuğa geçmem gerekiyor."

Bunu söyleyiş tarzından Carla onun Roma-Heathrow uçuşunda pencere kenarında oturmak için bilerek hata yaptığını anladı. Daha az çekici veya daha az kararlı olsa adam emeline ulaşabilirdi.

Uçak harekete geçerken, kabinin ancak yarısının dolu olduğunu fark etti. Koridor koltukları hep boştu. Onun oturduğu sırada yalnızca az önceki adam vardı ve şimdi *The Times*'ı okuyordu. Onun okuduğu sayfaya göz attı Carla.

GÖÇMEN KRİZİ İÇİN YENİ PLAN

Bu arada, hostes can yelekleri ve oksijen maskesini çocuklardan önce kendinize takmak gerektiği hakkında bir şeyler anlatıyordu. Sonra kulakları uçağın kalkış gürültüsüyle doldu ve uçak ileri atıldı.

Carla koltuğunun kollarına yapıştı. Uçakla ikinci kez yolculuk ediyordu.

"Gergin misiniz?" diye sordu adam.

"Değilim" dedi Carla sakince. Zihninde parmaklarını çapraz yaptı. Çocukluğundan beri yalan söylediğinde yapardı bunu.

Havalanmışlardı bile! Pencereden dışarı baktı, aşağıdaki küçük evleri seyretti. Hoşça kal İtalya dedi sessizce. Elini ensesine götürdü, çıplak tenine dokundu. Uzun siyah buklelerinin yokluğunu garipsiyordu. "Güzelim saçın!" diye haykırmıştı annesi, kuaförden döndüğü zaman. Fakat Carla yeni hayatına yeni görüntüsüyle başlamak istemişti. Neredeyse yirmi üç yaşındaydı! Bir şeyleri başarması gerekiyordu artık.

Kemerlerin çıkarılabileceğini gösteren ışıklar yandı. Carla kendi kemerini çıkarmamayı tercih ederdi ama yanında oturan adam kendi kemerini çıkarınca o da aynısını yaptı. İki hostes servis arabasını iterek onlara yaklaşıyordu. Carla'nın midesi guruldadı. Kahvaltı etmeye bile vakti olmamıştı ve artık akşamüstüydü.

"İçecek bir şey ister misiniz hanımefendi?"

"Kırmızı şarap lütfen."

"Küçük mü olsun büyük mü?"

"Büyük."

"Lütfen ödememe izin verin." Yanında oturan adam eline hafifçe dokundu. "Koltuğunuza oturduğum için özür dilemek istiyorum."

"Önemi yok" dedi Carla.

"Öyle olsa da."

Carla'yla flört ediyordu. Beklediğinden daha fazlaydı bu. Carla, annesinin bir zamanlar Larry'ye yaptığı gibi başını hafifçe yana yatırdı. "Çok naziksiniz."

"Londra'ya iş için mi gidiyorsunuz tatil için mi?"

"İkisi de." Carla içkisinden koca bir yudum aldı. Şarap, büyükbabasının kilerindekiler kadar iyi değildi ama kaygısını hafifletiyordu. Adamı cesaretlendirmişti. Önlem almazsa, yolculuk boyunca onu dinlemek zorunda kalacaktı. "Çok üzgünüm" dedi bardağı kafasına dikerek. "Başım ağrıyor. Biraz uyumam lazım."

Adamın düş kırıklığına uğradığını görmek hoşuna gitmişti. Erkeklerin ilgisini çekebildiğini kendine kanıtlamaya ihtiyacı yoktu aslında. Gerçek test, doğru erkeklerin ilgisini çekmekti.

Yumuşak, kahverengi el çantasından uyku maskesini çıkardı. Koltuğunu geriye doğru yatırıp gözlerini yumdu. Tam rahatlamaya başladığı sırada uçak sarsıldı ve anons başladı: "Kaptanınız konuşuyor. Türbülansa giriyoruz. Yerlerinize dönüp kemerlerinizi bağlayınız."

Carla sessizce dua etmeye başladı. Sonra, kafasını dağıtmak için geçmişi düşünmeye başladı. Uçağa ilk binişini hatırladı. O zaman ürkek, güvensiz bir çocuktu. Yıllardır olmaya çalıştığı kişi değildi.

Apandisit ameliyatı olmuştu, iyileşiyordu. Dedikodular hızla yayılıyordu. Okul arkadaşının annesi, Carla'nın annesinin kocasıyla hemşeri olduğunu öğrenince vadideki ve dağlardaki insanlar büyükbabasının kızı hakkında konuşmaya başlamıştı. Büyükbabasının iddia ettiği gibi Londra'da iyi bir kariyeri olmadığını, Francesca'nın iddia ettiği gibi saygın bir dul olmadığını söylüyorlardı. Hayatta kalmaya çalışan bekâr bir anneydi, bir dükkânda çalışıyordu. Sessiz telefonları açan büyükannesinin zorlamasıyla ("Numaranızı rehberden buldum ama ne zaman arasam korkup telefonu kapatıyordum...") büyükbabası onları eve çağırmıştı. Annesi artık kirayı ödeyemediği için, geri dönmekten başka şansları yoktu.

Eve döner dönmez büyükbabası annesiyle Carla'nın hayatını yönetmeye başladı. Annesinin çalışmasına izin vermiyordu. Evde kalıp Carla'nın "kemikleri ağrıyan" büyükannesine bakmasını istiyordu.

"Larry'yi nasıl da özlüyorum" diyordu annesi Carla'ya, birlikte kaldıkları odada yalnız oldukları zaman.

"Ama o kötü bir adamdı" diye karşılık veriyordu Carla.

"Beni seviyordu."

Annesi Larry yerine Lily'yi suçluyordu. Lily Larry'yi ondan uzaklaştırmıştı. Lily onların işine burnunu sokmuştu.

Carla ne kadar uğraşsa da annesinin mantıklı düşünmesini sağlamayı beceremiyordu – Larry de Lily kadar suçluydu ama annesi bunu görmek istemiyordu. Annesinin saçı düz ve cansız bir hal aldı. Başta yavaş yavaş, sonra hızla. Zayıfladı. Tenindeki pembe ışıltı kayboldu. Dairedeki o geceyi düşünüyordu sürekli. "Doktoru daha erken aramalıydım" diyordu annesi. "Ölebilirdin."

"Hayır anne" diyordu Carla onu teskin etmek için. "Sen çok üzgündün."

Annesi başını salladı. "Belki de haklısın. Lily Larry'yi tehdit etmeseydi bunların hiçbiri olmazdı."

Bu doğru mu diye düşünüyordu Carla. Ne de olsa, kendisi de Larry'den kurtulmayı planlıyordu. Ama Lily bu işi onun yerine hallettiğinde, aslında o kadar iyi bir fikir olmadığını fark etmişti.

Büyükbabası hayatlarını yönetiyordu. Genç kız olduğunda bile erkenden eve dönmek zorundaydı. Arkadaşlarının davet ettiği ve gittiği partilere gitmesi yasaktı. "Annen gibi mi olmak istiyorsun?" diyordu sürekli.

"Şışşş..." diyordu büyükannesi o zaman.

Ama Carla gerçeği biliyordu zaten. Eve döndükten kısa süre sonra komşulardan biri baklayı ağzından çıkarmıştı. "Zavallı annen" demişti. Zavallı sözcüğünü biraz alaylı söylemişti gerçi, sanki gerçekten acımıyordu annesine. "O adamın ihanetine uğradı. Zaten evli ve çocuklu birinin."

"Larry'yi nereden biliyorsun?" diye sormuştu Carla o zaman.

Yaşlı kadın kaşlarını çatmıştı. "Babanın adı Giovanni. Eskiden Sicilya'da yaşardı ama artık Roma'da oturduğunu öğrendim."

Demek ki babası ölmemişti? Carla aslında şaşırması gerektiğini düşündü. Ama içten içe böyle olduğundan hep kuşkulanmıştı. Annesinin ona söylediği ilk yalan değildi bu. Giovanni, annesinin yatağının altındaki fotoğraflarda gördüğü komik şapkalı adam olmalıydı. Komşunun söylediklerinden sonra, Carla kutuya yeniden bakmak istedi. Artık İtalya'da olduklarından, annesi fotoğrafları dolaba, giysilerinin arkasına saklamıştı. Eski bir zarf içinde doğum belgesini buldu. Baba adı bölümü boştu.

Buna rağmen Carla annesine bir şey sormaması gerektiğini, yoksa onu daha da üzeceğini biliyordu. Onun yerine büyükannesiyle konuştu. "Onun adresi var mı sende? Ona mektup yazabilir miyim?" dedi. "Burada olduğumu öğrenirse beni görmek ister belki."

"Sus çocuğum" diyen büyükannesi torununa sarılmıştı. "Bizimle ilişki kurmak istemiyor korkarım. Bırak geçmiş geçmişte kalsın."

Carla isteksizce kendisine söyleneni yaptı. Başka ne yapabilirdi ki? Babasının gerçek soyadını kimse söylemiyordu. Cavoletti tabii ki annesinin kızlık soyadıydı. Büyükannesiyle babasına kartpostal yollarken bu ayrıntıyı hiç düşünmemişti.

"Sana bir şey söylememeliydim" demişti komşu kadın. "Anneni ya da büyükanneni sıkıştırma. Yeterince badire atlattılar."

Ama gelecek hakkında plan yapamayacağı anlamına gelmiyordu bu. Her gece ağlayan annesini kucaklayıp "Merak etme" diyordu. "Sonunda düze çıkacağız."

"Ama nasıl?" diye hıçkırıyordu annesi.

Carla yumruklarını sıkıyordu. "Ben bir şeyler düşünürüm."

Çok geçmeden, Carla İngiltere'de her şey kötü gitmeye başlamadan önceki gibi okulda başarılı olmaya başladı. Büyükbabası notları çok iyi olan torunuyla övünüyordu. Torununun bir meslek sahibi ol-

ması gerektiğini söyleyen öğretmenleri dinlemeye bile başlamıştı. Bir avukat olsa nasıl olurdu? Carla okul müzakerelerinde çok başarılıydı.

O zaman geleceği kafasında şekillenmeye başladı. Üniversiteye gidip hukuk okuyacaktı. Beş yıl okuması gerekiyordu, kendini derslerine vakfetmesi gerekiyordu ama buna değerdi. Yapabilirsin diye cesaret veriyordu öğretmenleri. (Notları o kadar iyiydi ki bir sınıf atlamıştı.) Ama Carla'nın hukuk okumak istemesinin asıl nedeni Lily'nin hukuk eğitiminin güç kazandırdığını kanıtlamış olmasıydı. Başka insanların geleceği hakkında karar verme yetkisi sağlıyordu hukuk insana. O gece koridorda gördüğü Lily çok güçlüydü. Hem avukat olursa annesini büyükbabasının evindeki boğucu atmosferden kurtarma şansı da olurdu.

Carla geri dönüp bakınca annesinin İngiltere'de bazı hatalar yaptığını görüyordu. Belki de annesi doktoru daha erken aramalıydı. Belki evli bir erkekle ilişkiye girmemeliydi. Ama çaresiz bir bekâr anneydi. Artık onu korumak Carla'nın göreviydi.

Roma'daki üniversite eğitiminin son yılında, oldukça sıkıcı bir dava hakkında araştırma yaparken birden aklına Ed ve Lily'nin adlarını Google'da aramak geldi.

Demek Lily artık çalıştığı avukatlık firmasının ortağıydı! Annesi Lily'nin davranışları yüzünden büyük babasının evinde tutsakken onun bu kadar iyi durumda olması haksızlıktı. Şirketin internet sitesindeki fotoğrafında Lily'nin saçları küt kesimliydi. Harika görünüyordu. Carla'nın bir zamanlar tanıdığı Lily'ye hiç benzemiyordu.

Ed'e gelince, onun hakkında çok az şey bulabildi. Arada bir bir yerlerde küçük sergiler açmıştı. Ama sonra isimsiz bir sanat sitesinde bir resim buldu. Kalbi küt küt atmaya başladı. Siyah bukleli küçük bir kız dudaklarındaki gülümsemeyle aynı anda hem masum hem bilgiç görünüyordu. Renkler dramatikti – gök mavisi arka plan önünde kan

kırmızısı kullanmıştı ama asıl etkileyici olan çocuğun bakışıydı. Sanki resme bakanlarla aynı odadaydı.

Öyleydi zaten. Çünkü çocuk kendisiydi. Elbisesi aslında siyahtı. Ama Ed, bir sanatçının "gördüklerini değiştirmeye" hakkı olduğunu söylerdi.

Resmin altında, "Sanatçı bu çalışmasını isimsiz bir koleksiyoncuya beş sıfırlı bir rakama sattı" yazıyordu.

Beş sıfır mı?

Şaşıran Carla okumaya devam etti.

"Ed Macdonald reddedemeyeceği bir teklif alınca, bütün sanatçılara umut ışığı oldu: *İtalyan Kız*'ı yıllar önce yapmış ve bir yarışmaya göndermiştim, orada üçüncülük ödülü kazanmıştı. Ama satın almak isteyen olmadı. Adını vermek istemeyen bir alıcı eserlerimin sergilendiği galeriye girip resmi oracıkta alıvermiş."

Haksızlıktı bu! Kendisi olmasa resim de olmazdı. Böylece Carla Ed'e yazdı. Modellik hizmeti için ödeme almadığını anımsattı ona. Belki Ed gelen paranın bir bölümünü onunla paylaşmak isterdi.

Üç hafta sonra yanıt gelmeyince, belki de taşındıklarını düşündü. Bu yüzden makalede adı geçen galeriye ikinci bir mektup gönderdi.

Hâlâ bir şey yoktu. Ed onu nasıl görmezden gelirdi? Bu konuyu düşündükçe, evde hapis annesiyle telefonda konuştukça kendisine bir şeyler borçlu oldukları hissi güçlendi. İçindeki acılık giderek artıyordu.

Sonra öğretmeninin şans eseri söylediği bir şey ona bir fikir verdi. "İngilizcen iyi, değil mi? Belki de İngiltere'ye transfer olmak için başvurmalısın. Böylece daha fazla kazanabilirsin."

Hem böylece annesinin canını yakan insanlara daha yakın olabilirdi. Larry gibi. Hakkı olan şeyi talep edebilirdi. Lily'nin sahip olduklarına o da sahip olabilirdi. Para. İyi bir iş. Yeni bir imaj – belki küt kesim saç ona da yakışırdı.

Koluna hafifçe dokunulduğunu hissetti. Şaşkınlıkla başını kaldırdı. Geçmişin rüyayı andıran hayallerine dalıp gitmişti. "İnmek üzereyiz, haber vereyim dedim" dedi çirkin kravatlı adam.

Göz maskesini çıkaran Carla ona gülümsedi. "Teşekkürler."

"Sorun değil. Londra'da nerede kalacaksınız?"

"King's Cross'ta" dedi Carla güvenle. İnternette bir hostel bulmuştu. Çok hoş bir yere benziyordu, fiyatı da iyiydi.

"Daha önce Londra'ya gelmiş miydiniz?"

"Elbette. Ama yıllar önce."

"Çok değişti." Adam cebinden kartvizitini çıkardı. "Birlikte bir şeyler içmek isterseniz numaram burada."

Carla, adamın sol elindeki gümüş nikâh yüzüğüne baktı. Annesinin deneyimlerinden öğrendiği bir şey varsa o da evli erkeklere vakit ayırmaya değmeyeceğiydi. "Teşekkürler ama gerek yok."

Adamın ağzı kasıldı. "Siz bilirsiniz."

Bir sarsıntı oldu, sonra frenlerin sesi geldi. Öyle hızlı gidiyorlardı ki Carla duramayacaklarını sanıp endişelendi. Bu kez koluna rahatlatıcı bir tavırla hafifçe dokunmadı adam. Huzursuzlanmıştı. Bir an önce kalkıp, çantasını alıp gitmek istiyordu. Onun kartını kabul etse adamla akşam yemeğine çıkabileceğini düşündü Carla.

Ama planından başka hiçbir şey düşünmek istemiyordu.

AB YOLCULARI BU TARAFTAN

Heathrow öyle meşguldü ki! Her yerde uzun sıralar vardı. Küçük kırmızı bavulunun gelmesi o kadar uzun sürdü ki Carla onun kaybolduğunu sandı. Sonunda bavulunu görünce rahatladı ve hareketli banttan almak için hamle yaptı ama nazik bir genç adam bavulu alıp ona teslim etti.

Nereye gitmeliydi şimdi? Şaşkın şaşkın çevresindeki tabelalara baktı. Taksi mi tutsaydı? Belki metro daha ucuz olurdu. Büyükbabası

dersleri ve geçinmesi için biraz para vermişti ama az miktardaki parasını dikkatli harcaması gerekiyordu.

İki kere yanlış trene bindiğinden, King's Cross istasyonuna ulaşması uzun sürdü. İstasyonun önünde gazete satan adama, "Affedersiniz, şu sokağı tarif edebilir misiniz?" diye sordu.

Önüne konan adrese hiç bakmadan müşterileriyle ilgilenmeye devam etti adam. Hava kararıyordu ve Carla İngiltere'nin İtalya'ya kıyasla ne kadar soğuk olduğunu unutmuştu. Titriyordu, karnı açtı. Geçen kalabalıktaki insanları durdurup adresi sordu. İnsanlar sanki bir şey söylememiş gibi yanından uzaklaşıyorlardı. Sonunda gece açık bir eczaneye girdi ve gitmesi gereken adresin yürüyerek on beş dakika uzakta olduğunu öğrendi.

Sonunda hosteli buldu. Kapısının yeşil boyası dökülen kirli beton binayı memnuniyetsizlikle süzdü. Kapıdan iki kız çıktı. Kol kola yürüyen kızların taytlarında kocaman yırtıklar vardı ve siyah taytların üstüne kot şort geçirmişlerdi.

Annesinin yolculuk için özel olarak diktiği krem rengi şık keten ceketini düzelten Carla, içeri girdi. "Bir oda ayırtmıştım" dedi görevli kadına.

"Adınız?"

"Carla Cavoletti."

Kadın burnunu çekti ve ona bir anahtar uzattı. "Üçüncü kat. Sağdan ilk kapı. Asansör çalışmıyor" dedi.

Merdivenler çiş kokuyordu. Birisi kırmızı boyayla duvara müstehcen şeyler yazmıştı. Carla'nın kalbi sıkıştı. Odası bir rahibin hücresini andırıyordu! Daracık yatağın üzerinde ince, gri bir battaniye vardı. Odada bir masa vardı ama ışık o kadar zayıftı ki orada çalışmakta zorlanacaktı. Banyoda bir küvet ve bir lavabo vardı yalnızca. Duvardaki notta, bu kattaki tuvaletlerin çalışmadığı yazıyordu: LÜTFEN İKİNCİ KATTAKİ TUVALETLERİ KULLANIN.

Carla yatağın kenarına oturdu ve telefonunu çıkardı. "Otele ulaşınca ara" demişti annesi.

"Alo? Benim. Evet, yolculuk çok iyiydi, otel de harika. Planımı *biliyorsun* anne. Sana kaç kez söyledim. Yarın okula kayıt yaptıracağım. Evet anne. Sana söyledim. Larry'yi bulup nerede olduğunu ona söyleyeceğim. Ben de seni seviyorum."

Carla telefonu kapattığı sırada yatağın altından çıkan hamamböceğini gördü. Topuklu ayakkabısıyla hemen ezdi onu. Böcekten bir çıtırtı geldi. İğrençti! Ama tuhaf şekilde haz veren bir yanı da vardı.

Böceğin ölüsünü ayağıyla yatağın altına itip sigara paketini çıkardı, duvardaki SİGARA İÇİLMEZ yazısına aldırmadan birini yakıp derin bir nefes aldı. Daha iyi hissetti. Sonra pencereye gitti. Londra'nın ışıklarına, trafik gürültüsüne, olasılıklarına baktı. Orada bir yerde bulması gereken üç kişi vardı. Onları bulacaktı.

25

Lily

"Olamaz. HAYIR! Ayakkabılarımın yerini değiştirmişsin. Artık onları giyemem. Neden yaptın bunu? NEDEN?"

Nefes al diyorum kendi kendime. Nefes al. Bağırma. Sinirlenme. Laf anlatmaya çalışma. Bunların hiçbiri işe yaramaz. Kısa bir süre için kendimi iyi hisseder, sonra suçluluk duymaya başlarım. On dakika sonra Londra trenine binip bunların hepsini geride bırakacağım için suçlu hissederim kendimi. İşime ve kocamla paylaştığım evime yeniden kaçmak için Tom'u annemle bıraktığım için suçluluk hissederim. Belki de çocuk yapmamalıydık diye düşündüğüm için suçluluk hissederim...

Hayır, doğru değil bu. Oğlumu elbette seviyorum ben. Vücudumun her santimiyle seviyorum onu. Doğduğu andan itibaren geri

dönüşü olmayacağını biliyordum. Ama ne yaptığımızı bilmiyorduk. On bir yaşındaki oğlunuzun bazen bir bebek gibi davranması, bazen de bir dâhi gibi mantık yürütebilmesi zor. Bu yüzden başka çocuk yapmadık.

"Ben düzenlerim canım, endişelenme sen" diye araya giriyor annemin sakin, teskin edici sesi. Önceki akşam Tom'un özenle yan yana dizdiği suçlu ayakkabıları yeniden düzenliyor. Ed'in oğlumuzun "küçük alışkanlıkları" dediği türden bir şey. Oğlumuza bizim nedense sağlayamadığımız güvenlik hissini veriyor görünüyor.

"Bu tür şeylerle sık sık karşılaşıyoruz" demişti uzman. "Hayır, sizin suçunuz değil. Asperger sendromu her zaman vardı ama adı yoktu. Kalıtımsal olabilir. Ama aile geçmişinde benzer vakalar olmadığı halde birden ortaya da çıkabilir." O konuşmaya devam ederken ağzım kuruyor. "Genellikle sekiz aylıkken ortaya çıkmaya başlar belirtileri. Ama bazı anneler en başından beri bir sorun olduğunu hissettiklerini söylerler."

Tom'un doğumunu düşündüm. *Neredeyim ben* der gibi bir sağa bir sola bakıyordu. Odadaki diğer bebeklerden çok daha sessizdi. Ama ağladığı zaman çıkardığı keskin, mutsuz sesi duyunca korkudan kaskatı olmuştum. Yoksa korktuğum için mi öyle hissetmiştim? Kariyerim yükselişe geçtiği sırada anne olmak beni dehşete düşürmüştü. Üstelik Ed ve ben hâlâ evliliğimizi beceriksizce kurtarmaya çalışıyorduk.

Hamilelik testinde beliren mavi çizgiyi kocama gösterdiğim andan itibaren, artık evliliğimizi "kurtarmaya çalışmayacağımız" konusunda sessizce anlaşmıştık. Evliliğimizi *mutlaka* kurtaracaktık. Aklıma yeniyetmelik günlerim, annemin babamın ilişkisini öğrendiği gün geldi. Ayrılacaklarından çok korkmuştum ve ayrılmadıklarında çok rahatlamıştım. Çocukların çoğu tek ebeveynle gayet mutlu yaşarlar, bu doğru. Ama sonra aklıma Carla ve Francesca gelmişti. Sonumun onlar gibi olmasını mı istiyordum?

Zaten Ed farklı bir adamdı artık. Elini karnıma koyup "Bir çocuk" demişti. Gözleri parlıyordu. "*Bizim* çocuğumuz. Yeni bir başlangıç yapabiliriz."

"Ama nasıl yapacağız bunu?" diye sormuştum. Sesimde suçluluk, öfke, güceniklik ve korku vardı. "Son davadan sonra herkes benimle çalışmak istiyor. Terfi ettim. Senin bir işin bile yok."

Kulağa zalimce gelebilir ama utanarak itiraf ediyorum, niyetim de buydu zaten. Ed'e çok kızıyordum çünkü kendime kızgındım.

"O zaman ben de evden çalışırım ve bir yandan ona bakarım."

İtiraf etmeliyim, Ed doğuştan babaydı. Tom'a tapıyordu. Eltimin söyledikleri doğru çıkmıştı – en azından başlangıçta. Babalık onu sakinleştirmişti. Bir süre alkolü tamamen bıraktı ama artık arada bir içiyor yeniden. Onu beşiğinden aldığımızda ya da giysilerini giydirmeye kalktığımızda oğlumuz var gücüyle haykırmaya başladığında bile kocam daha önce hiç görmediğim kadar sabırlı davranıyordu. Daha sonra, Tom diğer bebeklerle oynamayı reddettiğinde ve yanında her yere götürdüğü mavi trenini almaya kalkan bir kızı ısırdığında, Ed onun "karakterli" olduğunu söyleyip geçti. "Diğer çocuklardan daha zeki" diyordu kocam gururla. "Bu sabah diğer çocuklardan birine 'biraz daha mesafeli' olmasını söyledi. Buna inanabiliyor musun? Sanki minik bir yetişkin. Parmaklarıyla ona kadar sayabiliyor üstelik. İki yaşındaki çocukların çoğu yapamaz bunu. Büyüdüğünde nasıl biri olacak bir düşün!"

Ama Tom'un davranışları giderek çığırından çıkmaya başladı. Arkadaşlarından birinin annesine neden "kıllı bir bıyığı olduğunu" sordu. (Açıksözlülük de Asperger sendromunun belirtilerinden biri olabilir.) Yeşil bardağını bir başka çocuğun yüzüne atıp yanağını morarttı çünkü her zamanki sarı bardağını istiyordu. Ed, ona başka bir oyun grubu bulmak zorunda kaldı.

Evde de durum aynı ölçüde zordu. Vaftiz babası Ross'un aldığı yumuşak mavi yünden kazağı giydirmeye çalıştığımda "Hayır" dedi.

"Tenime değmesini istemiyorum."

Ed bile endişelenmeye başlamıştı. Yorganı farklı bir deterjanla yıkandığı için farklı koktuğundan yatağa girmek istemediğini görünce, "Neyi var bu çocuğun?" diye sordu. "Yeni oyun grubundaki anneler bana soğuk davranmaya başladılar. Durumun benim suçum olduğunu düşünüyorlar."

Annemle babamın da ebeveynlik yetenekleri sorgulanmıştı bir zamanlar.

"Bir nedeni olmalı" diye ısrar ediyordu Ed.

Aile doktorumuz aracılığıyla bir uzmana danıştık ve aradığımız nedeni bulduk. Asperger. Bir tür otizm spektrum bozukluğu ve saplantılı davranışlar. "Yapılabilecek az şey var" dedi uzman. "Belli yiyecekleri diyetinden çıkarabilirsiniz.... Bu çocuklar genellikle çok zekidir... Farklı bir zihin yapısı gibi düşünün...."

En karanlık anlarımda, Tom'un kendime bile itiraf edemeyeceğim kadar korkunç bir şey için bana verilen ceza olduğunu düşündüğüm oluyordu.

Ed kucağımda ağlarken ("Deniyorum Lily, gerçekten deniyorum...") ona bunu söylemek isterdim. Ama nasıl söyleyecektim? Ne yaptığımı öğrenirse beni terk ederdi. Tom gibi bir çocuğun iki ebeveyne ihtiyacı vardı. Annemle babam gibi Tom ve ben de birbirimize bağlanmıştık artık.

"İzin verin yardım edelim" dedi annem sonunda, aylık ziyaretlerinden birinde. Ed ve ben o dönemde Notting Hill'de üç yatak odalı Victoria tarzı teraslı bir eve taşınmıştık. Ed'in büyükbabası ölmüştü ve Ed beklediği mirası almıştı. Bu arada ben de iyi kazanıyordum ve Ed evde kalıp oğlumuza bakıyor, bir yandan da resim çiziyordu. Teoride her şey harikaydı ama pratikte hem karmaşık bölme işlemlerini akıldan yapabilen hem elleri oyun hamurundan kirlendi diye sinir krizine giren bir çocukla uğraşırken çalışması imkânsızdı.

"Hafta içi Tom'a biz bakabiliriz" dedi annem dağınık oturma odamızı, her yana dağılmış oyuncakları, yarım kalmış eskizleri gözden geçirerek. Tom'la uğraşmaktan bütün resimleri yarım kalıyordu Ed'in. Birkaç gün önce storların nasıl çalıştığını anlamaya çalışırken parmağını pencereye sıkıştırmıştı Tom.

"Kendinize biraz zaman ayırırsınız."

Annem ziyaretimize geldiğinde burnunu her şeye sokuyordu. Daniel'ın ölümünden sonra her şeye karışır olmuştu, sanki kardeşimin yokluğu içinde bir boşluk bırakmıştı ve bu boşluğu benim hayatımda daha aktif bir rol üstlenerek kapatmak istiyordu. Tom doğunca müdahaleciliği iyice arttı. Misafir odasındaki ipuçlarını fark etmiş miydi? Yatağın altındaki kitap. Çam ağacından komodinde Ed'in giysileri. Dolabın dibindeki yarısı boşalmış şarap şişesi. (Şişe benim değildi – hamile kalınca içmeyi bırakmıştım hemen.) Bütün ipuçları kocamın geceleri bu odada kaldığını gösteriyordu.

Yatak odalarımızı ayırmayı, "Sırtım için daha iyi olur" diye önermişti. Başta alınmıştım. Ama Tom saçlarını taramaya kalktığımda haykırdığında ("Başımı acıtıyor") ya da birisi "özel fincanının" yerini değiştirdiğinde ("Nerede, nerede?") Ed ve ben birbirimize sinirleniyorduk. Bazen bu yüzden kavga ediyorduk.

Ed'in Tom'a öfkeyle "kendini toplamasını" söylediğini duyunca, "Sürekli sinir krizi geçiren iki çocukla birden uğraşamam" demiştim.

Tom'un yüzü şaşkınlıkla buruşmuştu. "Kendimi nereden toplayayım?" demişti. Onunla konuşurken net olmak gerekiyordu. "Aklını başına al" deyince aklının nerede olduğunu soruyordu. "Aklın bir karış havada" deyince aklının gerçekten havada uçtuğunu zannediyordu. "Yatağa gidebilir misin artık?" deyince, yatağa gidip gidemeyeceğini düşünüyordu. Soru biçimindeki talimatları soru sanıyordu.

Öfkelenmek ya da gözyaşlarına boğulmak işe yaramıyordu. Tom, başkalarının duygu durumlarını anlamakta zorlanıyordu. Televizyonda bir göçmen grubu görünce, "Neden ağlıyorlar?" diye sormuştu.

"Çünkü artık evleri yok" diye açıkladım.

"Neden yeni ev bulmuyorlar peki?"

Bu sorulardan bazıları küçük bir çocuk için normal sorulardı. Ama Tom büyüdükçe soruları da tuhaf kaçmaya başladı.

Çok yorucuydu. Evliliğimizin başındaki, ayrılmak üzere olduğumuz kötü günlere dönmüştük sanki. Annemin önerisi kurtardı bizi. Tom, annemle babamın Devon'daki, deniz kıyısındaki evine taşındı. Yolun biraz ilerisinde kardeşimin ve benim gittiğimiz okul vardı. Okul müdürü, o günlerden beri başka "özel" çocukların da okula devam ettiğini söyledi. Endişelenmemeliydik. Ed ve ben her hafta sonu onu görmeye gidiyorduk. Bu değişim annemle babam için de çok iyiydi. Tom doğduğundan beri annem Daniel'ın hâlâ hayatta olduğunu sanmıyordu. Artık yeni bir görevi vardı; torunu.

Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama, Tom'un evden uzaklaşması Ed'e ve bana yeniden bir çift olma şansı verdi. Yemek yerken sohbet edebiliyorduk. Akşamları kanepeye uzanıyor, kucak kucağa sessizce yatıyorduk. Yatak odasında birbirimizin bedenlerini yeniden keşfediyorduk. Çok tutkulu olduğumuzu söyleyemem ama keyfimiz yerindeydi. Sevgi doluyduk.

Bu arada, Ed resim yapmayı sürdürüyordu. Ünlenmek istiyordu ve bunun daha hızlı olacağını sanmıştık, özellikle katıldığı o yarışmada üçüncülük ödülü aldığı zaman. Ama pazarda sıkıntı vardı, daha doğrusu ona söylenen buydu. Arada bir galeriyi eserlerini sergilemeye ikna ediyordu. Ama durumu pek parlak değildi – ta ki anonim bir koleksiyoncu *İtalyan Kız*'ı satın alana kadar. Sonunda Ed hayalini gerçekleştirecek paraya kavuşmuştu – kendi galerisini açabilirdi.

Benim kariyerim, Tom'un doğumundan sonra aksine yükselişe geçmişti. Ülke çapında anlaşmalara, güvenlik ve sağlık yasasında değişikliklere neden olan Joe Thomas davasından sonra, firmaya ortak edildim. Joe Thomas davasında yaptıklarımız hukuk raporlarına geçti. Adım duyuldu.

Davina'nın Yorkshire'lı bir toprak sahibiyle evlenmesi de benim için aynı ölçüde önemliydi. Düğün davetini reddettik. Ed, beni asla onunla aldatmadığına yemin etti ama yine de Davina'nın yanında tuhaf hissediyordum kendimi.

Ed ve ben daha güçlü bir çifttik artık. Hasta ya da belli zorluklar çıkaran bir çocuğunuz varsa ya yakınlaşır, ya koparsınız. Öyle derler. Şaşırtıcı ama biz yakınlaştık.

"AYAKKABILARIM! Onlara dokundun ve artık onları giyemem!"

Oğlumun öfkesi beni hemen kendime getiriyor. Sabah erkenden Waterloo trenine binmezsem ofisteki toplantıyı kaçıracağım.

"Ben hallederim" diyor annem, kararlı bir tavırla. Bazen, Tom'u bu sefer her şeyi doğru yapmak için istediğini düşünüyorum. Daniel'la başarısız oldu, en azından böyle düşünüyor ama torunuyla her şey farklı olacak. "Az kalsın unutuyordum. Bu mektup bu hafta sana geldi."

Böylece bir korkak gibi kaçıyorum oradan. Babamın beni beklediği arabaya atlıyorum, arkama yaslanıp gözlerimi kapıyorum.

"Yolculuğun sonunda seni Ed mi alacak?" diye soruyor.

Başımı iki yana sallıyorum. Kocam bu kez benimle birlikte gelmedi, oysa hafta sonu ziyaretlerimizi hiç kaçırmaz. Covent Garden'daki elit bir galeriye davetli, *İtalyan Kız*'ın bir kopyası sergilenecek. O tabloda bir şey –bir tür canlılık, sertlik, renkler ve yarı bilgiç, yarı masum gülümseme– her seferinde beni huzursuz ediyor. Yoksa Francesca'ya Tony Gordon'la birlikte vakit geçirmek için çocuğunu başımıza attığı için hâlâ kızgın mıyım? Yoksa Larry mi demeliydim? Bir insan nasıl iki hayat birden yaşar?

Tren sarsılarak Sherborne'dan geçerken, elimdeki zarfa bakıyorum. Joe Thomas'ın bana dokunmasına izin veremem. Zihinsel olarak bile. Suçlu bir adamın özgür kalmasına yardım ettiğimi düşünmek istemiyorum. Bunu yaparsam kendimle yaşayamam.

Bu yüzden, Londra'ya ulaşır ulaşmaz üzerinde eski müvekkilimin elyazısı olan bu zarfı yırtıp atacağım.

Ofise ulaştığımda her zamanki aceleyi, kesintisiz, kontrollü paniği hissediyorum. Her dakikasını seviyorum. Yetişkinlerin paniği. Yetişkinlerin irade mücadelesi. Yetişkinlerin pohpohlamaları.

Yükselişte olan yalnızca kariyerim değil. Bedenim de iyi durumda. Bazı kadınlar kötü yaşlanır. Davina da onlardan biri. *Tatler*'da geçen ay bir fotoğrafını gördüm ve irileştiğini, yüzünün genişlediğini sevinçle fark ettim. Benim gibi başkaları yaşlandıkça güzelleşir. En azından bana söylenen bu. "Orta yaş sana yakışıyor" dedi Ed geçen sabah dümdüz karnıma ve ince bacaklarıma bakarak.

Sahte bir öfkeyle takıldım ona. "Orta yaş mı? Kırk artık yeni otuz, duymadın mı?"

İronik ama Tom doğduktan sonra yemek yiyerek rahatlayamayacak kadar meşguldüm. Hamilelikte aldığım kiloları hemen verdim (emzirmenin de faydası oldu) ve oğlum büyüdükçe kilo vermeyi sürdürdüm. Oğlum duvarlara yiyecek –ve bazen daha beterini– sürdükçe iştahım giderek kapandı. Her şeyin yerli yerinde olması için ısrarcı, bir yandan da sürekli kaos yaratan bir çocukla baş edememek her türlü diyetten daha iyi geldi. İşe gitmeden önce koşmaya da başladım. Önceleri blokun çevresinde şöyle bir tur atıyordum ama zamanla daha uzun koşmaya başladım. Koşmak, özellikle sabahın altısında, dünya uyanırken koşmak rüyalarımdaki şeytanlardan kaçmama yardım etti.

Kilo verdikçe elmacıkkemiklerim belirginleşti, önce otuz sekiz, sonra otuz altı bedene düştüm. Mayfair'deki pahalı bir kuaföre gittim ve uzun sarı saçlarıma "Beni ciddiye alın" diyen küt bir model kestirdim. Yeni kırmızı topuklularım içinde meşgul bir tavırla ofisime yürürken insanlar artık dönüp bana bakıyorlar. Müvekkillerim başta hem iyi görünüp hem dava kazanamayacağımdan korkuyorlar ama durumun öyle olmadığını hemen anlıyorlar. Mahkemede bir seferinde karşı tarafın avukatı elime bir not sıkıştırdı ve benimle akşam yemeğine çıkmak istedi. Onu reddettim. Ama gururum okşandı.

Mahkeme. Bir saat içinde duruşma salonunda olmam lazım. "O davadan" beri, cinayet ve adam öldürme gibi ciddi davalarda uzmanlaştım. Yıllar önce büyük mahkeme salonunda Tony Gordon'ı seyretmek içimde bir şeyi uyandırdı. Avukatlar bir sınavdan geçip normalde dava vekilinin üstlenebileceği bazı davalara bakabiliyorlar. Bir avukat için fazladan güç ve para anlamına geliyor bu. Ben de bu hakkı kazandım.

Ancak davaları yalnızca müvekkilimin masum olduğundan eminsem kabul ediyorum. Kuşkulandığım anda "çok meşgul" olduğumu söyleyip müvekkili başkasına yönlendiriyorum. Bu akşamüstü gireceğim dava hakkında hiç kuşkum yok. Yeniyetme bir kız. Bisikletiyle yolda giderken bir kamyon sürücüsü çarpmış ona. Adaletin yerini bulması gerekiyor.

"Hazır mısın?" Sabırsızlıkla son stajyerimize bakıyorum; Oxford'dan yeni mezun olan bu çocuğun babası firma ortaklarından birinin yakın arkadaşı. Bundan hoşlanmıyorum ama ne yapabilirsiniz ki? Hukuk söz konusu olduğunda nepotizm kuralları işliyor. Çocuk yanımda yürürken hâlâ kravatını düzeltiyor. "Taksiye binmeyecek miyiz?" diye sızlanıyor.

"Hayır." Uzun, ölçülü adımlarla yürüyorum. Yürümek ince kalmanın bir başka yolu. Ayrıca temiz sonbahar havası zihnimi açıyor, davayla ilgili ayrıntıları zihnimde evirip çeviriyorum.

"Mahkeme salonunda heyecanlanıyor musun?" Çocuk başını kaldırıp bana bakınca ona biraz şefkat duyuyorum. İyi eğitim ve imtiyazlı bir ailede yetişmiş olmak jüriyle yargıcın karşısına çıkınca güvenlik ağı sağlamıyor çünkü bu kişiler aptallara iyi gözle bakmıyorlar.

"Kendime heyecanlanma izni vermiyorum." Taş merdivenlerden çıkıp mahkeme salonuna giriyoruz. Old Bailey kadar büyük değil ama yeterince etkileyici bir yer. Gri taş sütunların arasındaki siyah cüppeler yürürken sallanıyor. Haksızlık ama erkeklerin sayısı hâlâ kadınlardan fazla..

"Lily?"

Gri yüzlü, kır saçlı bir adam duruyor yanımda. Hemen belleğimi yokluyorum. Bu adamı tanıdığıma eminim ama adını çıkaramıyorum.

"Beni tanımadın." Hışırtılı bir sesle söylediği bu cümle bir soru değil, bir yorum. "Tony. Tony Gordon."

Şoke oluyorum. Onu aylardır görmemiştim, gördüğümde de şöyle bir selamlaşıp geçiyorduk. Sanki baş başa saatler boyunca aynı kâğıtların üzerine eğilip çalışmamış, o büyük adaletsizliğe birlikte neden olmamıştık. O saatleri unutmak için elimden geleni yaptım.

"Nasılsın Lily?" Konuşurken boğazına dokunuyor. Sonra görüyorum. Gömlek yakasının ve derisinin altında iri bir yumru var. "Kanser" diyor hışırtılı bir sesle. "Ellerinden geleni yaptılar ama..."

Çevremizdeki uğultuda kayboluyor sözleri. Yanımda duran Oxford'lu stajyer utanç içinde ağırlığını bir ayağından diğerine vererek bekliyor.

"Listede adını gördüm ve tebrik etmek istedim seni" diyor. Tony'nin bakışları –hiç değişmeyen belki de tek özelliği– arkadaşıma takılıyor.

"Lütfen şurada bekleyebilir misin?" diyorum genç adama, kararlı bir tavırla.

Eski meslektaşım eğlenmiş görünüyor, hafifçe gülümsüyor. "Değişmişsin. Ama bunu zaten biliyordum. Adın her yerde duyuluyor."

Komplimanını duymazdan geliyorum. "Sana nasıl yardımcı olabilirim?"

"Joe Thomas."

Ağzım kuruyor. Donup kalıyorum. Çevremizdeki sesleri duymuyorum artık.

"Ne olmuş ona?"

Yıllar önce Tony'yle konuştuğumuz şeyler geliyor aklıma. Joe Thomas suçunu itiraf ettikten sonra telaşla Tony'yi arayışım. "Ne yapacağız?" diye ona yalvarışım.

"Hiçbir şey" demişti bana. "Artık özgür, hepsi bu." Şaşırmadığı belliydi.

"Suçlu olduğunu biliyor muydun?"

"Bundan kuşkulanıyordum ama emin değildim. Ayrıca bunun önemi yok."

"Evet var."

"Dinle Lily. Yaşlanınca bunun bir oyun olduğunu göreceksin. Elimizde kötü kartlar olsa da oynamamız gereken bir oyun. Joe Thomas'a karşı yeterince delil yoktu. Ayrıca sonradan açılan pek çok dava için emsal teşkil etti, biliyorsun. Unut bu konuyu. Hayatına devam et."

Tony Gordon'la karşılaşmak istememin asıl nedeni bu. İkili bir hayat sürmesi ve annesinin erkek arkadaşı Larry'ye neden Tony dediğimi anlamaya çalışan zavallı küçük Carla'nın şaşkın yüzü değil onu görmek istememin nedeni. Onun gibi bir avukat olmak istememem. Benim ilkelerim var. Veya olmalıydı.

Ama işte buradayız. Karşı karşıya. "Ne olmuş ona?" diyorum saatime göz atarak. On dakika sonra mahkeme salonunda olmamız lazım.

"Bana yazdı. Bir mesaj iletmemi istiyor."

Yıllardır gelen imzasız doğum günü kartlarını düşünüyorum. Hepsi ofise gönderilmişti. Hepsinde aynı büyük harfler, aynı elyazısı vardı. Hepsine Mısır gibi uzak ülkelerin pulları yapıştırılmıştı. Waterloo'da bir çöp kutusunda yatan son zarfa da. Herhalde bir doğum günü kartı vardı o zarfın içinde de. Aklıma, geçen hafta kocamla yediğimiz sakin akşam yemeği geliyor. Otuz sekizinci doğum günümü böyle kutladık. Abartmadık. Koşuşturmadık. Bütün olasılıklara karşın bugüne geldiğimiz için birbirimizi kutladık. Evli kalabildiğimiz için. Ama şimdi başarısızlığımı hatırlatan biri duruyor karşımda.

"Seninle konuşması gerekiyor Lily." Tony elime bir kâğıt sıkıştırıyor. "Acil olduğunu söyledi."

Sonra Tony gidiyor. Siyah cüppesi dalgalanıyor. Şapkası yok. Has-

talığı hakkında bir şey söylememe vakit bırakmadan yanımdan ayrılıyor ve kemerli koridorda uzaklaşıyor.

Bu arada ne kadar çok işim olduğunu hatırlıyorum. Yeniyetme bir kız bisikletiyle birden yolun ortasına fırlayınca hayatı mahvolan masum bir kamyon şoförü. İnsan bisikletlinin kurban olması gerektiğini düşünüyor. Öyle haberleri sürekli okuyoruz ne de olsa. Ama hukuk böyledir işte, hiçbir şey göründüğü gibi değildir.

Şimdi o zavallı adamı kurtarmam gerek. Ofisteki herkesten daha fazla sayıda dava kazandım ve itibarımı korumalıyım. O kadar da kötü bir insan olmadığımı ispatlamanın tek yolu bu.

Kendime yapma desem de Joe Thomas'ın numarasını cebime tıkıyorum ve yürümeye başlıyorum.

26

Carla

Carla sabah erkenden bağrışmalar ve gürültüyle uyandı. Çıplak ayaklarıyla tahta döşemeler üzerinden pencereye doğru yürürken soğuktan ürperdi. Hostelin önündeki dar sokaktaki çöp kutularını kamyonlara boşaltan adamlara baktı.

Çöp toplama işleminin burada da İtalya'daki gibi yapılması onu rahatlattı. Evine duyduğu özlemi azalttı. Sonra, kollarını kaldırıp gerinirken –annesi ince kalmak için sabah ilk iş egzersiz yapmanın önemini hep vurgulardı– adamlardan biri başını kaldırıp onu gördü ve ıslık çaldı.

Adamı görmezden gelen Carla yatağına döndü ve ince yorganın altına girdi – odada bir radyatör bile yoktu! Dizüstü bilgisayarını açtı ve favoriler listesine kaydettiği bağlantıya tıkladı: "Tony Gordon. Lincoln's Inn."

Başka bir makale daha vardı:

Lincoln's Inn Cemiyeti, İngiliz ve Galli dava vekillerinin Londra'daki dört Mahkeme Binası'ndan biridir ve Bar'a buradan çağrılırlar. Dünyanın en prestijli avukatlık cemiyetlerinden biridir. Adını 3. Lincoln Earl'ü Henry de Lacy'den aldığı düşünülmektedir.

Carla bunların hepsini İtalya'da incelemişti elbette. Ama annesine Larry'yi bulacağına söz vermesine rağmen buraya gidip onu bulabileceğinden emin değildi. Belki de müşteri kılığında bir randevu istemeliydi ondan.

Bunları düşündüğü sırada, yatağın altından başka bir hamamböceği çıktı. Böcek *beni öldürme* der gibi durdu. Randevu alacağım diye karar verdi Carla. Böylece onu göreceğinden emin olurdu. Ama telefonla aramayacaktı. Kendisi oraya bizzat gidecekti.

Yataktan çıktı, büyükannesinin veda hediyesi olarak aldığı pembe ipekli sabahlığı giydi, parmaklarının ucunda dikkatle hamamböceğinin yanından geçti. Korkaklıkla ilgisi yok bunun dedi kendi kendine, alt kattaki tuvalete giderken. Pratik davranmam gerekiyor. Odadaki her hamamböceğini öldüremezdi.

Ama Larry'nin yaptıklarıyla yüzleşmesini sağlayabilirdi.

Yarım saat sonra çıkmaya hazırdı. Figürünü sergileyen ama aynı zamanda klasik bir parça olan bej eteğini giydi. Siyah ince kazağının üstüne belini vurgulayan bir kemer taktı. Dünkü krem rengi ceketini giydi. Kırmızı topuklularını ayağına geçirdi. Kimse ona bakmazken Duty Free'den aldığı Chanel numune şişesinden parfüm sıktı. Çantasını çaprazlama omzuna astı çünkü burada da Roma'daki kadar çok hırsız olduğundan emindi.

Hostelin resepsiyon masasında Londra metro haritaları yığılıydı. Boynu dövmeli, yırtık kot giyen bir kızın yanından geçip haritalardan birini aldı. Şaşkınlıkla incelemeye başladı.

"Nereye gideceksin?" diye sordu kız.

"Holborn" dedi Carla ciddi bir ifadeyle.

"O zaman mavi hatta bineceksin." Kız kirli parmağıyla haritayı işaret etti. "Ucuza Oyster kartı almak ister misin?"

"O da nedir acaba?"

Arkalarında bekleyen başka bir kız güldü. Carla'ya herkesin ona kötü davrandığı Clapham'daki okulu hatırlattılar.

"Otobüse ve metroya binmek için kullandığın kart. Yirmi papele bir tane veririm. Ucuza kapatmış olursun."

"Yalnızca euro var yanımda."

"O zaman kırk euro."

Carla parayı kıza verdi ve King's Cross istasyonuna yollandı. Dün gece hostele geldiği yoldan istasyona döndü. Oyster kartını herkes gibi okutmaya çalıştığında makine gürültüyle bipledi.

"Kartın boş canım" dedi fosforlu rüzgârlık giyen bir adam.

"Ama bu kartı kırk euro verip aldım!"

"Korkarım kandırılmışsın. Oyster kartını istasyonlardan ya da internetten almalısın." Önünde insanların kuyruk olduğu bir makineyi işaret etti.

Öfkelenen Carla bir kart daha satın aldı. Bu İngilizler! Hepsi hırsızdı!

Lincoln's Inn, internetteki resimlerinden bile güzeldi. Carla bir an durup yüksek binalara, büyük pencerelere, pencerelerin geniş pervazlarına hayranlıkla baktı. Londra'nın göbeğinde olmasına rağmen bu güzel meydanlar ve bakımlı bahçeler sayesinde şehir dışında gibiydi. Şuradaki kubbeli bina ona okul gezisinde gördüğü Floransa'daki bazilikayı anımsattı.

Google'dan not ettiği talimatlar sayesinde Larry'nin çalıştığı binayı kolaylıkla buldu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi resepsiyon görevlisi kadın.

"Bay L... yani Tony Gordon'dan randevu almak istiyorum."

Kadın sorgulayan bakışlarla onu süzdü. "Avukat mısınız?"

"Tam olarak değil. Bay Gordon'ı eskiden tanıyordum ve kendisiyle yeniden bağlantıya geçmek istiyorum."

Kadının bakışları soğuklaştı. "O zaman sekreterlerden birine e-posta atmanızı tavsiye ederim. Mesajınızı böyle iletebilirsiniz." Bir broşür uzattı. "Ayrıntılar burada."

"Ama Bay Gordon'ı şimdi görmem gerekiyor. Çok önemli."

"Korkarım bu mümkün değil. Şimdi gitmenizi rica etmek zorundayım."

Sesi artık sakin değildi. Öfkeli ve kararlıydı. Utandığını göstermeye niyeti olmayan Carla başını havaya kaldırdı ve oradan çıktı. İnternet bağlantısı olan bir kafe buldu ve kısa bir mesaj yazdı.

Sevgili Tony,

Görüşmeyeli yıllar oldu ama şimdi İngiltere'deyim ve sana annemin mesajını iletmek istiyorum.

Sevgiler,

Carla

Bu yeterliydi. Kibar ve net bir mesajdı. Carla, annesinin aksine Larry'nin, daha doğrusu Tony'nin onu özlemiş olduğunu sanmıyordu ama şansı yaver giderse onu görebilirdi. Hiç olmazsa suçluluk duymasını sağlayıp biraz para koparabilirdi ondan.

Şimdi Goodge Caddesi istasyonu yakınlarındaki üniversite binasına gidip kaydolması gerekiyordu. Bu daha kolay oldu. Herkes çok nazik davrandı. Dersler yarın başlayacaktı. Yazın gönderilen okuma listesini almış mıydı? Evet. İyi. Bu gece yeni öğrenciler için bir parti vardı. İnsanlarla tanışabilirdi.

Ama Carla yeniden metroya doğru yürürken yapacak daha önemli işleri olduğunu düşünüyordu.

27
Lily

Onu aramak için duruşmanın bitmesini bekliyorum. Müvekkilim beraat ediyor. Kamyon şoförü davası oldukça zorluydu. Karşı taraf "kurbana" ait bir film gösterdi mahkemede; bisikleti üzerinde, mutlu, gülen bir genç kız. Jürideki kadınlar neredeyse ikna oluyordu çünkü çoğunun çocuğu vardı.

Ama sonunda biz kazandık.

"Teşekkürler" diyor kamyon şoförünün karısı, mahkeme salonunun önünde bana sarılarak. "Bir ara kaybedeceğimizi sandım."

Bunu asla itiraf etmem ama ben de öyle sandım. Uyuşturucu. İçki. Bunlar hapse düşmeye ya da ölüme neden olan şeyler. Highgate pub'ında olanların anısı hâlâ belleğimde. Bu yüzden asla alkol almıyorum.

"Gidip kararı kutlayacağız" diyor kamyon şoförünün karısı, hayran hayran kocasına bakarak. "Öyle değil mi aşkım?"

Ama kamyon şoförünün bakışları da benimkiler gibi koridorun karşı tarafında duran, sessizce birbirine sarılan orta yaşlı çiftte. Kadın başını kocasının göğsüne yaslamış. Bakışlarımızı fark etmiş gibi dönüp bana öyle bir bakıyor ki ruhumun varlığından şüphe ediyorum.

"Üzgünüm" demek istiyorum onlara. "Kaybınız için üzgünüm. En çok da kızınızın anısını sonsuza dek kirletmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Ama adalet bunu gerektiriyordu."

Kadın bana doğru yürümeye başlayınca kendimi hazırlıyorum. Zeki insanlar bunlar. Mahkemede sık sık tekrarlandı bu. Baba bir profesör. Anne hayatını çocuklarını yetiştirmeye adamış. Neyse ki üç çocukları daha var ama kayıp duygusu insanları hayvanlaştırıyor. Bunu zaman içinde öğrendim.

Kadın yüzüme tükürünce kamyon şoförünün karısı nefesini tutuyor. Kamyon şoförüne değil bana tükürüyor kadın. "Kendinden utanmalısın" diye tıslıyor acılı anne.

Yanımda bu iş için taşıdığım mendilimle yüzümü siliyorum. Bu ilk kez gelmiyor başıma. Sonuncu da olmayacak. Kadının kocası nefretle bana bakarak eşini oradan uzaklaştırıyor.

"Üzgünüm" diyor kamyon şoförü. Gözlerinde yaşlar var.

Omuz silkiyorum. "Önemli değil."

Ama önemli ve bunu ikimiz de biliyoruz. Anonim bir ihbar sayesinde (bu ne kadar sık oluyor bilemezsiniz) bisikletiyle kamyonun yoluna çıkan genç kıza uyuşturucu satan adamın adını mahkemeye sundum. Bu olmasa kızın düzenli uyuşturucu kullandığını mahkemeye kanıtlayamazdık.

Adaletin savunulması gerekiyordu. Her zaman beklediğiniz gibi görünmez adalet. Ama her zaman ödenmesi gereken bir bedel vardır.

Merdivenlerden iniyor, dışarıdaki soğuk rüzgâra çıkıyorum. Yolun karşısına geçip parka doğru yürürken az kalsın bir bisikletli bana çarpıyor. Burası başka bir dünya diye hatırlatıyorum kendime. Tony'nin verdiği, üzerinde Joe Thomas'ın numarası yazan kâğıdı çöp kutusuna atabileceğim bir dünya.

Veya onu arayabileceğim.

Bu işin sonlandığını görmemiz gerekiyor. Bu cümleyi müvekkillerimden sık sık duyarım. Suçlu kararı çıkacak olsa bile durumun belirsizlikten kurtarılıp sonuçlandırılmasını isterler. ben de öyle olsun isterdim. Ama her yıl gelen doğum günü kartları kesin bir sonuca varmamı engelliyor. Şimdi bir de bu telefon numarası çıktı.

Onu aramazsam, bana ne söylemek istediğini hep merak edeceğim. Ararsam, istediğini yapmış olacağım. Yanımdan geçen bir kadın cüzdanını düşürüyor. Bozuk paralar yere saçılıyor, onları toplayışını izliyorum. Neden olmasın? Çantamdan bir bozukluk çıkarıp havaya atıyorum. Tura gelirse aramayacağım. Yazı gelirse arayacağım.

Parayı nemli çimenlerin üzerine düşmeden yakalıyorum.

Yazı.

Ofise dönmem gerek. Ama düşünmek için zamana ihtiyacım var. Joe'yla konuşmak beni sarstı. Bu yüzden Ulusal Portre Galerisi'ne gidiyorum. Kendi yüzümde de gördüğüm ifadeleri başka yüzlerde görmek beni hep rahatlatmıştır.

Duygular yüzyıllar içinde değişmiyor. Korku. Heyecan. Nefret. Suçluluk. Geceleri Ed'e sokulduğumda her nasılsa hâlâ birlikte olduğumuz için memnuniyet duyuyorum. Bir aile birimiyiz. Annem, evliliğin inişli çıkışlı olduğunu söylerdi. Haklıydı. Vazgeçmek çok kolay. Ama Joe Thomas'ın bunu yapmama neden olmasına izin vermeyeceğim.

Cep telefonum çaldığında Thomas Cromwell'in tablosuna bakıyorum. Kınayan bakışlarla beni süzen çifte alçak sesle, "Affedersiniz" diyorum.

Hızla lobiye çıkıyorum, burada bir turist sergi salonu biletinin fiyatını sorguluyor. "Benim yaşadığım yerde müzeler bedava" dediğini duyuyorum görevliye.

Çantamı karıştırıyorum ama cep telefonum en alta düşmüş ve zamanında açamıyorum onu.

Cevapsız aramalar.

Ed.

Ağzım kuruyor. Tom'la ilgili acil bir durum yoksa kocam çalışma saatlerinde asla aramaz beni. Bir süredir aramamıştı. Herhalde zamanı geldi. Böyle oluyor bu işler.

Titreyen parmaklarla onu geri arıyorum.

28

Carla

Carla gösterişli bir bina bekliyordu. Görmeyi iple çektiği Kraliyet Akademisi gibi değilse de, dikkate değer bir bina. Ancak okulun daracık binası bir ayakkabıcı ve gazete bayii arasına sıkışmıştı. Özellikle

o binayı aramıyorsanız varlığını bile fark etmeden önünden geçip gitmeniz işten bile değildi. Giriş kapısını bulmak için bile merdivenlerden sokak seviyesinin altına inmek gerekiyordu.

Sonra durdu. Nefesini tuttu. Her yanda duvarlar vardı. Beyaz duvarlar. Ve bu duvarlarda... kendisi.

Carla'nın küçüklüğü.

Kendini hep farklı hisseden küçük İtalyan kız.

Hata yapmasına olanak yoktu. Resimlerden bazılarını tanımıştı. Ama yeni resimler de vardı. Onu gülerken, kaşlarını çatarken, düşünürken, hayal kurarken gösteren resimler. Çerçeveli, büyük resimler. Küçük resimler. Kırmızı ve siyah renkli resimler.

Sessizce nefesini tuttu. Şurada, galerinin köşesinde, elinde karakalemiyle Ed duruyordu. Hatırladığı halinden daha yaşlıydı, alnında kırışıklıklar vardı. Gözlük taktığını da anımsamıyordu ama karşısındaki oydu.

Kımıltısız otur Carla. Hoş şeyler düşün. Yeni pembe bisikletini belki. Okuldaki arkadaşını. Adı neydi? Maria! Evet, doğru. Ed'e yaklaşırken sesini kafasının içinde duyuyordu.

"Bay Macdonald?"

Ed isteksizce başını kaldırıp ona baktı. Çalışırken rahatsız edildiği için sinirlendiği belliydi. Bakışları sertleşti. Sonra yumuşadı. Ayağa kalktı, sonra yine oturdu. "Carla?" dedi boğuk bir sesle. "Küçük Carla? Gerçekten sen misin?"

Her türlü tepkiye hazırlamıştı Carla kendini. Ama buna değil. Ed gerçekten çok sevinmişti. Hiç utanmamıştı. Saklanmaya çalışmamıştı.

"Sana yazdım" dedi Carla onun gözlerinin içine bakarak. "Ama bana cevap vermedin."

Kalın kaşlarını kaldırdı Ed. "Yazdın mı? Ne zaman?"

"Geçen yıl. Sonra yeniden yazdım."

"Galeriye mi gönderdin mektubunu?"

"Evet – ama hayır, buna değil." Carla kendinden kuşkulandı. "İlk mektubu apartman dairenize, ikinciyi başka bir galeriye gönderdim. Orada sergin vardı."

Ed elini saçlarının arasından geçirdi. "Ah. Bir süre önce taşındık" dedi. "Ama dairemizi satın alan insanlar hâlâ postamızı bize iletiyorlar. Ama galeriyle gönderdiğin mektup posta kalabalığı içinde gözden kaçmış olabilir."

Carla ona inanıyor muydu? Doğru söylüyor gibiydi Ed. Carla, gözlerinin çevresinde ince kırışıklıklar olan hâlâ yakışıklı adama baktı. Bakışlarında gerçek ilgi okudu. Ve hayranlık. Buna kuşku yoktu. Heyecanlandı. Küçükken bu adama tapıyordu. Ama artık büyümüştü.

Belki başka bir yolu vardı...

"Mektupları sana buraya geleceğimi haber vermek için yazmıştım. İtalya'da hukuk okudum. Şimdi bir kurs için İngiltere'ye geldim ve sizi bulmanın hoş olacağını düşündüm."

"Harika!" dedi Ed, onun ellerini tutup sıkarak. Gereğinden daha uzun süre tuttu Carla'nın ellerini. "Seni görmek ne kadar güzel bilemezsin Carla. Hoş geldin. Hoş geldin!"

29

Lily

Ed'in telefonu meşgul.

Şimdi gerçekten korkmaya başlıyorum. Kuyrukta başka birine yol verip yeniden onu arıyorum.

"Lily?"

Tanrı'ya şükür. Cevap verdi. "Ne oldu?" diyorum hemen.

"Bir şey yok!" Sesi çok heyecanlı geliyor.

Rahatlıyorum hemen.

"Meşgul müsün?" diye soruyor.

Tuhaf bir soru çünkü hep meşgul olduğumu biliyor zaten. Portre Galerisi'ne gelmek bir tür isyan benim için. Aslında ofiste olmam gerek.

"Davadan sonra bir saat boş vaktim vardı."

"Kazandınız mı?"

Ed son zamanlarda işimle yakından ilgileniyor.

Gururlanıyorum birden. "Evet."

"Bravo." Benimle gerçekten gurur duyduğunu biliyorum. "O zaman buraya gelebilir misin?"

"Seni görmeye mi?"

"Bir sürprizim var."

"Hoş bir sürpriz mi?"

"Kesinlikle."

Çocuk gibi heyecanlanıyorum. "Bir saat ayırabilirim" diyorum ve kapıdan çıkıp sokağa dönüyorum.

Ed'in yeni galerisi eski bir bodrum katında. Ortasındaki şık, Victoria tarzı, oymalı sütunla gerçek bir potansiyeli var bu mekânın, Ed'e göre.

Açılış epey kalabalıktı. Anonim alıcı (adı Ed'e bile söylenmedi, işlemleri bir aracı yaptı) Ed'in çalışmalarının ilgi görmesini sağladı. Müvekkillerim bana sanatçı Ed Macdonald'la ilgim olup olmadığını sormaya başladıkları zaman onlara Ed'in kocam olduğunu söylerken gururlandım ama bir yıldan az zaman geçmesine rağmen baştaki ilgi epey azaldı. Parlak renkli, geniş, dramatik fırça darbeleriyle yapılan akrilik resimleri herkese göre değil anladığım kadarıyla.

Kötü eleştiriler Ed'in canını sıktı, özgüvenini yitirmesine neden oldu. Geçen gece eve üç şişe kırmızı şarapla geldi. "Hepsini birden içmeyeceğim" dedi kendini savunmak ister gibi. Bir şey söylemedim. Kocamın zaaflarını biliyorum ama benim de zaaflarım var. Tartışmak yerine birlikte huzurla akşam yemeği yedik. Artık tabağına yanlışlıkla bezelye konduğu için kıyameti koparan Tom evde

olmadığından hafta içi sık sık yemek yiyoruz birlikte. (Sana söyledim! Yeşili sevmiyorum!)

Ed'in özgüvenini yeniden kazanmak için ihtiyaç duyduğu tek şey yeniden satış yapıp galerinin faturalarını ödemek. Galerinin dar merdivenlerinden inerken, belki beni bu yüzden buraya çağırdı diye düşünüyorum. Belki resimlerinden birine bir alıcı çıktı.

Galeriye girince sırtı bana dönük duran Ed'i görüyorum. İçim huzurla doluyor onu görünce.

"Lily!" Arkasını dönüyor, adımı söylüyor. Bu sabah öpüp veda ettiği karısı değil de çoktandır görmediği bir tanıdığıyım sanki. "Bir saat önce galeriye kim geldi bil bakalım?"

Ed konuşurken, siyah saçları küt kesimli ufak tefek bir kadın sütunun arkasından çıkıyor. Saç modeli, rengi hariç benimkinin neredeyse aynısı. Ama çok genç. Yirmilerinin başında olduğunu tahmin ediyorum. Yüzünde kocaman, neşeli bir gülümseme var, dudakları kalın, gülünce dişetleri görünüyor. Alnı geniş ve pürüzsüz. Klasik anlamda güzel değil ama göz kamaştırıcı. İnsan yüzüne uzun uzun bakmak istiyor. Hep kolumda olan gümüş bileziğimi endişeyle çekiştiriyorum.

"Merhaba Lily!" diyor kız, neşeli bir sesle. İki yanağımdan öpüyor beni. Sonra geri çekilip bana bakıyor. Sanki kocaman bir bıçak beni ortadan ikiye bölüyormuş gibi şaşkınım. "Beni hatırlamıyor musun? Carla'yım ben."

Carla mı? Yıllar önce, Ed'le evlendiğimiz zaman bizimle aynı binada oturan küçük Carla mı? Bazen utangaç davranan büyümüş de küçülmüş Carla mı? Güzel annesi gizlice Tony'yle birlikte olan Carla mı? *İtalyan Kız* resminin modeli olan Carla mı? Parlak dudakları ve kusursuz teniyle karşımda duran, keskin bakışlı, kedi gibi gözleri eyeliner'la hafifçe belirginleştirilmiş olan bu özgüvenli genç kadın Carla olabilir mi? Bu mümkün mü?

Onun sahip olduğu özgüvene sahip olmak benim yıllarımı aldı.

Ama elbette Carla karşımdaki. Uzun bukleleri yok ama annesi Francesca'nın kopyası. Yıllar önce 7 numaralı dairede yaşayan bekâr annenin hık demiş burnundan düşmüş.

"Nerelerdeydin?" diyebiliyorum ancak. "Annen nasıl?"

Bir taya benzeyen bu güzel yaratık çenesini havaya kaldırıyor, sorumu düşünüyormuş gibi başını hafifçe yana eğiyor. "Annem çok iyi, teşekkürler. İtalya'da yaşıyor. Bir süredir orada yaşıyoruz."

Ed araya giriyor. "Carla bize ulaşmaya çalışıyormuş. Bize mektup yazmış."

Dikkatli olmam gerektiği zaman mahkeme salonunda yaptığım gibi düzenli nefes alıp veriyorum. "Gerçekten mi?" diyorum.

Bir yalan değil bu. Bir soru yalnızca.

"İki kez yazdım" diyor Carla.

Gözlerimin içine bakıyor. Üzerinde İtalyan pulu olan, geçen yıl eski adresimize gönderilen ve yeni kiracıların bize ulaştırdığı ilk mektubu düşünüyorum.

O dönemde aldığımız para için yalvaran bütün mektuplar gibi bunu da atmak istemiştim başta. İnsanlar başarılı olan her sanatçının büyük paralar kazandığını sanıyorlar nedense. Gerçekte, resim satışı, Ed'in mirası ve benim maaşıma rağmen durumumuz o kadar da iyi değil. Ev ve galeri için mortgage ödemeleri yapıyoruz. Ayrıca Tom'un pahalı terapisi ve bilinmez geleceği de var.

Ben de bütün iyi insanlar gibi başkalarına yardım etmek istiyorum. Ama bir kişiye yardım ettikten sonra nerede durabilirsiniz? Gerçi Carla farklıydı. Onun hakkı vardı. Bir açıdan başarımızı ona borçluyduk.

Mektubu alınca Ed'le konuşmaya karar vermiştim. Ama bir eleştirmen yine kötü bir eleştiri yazmış, insanların "Montmarte sokak sanatçısının" elinden çıkmışa benzeyen bir resme neden para vermek istediğini sorgulamıştı. Kocam çok incinmişti. Eleştirmenin haksız olduğunu söylemiştim ona. Carla'nın mektubundan ortalık sakinleşince söz ederim diye düşünmüştüm.

Sonra Ed'in geçici olarak çalışmalarını sergilediği galeriye ikinci bir mektup gelmişti. Onu da evimize göndermişlerdi. Neyse ki işe giderken postacıyla karşılaşmıştım. Elyazısını ve pulu tanıyınca mektubu çantama atıp ofiste açmıştım. Bu kez daha öfkeli bir mektuptu. Daha talepkârdı. Doğrusunu söylemek gerekirse beni ürkütmüştü. Francesca'nın bu mektubun arkasında olduğunu hissetmiştim. Onlara para verirsek daha fazlasını isterlerdi.

Böylece mektubu atmış, bu konuyla "ileride" ilgileneceğimi söylemiştim kendime. Sonra da tamamen unutmuştum konuyu, böylesi işime geldiği için. Doğru değildi yaptığım. Bunu şimdi anlıyorum. Ama Carla'ya yazıp ekonomik durumumuzu açıklasam bana inanmayabilirdi.

"Yıllar önce aniden çekip gittiğinizde sizin için çok endişelendik" diyordu Ed. "Neden bize bir şey söylemeden gittiniz?"

Sorusu beni Carla'yı son gördüğüm güne götürüyor. Tony, Francesca ve benim aramızdaki korkunç tartışmaya. Bunun üstüne bir de Ed'le birlikte olup olmama konusunu düşünüyordum aynı dönemde.

"Evet" diyorum dişlerimi gıcırdatarak. "Sizi çok merak ettik." Sonra bakışlarım Carla'nın arkasındaki tabloya takılıyor. Resimleri görmemekte zorlanıyorum. Galeri onun çocukluk resimleriyle dolu.

"Resimlerin hakkında ne düşünüyorsun?" diye soruyorum. Şeytanın avukatı rolünü üstlensem iyi olacak diyorum kendi kendime. Carla'yı konuşturmalıyım. O cevapsız mektuplar konusunda daha masum görünmemi de sağlar bu.

Karşımdaki genç kadının yanakları kızarıyor. "Çok güzeller." Yeniden kızarıyor. "Yani, güzel olan benim demek istemiyorum, yanlış anlamayın..."

"Ama öylesin" diye araya giriyor Ed. "Çok da güzel bir çocuktun. İkimiz de böyle düşünüyorduk. Değil mi Lily?"

Başımı sallıyorum. "Yıllar önce bir yarışmaya senin resmini yapıp göndermişti, hatırladın mı? Üçüncülük ödülü aldı o resim. O

zamanlar pek ilgi görmedi ama yakın zamanda bir koleksiyoner satın adlı o tabloyu."

Dikkatle onu izliyorum. Mektuplarında hem yarışmadan hem tablonun satışından söz etmişti. Bu konuları bildiğinden haberdarım. Ama şimdi sanki ilk defa duyuyormuş gibi şaşırıyor, elini ağzına götürüyor. Tırnakları da dudakları da aynı gül rengine boyanmış. Tırnakları kusursuz, oval. Cilasında tek bir çizik yok. "Harika bir şey" diyor sevinçle.

Belki de elimize geçmediğini sandığı ikinci mektubundaki talepkâr tondan utanıyor şimdi. Bunu anlayabilirim.

"Seni bu yüzden bulmaya çalışıyordum" diyor Ed hevesle.

Gerçekten mi? Öyleyse bile benim haberim yok çünkü. Ed bazen insanları mutlu etmek için doğru olmayan şeyler söyler.

"Epey para kazandım o tablo sayesinde" diye gevezelik ediyor kocam. Heyecanlı, hatta uçmuş durumda. İşaretleri görebiliyorum. Böyle anlarda düşüncesizce davranabilir. Onu sakinleştirmek umuduyla koluna dokunuyorum ama devam ediyor. "Kendi galerimi açmamı sağladı o satış!"

Bir sessizlik oluyor, kocam da ben de aynı şeyi düşünüyoruz. Son günlerde sık sık oluyor bu. Belki uzun süre evli kalan çiftlerin hepsine oluyordur aynısı, bilemiyorum. "Sana teşekkür etmemiz gerek" diyorum isteksizce. Doğru olanın bu olduğunu biliyorum ama doğruyu yapmayı karışlayacak ekonomik gücümüz yok.

"Evet, teşekkür etmeliyiz" diyor Ed. Benden yana bakmıyor ama neler düşündüğünü biliyorum. Ne kadar para vermeliyiz ona? Ne kadar verebiliriz?

"Nerede kalıyorsun?" diye soruyorum zaman kazanmak için.

"King's Cross'ta bir hostelde." İç geçiriyor. "Her yerde hamamböcekleri var."

Kendine güvenen kadın bir anda kayboluyor ortadan. Ülkesinden yeni ayrılmış, eskiden bildiği ama artık epey değişmiş olan bir şehirde tutunmaya çalışan genç bir kız görüyorum şimdi. Ona ne

kadar borçlandığımızı, varlığının beni nasıl endişelendirdiğini düşünmeyi bırakıyorum. Bir kez daha yardım etmek istiyorum. Biraz da suçluluk duyduğum için.

"Akşam yemeğine gelmelisin bize."

"Evet." Ed heyecanla onaylıyor. Nedenini biliyorum. Zihninde şimdiden onun resimlerini yapıyor. Harika bir fikir. Bunu görebiliyorum. *İtalyan Kız'ın Yetişkinliği.* Artık bukleleri yok. Saçları küt kesimli. Yeni bir imaj. Belki akrilik yerine pastel kullanır. Tarzını değiştirmekten söz edip duruyor. Carla'nın yeniden hayatımıza girmesinin kocam için ne kadar iyi olabileceğini fark ediyorum birden.

"Bu gece yemeğe gel" diyor Ed.

Hayır. Bu kadar çabuk olmaz. Konuşmak için zaman lazım bize. "Bu gece pek uygun değil" diyorum, çantama uzanıp bir kalem alıyorum. "Bana numaranı ver, seni arayayım."

Carla hevesle numarasını yazıyor. "Yakında üniversiteye başlıyorum ama boş zamanım olacağına eminim." Sonra sırtını dikleştiriyor. "İtalya'da hukuk okudum ve şimdi eğitimime burada devam edip İngiltere'de avukat olacağım. Senin gibi Lily!"

Göğsüm neden sıkışıyor? Neden bu güzel kızın benim alanıma izinsiz girdiğini hissediyorum? *Benim* çöplüğüm burası. Onun değil.

"Rekabet dünyasına hazır mısın?" diyorum. "Burada hukuk zor bir meslektir. Acımasızdır. Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"Sen benim ilham kaynağımdın!" Gözleri parlıyor. "Ed'in resimlerimi yaptığı dönemde üzerinde çalıştığın o ünlü kazan davasını hiç unutmadım. Okulda da gördük o davayı. Adamın adı neydi – Joe Thomas mı? *Bu adam masumdur* diyordun sürekli. *Dünyanın geri kalanının da bunu görmesini sağlayacağım.*"

Neden önceden hazırlanmış bir konuşma gibi geliyor söyledikleri bana? Buraya gelmesinin başka bir nedeni olduğunu düşünüyorum, neden acaba? Yoksa unutmak istediğim adamın adını andığı için nevrotik mi davranıyorum?

Bugünkü telefon görüşmesini düşünmemek için elimden geleni yapıyorum.

"Lily sana bu konuda yardımcı olur" diye lafa giriyor Ed. Heyecanlı bir çocuk gibi onu memnun etmeye çalışıyor. Nedenini anlıyorum. Suçlu hissediyor kendini. Ne de olsa kariyerini bu kızın üzerine kurdu.

"Akşam yemeği için arayacağım seni" diyorum ve kartvizitimi eline tutuşturuyorum. "Bu arada, bilgilerimiz burada."

"Bunu da al." Kocam eline yirmi pound sıkıştırıyor kızın. "Metro istasyonundan taksiye bin."

"Ed" diyorum sakin olmaya çalışarak. "Bu akşam eve erken dönebilir misin? Konuşmamız gereken şeyler var."

Duraksıyor, bana bakıyor. *Konuşmamız gereken şeyler. Konuşmamız gereken bir şeyler var.* Bu cümleyi ne zaman kursak önemli bir konuyu kastettik şimdiye dek. Evliliğimizi. Hamilelik testini. Tom'a konulan teşhisi. Şimdi de Carla'ya ne kadar para vereceğimizi konuşacağız.

"Elbette" diyor kararsız bir sesle. "Sen evdeysen ben de gelirim." Gülüyor. "Karım artık önemli biri, biliyorsun. Artık neredeyse ofisinde yaşıyor. Orada bir yorganı bile var."

Yıllardır böyle alaycı konuşmamıştı. Ofiste yatağım falan yok ama sık sık eve geç dönüyorum. Firma ortağı olunca başka ne yapabilirsiniz?

"Carla'ya söylemediğimiz bir şey daha var" diyorum.

Ed kaşlarını çatıyor. "Nedir?"

Sanatçılar böyledir işte. Duvarlarının arkasına gizlenirler.

"Bir çocuğumuz var. Oğlumuz." Yabancılara bir oğlum olduğunu söylerken hep tereddüt ederim. "Adı Tom."

"Gerçekten mi?" Carla'nın bakışları yumuşuyor. "Onunla tanışmayı iple çekiyorum."

30

Carla

Belki de mektuplarını almamış olmaları daha iyiydi. Kartlarını doğru oynarsa bu şekilde her şeyi daha rahat halledebilirdi Carla.

Şimdi, hostele dönerken düşünebildiği tek şey Ed'in yüzündeki hayranlık ve bu hayranlık yüzünden bedenine dolan hoş sıcaklık. Yerlerdeki kuru sonbahar yaprakları, boğazına takılan serin akşamüstü havası Carla'ya Lily ve Ed'le tanıştığı günleri anımsatıyor. O zamanlar çocuktu ve o ikisi gözüne ne kadar büyük görünmüştü! Ama Lily şimdi kendisinin olduğu yaşlardaydı herhalde.

Bir zamanlarki halinden ne kadar da farklıydı! Carla onun uzun boylu ve tombul olduğunu anımsıyordu. Tek güzel yanı uzun sarı saçlarıydı. "O İngiliz kadına giyinmeyi öğretmek isterdim" derdi annesi hep. "Tarz sahibi olmak için para gerekmiyor. Doğru parçaları bir araya getirip gururla taşımak yeterli."

Birisi bir yerlerde Lily'ye giyinmeyi öğretmiş olmalıydı çünkü şimdi tarz sahibi olduğu kesindi. Lily galeriye geldiğinde Carla onu tanımakta zorlandı. Çok daha inceydi, Max Mara kesimlerine benzeyen hoş kesimli bir ceket vardı üzerinde. Sarı küt saçları fotoğrafından bile daha güzeldi. Lily'nin yüzünü çevreleyen bu yeni kesim, elmacıkkemiklerini vurguluyordu. Yaşlanınca neredeyse güzelleşmişti Lily.

Ed de değişmişti ama nezaketi, ne söylemek istediğinizi biliyormuş gibi konuşması aynıydı. Onunla konuşurken burnunuzu, kulaklarınızı, kemik yapınızı incelediğini görebiliyordunuz. Gerçek sanatçılar böyle yapardı. *Kendi* portresinin isimsiz bir koleksiyoncu tarafından satın alınması ne hoştu!

Bu arada, şehirdeki ilk günü önünde uzanıyordu. Hukuk okulu! Carla'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Okulda başarılı olmak istiyordu. Gerçekten istiyordu bunu.

"Haberleşiriz" demişti Lily. "Akşam yemeği için konuşuruz."

Belki o zamana dek Larry'den de haber alırdı.

"Merak etme anne" dedi kendi kendine, kapıdan geçmesi için ona yol veren yakışıklı genç adamı başıyla selamlayarak. "Adaleti mutlaka sağlayacağım."

31
Lily

Ed sözünü tuttu. "Küçük sohbetimiz" için galeriden erkenden eve dönmekle kalmamış, akşam yemeği de pişirmiş. Bizim en sık yaptığımız yemek bu. Fırında somon. Hamilelik testinden sonra yediğimiz ilk yemekti; hatalı bir başlangıçtan sonra birlikteliği yeniden denerken seçtiğimiz ilk yemek.

İnsan ne kadar zaman numara yapmayı sürdürebilir? Geçmişten gelen birinin her şeyi yeniden ortaya atması ne kadar sürer?

Carla. Joe.

Belki de bu yüzden erkenden eve dönmek istedim. "Bu gece bu kadarı yeter" dedim ona verdiğim belgeleri gözden geçiren hevesli stajyere. "Bazen hepimizin mola vermesi gerekiyor."

"Ama saat daha yedi!"

Saat dört dese de olurdu. Avukat olduğunuzda geç saatlere kadar çalışacağınızı bilirsiniz. Uzun saatler boyunca çalışmaya, mesaiye kalmaya hazırsınızdır çünkü bunlar mesleğe duyduğunuz bağlılığı gösterir. Firmadaki yerinizi korumanızı sağlar. Hukuk çok zorlu bir meslek olabiliyor bazen.

"Çok güzel kokuyor" diyorum Ed'e. İnsan canını yakmaktan korktuğu kişilere neden iltifat etme ihtiyacı duyuyor? Kocam fırındaki yemeği gösterişli bir tavırla çıkarıyor, özenle masanın üstüne koyuyor. Karşı duvarda Tom'un fotoğrafı bize bakıyor. Çok ciddi görünüyor. Daniel gibi o da ender olarak gülümsüyor.

"Konuşmak istediğin konu neydi? Paramızı kazanmamızı sağlayan kıza zaman ayırmamıza engel olan mühim mesele nedir?"

"*Senin* paran onun sayesinde kazanıldı. Benimki değil. Ben kendi paramı kazanıyorum."

"Ama görmüyor musun?" diyor gözleri parlayan Ed. "Carla geri döndü. Yeniden resmini yapmama izin verirse kariyerim yükselişe geçebilir. Basın bu konuya ilgi gösterecektir."

Bunu ben de düşündüm ama bir şeylerin yanlış olduğuna dair bir his var içimde yine de. "Belki öyle olur" diye söze başlıyorum. Sonra telefon çalıyor.

"Sen açsan iyi olur" diyor Ed. "Yine ofisten arıyorlardır. Hep öyle oluyor."

Telefonu istemeye istemeye açıyorum.

"Canım?"

Donup kalıyorum. Annemi her günkü gibi aramaya çalışmıştım. Her şeyin yolunda olup olmadığını öğrenmek için her gün yokluyorum onları. Benim başa çıkamadığım bir meseleyle annemi uğraştırdığım için suçluluk duyuyorum ama bugün telefonu açmamıştı. Sonra işe daldım ve onu unuttum. Evet, biliyorum.

"Ne oldu?"

Annemin sesi gergin. "Tom. Tom'un başı dertte."

Hayatta istediklerimiz
ve gerçekte ihtiyaç duyduklarımız farklı şeylerdir.
Ama bu ikisi arasındaki ayrımı görebilmemiz için
bazen bir ölüm gerekir.
Şu anda istediğim tek bir şey var.

Yaşamak.

32
Carla

Ekim ayının ortasına gelmişlerdi. Haftalardır Lily'nin aramasını bekliyordu. Carla kendini biraz aşağılanmış hissediyordu, canı sıkılmıştı. Mektuplar da böyle olmuştu. Lily ve Ed bir şey söyleyip aksini yapan insanlardı besbelli. Söyledikleri gibi ona "teşekkür etmeye" niyetleri yoktu. Ondan kurtulmak istiyorlardı. Açıkçası bunu Lily'den bekliyordu ama nazik bakışlı Ed onu hayal kırıklığına uğratmıştı.

Her şeyin bittiğini sanıyorlarsa yanılıyorlardı. Soğuk hostel odasında (hamamböceklerine alışmıştı artık) hukuk kitaplarına bakarken, onlara iki hafta daha süre verip yeniden galeriyi aramaya karar verdi.

Tony Gordon'ın sekreterinden gelen karşılık da düş kırıklığıydı:

Bay Gordon şu an müsait değil. Mesajınız ilk fırsatta ona ulaştırılacaktır.

Bir başka deyişle, Carla'yı görmek istemiyordu.

"Evine git" diye yalvarmıştı annesi, Carla telefonda ona olanları anlatınca. Ama annesi sokağın adını hatırlayamamıştı, bir tek "Islington denen bir yerde" olduğunu söyleyebiliyordu. Adresi Google'da bile bulamamıştı.

Pes etmemeye kararlı olduğu için bir cumartesi günü Islington'da dolaştı ve Larry onlarla birlikte olamadığı için annesinin histeri krizine tutulduğu çocukluk anısı aklına geldi. Tek hatırlayabildiği büyük pencereli yüksek bir binaydı. Bunlardan o kadar çok vardı ki, samanlıkta iğne aramaya benziyordu yaptığı.

Yapabileceği tek şey derslerine çalışmaktı, okul epey zordu. Bütün öğrenciler çok zekiydi. Ama onun bir avantajı vardı ve bunu biliyordu. Okulda ondan başka bir tane İtalyan kız öğrenci vardı o

da Carla'nın doğal özelliklerine sahip değildi. Carla hem güzel hem akıllıydı. Herkes (yani oğlanlar) ona yardımcı olmak istiyordu. Kaç kez akşam yemeğine ya da kahve içmeye davet edildiğinin sayısını bile bilmiyordu.

Her seferinde daveti gülümseyerek reddeder, karşısındakine çalışması gerektiğini söylerdi. Başını hafifçe yana yatırarak ödev konusunda yardımcı olabilirse çok memnun olacağını da eklerdi.

Sonra bir akşam, küçük odasında elleri bile üşüyerek otururken cep telefonu çaldı.

Lily!

"Seni aramam uzun sürdüğü için kusura bakma" diyen Lily'nin sesi kararsızdı. "Seni gördükten sonra... bazı sorunlar çıktı."

Kısa bir sessizlik oldu, Carla Lily'nin söyleyecek başka şeyleri olduğunu ama kendini tuttuğunu anladı. "Hasta mısın yoksa?" diye sordu hemen.

"Hayır." Lily hafifçe güldü. "Ben değilim."

Carla'nın kalbi hızlandı. "Ed mi hasta?"

"Hayır. O da hasta değil."

İyi. Carla, Ed'i ve ilgili bakışlarını tercih ediyordu. Lily'ye güvenmemesi gerektiğini düşünüyordu. Ona kek yapmayı öğreten, annesi "çalışırken" bakan kadına bir zamanlar tapıyordu. Ama annesiyle Larry'nin arasına nasıl girdiğini unutmamıştı. Sonra, mesleği de vardı. Carla, belgelerinde cinayet sözcüğünü gördüğü için Lily'nin katil olduğunu sandığını hatırlayınca gülümsedi. Yine de, başka birinin hayatını almakla suçlanan birini savunmak için belli türde bir insan olmak gerekirdi. Carla ürperdi. Ceza hukuku ona göre değildi. Öğretmenleri iş hukukuna yönelmesini söylemişlerdi. Anlaşılan bu konuya yeteneği vardı.

Bu arada, Lily oğlunu anlatıyordu.

"Tom... Tom'un başı okulda derde girdi. Ama artık her şey yolunda."

Sevindim." Carla konuya daha fazla ilgi göstermesi gerektiğini biliyordu ama umurunda değildi açıkçası. İtalya'daki arkadaşlarından bazıları çocuk sahibi olmuşlardı, bir gün kendisi de isteyebilirdi bunu ama şimdi ilgilenmesi gereken daha önemli konular vardı.

"İşten izin almak zorunda kaldım" dedi Lily. "Ama artık Londra'ya döndüm. Ed ve ben gelecek hafta akşam yemeğine davet etmek istiyorduk seni."

Ed ile Lily'nin evi güzeldi. Dışarıdaki kaldırımda boş bir cips paketi rüzgârla savrulup havada dönüyordu. Carla merdivenlerden çıkmadan önce beyaz tuğlalı zarif, yüksek eve, yukarıdaki balkonda çiçek açmış sonbahar sardunyalarına baktı. Evin önündeki yolun kıyısındaki hendekten gelen bir hışırtı dikkatini çekti. Yalnızca bir kuştu. Sakin ol dedi kendine. Sonunda buraya geldiğin için endişelisin, hepsi bu.

Parlak siyah malzemeden kapıdaki gümüş kapı tokmağını kaldırdı, bunu yapmak için, getirdiği çiçekleri kolunun altına sıkıştırdı. Ed kapıyı açınca ("İçeri gel! Gelsene!") koridordaki siyah beyaz karolara hayranlıkla baktı. Evin her odası dekorasyon dergilerinden fırlamış gibiydi. Her yer beyazdı. Beyaz ve cam. Cam sehpalar. Beyaz duvarlar. Mutfakta beyaz tezgâhlar.

Bu ev onların olduğuna göre çok zengin olmalıydılar. Ama Lily sanki evde renk bulunmasını yasaklamıştı.

"Güller!" Toplanıp gitmek üzere olan bir sokak satıcısından yarı fiyatına aldığı çiçeklere yüzünü gömdü Ed. "Ne harika bir koku. Ne güzel bir pembe, şafak pembesi. Neden şöyle oturmuyorsun, Lily şimdi gelir."

Ev kendisinin olsa diye düşündü Carla, mutfaktaki cam masaya otururken, şuraya eski bir çam bank koyar, şuraya kırmızı bir halı atardı...

"Hoş geldin" dedi birden kapıda beliren Lily.

Carla ev sahibesinin yanaklarının yakınındaki havayı öptü, krem rengi pantolonunu ve ayağındaki şık bej topukluları inceledi. İkinci el giyinmek ya da annesinin diktiği giysilere talim etmek yerine kendisi de böyle giyinebilecek paraya sahip olsaydı! "Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim."

"Geldiğin için sana teşekkürler. Telefonda dediğim gibi, aramakta geciktiğim için özür dilerim. Ed? Akşam yemeği hazır mı?"

"Akşam yemeği" bir paket hazır yahniydi. Evde misafire böyle bir yemek çıkarmak ayıp sayılırdı. Yemekleri sıfırdan, saatlerce emek vererek hazırlamak gerekirdi. Bu özen, misafirlere gösterilen saygının işaretiydi.

Bu arada, Carla havadan sudan sohbet etmeye çalışsa da ortam gergindi. "Eviniz" dedi Carla çaresizlikle. "Çok minimalist." Carla, İngiltere'ye döndüğünden beri her gün yeni bir İngilizce sözcük öğrenmeye çalışıyordu. Bu da kullanmak için fırsat beklediği o sözcüklerden biriydi.

Lily servis kaşığını tabağa daldırınca yemeğin suyu taştı. "Kocamın resimleri ön plana çıksın diye böyle."

Resimleri mi? Carla etrafta bir tane resim görebildi.

"Yaratıcılığımı yitirmiş gibiyim" dedi Ed hoşnutsuzlukla. Kendine ve Carla'ya şarap koydu, Lily'ye koymadı. Lily soda içiyordu. Her şeyi denedim ama hiçbiri işe yaramadı."

Onları galeride gördüğü günden sonra bu çifte bir şeyler olmuştu. İçleri boşalmış gibiydi. Birisi ruhlarının ışığını söndürmüştü sanki.

"Anlamıyorum."

Ed çatal bıçağını aldı. Carla da onun gibi yaptı. Lily'nin yemek yermiş gibi yapmaya zahmet etmediğini fark etti. Sanki önünde yiyecek yoktu.

"Esin perimi yitirdim. Biraz da Tom yüzünden. O pek... iyi değil."

Lily'nin uyaran bakışlarını görünce sustu.

Durumun kötüleştiğini fark eden Carla sözcüklerini dikkatle seçmeye çalıştı. "Şimdi daha iyi mi?"

"İyi mi?" Ed şarabından bir yudum aldı ve güldü. "Tom iyileşmeyecek ve..."

"Ed." Lily'nin sesi onu susturdu. "Misafirimizi sorunlarımızla sıkmamalıyız. Anlat Carla, okul nasıl gidiyor?"

Carla kendini karşısında oturan kadına bakmaya zorladı. "Çok iyi, teşekkür ederim."

Carla önce geçmişten, Lily'yle birlikte yemek yapmayı ne çok sevdiğinden, derslerinden söz etti ama Larry'den –hayır, Tony'den– söz açmanın yolunu arıyordu.

Sözü bitince bir sessizlik oldu. Ed ve Lily bütün dikkatlerini önlerindeki masaya vermişlerdi sanki. Peki o zaman dedi Carla, doğrudan konuya gireyim.

"Aslında" dedi hemen. "Bana Bay Gordon'ı nasıl bulacağım konusunda yardımcı olabilir misiniz diye sormak istiyordum. Annemin ona bir mesajı var. Sekreterine e-posta attım ama şu anda görüşmemin mümkün olmadığını yazdı."

Lily'nin irkildiğini gördü.

Ed yarım şişe şarabı bitirmişti şimdiden. "Mümkün değil tabii" dedi Ed.

"Şu anda onunla görüşmenin mümkün olmamasının nedeni, Tony'nin çok hasta olması" dedi Lily. Hiç dokunmadığı yemek tabağını kenara itti. "Buradan pek de uzak olmayan bir bakımevinde kalıyor."

"Bakımevi mi?" diyen Carla'nın boğazı tıkandı. Şoke olması gerekirken heyecanlandığını hissediyordu.

"Kanser oldu. Zavallı adamın pek fazla ömrü kalmadı."

"Zavallı mı?" diye burun kıvırdı Ed. "Bana onun için böyle dememiştin." Carla'ya döndü. "Bir dava yüzünden araları bozuldu. Ama

karım ayrıntılardan bahsedemez çünkü gizli bir dava." Elini yanağına götürdü. "İşte hukuk bu" dedi alayla.

Lily çok öfkelenmiş görünüyordu. "Kendini kontrol edemiyorsan içme" dedi.

"Kendini kontrol edemeyen ben değilim" diyen Ed sendeleyerek ayağa kalkmaya çalıştı.

"Bu kadarı yeter."

Sanki Carla orada değilmiş gibi tartışıyorlardı! Carla yeniden heyecanlandığını hissetti. Yeni öğretmenlerinden biri, davada bir adım önde olmak istiyorsan karşı tarafın bölünmüş olması daha iyidir demişti.

"Üzgünüm." Ed öfkeyle odadan çıkarken, Lily onun koluna dokundu. "Şu anda durumlar biraz karışık." Sonra Carla'nın eline bir zarf tutuşturdu. "Bizden sana küçük bir teşekkür. Ed'in yıllar önce kazandığı ödülün miktarı buydu, biraz da ekleme yaptık." Hızlı konuşuyordu. Çınlayan bir sesle. Soğuk bir sesle. Sanki hediye vermiyor, ödeme yapıyordu.

"Teşekkürler." Carla'nın bir yanı zarfı onun suratına atmak istiyordu. "Hediyeleri" kendini aşağılanmış hissetmesine neden olmuştu. Lily'nin ondan kurtulmak istediği belliydi. "Çok naziksin. Ama bir şey daha var."

Lily'nin telaşlandığını gördü. Bakışları donuklaştı. Carla'nın daha fazla para isteyeceğini sanıyordu! Bu bilgi Carla'ya güç veriyordu. Daha fazla para istiyordu elbette. Ama ona daha vakit vardı.

"Lütfen Tony'nin kaldığı bakımevinin adını yazar mısın?" dedi.

Lily'nin yüz ifadesi yumuşadı. "Tabii." Kalemine uzandı. "Adres burası. Seni yakında ararım Carla. Olanlar için üzgünüm. Dediğim gibi, biraz sorun yaşadık. Ed kendinde değil."

Carla dışarı çıkınca zarfı açtı. Bin pound mu? O ikisi bunun yeterli olduğunu sanıyorlarsa yanılıyorlardı.

33

Lily

"Geleceğinden emin değildim."

Leicester Meydanı'ndaki İtalyan restoranlarından birinin dışarıdaki masalarında oturuyoruz. Carla akşam yemeğine geldiğinden beri dengem kayboldu. Tom'la olanlar da cabası. Burada olmamın nedenlerinden biri de Tom zaten.

Bu mevsim için çok güneşli bir hava var. Mantomu giymiyorum, güneş gözlüğüm yüzümde. Kırmızı çerçeveli. Her zaman beceriyle göz teması kuran masa arkadaşımı fark ettirmeden gözlememe de yardımcı oluyorlar.

Joe Thomas, yoldan geçen işadamlarından biri gibi görünüyor. Lacivert takımı içinde saygın bir hali var. Tıraşlı. Saçları düzgün. Parlak, siyah, sivri uçlu ayakkabılar giymiş. Bronz.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum, sakin bir sesle. Normal davran diyorum kendime. Bu yüzden burada, herkesin ortasında buluşmak istedim onunla.

Çatal bıçağını özenle düzeltip masaya yeniden yerleştiriyor. Tırnakları temiz. Bakımlı. "Bu pek kibar bir tavır değil."

"Kibar mı?" diye gülüyordum. "Adalete engel olmak ne o zaman?" Zaten alçak olan sesimi daha da alçaltıyorum. "Kız arkadaşını öldürdün, sonra beni masum olduğuna inandırdın."

"Benim masum olduğuma inanmak *istedin*" diyor. Öne doğru eğiliyor, nefesini hissediyorum. "Kardeşin gibi olduğumu sandın."

Arkama yaslanıyorum. Buraya gelmek hataydı. Bunu şimdi görüyorum. Ama sormak istediğim çok soru var. "Artık bana kart göndermeni istemiyorum. Doğum günümü nereden bildin?"

"Buldum. Her şeyi bulabiliyor insan." Joe Thomas gülümsüyor. "Bunu biliyor olmalısın. Seni hâlâ düşündüğümü bilmeni istedim. Ama buraya Tom için geldim."

Donup kalıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bence zaten biliyorsun. O yüzden buradasın. Daha önce gelirdim ama yurtdışında çalışıyordum. Döndüğümde, bir çocuğun olduğunu öğrendim."

Masanın üstünden bana doğru eğiliyor. "Bunu bilmem gerek Lily. Çocuk benim mi?"

Buz kesiyorum. Uyuşuyorum. Masanın altında, bacaklarım titremeye başlıyor. Sözcükler ağzımdan dökülmek üzere ama onları geri çekmeyi ve yerlerine daha iyilerini söylemeyi başarıyorum. "Elbette değil. Saçmalama. Neden söz ettiğini bilmiyorum."

Masaya tutunup ayağa kalkıyorum.

"Bizden söz ediyorum." Joe yalvarır gibi konuşuyor. Saldırganlığında şimdi umutsuzluk da var. "Gitme. Gerçeği öğrenmem gerek."

"Gerçek mi?" diye gülüyorum ona. "Gerçek hakkında ne biliyorsun sen? Hayal gücünüzü fazla zorlamışsınız Bay Thomas."

Kendimi durduruyorum. Mahkemede ileri sürdüğümüz üzere, "davranış sorunları" olması kendi suçu değil. Ama yaptığı her şeyi açıklamıyor da bu. "On iki yıl önce benim müvekkilimdin ve hapishaneden çıkmana yardım ettiğim için pişman oldum. Kendimi asla affetmeyeceğim bunun için." Gözlerime yaşlar doluyor. "Zavallı Sarah..."

Joe elimi yakalıyor şimdi. "Benim de duygularım var. Bir hata yaptım ve üzgünüm. Ama başkalarına, bütün o diğer kurbanlara yardımı oldu."

Elimi çekip kurtarıyorum. Yan masadakiler bize bakıyor. İçkilerimizi ödemek için masaya yirmi pound bırakıp meydana doğru yürüyorum.

"Sorun Tom. Başı dertte." Annemin telefondaki korku dolu sesi haftalar sonra hatırladığımda bile tüylerimi ürpertiyor. Rüyalarıma giriyor. Uyandığımda bu sesi duyuyorum. Toplantılarda konsantre olmaya çalışırken bu sesi duyuyorum oysa Tom'la ilgili "acil durumun" çözüldüğünü biliyorum şimdi.

Bir sonraki acil duruma kadar.

Ed ve ben hemen Devon'a gittik tabii. Carla'nın galeriye gelip bizi şaşırtmasından hemen sonra. Ed'le birlikte yola çıktık, sekreterime ve küçük ortaklarıma talimatlar bıraktım. "Oğlumuzla ilgili sorunlarımızı çözene dek işi unutamaz mısın?" dedi kocam.

Ne demek istediğini biliyordum. Kendime aynı şeyi ben de sık sık söylüyordum, özellikle Tom'un yaşlarında başka bir çocuğu annesiyle birlikte sokakta yürürken ya da Madame Tussauds'un önünde sıraya girerken gördüğümde.

Ama Tom asla bu şekilde sırada beklemezdi ki. Ayaklarımızı "doğru" pozisyonda tutup tutmadığımızı düşünüp endişelenir, sırada arkamızda duran kadına çenesinde neden ben olduğunu, benin ne kadar zamandır orada olduğunu, onu neden aldırmadığını sorardı. Tom gibi çocuklar kabalık ettiklerini anlayamazlar her zaman.

Durumu açıklamam ve çenesinde ben olan bu hayali kadından onu uzaklaştırmam gerekirdi. Bir bebek gibi davranan bir yeniyetmeyle baş etmek zor tabii. Ama ben baş edebilirim.

Zor olan şiddet kullanması. Alnımdaki yara izine bakın. Tom elindeki tavayı savururken yanlışlıkla alnıma çarptı. Tavayı mutfaktaki "doğru" yere koymamıştım, onu alıp yerine koymak için hızla yanımdan geçtiği sırada başıma çarptı. Ed'in kolundaki yara izini de Tom yaptı. Ed oğluyla futbol oynamaya çalışmıştı ama Tom'un uzam algısı zayıf olduğundan (bu da Asperger sendromluların özelliklerinden biri olabiliyor anladığım kadarıyla) sinirlendi ve Ed'i ısırdı.

"Zorlayıcı davranışlarla baş etmek için bazı stratejiler geliştirmeye" gayret ettik kocamla fakat oğlumuz büyüdükçe ve irileştikçe (yaşına rağmen boyu benden uzun!) durumu kötüleşti. Şiddet eğilimi arttı. Artık bu konuda bir şeyler yapmak zorundayız. Beş saatte arabayla Devon'a gidip ertesi sabah oğlumuzun okulundaki acil durum toplantısına katıldığımızda anladık bunu.

"Makasla öğretmeninin üstüne atladı."

Müdürün bıkkın ses tonu -genelde daha sıcak konuşur bizimle- artık sınıra geldiğimizi anlatıyordu. Özel ihtiyaçları olmasına rağmen Tom'un kasaba okuluna devam etmesine izin verilmişti çünkü hem kasabadaki bağlantılarımızı kullanmış (annem belediye meclisi üyesi) hem de herkes gibi eğitim almasını istediğimizi ileri sürmüştük. "Kendisi gibi" olanlarla birlikte vakit geçirirse gelişmesini sağlayacak örneklerle karşılaşması daha zor olurdu.

"Denedik ama artık davranışlarıyla başa çıkamıyoruz" demişti müdür, eline makas alıp saldıran Tom ve benmişim gibi.

"Ama öğretmen iyi, değil mi?" diye sordu Ed.

"Duruma göre değişir" dedi müdür. "Beş dikişi kabul edilebilir sayıyorsanız öyle."

"Tom da yaralandı" diye tersledi Ed onu.

"Kendini yaraladı ama."

Müşterilerim arasında arabuluculuk yapmaya alışkınım. Müşterilerimle dava vekilleri arasında arabuluculuk yapmaya da. Ama iş kendi aileme gelince becerilerimi bir anda yitiriveriyorum. Müşterilerime söylediğim gibi kendime de, gerçeklere odaklan dedim. Olgulara odaklan.

"Tam olarak neler olduğunu öğrenebilir miyiz?" diye sordum. "Annem coğrafya dersinde bir tartışma çıktığını söyledi."

Müdürün kınayan bakışları bana döndü. "Çocuklara haritaları kesmeleri söylenmiş. Tom yaptığı işe çok özeniyormuş. Doğru kesmek için daha fazla zamana ihtiyacı olduğunu söylüyormuş. Öğretmen ona iyi iş çıkardığını, bu egzersizi öğle arasına dek bitirmek zorunda olduklarını söylemiş. Bir tartışma çıkmış, Tom makası almış, az kalsın öğretmene saplıyormuş. Neyse ki kadın kenara çekilmiş ve darbe masaya gelmiş."

"Bir dakika. Dikiş atıldığını söylemiştiniz."

"Evet atıldı." Tom'dan daha beter bir şey yapmış gibi Ed'e bakıyordu. "Makastan kaçmak için çekilince düşmüş ve başını çarpmış."

"O zaman Tom ona zarar vermemiş. Bir kaza olmuş."

"Asıl mesele bu değil." Müdürün sesi yükseliyordu. "Ölümcül bir saldırı da olabilirdi."

"Demek böyle!" dedim rahatlayarak. "Onun canını yakmak istememiş. Haritaları düzgün kesemediği için içi acıyormuş, görmüyor musunuz?"

Müdür başını iki yana salladı. "Hayır, Bayan Macdonald, görmüyorum."

"Tom'un her şeyin doğru yapılmasını istediğini *biliyorsunuz*. Rahatsızlığı yüzünden böyle."

"Olabilir ama çalışanlarımın zarar görmesini kabul edemem. Polise haber vermediğimiz için şanslısınız." Müdür ayağa kalkarak konuşmanın bittiğini gösterdi. "Üzgünüm ama geçen sefer benzer şeyler olduğunda eğitim psikoloğunun söylediklerini hatırlayın lütfen."

Tom'un oyun alanında bir kıza fazla yaklaştığı günü hatırladım. (Kişisel alanla ilgili sorunları vardı.) Kız onu itince o da kızı itmişti. Kız yere düşüp bileğini çatlatmıştı. Bütün suç oğlumuzun üstüne kalmıştı ve bu bence haksızlıktı.

"Bu da bardağı taşıran son damla oldu" dedi müdür. "Tom artık bu okula devam edemez. Özel bir okula göndermeyi düşünmeye başlamalısınız. Onun... sorunlarıyla ilgilenebilecek bir yere. Bu arada, onu okuldan uzaklaştırıyoruz."

Annem araya girdi tabii. Aynı "zorlayıcı davranışları" Daniel'da da görmüştü. Bu kez her şeyi doğru yapmaya kararlıydı. "Bir şeyler ayarlanana kadar ona evde bakarız" dedi toplantıdan sonra üzgün ve endişeli halde eve döndüğümüzde.

"Nerede şimdi?"

Annem dudağını ısırdı. "Yukarıda. Kapının arkasına eşya koymuş, açamıyorum. Ama konuşuyor, o yüzden iyi sayılır bence."

Kalbim sıkıştı. Pencereden dışarı çıktığını görebiliyordum. Makasla bileklerini kestiğini. Tavandan sallandığını...

Ed'le birlikte merdivenlerden yukarı koştuk. "Tom, ben annen. İyi misin?"

Yanıt yok.

"Tom" diye denedi ED. "Okulda neler olduğunu öğrendik. Bizi içeri al."

Bütün gün konuşsa da aldırış etmeyebilirdi Tom.

"Konuşmak istemiyorum."

Ed yeniden denedi. "Öğretmenine dikiş atıldığını biliyor musun?"

"Öyle olması gerekmiyordu" diye ekledi hemen. "Düşmemesi gerekirdi."

Düşmek öğretmenin suçuydu. Sonunda Daniel'ı üzmek benim suçumdu. Vasiyetten bana söz etmemek Ed'in suçuydu. Sarah'yı öldürmek Joe'nun suçuydu.

Suçun aslında kimde olduğunu nereden bilebiliriz? Hiçbir şey göründüğü kadar basit değildir.

Ed ve ben ortak hayatımızı umutsuzca ayakta tutmaya çalışırken Tom'un eğitim geleceğini güvene almaya çalıştık. Onun ihtiyaçlarını karşılayabilecek bir okul bulmak kolay değildi. İnternet grubumuz ve danışmanımızla birlikte doğru yeri bulduk. Daha sonradan öğrendiğimize göre, bazı ailelerinin otizm spektrumundaki çocukları için doğru eğitim kurumunu veya yöntemini bulması çok uzun sürebiliyordu. Biz şanslıydık.

Aileme bir saat uzaklıkta (okuduğumuz değerlendirmelere göre) "iyi bir okul" vardı. Çocuklar okulda da kalabiliyordu ve bu sayede kendimizi suçlu hissetmeden yükün bir kısmını üzerimizden atabilirdik. Bir şeyler yapılması gerekiyordu, Ed'le birlikte okula gittik. Tom gibi çocuklar gördük. Ama çoğunun durumu daha sıkıntılıydı. Öğretmenlerden biri koridor duvarındaki dışkıyı temizliyordu. O koku aklımızda kaldı, oğlumuzu nasıl bir dünyaya gönderdiğimizi düşünüp bunalmamıza neden oldu.

"Onu yatılı okula gönderemeyiz" diye ağladı Ed, yol boyunca. Otobanda trafik de içimiz gibi sıkışıktı.

"Sen de yatılı okulda kaldın."

"O farklıydı."

"Özel ve pahalı bir okuldu demek istiyorsun."

"Öyle diyorsan öyle olsun."

"Onu yatılı okula gönderiyoruz çünkü onunla başa çıkamıyoruz ve onlar bunu nasıl yapacakları konusunda uzmanlaşmışlar" dedim, parmaklarımı direksiyonda tıkırdatarak.

"Çok soğuksun. Duygusuzsun."

Ancak bu şekilde başa çıkabiliyordum olanlarla. Ed'in kendini şaraba ve votkaya vurma yönteminden daha iyiydi bence.

Birkaç hafta sonra Carla'yı arayıp telefonlarına dönmediğim için özür diledim. "Biraz sorunlu bir dönemdi" dedim ve Tom'un başının okulda derde girdiğini ama sorunun çözüldüğünü anlattım.

Onu akşam yemeğine davet ettik. Gergindim. Ama yemek beklediğimden daha iyi gitti, yalnız Ed'in resimleri hakkında tuhaf bir diyalog oldu ve kocam Tom hakkında fazla konuştu. En azından oğlumuzu başka bir okula –"o tür davranışlarla başa çıkmaya alışkın" bir yere– gönderdiğimizi ve Tom'un artık telefonda bizimle konuşmayı reddettiğini söylemedi.

Bunlardan önce Carla'nın çocukluğundan ve bizim yeni evli bir çift olduğumuz günlerden söz ettik. Aklıma evliliğimizin başındaki zorlu günler geldi ve masanın altından uzanıp Ed'in elini hafifçe sıktım. *Özür dilerim* diyordum. *Çok gerginim. Sorun yalnızca dava değil, Joe Thomas da var.* Ama Ed bunların hiçbirini duymadı çünkü bunları yüksek sesle söylemeye cesaretim yoktu.

Bu arada, Carla derslerini anlattı. Zavallı Tony Gordon'dan ve Carla'nın onu nerede bulabileceğinden konuştuk, ona annesinden bir mesaj vermek istiyordu. Gerçekten mi? O beklenmedik çifte koridordaki tartışmamızdan sonra ne olmuştu? Francesca ve Tony görüşme-

ye devam etmişler miydi? Bunları Carla'ya sormak istemedim. Ayrıca olanlara müdahil olduğum için hâlâ kendimi biraz kötü hissediyorum.

Bu yüzden Tony'nin bağlantı bilgilerini istemeyerek de olsa misafirimize verdim.

Neden olmasın dedim kendi kendime. Carla hoş bir kız. Ölmek üzere olan bir adama ne zararı dokunabilir?

34

Carla

Kasım 2013

Carla bir bakımevine daha önce yalnızca bir kez gitmişti. Büyükannesinin arkadaşlarından biri ölmeden birkaç gün önce bir bakımevine yatırılmıştı. Büyükannesi arkadaşının ailesinin ona evde bakmamasının saygısızlık olduğunu söylemişti. Ama gelinleri İngiliz'di ve ondan başka ne beklenirdi ki?

"Tony Gordon'ı ziyaret etmeye geldim" dedi resepsiyondaki kadına.

Kadın önündeki kâğıtlara baktı. "Adınızı listede göremiyorum."

Carla en sevimli gülümsemelerinden birini takındı. "Ben İtalya'dan gelen eski bir arkadaşıyım, fazla vaktim yok. Lütfen, size minnettar olurum."

Kadın da ona gülümsedi. Carla gülümsemelerin bulaşıcı olduğunu biliyordu. Annesi bunu ona yıllar önce öğretmişti. "Tony şu anda dinleniyor ama bir iki dakikalığına içeri geçebilirsiniz. Kendinde olmayabilir, haberiniz olsun. Gönüllülerimizden biri sizi odasına götürecek."

Carla koridor boyunca yürüdü. Açık kapıların önünden geçerken içeri baktı. Genç bir kadın ağzı açık, sırtüstü yatmış, gürültüyle horluyordu. Sonra gönüllü durdu. "Burası" dedi.

Bu gerçekten o muydu? Parlak arabalı Larry? Uzun boylu, etkileyici Larry?

Carla yatakta sırtüstü yatıp ölümü bekleyen solgun yaşlı adama baktı. Şapkası yoktu. Saçı da. Boğazına kutuya benzer tuhaf bir şey tutturulmuştu. Gözleri kapalıydı ama Carla yanına yaklaşınca açıldılar, sonra donup kaldılar.

"Larry" dedi Carla.

"Onun adı Tony" diye fısıldadı arkasında duran genç adam.

Carla ona doğru döndü. "Lütfen bizi yalnız bırakın" dedi. "Özel konuşmamız gerekiyor."

Genç adam başını sallayıp çıktı, kapıyı arkasından kapattı.

Carla bakışlarını yeniden Larry'ye dikti. Gözleri korkudan donup kalmıştı. Güzel.

"Evet, benim." Kendini zorlayarak adamın boğazına takılı kutuya dokundu. "Anladığım kadarıyla konuşamıyorsun. Gırtlak kanseri. Demek ki dinlemek zorunda kalacaksın."

Sesi başka birine ait gibiydi. Daha zalim birine. Bir zorbaya. Okulda ona eziyet edenler gibi. "Anneme bir gelecek vaat ettin Larry. Ama verdiğin sözü tutmadın. Bu ne anlama geliyordu, biliyor musun?"

Adamın hasta, bulanık gözleri korkuyla bakıyordu. "Utanç içinde İtalya'ya dönmesi gerekti çünkü bir çocuğu vardı ve kocası yoktu. Annem hayatının en güzel yıllarını senin karından ayrılmanı bekleyerek geçirdi. Ama bunu yapmadın, değil mi? Neden? Çünkü her şeye birden sahip olmak istiyordun."

Adam hafifçe hareket etti. Öyle belli belirsiz hareket etti ki fark etmesi zordu. Bakışları hâlâ Carla'ya dikiliydi. Korkusunun kokusunu alabiliyordu Carla. Ama sandığı gibi tatmin olmuş hissetmiyordu kendini. Ahı gitmiş vahı kalmış bu zavallıya acıyordu.

"Annemin sana bir mesajı var" dedi. Mantosunun ceplerindeki ellerini yumruk yapmıştı. "Sana seni hâlâ sevdiğini söylememi istedi. İtalya'ya gelirsen seni yeniden görmek istediğini. Ama bunun mümkün olmadığı belli."

Larry'nin sol gözünden sessizce bir damla yaş süzüldü. Sonra da sağ gözünden.

Carla yutkundu. Bunu beklemiyordu.

"Umarım pişman olmuşsundur" dedi alçak sesle.

Sonra odadan çıktı ve hızla koridordan geçti. Uyuklayan genç kadının yanından, resepsiyondaki kadının yanından geçti ve hızla bu cehennem çukurundan uzaklaştı.

Dört gece sonra telefonu çaldı.

Arayan Lily'ydi, alçak sesle konuşuyordu. "Bilmek istersin diye düşündüm Carla. Tony Gordon dün gece ölmüş. Ölmeden önce onu görebildin mi?"

"Hayır." Carla titremeye başladı. Ya onu üzdüğü için Carla'yı suçlarlarsa? "Hayır, görmedim."

"Yazık olmuş." Ama Lily'nin rahatladığını hissedebiliyordu. Aslında Tony'nin iletişim bilgilerini kolayca vermesine şaşırmıştı. "Çok üzücü gerçekten. Tony Gordon aziz değildi ama sorunları vardı."

"Nasıl yani?"

"Karısı multiple skleroz hastasıydı. Kolay bir hayat değil. Kadının ondan uzun yaşaması ironik aslında. Zavallı bir tekerlekli sandalyede şimdi. Tony'siz hayatı daha da zorlaşacak."

Carla'nın içinde bir şeyler söndü. Larry'nin, karısının veremediği bir şeye ihtiyacı vardı. Kahkahaya ve arkadaşlığa. Ama karısını terk edememişti. Sakat olduğu için terk edememişti. Annesi bunları biliyor muydu?

"Cenazesi gelecek perşembe, istersen gel."

35

Lily

"Her günü sanki son gününüzmüş gibi yaşayın."

İlahinin sözleri bana anlamlı geliyor. Geçmişin bir saniye önce

başladığını anlatıyor. Şimdiki zaman da tarihe karışmadan önce bir saniye kadar sürüyor.

Tony ilahileri kendisi seçmiş anladığım kadarıyla.

Kilisedeki diğer yaslı insanlara bakıyorum. Dıştan bakınca, önündeki kalabalık Aldgate Caddesi'nde sakince yükselen güzel, gri bir bina kilise. Birkaç kez önünden geçmiş ama içine hiç girmemiştim. Keşke girseymişim. Şaşırtıcı ölçüde huzurlu bir yer, sağ tarafımda Bakire Meryem'i gösteren güzel bir vitray var. Tom için, Daniel, Ed ve kendim için dua ediyorum.

Tony'nin kiliseye giden biri olduğunu sanmıyordum. Ama rahibin konuşmasından anladığım kadarıyla her pazar kiliseye gidermiş ve yerel yardım kuruluşlarına destek olurmuş. Özellikle multiple skleroz derneklerine bağış yaparmış.

Sessizce kül rengi tabutun geçişini izliyoruz. Farklı yaşlarda altı erkek taşıyor tabutu. Arkadaşları mı acaba? Yoksa iş arkadaşları mı?

Bir zamanlar hayran olduğum zeki dava vekilinin bu tabutun içinde olması mümkün mü gerçekten? Hâlâ genç ve toyken çok etkilendiğim adamın? Gizlice Carla'nın annesiyle görüşen adamın?

Tony'nin dul eşi cenazeden sonra resepsiyonda bizleri karşılıyor. Resepsiyon kilisenin bitişiğindeki salonda. Tony'nin dul eşi tekerlekli sandalyesinde oturuyor, tahtta oturuyormuş gibi sırtı ve başı dimdik. "Geldiğiniz için teşekkürler" diyor bir kokteyl davetindeymişiz gibi. Ufak tefek bir kadın. Solgun teni saydam gibi, "Altmış yaşının üstünde ama hâlâ güzel" dergilerinde gördüğümüz modellere benziyor. Dizlerine fuşye rengi bir şal atılmış, davetiyeye özellikle "Siyah giymeyiniz" diye not düşülmüştü. Ben de tasarımcı elinden çıkma güvercin grisi bir takım giyiyorum.

Genç bir kadın korumacı bir tavırla ona doğru eğiliyor. Herhalde Tony'nin kızı olmalı, burnu onu andırıyor.

"Git misafirlerimize göz kulak ol tatlım, olmaz mı?" diyor Tony bana dönmeden önce.

"Ben Lily Macdonald" diyorum. "Eskiden kocanızla birlikte çalışırdık."

"Biliyorum. Bana sizi anlattı" diyor. Bakışları sertleşiyor. Çevresine bakınıyor. İnsanlar saygılı bir mesafeden ona bakıyorlar. Bana doğru eğiliyor. "Kocamın maceraları olduğunu biliyorum" diyor. "İtalyan kadını bana ölüm döşeğinde anlattı. O kadın ilk değildi, biliyorsunuz. Ama kocam benimle kaldı. Önemli olan buydu. Dedikodularınızı kendinize saklamanızı rica edeceğim."

Bu kadar açık konuşması beni şoke ediyor. Sanki bu uyarıyı yapabilmek için benim gelmemi beklemiş gibi bir hali var.

"Benim için her şeyi yapardı, biliyor musunuz?" diyor. Ellerini uzatınca, parmaklarının pençe gibi kilitlenmiş olduğunu görüyorum. "Yemeğimi kesmeyecek hale geldiğimde benim yerime kesti." Yeniden bana doğru eğiliyor. Dudakları gülümsüyor ama bakışları buz gibi. "Her sabah üstümü giydirirdi. Her gece banyomu hazırlayıp beni küvete taşırdı."

Zamanda geri gidiyorum. Hapishanedeki ziyaretçi odasına dönüyorum, Joe Thomas'ın Sarah'nın banyosunu hazırlamasını anlattığını duyuyorum. O zaman Tony Gordon'ın böyle şeyler yapacak biri olup olmadığını merak etmiştim.

İnsan nasıl da yanılıyor.

"Anlıyorum" diyorum. Sözcükler ağzımdan çıkarken doğru olduklarını fark ediyorum. Evliliklerde iniş çıkışlar olur. Ama yürümelerini sağlayabilirsiniz. Ed ve bana bakın.

"Teşekkürler." Başını sallayınca kızı sessizce çağrılmış gibi yanımızda beliriyor. Tony'nin dul eşi diğer konuklarla ilgilenmeye başlıyor. Onlara nezaketle teşekkür ediyor. Belki de kaç tanesinin kocasının gizli hayatından haberdar olduğunu merak ediyor. Ancak, aynı zamanda Tony'nin sadakatine kendince sonuna kadar inanıyor.

Kendimizi nasıl bu kadar kolayca kandırabiliyoruz?

Kiliseden çıkarken kaldırımda bekleyen uzun boylu, koyu renkli takım elbise giymiş bir adamla çarpışıyorum. İçim ürperiyor. Kahverengi-siyah gözler. Saçları geçen seferkinden daha kısa. Askeri kesimli.

"Ne arıyorsun burada?"

"Gelemez miyim yani?"

Joe Thomas'ın sesi çevremizdeki eğitimli seslere göre biraz daha hırıltılı. "Tony ve ben iyi arkadaştık."

Ondan uzaklaşmak için hamle yapıyorum ama kaldırım çok kalabalık. Bütün dünya saygılarını sunmaya kiliseye gelmiş sanki. "Senin dava vekilindi. İçeride kalman gerekirken seni hapisten çıkardı. Hepsi bu."

"Lütfen." Elini koluma koyuyor. "Biraz daha alçak sesle konuş."

Elini itiyorum ama kolumu daha sıkı tutuyor. "Ne cüretle..." diyorum kekeleyerek.

Joe gülümsüyor. Dava bittiğinde ve mahkeme salonundan kameraların ve sorular yağdıran gazetecilerin karşısına çıktığımızda da böyle sırıtmıştı. "Cüret sözcüğü iki anlamlı olabiliyor değil mi?" diyor. "Cesaret anlamına da gelebiliyor, haddini aşmak anlamına da."

Bu kadarı yeter. "Oyun oynamayı bırak."

"Bazı şeyleri netleştirmek istedim canım, hepsi bu. Senin iyiliğin için Lily. İçeridekilerin bilmesini istemezsin eminim."

"Neyi bilmelerini istemeyecekmişim?"

Kaldırımın kenarına yakınız şimdi. Trafik hızla akıyor. Kaçıp saklanmak istiyorum.

"Serbest bırakıldıktan sonra Tony'ye yardım ettim. Kendimce teşekkür etmek amacıyla."

"Anlamıyorum."

"Tony'ye davaları için ekstra bilgiler verdim. Bu yüzden beni çıkarmak için o kadar uğraştı. Ona gelecekte de yardımcı olabileceğimi söyledim. Oldum da. İçeride kulağıma çok şey geliyordu. O bilgilerden bazıları Tony'ye çok faydalı oldu."

"Nasıl şeyler?"

"Ayrıntılara giremem Lily. Bunu biliyorsun. Fazla havaya kaldırma burnunu. Sana da faydası oldu o bilgilerin."

"Bana mı?"

"Hadi ama. Kamyon şoförüyle ilgili anonim ihbara ne demeli?"

Donup kalıyorum. Kimden geldiği belli olmayan zarfı almadan önce zavallı adamı kurtarabileceğimizden emin değildik. Zarfta işaret yoktu. İçinde, ölen genç kıza uyuşturucu satan kişinin adı vardı. Davayı kazanmamı sağlayan bilgiydi bu. O zaman, anonim ihbarların arada bir olduğunu söylemiştim kendime.

"Hangi dava üzerinde çalıştığımı nereden bildin?"

Burnuna hafifçe parmağıyla vuruyor. "Belki sekreterlerinden biriyle çıkıyorumdur."

"Hangisi?"

Sorumu yanlış anlıyor. "Fark eder mi?" diyor. "Benim için bir anlamı yoktu. Yalnızca bir araçtı."

"Ama yurtdışındaydın."

"Sürekli değil."

Ona bakıyorum. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Çünkü beni kurtardınız. Ben de size yardım etmek istedim. Teşekkür etmek istedim. Sana göz kulak oldum. Davanla sorun yaşadığını duyunca konuya el atmak istedim."

"Nasıl haber aldın durumu?"

"Söylemem."

Söyleyemem değil, söylemem.

"Bir de Tom var tabii" diye devam ediyor. "Sana yardım ediyorsam ona da yardım ediyorum demektir."

"Yardımını istemiyorum." Bunları söylerken bile, geçmişten gelen o ürpertiyi hissediyorum. O çekiliyor olma hissini – nefret ettiğim ama çaresizce ona doğru çekildiğimi hissettiğim bir adamın karşısındayım.

"Bence istiyorsun." Yüzü benimkine o kadar yakın ki neredeyse temas edecek. "İtiraf et. Aramızda bir şey var Lily."

Nefesinin kokusunu alıyorum. Teninin kokusunu alıyorum. Tehlike kokuyor ama kımıldayamıyorum.

"Bilmem gerek Lily" diyor. Ağzı benimkine çok yakın. "Oğlumuz nasıl?"

Oğlumuz mu?

"Sana söyledim" diyorum geri çekilerek. "Senin oğlun değil o."

Sonra çekip gidiyorum. Topuklu ayakkabılarımla yürüyebildiğim kadar hızlı yürüyorum. Sokak boyunca ilerliyorum. Süpermarketin ve sıradan hayatların yaşandığı sinemanın yanından geçiyorum. Joe Thomas'la arama mümkün olduğunca mesafe koyuyorum. Aptalca bir şey yapmadan önce.

Yeniden.

36

Carla

ÖLÜM İLANLARI

Dava Vekili Tony Gordon uzun bir mücadeleden sonra 22 Kasım'da hayatını kaybetti. Sadık ve ailesine düşkün bir babaydı.

Sevgili anne,
Sana söylemem gereken bir şey var.

Hayır, böyle yazamazdı.

Sevgili anne,
Sana Larry'yi bulduğumu söylemem gerek...

Hayır. Böyle yazarsa onu umutlandırabilirdi.

Sevgili anneciğim,
Seni üzecek bazı haberlerim var.

Böylece onu nazikçe uyarmış olurdu.

Tony Gordon –Larry– öldü. Ölmeden önce onu görmeye gittim ve mesajını verdim. Sana layık biri değildi anne. Tanrı hayatını erkenden alarak cezasını verdi. Artık onu hayatlarımızdan çıkarabiliriz.

Ölüm ilanını kesip zarfın içine atan Carla zarfı hemen kapadı, kiliseye giderken yolda bir posta kutusuna attı.

"Cenazesi gelecek çarşamba, belki gelmek istersin" demişti Lily onu telefonla aradığında.

"Teşekkürler ama istemiyorum" demişti Carla. İstemiyordu gerçekten. Tazminat yükümlülüğü dersi aniden iptal olunca cenazeye gidip sonraki derse yetişecek zamanı kalmıştı. Sanki bir güç oraya gitmesini istiyordu.

Bütün sıraların dolduğu kilisede arka tarafta ayakta duran Carla, rahibin çevredeki kolonlardan yankılanan konuşmasını dinledi.

"Ailesine çok düşkündü... Cemiyetimizin sevilen bir üyesiydi... Adalet için mücadele etmekten asla vazgeçmedi..."

İkiyüzlülük! Tek yapması gereken kalabalığın arasından koşarak geçmek, sunağa atlayıp kalabalığa Tony hakkındaki gerçekleri anlatmaktı.

"İnsanı hasta ediyor, değil mi?" dedi yanında duran uzun boylu adam. Saçları çok kısaydı, konuşması bir tuhaftı. "Gerçeği bilselerdi keşke."

Carla çok şaşırdı. Adam onunla konuşuyordu ama gözleri kilise kalabalığının içindeki başka birine dikiliydi. Güzel kesimli takımı içinde hemen dikkati çeken sarışın, ince bir kadına.

Lily! Bu adam Lily'yi tanıyor muydu? Yoksa Lily onun nefret ettiği her şeyin simgesi miydi yalnızca?

"Nasıl yani?" diye fısıldadı adama.

İleri bakan koyu renkli gözler şimdi Carla'ya dönmüştü. "Bence ne demek istediğimi gayet iyi biliyorsun."

Sanki eskiden beri tanışıyorlarmış gibi konuşmuştu.

"Ama..." diye söze başladı Carla, şaşkınlıkla.

"Şışşş..." dedi arkadan birisi.

Carla'nın başka bir şey söylemesine fırsat kalmadan önce, kısa saçlı adam kiliseden çıkmış, sessizce uzaklaşmıştı.

"Noel'de ne yapıyorsun Carla?"

Hukuk okulunda peşinde dolaşmaya başlayan kumral saçlı, kâküllü çocuktan Lily'ye kadar herkes aynı soruyu soruyordu – eski "arkadaşının", Tony Gordon'ın cenazesinden beri onu bir türlü aramamasına sinirlenen Carla, posta kodunu sorma bahanesiyle Lily'yi aramış, "Sana ve Ed'e Noel kartı göndermek için" demişti. Bu vesileyle Lily'den Noel daveti almayı umuyordu aslında.

"Noel'de ne mi yapıyorum?" diye tekrarladı soruyu. "İtalya'ya dönmeyi umuyordum ama annem Napoli'deki dul teyzesini ziyaret edecekmiş, burada kalmamın daha iyi olacağını söyledi."

Carla sesine üzüntülü bir ton vermeye çalışmak zorunda kalmadı. Annesi planlarını yazdığından beri göğsünde bir ağırlık vardı. Noel'i daha önce hiç annesinden ayrı geçirmemişti. Annesinin elyazısını görünce evini özlemişti. Annesinin yumuşak yanağını hissetmek istiyordu yeniden. Her gün kendi dilinde konuşmak istiyordu. Büyükannesinin el yapımı ekmeğinden yemek istiyordu. Üstelik parası da yoktu! Yurtdışında okumak çok pahalıydı ve büyükbabasının verdiği

para bitmek üzereydi. Lily ile Ed'in verdiği 1000 pound olmasa hostelde kalamaz, yemek bile yiyemezdi. O para bitince ne yapacaktı?

"O zaman bizimle birlikte annemle babamın Devon'daki evine gelmelisin."

Evet! Lily'nin ses tonundan daveti biraz tereddütle nezaketen yaptığı anlaşılıyordu. Ed olsa daha sıcak davranırdı, Carla'nın buna kuşkusu yoktu. Geçen sefer görüştüklerinde Ed daha sıcak davranmıştı.

"Bir şey daha var" dedi Lily. "Oğlumuz, Tom. O... farklıdır. Sana daha önce de söylemiştim. Yabancıların yanında nasıl davranacağını önceden kestiremiyoruz. Hazırlıklı ol."

Farklı mı? Carla, "farklı" olmak nedir biliyordu. İngiltere'deki okul hayatı boyunca herkese benzemeye çalışmasına rağmen farklı olduğunu hissetmemiş miydi?

Şimdi, İngilizlere göre olmayan bir tavırla kendi aralarında sohbet eden başka yolcularla birlikte Londra'dan trenle ayrılıyordu. Noel'i nerede geçireceğini soruyorlardı, Oxford Caddesi'ndeki ışıklar güzel değil miydi?

Çantasında küçük hediyeler vardı. Lily için işlemeli bir cüzdan, Ed için bir sanatçı çizim defteri, Tom için bir uçak maketi. Hepsini King's Cross'taki bir yardım satış mağazasından almıştı. Uçak maketi özellikle hoşuna gitmişti. Bir erkek çocuk için hediye almak zordu. Ayrıca, kaç yaşında olduğundan da emin değildi çocuğun. Hediyeyi beğenmese bile, Carla elinden geleni yapmıştı. Arkasına yaslanıp dışarıdaki yeşil çayırları seyretti. "Denize yakınız" demişti Lily. "Çok seveceksin."

"Onlardan daha fazla para iste" demişti annesi Carla yola çıkmadan önce gelen mektubunda.

Ama bu çok tuhaf olur diye düşünen Carla, ders kitaplarını açıp sallanan trene rağmen çalışmaya başladı. Nasıl söyleyecekti? *Bir şeyler düşünürsün* diyordu sallanan trenin gürültüsü sanki. *Bir şeyler düşünürsün...*

"Peki neden uçamıyor?" dedi uzun boylu, zayıf çocuk, kollarını öfkeyle havada sallayarak.

"Söyledim sana Tom. Yalnızca model de ondan."

"Ama kutudaki resimde gökyüzünde görünüyor."

"Daha heyecan verici görünsün diye öyle" diye homurdandı Ed.

"O zaman öyle göstermemeleri gerekir, değil mi? Onları Reklam Standartları Enstitüsü'ne şikâyet etmeliyiz."

Carla etkilenmişti. "Bir açıdan haklısın Tom! Annen gibi avukat olmalısın."

"Tanrı korusun!" diyerek yüzünü buruşturdu Ed. "Aileye bir avukat yeter. Üzgünüm Carla, sakın alınma."

Carla ona gülümsedi. "Alınmadım."

Tom'un son itirazlarına rağmen uçak modeli iyi bir hediye seçimiydi. Çocuk oldukça karmaşık modeli beş dakika içinde yapmıştı. Sonrası zor olmuştu. Öyle çok soru sormuştu ki! Yanıtı olmayan sorulardı bazıları. Herkes için çok yorucuydu, Lily'nin son derece nazik insanlar olan annesiyle babası için bile.

Bu güzel eve geldiğinde, Carla büyülenmişti. Londra'daki evin güzel olduğunu düşünüyordu ama kocaman pervazlı pencereleriyle bu ev olağanüstüydü. Koridoru bir ailenin yaşayabileceği kadar genişti ve terası geniş bir çayıra bakıyordu. Carla'nın yaşamak isteyeceği ev buydu işte.

"Anneannem ve dedem burada yaşarlardı" diye açıkladı Lily.

Çok zengindiler herhalde diye düşündü Carla. Deniz kıyısında böyle bir eve sahip olduklarına göre. Denize bakan yüksek bir kayalığın tepesindeydi ev; yatak odasının manzarası nefes kesiyordu. Aşağıda kasabanın titreşen ışıkları görünüyordu, Floransa tepelerinde de ışıklar böyle ışıldıyor olmalıydı şimdi. Carla içindeki yuva özlemini bastırdı ve koridordaki büyük Noel ağacına odaklandı – çam kokusu ne hoştu! Altındaki hediyeleri inceledi. Kendi adını ve paketlenmiş hediyelerini de gördü.

Lily'nin annesinin deyimiyle misafir odası, adaçayı yeşili halı ve lavanta cilası kokan eski maun ahşapla zevkli bir biçimde döşenmişti. Duvarlarda tablolar vardı. Ed'in resimleri değil, tarla ve günbatımı manzaralarını gösteren eski tablolar.

"Kopya hepsi" dedi Ed resimlere hayranlıkla baktığını görünce. Kimse duymasın diye alçak sesle konuşmuştu.

Her yerde fotoğraflar vardı. Her yerde. Şömine rafında. Yanlardaki masalarda. Lily'nin çocukluk resimleri ve ondan biraz daha uzun boylu bir oğlan çocuğunun resimleri. "Bu Daniel" dedi Lily'nin annesi, neşeli bir ses tonuyla.

Daniel mı? Carla, Lily'yle yıllar önce İngiltere'de yaşarken kardeşi hakkında kısaca konuştuğunu hayal meyal hatırlıyordu.

Ondan söz etmek istemiyorum.

Öyle dememiş miydi Lily?

"Tatil için gelecek mi o da?" diye sormaya kalkıştı Carla ama sorusunu duyan olmadı çünkü Tom birden zamanı gelmediği halde hediyelerini açmaya başlamıştı.

Sonra da model uçağın neden uçamadığını sorup durmaya başlamıştı. Carla onun giderek sinirlenmeye başladığını, kendi saçını çektiğini gördü. Lily endişeliydi, gerçi Carla'yı istasyondan aldığından beri böyleydi. Eskiden bu kadar gergin olduğunu anımsamıyordu onun. Lily'nin tıpkı kızına benzeyen, aynı boyda ve aynı saç rengine sahip annesi sürekli özür diliyordu.

Farklı demişti Carla. *Oğlumuz Tom... farklı.* İnsanlar bunu söylediklerinde genellikle bu farktan utandıklarını kastederlerdi. Ama o kişinin nasıl etkilendiğini düşünmezlerdi.

Ona yardımcı olabilecek tek şey kendi hakkında iyi hissetmesiydi. Kendine güvenmesiydi. Bunu kimse yapmadığından –Lily'nin burnu sürekli dosyalarına gömülüydü– bu iş Carla'ya düşüyordu. "Aslında" dedi. "Leonardo da Vinci model uçaklarını uçurmayı başarmış."

Leonardo da Vinci kim diye sormasını bekliyordu Tom'un. Ama Tom'un yüzü sakinleşmeye başlamıştı. "Sanatçı olan mı? İsa'yı saat gibi çizen adam mı?"

"Evet." O resmi kendisi de öyle görürdü çocukken. İsa gibi bir figür, kollarını bacaklarını açmış, üçe çeyrek kalayı gösteriyor. "İlk uçaklardan birini tasarlamıştı. Bunu biliyor muydun?"

Tom başını iki yana salladı. "O kadar ileri gitmedim. Kütüphaneden yeni aldım kitabı..."

"Okulda Leonardo'yu gördüğünüzü bilmiyordum canım" dedi Lily, çalışma odasından birden çıkarak. Yüz ifadesi, annesinin matematik ödevlerini anlamaya çalışırken takındığı yüz ifadesini andırıyordu.

"Okulda görmüyoruz. Kapağındaki resmi beğenmiştim." Kaşlarını çattı. "Leonardo uçak modellerini uçurabiliyorsa ben neden yapamıyorum bunu?"

"Onunki farklı bir modeldi" dedi Carla, Tom'un yanına diz çökerek. "İstersen sabah kendi tasarımımızı yapmayı deneyebiliriz."

Tom yeniden kaşlarını çattı. "Nasıl?"

"Kâğıt kullanabiliriz."

"Kâğıt bir uçak bizi taşımaz."

İçine binmeyeceğiz diyecekti Carla az kalsın. *Yalnızca bir model olacak.* Ama Tom'un mantığının İtalya'da tanıdığı çocuklarınki gibi işlemediğini anlamıştı.

"O zaman onun yerine sana İtalyanca öğretirim" dedi birden.

"İtalyanca mı?" Tom'un yüzü aydınlandı. "İsterim. O zaman pizzacıdaki adama domates sevmediğimi anlatabilirim. Onun dilini konuşursam beni dinler. Kendi kendime Çince de öğreniyorum. Bir kitap aldım."

"Ne harika!"

"Teşekkürler" dedi Ed, yemek odasına giderlerken. Yemek odasında meşeden yapılma büyük bir masa, ışıldayan gümüş çatal bı-

çaklar, kırmızı kumaş peçeteler, kesme camdan kadehler ve masanın ortasındaki çobanpüskülü çelengi karşıladı onları. "Ona ilgi gösterdiğin için teşekkürler."

Carla'nın içi ısındı, Tom'a en sevimli gülümsemesiyle gülümsedi.

"Tom'la zaman geçirmekten hoşlandım" dedi, Ed'in sandalyesini çekmesine izin verirken. "Nasıl hissettiğini anlıyorum onun."

"Nasıl?" diyen Ed, ona bakıyordu. Zihninde resmini çizdiğini biliyordu Carla.

"Çünkü ben de çocukken farklı olduğumu hissederdim ve nasıl bir şey olduğunu biliyorum."

Ed hâlâ ona bakıyordu. "Yüzünde tutku ifadesi belirmesi çok hoşuma gidiyor" dedi. Şimdi sanki yerlerinde kara kalem olmasını istermiş gibi çatal bıçağını parmaklıyordu. "Acaba izin verir misin diyecektim..."

"Yeniden resmimi yapmana mı?"

Ed, sanki ani bir uykudan uyanmış gibi irkildi. "Evet."

Carla'nın yüzü heyecanla kızardı. Tabii ki isterdi bunu. "Çok isterim."

Ed onun ellerini yakaladı. Elleri sıcak ve büyüktü. "Teşekkürler."

Gözucuyla Lily'nin onlara baktığını gördü Carla.

"Yarın öğle yemeğinden önce kimler sahilde yürüyüş yapmak ister?" diye sordu Lily'nin babası, masanın diğer ucundan.

"Ben. BEN!" Tom ayağa fırlamıştı. "Ben ve Carla." Sonra yüzü endişeyle gerildi. "Ama ben kumdan kale yapamam. Islak kumları sevmiyorum."

Zavallı çocuk! "Ben de sevmem ıslak kumu" dedi Carla. "İnsana yapışıyor, değil mi?"

Tom başını salladı – öyle çok salladı ki Carla onun canının yanacağından korktu. "Kesinlikle."

Carla Lily'ye baktı. Onun incindiğini görebiliyordu. Dışlanmış hissediyordu. Carla memnun olmalıydı. ama içinde bir şeyler kadın için üzülüyordu.

O gece uyuyamadı. Annesini arayıp iyi Noel'ler dilemek isterdi ama teyzesinin telefonu yoktu ve büyükbabası cep telefonlarını gereksiz buluyordu.

Carla huzursuzca yatağından çıktı ve pencereye gitti. Ay, gökyüzüyle deniz arasındaki sınırda dengede duruyordu. Belki de kısa bir yürüyüş yapmalıydı. Mantosunu aldı, sahanlığa çıktı. Bütün ışıklar sönmüştü ama Lily'yle Ed'in oda kapısının altından biraz ışık sızıyordu. Ne oluyordu? Kendini tutamadı, durup içeriden gelen sesleri dinledi.

Tartışıyorlardı.

"Carla'ya Noel için para vermeliydin" diyordu Ed öfkeyle.

"Nasıl yapsaydım bunu? Borcumuz daha da artardı."

"Bin pound yeterli değildi, bunu sen de biliyorsun."

"Gerçekçi ol! Daha fazlasını hak etmiyor. Mektuplarında çok ısrarcıydı."

Carla az kalsın gürültüyle nefesini tutacaktı ama kendini son anda tuttu.

"Mektupları geldi demek?" dedi Ed öfkeyle. "Gelmedi demiştin. Neden bana söylemedin?"

Lily yalvarıyordu. "Çünkü aklın başında değildi. Çünkü, sana anlatmaya çalışıp durduğum gibi, bunun için yeterli paramız yok. Önceliğimiz Tom. Belki biraz daha fazla tablo satmaya çalışmalısın."

"Bütün esin kaynağımı yok ettin, nasıl yapabilirim bunu?"

"Ed! Bu haksızlık!"

Önce kırılan cam sesi, sonra Ed'in öfkeli sesi duyuldu: "Bak bana ne yaptırdın şimdi."

Lily kapıdan fırlayıp çıkarken Carla geri çekilip karanlığa sığındı, neyse ki Lily ters yönde uzaklaştı. Carla odasına döndü, titriyordu. Demek ki içgüdüleri doğruydu. Lily mektupları almıştı gerçekten. Yalan söylemişti. Paraları olmamasına gelince, buna inanmıyordu. Öyle bir evle mümkün olamazdı bu.

Daha önce tereddütleri varsa bile, artık yoktu.

37

Lily

Londra'ya dönmek ne büyük rahatlık! İşe dönmek. Noel başkaları için dinlenme dönemi olabilir ama bizim her zaman yapacak işimiz var. Sonunda biraz rahatlayabilirim.

Devon'da sürekli diken üstündeydim. Herkese ters davrandım, misafirimize bile. Telefon ne zaman çalsa, kapı ne zaman tıklatılsa yerimden fırlıyordum ve Ed buna dikkat çekmeden önce de davranışımın farkındaydım. Ed'e Carla'nın mektuplarından söz ettiğime hâlâ pişmanım, bu yüzden en büyük kavgalarımızdan birini ettik.

Dilimin altındaki baklayı çıkarmama şaşırmamalı. Tony'nin cenazesinde Joe Thomas'la karşılaştığımdan beri kafam yerinde değil.

Onun davasından beri aldığı davaların yüzde doksan beşini kazanmış başarılı bir avukatın. Meğer hepsi adsız bir suçlunun yardımıymış.

Dünyanın geri kalanının masum sandığı bir adam. Benim yüzümden hem de.

Fakat tatil boyunca diken üstünde olmamın asıl nedeni, Joe'nun Tom hakkındaki iddiaları. Eski müvekkilimin telefonla arayacağından, hatta kapıdan içeri dalıp (haklı veya haksız yere) Tom'un kendi çocuğu olduğunu iddia edeceğinden korktum. Annemle babamın evinin yerini biliyor ne de olsa.

Gergin olmama şaşmamalı. Histeriktim hatta. Arada bir her şeyi kocama söylemeyi düşündüm ama vazgeçtim. Anlamaz. Kimse anlayamaz. Zavallı annemin başında yeterince dert olmasa belki gerçekleri ona itiraf ederdim.

Ancak yorgun yüzüne şöyle bir bakınca ona anlatmaktan vazgeçtim. Sonuçta aslında *bizim* sorumluluğumuz olan oğlumuza baktığı için bu kadar yorgun.

Carla'nın orada olması rahatlatıcı bir şeydi aslında. Bütün dünyanın mutlu olması gereken dönemde huzursuz, dengesiz olan ailenin

ortasındaki bir yabancı hepimizin daha dikkatli davranmasını sağladı. Aslında onu bu yüzden davet ettim.

Ed bu fikre balıklama atladı ve nedenini biliyorum.

Galerideki buluşmamızda onun bizi kurtarabileceğini fark etmedim mi? Ed'in onun resmini yapması gerek. Kariyeri böylece yeniden canlanabilir. Sonra, Noel'de yemek masasında ona nasıl teşekkür ettiğini seyrettim. "Açıkça sormama gerek bile kalmadı" diye anlattı daha sonra. "Adeta kendisi teklif etti. Ocak ayında modelliğe başlayacak. Hayatımda yeni bir dönemin başlangıcı olabilir bu, anlıyor musun Lily?"

Öyle sevinçliydi ki Tom hakkında konuşmayı unutuyorduk az kalsın. İş hakkında da. Tabii e-postalarımı kontrol etmem gerekiyor ("Evet, anne. Tatilde bile.") ama bunu zaten biliyorlardı. Carla'nın Daniel hakkında sorular sorduğu rahatsız edici bazı anlar da oldu.

"Neden ona öldüğünü söylemiyorsun?" dedi Ed sonunda.

O anda ona haykırmak istedim. Anlamıyor muydu? Daniel benimdi. Carla'yı ilgilendirmiyordu.

Sonra, Carla'nın dilenen mektupları hakkında korkunç bir tartışma yaşadık ve Ed beni esin perisini öldürmekle itham etti.

Masama yerleşirken, "Noel'iniz güzel geçti mi?" diye soruyor sekreter.

"Evet" diyorum. O sırada gözüm sol elindeki elmas yüzüğe takılıyor. "Seni tebrik mi etmem gerekiyor yoksa?"

Heyecanla başını sallıyor. "İnanamıyorum. Yüzüğü Noel pudinginin içine koymuştu. Az kalsın yutuyordum..."

O sırada telefon çalıyor. Arayan bir kadın. Heyecanlı bir anne. Oğlu alkollü araç kullanmaktan tutuklanmış. Şu anda hücrede tutuluyormuş. Yardımcı olmamızı istiyordu.

Neyse ki işim var. Geri kalan her şeyi unutmamı sağlıyor. Gaz sızdıran delikleri tıkıyor. Şu anda Tom'un okula dönmeye hazırlanmasına yardım eden annemi ve her gece öpülmeden uyuyacak olan oğlumu bu sayede düşünmüyorum.

"Ah, bir şey daha var" diyor sekreterim. "Geldiğimde ofisteydi."

Bir fotoğraf. Üzerinde elyazısıyla adım ve ÖZEL yazan bir zarf.

Resimde yol işareti olmayan bir dört yol ağzı görülüyor.

Mesaisi bitmek üzere olan gece bekçisi korkularımı doğruluyor. Zarfı kısa saçlı bir adam dün gece bırakmış.

Fotoğrafı yırtıp küçük parçalara ayırıyorum ve parçaları sekreterime veriyorum. "Özel evrak çöpüne at" diyorum.

"Bu bilgiyi istemiyorsunuz o zaman?"

"Hayır."

Bundan sonra kendi davalarımı kendim kazanacağım.

38

Carla

Noel'den kısa süre sonra, Carla Lily'nin 6.05 treniyle Londra'ya, işinin başına döndüğünü öğrendi. "Müvekkilinin ona ihtiyacı varmış" diye mırıldandı Ed.

Lily gittikten sonra herkes daha rahat görünüyordu. Kimse alaycı yorumlar yapmıyordu. "Lütfen Tom, bir dakika kımıldamadan otur" diyen yoktu.

Ama Lily'nin gergin varlığı yokken bile Carla Devon'daki evde bir tuhaflık olduğunu hissediyordu. Lily'nin annesi ona çok nazik davranmıştı ama sanki bir şeyler gizliyordu. Carla konunun kimsenin hakkında konuşmak istemediği Daniel olduğunu tahmin ediyordu.

Belki araları bozulmuştu? Carla İtalya'daki kendi evini düşündü, annesinin başına gelen "utanç verici şeyler" uzun zaman önce yaşanmış olmasına rağmen komşulardan bazıları hâlâ babasız olduğu için onu küçümsüyorlardı.

Carla Devon'daki son gününü Ed ve Tom'la birlikte sahilde yürüyerek geçirdi – bir sonraki hamlesi için önemli hazırlıklardı bunlar.

Aslında çok da eğlendi. Tom'a ilgi gösterdi, İtalyanca sözcükler öğretti ve çocuğun kendisini şimdiden sevdiğini anlayınca sevindi. Tom çabuk öğreniyordu ama bir sözcüğü doğru telaffuz ettiğinde dizine vuruyordu mutlaka. "Onun ritüellerinden biri bu" diye açıkladı Ed.

Carla, kendini Lily'nin annesiyle babasına sevdirmeye de özen göstermişti. "Tom hafta içinde özel bir okula devam ediyor" demişti Lily'nin babası, onu istasyona bırakırken. "Hepimiz için çok zor. Ama sen onunla iyi anlaşıyor gibisin."

"Yeniden gel" demişti Lily'nin annesi, yanağını onunkine bastırarak. İkinci yanağı öpmemek tuhaf bir İngiliz geleneğiydi. "Bize iyi geldin."

İstasyona gitme zamanı geldiğinde, Carla onlardan ayrılmak istemedi. Trende başı dönüyordu. Ed ve o modellik konusunu konuşmak için buluşmaya karar vermişlerdi. "İple çekiyorum" demişti Ed elini hafifçe sıkarak.

Döndüğü zaman hostel eskisinden daha soğuk ve karanlık geldi ona. Kızların çoğunu tanıyordu ama arkadaşı yoktu. Çirkin dövmeleri ve burunlarındaki küpelerle Carla'nın tipi değildiler. Onu hosteldeki Noel partisine davet eden de olmamıştı. Gitmek istediği de yoktu zaten. Bunun yerine yorganının altına kıvrıldı ve yeni planlarını düşündü.

Annesini aramıştı. Pahalı bir telefon görüşmesi olmuştu ama onun sesini duymaya ihtiyacı vardı. Ama sesi kesik kesik gelmişti annesinin. "Seni seviyorum *cara mia*" dediğini duymuştu yine de.

"Ben de seni seviyorum anne."

Şimdi, dar yatağına sırtüstü uzanan Carla bir sigara yaktı ve derin bir nefes alıp hesap yaptı. Ocak gelmişti bile! Ama umduklarını henüz gerçekleştirememişti. Olayları hızlandırması gerekiyordu.

Sonraki hamlesine hazırlanırken, yüksek sesli müzik doldu kulaklarına. Yan odada kalan kız müziğini hep yüksek sesle çalıyor-

du! O gürültüde nasıl düşünebiliyordu? Belki de inip duş alsa iyi olurdu. Süngerini ve bornozunu aldı, kapısını kilitleyip koridorda uzaklaştı. Banyoya gireli beş dakika olmuştu ki birisi kapıyı yumruklamaya başladı.

"Yangın! Yangın! Çabuk çık!"

Hâlâ koku alabiliyorum.
En son koku alma duyusu yitirilirmiş diyorlar.
Demek ki her şeyi yitirmedim.
Henüz.
Bu iyi haber.
Kötü haber – bir şey yanıyor.
Daha kötüsü, kırmızı topuklu ayakkabı artık eski yerinde değil.

39
Lily

Yılbaşı gecesi geldi. Ed ve ben evde sessiz bir gece geçirmeye karar verdik. İkimiz de şirket ortaklarından birinin verdiği partiye gitmek istemedik. Yokluğumuz iyi olmadı ama böyle zamanlarda aileye öncelik vermek gerekir.

Masanın üstü eskizlerle dolu. Ed'in Devon'da geçirdiği son birkaç günde yaptığı resimler. Gülen Carla. Tom'a doğru eğilen Carla. Gözlerini açan Carla. Elleri bir şarap kadehinin sapında, düşünen Carla. Tek eksiğimiz modelin kendisi.

Telefon çalıyor. "Açabilir misin?" diye sesleniyorum.

Ocaktaki yemek kaynıyor. Altını kısıyorum. Yeşil fasulyeler ezilmiş görünüyor. Ed'e doğru dönüyorum, telefonda birini yatıştırmaya çalıştığını görüyorum. Annem olmalı. Tom yine bir şey yaptı sanırım.

"Ne kötü" deyip duruyor.

Kalbim sıkışıyor. Biliyordum. Ondan ayrılmamalıydık. İşi bırakmalıydım ve...

"Seni zavallıcık."

Ed anneme zavallıcık demez. Telefonun başına gidiyor, neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

"Aramakla iyi yaptın tabii. Bizimle kalırsın. Gelip seni alırım. Adresin neydi?"

Kocam ceketini alıyor. "Carla aradı. Hostelde yangın çıkmış. Bornozuyla sokakta kalmış."

"Yaralanmış mı?"

"Hayır, neyse ki iyi. Korkmuş."

"İstersen ben gideyim."

"Ben giderim." Kapıya ulaştı bile. "Sen de Tom'un yatağını hazırlarsın belki."

Elbette yapılacak en doğru şey bu.

Carla geldiğinde, esmer teni solgun görünüyor. Pembe bornozu içinde titriyor ve ellerini sıkı sıkı kenetlediği için eklemleri bembeyaz. "Çok korkutucuydu. Yangın merdiveninden aşağı koşmak zorunda kaldık. Düşeceğim sandım..."

Yangın haberi az önce LBC'deydi. Kimse yaralanmamıştı. Bu arada, yangının nedeni araştırılıyordu.

Ed ona bir kadeh viski uzattı. "Bunu al. Yardımı olur."

Kendin de içersin bu arada tabii diyecektim az kalsın.

"Otur. Lütfen." Görgü kurallarını anımsıyorum. "Artık güvendesin."

"Ama hiçbir şeyim yok, giysim bile" diye hıçkırıyor Carla, zarif parmaklarıyla viski bardağını tutarken. "Kitaplarım da gitti."

"Hepsi yerine konur" diyorum, teskin etmek için elini tutuyorum. Noel'de onu incelemek için yeterince fırsatım oldu ama ne kadar güzel olduğunu yeniden fark ediyorum. Koyu renkli, badem biçiminde

gözleri var, solgun bir İngiliz kadınını erkeksi gösterecek kalın siyah kaşları şu üzüntülü halinde bile güzelliğini vurguluyor.

Belki Carla'nın burada kalması bize iyi gelir. Ed ve ben başkasının yanında tartışamayız. Misafirimiz bir tür tampon işlevi görebilir - tıpkı çocukluğundaki gibi.

"Her şey yoluna girecek" diyorum.

Carla yüzünü bana doğru kaldırıyor. Bir an için annesinin kapısının önünde bulduğum, yüzü yaralı küçük kızı görür gibi oluyorum. "Beni evinize davet etmeniz büyük incelik. Çok teşekkürler."

Birden ürperiyorum.

Yalnızca geçici bir süre için demek istiyorum. Ama bu kabalık olur.

Kendime, bu tuhaf ürpertinin anlamı olmadığını söylüyorum. Hiçbir anlamı yok. Az önce bize iyi geleceğini düşünmüyor muydum?

Ayrıca benim asıl Joe Thomas konusunda endişelenmem gerekiyor.

"O kadar sıkma canını" diyor ortaklarımdan biri, birkaç hafta sonra mahkemeden döndüğüm zaman.

Ama elimde değil. Joe Thomas'ın gönderdiği fotoğrafı kullansaydım, müvekkilimin dört yol ağzında durmadığı gün yolda trafik işareti olmadığını ispatlayabilirdim. Yol işaretleri artık yerli yerindeydi ama bu işler böyledir. Sarhoş olduğu için zaten dezavantajlı durumdaydı ama "yol ver" işaretinin orada olmadığını kanıtlayabilseydim cezası o kadar ağır olmayabilirdi.

Ama yol işaretleri zamanla solar. Kazalar olur. Sonra belediye kamyoneti mucizevi bir şekilde gelir ve o çizgileri yeniden çeker. İstediğiniz avukata sorun. Tek sıkıntı, her zaman kanıtlayacak fotoğraf bulamamanızdır.

Kendi davalarımı kazanmaya çalışmak buraya kadarmış. Belki de bu yüzden, ertesi gün iki satırlık bir not alınca şaşırmıyorum:

Fotoğrafımı kullansan kazanabilirdin. Tom nasıl?

Telefonu almadan önce oturup nota bakıyorum bir süre.

"Bir içki için zamanın var mı?"

Ross sesimi duyduğuna hem sevinmiş hem şaşırmış durumda. "Çok isterim" diyor.

Covent Garden'da en sevdiğim İtalyan bistrolarından birine oturuyoruz. "En sevdiğim" diyorum ama aslında hayatımda eğlenceye pek yer yok. Hobileri sorulduğunda cevap vermekte zorlanan insanlardan biriyim. Avukatların işinden başka şeylere vakit ayırması kolay olmuyor. Sabahları işten önce koşuyorum genellikle ama bunu da sabah hazırlığımın bir parçası olarak görüyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyor Ross.

Tüvit ceketi ve kot pantolonuyla masada karşımda oturan eski arkadaşımıza bakıyorum. Ross bir zıtlıklar adamı. Başta Ed'in arkadaşıydı ama sonradan benim de arkadaşım oldu – özellikle kimi zaman bir ahmak gibi davrandığını söylediği kocamla ilgili sorunlarımda hep destek oldu bana. O ahmağı ikimiz de seviyorduk.

Bazen Ross'un gey olup olmadığını merak ediyorum. Ne de olsa hiç evlenmedi. Bildiğim kadarıyla kız arkadaşı da olmadı. İşine burnumu sokmamaya çalışıyorum.

"Bir sorunum var" diyorum. Ellerimi masanın altında evirip çeviriyorum endişeyle. Joe ve bana gönderdiği "faydalı bilgiler" hakkında uzun zamandır birine açılmak istiyordum. Bu isteğim artık o kadar yoğun ki, konuşmazsam çatlayacak gibiyim. Tabii hikâyenin bazı kısımlarını atlamam gerekiyor.

"Vay canına" diyor Ross, anlattıklarımı duyunca. "Seni zavallıcık. Ne kadar zorlu bir durum."

Bana her şey yoluna girecek demesini istiyorum. Bunların hepsini sonlandırabileceğimi söylesin ne olur.

"Bana kalırsa, o fotoğrafı yırtmakla doğru olanı yaptın" diyor.

"Gerçekten mi?"

"Kesinlikle." Kararlı görünüyor. "İşini kendi başına da yapabilirsin Lily. Yıllardır yapıyorsun zaten. Evet, bu adam arada bir sana yardım etmiş olabilir ama güvenini sarsmasın bu sakın. Sen iyi bir avukatsın."

Ona diğer konuyu da açmak istiyorum. Ama yapamıyorum. Aklıma, Highgate'teki pub geliyor. Joe'nun elimi tutması. Aramızdaki elektrik. Orada olmaması gereken çekim. İçkiyi fazla kaçırıp sorumlu davranamadığım için sonradan hissettiğim suçluluk.

Bir daha içkiye dokunmamamın gerçek nedeni.

"Ed'e söylemeyeceksin, değil mi? Ya da başka birine?"

Paniğe kapılmak üzereyim. Ross'un sadakatinden emin değilim. Yalnızca anonim ihbarlardan söz ettim gerçi.

"Söz." Saatine bakıyor. "Artık gitmem gerek."

Ross'un bir özelliği de budur. Onunla tanıştığımızda bir aktüerdi. Joe Thomas'ın şifre oyunlarını onun rakamlar hakkındaki bilgisi sayesinde çözmüştüm. Ama Tom doğduktan sonra Ross'tan onun vaftiz babası olmasını istediğimiz dönemde işini değiştirdi. Bizim deneyimimizin hayatı daha farklı görmeye başlamasını sağladığını söyledi. Şu anda yardım derneklerine destek olan büyük bir bağış toplama şirketini yönetiyor. İyi adamdır bizim Ross.

Ofiste geç saatlere kadar çalıştığım bir başka geceden sonra eve döndüğümde, Ed ve Carla'nın zaten akşam yemeği yemiş olduğunu görüyorum. Masada oturuyorlar, Ed'in eskiz defteri önünde.

"Üzgünüm" diyor Carla. "Beklemek istedim ama Ed..."

"Benim suçum." Ed bana gülümsüyor. Yıllardır görmediğim neşeli bir ifade var yüzünde. Nedenini biliyorum.

"Yemeğin fırında canım."

Bana uzun zamandır "canım" dememişti.

"Hâlâ yenebilir olmalı. Şimdi, Carla, başını hafifçe yan yatır. Çeneni biraz kaldır. Gözler sola. Harika."

Ed mutlu çünkü yeniden Carla'yı çiziyor. Bunu önce onun teklif ettiğini söylüyor bana sürekli, sanki bir iltifatmış gibi.

Açıkçası bu durum beni rahatlatıyor. Joe hakkında ne yapacağımı düşünecek zamana ihtiyacım var.

40

Carla

2014 Şubat

Carla, son bir aydır her sabah olduğu gibi arka bahçeyi gören güzel, sevimli odasında uyandı. Hostelden çok daha hoştu burası! Lily'nin para sıkıntısı konusunda söylediklerini anımsıyordu ama böyle bir eve sahip olmak için iyi kazanması gerekiyordu. Üstelik ev kira bile değildi. Evin sahibiydiler – gerçi Ed sürekli "korkunç mortgage ödemelerinden" söz ediyordu.

Yatak odasının duvarından bitişikteki Ed ile Lily'nin tartıştığını duyduğu konulardan biri de buydu. Ed sık sık, "Senin kadar fazla kazanmadığım için sinirleniyorsun, sorun bu" deyip dururdu.

"Hep haksızlığa uğradığını düşünmekten ne zaman vazgeçeceksin Ed?" diye sorardı Lily ona.

Akşam yemeği için misafirliğe geldiğinde aralarındaki atışmayı, gerginliği fark etmişti. Ama onlarla aynı evde yaşamaya başlayınca bir savaş alanında gibi hissetti kendini. En ufak şeyde birbirlerine parlıyorlardı, Carla'ya da. "Lütfen sütü buzdolabına koy" demişti Lily geçen akşam. "Yoksa geçen haftaki gibi bozulacak yine."

Ed, Carla'ya kendini daha iyi hissettirmek için gözlerini devirmişti o zaman. "Merak etme, önemli bir dava üzerinde çalışıyor" demişti Lily çalışma odasına dönünce. Rahatsız olmuş gibi birden gözlüğünü çıkarmıştı. "Son davayı kaybetti, bunu *mutlaka* kazanması lazım."

"Mutlaka" sözcüğünü hafif alaycı bir tavırla söylemişti. Sonra gözlüğünü takıp fırçasını eline almıştı yeniden. "Şu kahve fincanını tutup uzaklara bakabilir misin? Bir şeyler düşünüyormuş gibi. Harika."

Hayatı kolaylaşmıştı. Hostel yangını araştırılıyordu. Kalan herkese özel bir form gönderilmiş, o gece odalarında sigara içip içmedikleri sorulmuştu.

Carla "hayır" şıkkını işaretlemişti tabii.

"Dersten sonra birlikte kahve içmek ister misin?"

Onu sürekli akşam yemeğine çağıran uzun kâküllü çocuktu soran. Kirpikleri bir erkek için fazla uzundu ve uzun boylu, yakışıklı olmasına rağmen güvensiz bir hali vardı. Sanki ne kadar çekici olduğunu bilmiyordu; sadece görüntü açısından değil, kibarlığı ve karşısındakini dinlemesi de çok hoştu. Gerçekten dinlemesi.

Okuldaki erkek öğrencilerin çoğu gürültücü ve saygısızdı, kendi seslerine bayılıyorlardı. Rupert onlar gibi değildi.

Belki de bir ayrıcalık yapma zamanıydı.

"İsterim" dedi kitabından başını kaldırıp. "Teşekkürler."

Kütüphanenin diğer köşesinde oturan biri "Şşşş..." deyince birbirlerine bakıp suç ortaklığıyla gülümsediler.

"Son makalenden kaç aldın?" diye sordu Rupert, öğrenci birliği kafesinde az sütlü lattelerini içerken.

"Yetmiş beş" dedi Carla gururla.

Rupert'ın gözleri büyüdü. "Harika."

"Peki ya sen?"

Rupert homurdandı. "Sorma. Aslında, belki bana sözleşmelerle ilgili makale için yardım edersin diye umuyordum. Akşam yemeğinde konuşabiliriz istersen."

"Akşam yemeği mi?"

"Hadi ama Carla. Seni kaç kez davet ettim. Isırmam. Söz veriyorum."

Rupert onu Soho Meydanı'nda küçük bir İtalyan restoranına götürdü. İngilizlerin çoğu gibi sipariş verirken zorlanacağını sandı Carla. Ama Rupert'ın İtalyancası kusursuzdu.

"Ülkemle bir yakınlığın mı var?" diye sordu, garson uzaklaşırken.

Rupert omuz silkti, memnun olmuştu. "Annemle babam mutlaka İtalyanca ve Fransızca konuşmamızı istiyorlardı. Tatillerde dil öğrenelim diye sürekli bu ülkelere gönderiliyorduk. Yatılı okulda kalmamıza rağmen yazları bizden böyle kurtuluyorlardı sanırım."

Zavallı Tom gibi. Carla, bu yakışıklı, zeki çocuğa Tom ile Lily'den söz etmeye başladı.

"Ed Macdonald'la mı yaşıyorsun? Ressam?"

"Evet. İşlerini biliyor musun?"

"*İtalyan Kız*'ı yapan sanatçı değil mi? Anonim bir alıcının tonla para verip satın aldığı tablo hani?"

Carla'nın yanakları kızardı. "Onu da mı biliyorsun?"

"Sanatı severim. Annem de öyle. Hayatım boyunca beni sergilere götürdü durdu..." Gözleri açıldı. "O modelin... sen olduğunu söyleme bana sakın... Sendin, değil mi?"

Carla başını salladı, hem utanmış hem gururlanmıştı.

"Bir gün onunla tanışmayı çok isterim" dedi Rupert. "Tanışmam sorun olmayacaksa tabii."

"Elimden geleni yaparım" dedi Carla.

Birkaç hafta geçti, Carla ev sahiplerini rahatsız etmek istemediği için bir şey söylemedi. Ed onun portresini yapmakla meşguldü – Carla ona modellik yapmadığı zamanlarda bile bununla uğraşıyor gibiydi. Lily her gün geç saatlere kadar çalışıyordu, Carla onun geç saatlerde eve döndüğünü yatağından duyuyordu.

Ama sonunda cesaretini toplayıp ev sahibesine Rupert'tan söz ettiğinde Lily şaşırtıcı bir şekilde onu hemen destekledi.

"Lily gelecek hafta için akşam yemeğine gelmek ister misin diye soruyor" dedi Carla, en sevdikleri kahvecide lattelerini içerken.

Rupert'ın yüzü aydınlandı. "Çok isterim. Teşekkürler."

Hayır. Asıl sevinen Carla'ydı. Rupert tam ihtiyaç duyduğu şeydi.

Carla o akşam eve dönünce koridordaki masada onu bekleyen bir mektup buldu. Yangınla ilgili soruşturmanın sonuç raporu gelmişti. Hostel, bütün müşterilerine yollamıştı raporu. Anlaşıldığı kadarıyla yangın sigaradan çıkmıştı. Ancak bina fazla hasar gördüğü için ve birden fazla hostel sakini odasında sigara içtiğini itiraf ettiği için suçluyu tespit etmek mümkün olmamıştı.

Şansı yaver gitmişti.

Dahası, yolculuk sigortası giysilerinin ve kitaplarının bedelini karşılayacaktı. (Eşyasının ederini hafiften şişirdi – sigorta şirketi bunu karşılayabilirdi.)

Mektupta, hostelin bir daha açılmayacağı da yazıyordu.

Her şey yolunda gidiyordu.

"Yalnızca arkadaşım" dedi Carla, Lily'ye, utangaçça. "Hukuk okulunda bana iyi davranan biri." Ama Carla Rupert'la birlikte kapıdan içeri girdiği andan itibaren Ed'in düşmanlığını hissetti.

"Demek Carla'mızın sözünü ettiği Rupert sensin?"

Ed'in söyledikleri Carla'nın yüzünün kızarmasına neden oldu. Ed'in ondan söz ettiğini söylemesi, Carla'nın Rupert'a ilgi duyduğunu gösteriyordu. Rupert ne düşünecekti? Carla birden o akşam Rupert'ı davet ettiği için pişman olabileceğini hissetti.

"Bunu duyduğuma sevindim efendim" dedi Rupert, Ed'in elini sıkarken. Bir yandan Lily'ye bakıyordu.

Neyse ki (son zamanlarda epey mesafeli olan) Lily Carla'nın sıkıntısını anlamış gibiydi. Hemen konuyu değiştirdi ama Ed akşam yemeği boyunca huysuzluklarını sürdürdü. Yalnızca karısı hakkında huysuzlanmakla kalmadı ("Lily bize eşlik edebildiği için çok

şanslıyız, bu ara sürekli çalışıyor.") Rupert ve eski okulu hakkında sinir bozucu yorumlar da yaptı. "Eton'dan atılan kuzenlerimden biri gitmişti oraya."

Ed misafirden hoşlanmamıştı ve zavallı Rupert da bunun farkındaydı.

Yemekten sonra, Ed'in resimlerine bakmak için bodrum katına indiler. "Carla senin resim sevdiğini söyledi" dedi Ed kollarını kavuşturarak.

"Evet efendim. Bu resimler çok güzel."

"Berbatlar." Ed yaşlı kadınları, genç kadınları, çiçekçiyi, tütüncüyü, parkta bir anneyi gösteren resimlere baktı. "Hiçbiri bir işe yaramadı. İşe yarayan tek resmim güzel Carla'mızı çizdiğim resim oldu."

Ah! Ed omzunu öyle sert sıkmıştı ki canı yanmıştı. Şarap kokuyordu, yemekte bir şişe şarabı tek başına bitirmişti. Lily'nin de bunu fark ettiğini biliyordu Carla.

"Şimdi yeniden onun resmini yapıyorum. Sana söyledi mi bunu?"

Ed'in yüzü Rupert'ınkine fazla yakındı şimdi. Carla'nın içi zafer duygusuyla dolmuştu ama bir yandan da utanıyordu.

"Hayır efendim, söylemedi."

"Demek ki Carla'mızın güzel başının içinde olup biten her şeyi bilmiyorsun."

"Bu kadarı yeter Ed." Lily yanına geldi, Ed'in koluna girdi. "Artık yeter, sence de öyle değil mi?"

"Saçmalama. O resmi görmek istersin, değil mi genç adam?"

Rupert da Carla gibi kıpkırmızıydı şimdi. "Fazla sorun olmayacaksa efendim."

"Ama sorun olur. Neden, biliyor musun? Tablolarımı bitene kadar kimseye göstermem de ondan. Asla."

Merdivenlerden paldır küldür çıkıp onları bodrumda bıraktı.

"Çok üzgünüm" diyen Lily başını iki yana salladı. "Çok yorgun, kariyeri açısından önemli bir dönem. Carla'nın yeni portresi saye-

sinde yeniden başarıya kavuşmayı umuyor. Bu kez pastelle yapıyor resmi. Onun için yeni bir teknik."

"Anlıyorum." Rupert kendini toplamış, terbiyesini göstermişti. "Sanatçıların huyu böyledir, biliyoruz. Bu güzel akşam için size teşekkür ederim."

Ama akşam o kadar da güzel geçmemişti ve hepsi bunu biliyordu. O gece, Carla yan odadaki Ed ile Lily'nin şimdiye kadarki en büyük kavgalarını ettiğini duydu.

"Neden o kadar kaba davrandın? Sanki Carla'dan hoşlandığı için onu kıskanıyor gibiydin."

"Saçmalama. Bir veledin resimlerime bakıp ukalaca yorumlar yapması sinirimi bozdu, hepsi bu."

"Öyle bir şey yapmadı. Çok kibar bir çocuktu."

"Nasıl biri olduğunu biliyorum onun. Ayrıca, sana ne ki bundan? Nasıl olsa asla burada değilsin."

"Belki de artık Carla'nın gitmesinin zamanı geldi. Başka bir hostelde kalabilir. Neden kalsın istedin onu da bilmiyorum. Geçici bir süre için kalacaktı hani?"

"Tam esin perime kavuşmuşken modelimi kovmak mı istiyorsun? Sanki benim başarısız olmamı *ister* gibisin."

İşte oluyor dedi Carla kendi kendine, yattığı yerde.

Ancak sabah olduğunda tartışma sanki hiç yaşanmamış gibiydi. "Bu hafta sonu bizimle birlikte Devon'a gitmek ister misin?" diye sordu Lily.

Carla başını iki yana salladı. "Sizin için sakıncası yoksa burada kalmayı tercih ederim."

Ed düş kırıklığına uğramış gibiydi. "Gerçekten mi? Tom seni göremediği için üzülecek. Bunu dile getirmeyebilir ama öyle olduğunu biliyorum ben."

Ben de üzüleceğim diyordu bakışları.

Güzel.

"Yapmam gereken bir ödev var korkarım."

"Elbette." Ed'in keyfi kaçmıştı. "Döndüğüm zaman, Carla, portre için biraz daha modellik yapmanı isteyeceğim."

Carla kızardı. "Elbette."

41

Lily

Portre yapılırken önce haftalar, sonra aylar geçti. Paskalya geldi geçti, sarı fulyalar rüzgârda sallandı. Yazın ilk gülleri şimdiden arka taraftaki küçük bahçemizde çiçek açmışlardı. Carla da öyle.

"Kiracımızın" Ed'in tuvalinde belirişini giderek artan bir hayret ve saygıyla izliyorum. Kocamın son birkaç yıldır –hem güvensizlikten, bazen de, itiraf etmek gerekir ki alkolden– titreyen eli artık kendinden oldukça emin.

Tuvale ne zaman baksam Carla'nın o güzel, badem gözleri beni takip ediyor. Artık sürekli orada. Evin arka tarafındaki ışıklı bahçeye bakan atölyede yaşayan bir varlık. Evimizde de her an varlığı hissediliyor, akşam işten geldiğimde mantomu alıp asıyor ve akşam yemeğinin hazır olduğunu bildiriyor.

Ve çok ilgi çekiyor.

Ed'in menajeri bir gazeteciyle röportaj ayarlamıştı ve görüşme için evimize gelen gazeteci, "Aynı İtalyan kızın resmini mi yapıyorsun?" diye sordu.

Tamamlanmayan işlerini genelde herkesten saklayan Ed'in bilerek ortada bıraktığı tuvalin yanında duruyordum. "Evet" dedi kocam, olağan davranmaya çalışarak. "Evlendiğimiz yıllarda baktığımız küçük kız Carla yeniden hayatımıza girdi. Şimdi yirmili yaşlarının başında ve hukuk eğitimi alıyor. Yeniden resmini yapmama izin verecek kadar nazik davrandı."

Röportaj yayımlanınca haber her yana yayıldı. Telefon çalmaya başladı. Sanat dünyası ve medya bu konuyu oldukça ilginç buluyor - büyüyen bir modeli yani. Ama kocamın resmi de olağanüstü. Carla tuvalden çıkacakmış gibi görünüyor resimde. Çocukluğundaki buklelerinden çok farklı olan şık saç kesimi tarz sahibi bir kadın olduğunu gösteriyor. Dudakları her an konuşmaya başlayacak gibi.

İşte buradayım. Geri döndüm.

Bazen de daha kötü şeyler söylüyor: *Neden böyle kötü bir eşsin? Tom'a kötü davranmayı bırak.*

Evet. Doğru. Kendi isteği üzerine her akşam yemek pişiriyor ve işten geldiğimde mantomu özenle alıyor ama son birkaç haftadır beni sevmediğini hissediyorum. Tom'un sürekli bizimle yaşamıyor olmasını hoş karşılamadığını anlayabiliyorum. "Pazar geceleri yanından ayrılınca onu özlemiyor musun?" dedi birkaç kere.

"Çok özlüyorum. Ama özel ihtiyaçları var ve okulu bunları bizden daha iyi karşılıyor." Bu soruyu soran yalnız o değildi. Başa çıkamamanın ve doğru olanı yapmak istemenin sıkıntısını ancak çocuğu bizimki gibi olan bir aile anlayabilir.

Ed beni desteklemek için hiçbir şey söylemiyor, sanki Carla'ya hak veriyor. Tabii ki ona hak veriyor. Tom haftada bir eve geldiği yatılı okulda çok başarılı ve öğretmenlerine bir daha saldırmadı ama kocam oğlunun hafta içi akşamları "askeri yatakhane" dediği yerde kalmasından memnun değil.

Oysa durum farklı. Rahat yataklarının üzerinde oyuncak ayılar oturan sevimli odasını gördüm. (Oda arkadaşlarından biri on üç yaşına gelmesine rağmen oyuncak ayısı olmadan hiçbir yere gitmiyor. Oyuncak ayılarını takıntı haline getirmiş, onları boy sırasına göre duvar kenarına diziyor. Biri onlara dokunacak olursa sinir krizi geçiriyor.) Kocamın Tom'un okuluna tepki duymasının nedeni, yatılı okulda kalırken evini çok özlemiş olması.

Onun için yaptıklarım düşünüldüğünde, Carla'nın beni kınaması biraz komik kaçıyor. "Dersleri bitmek üzere ve Carla'nın staj yapması gerekiyor" diyor Ed bir akşam yemekte. "Ona yardımcı olacağını söyledim."

Bir İtalyan yemeği yiyoruz, beyaz fasulyeli salata çok lezzetli ama aynısını pişirmeyi ben deneyecek olsam bulamaca dönerdi. *Yardımcı olacağımı söyledin* demek? Ortaklardan biri olabilirim ama pek çok öğrenciden e-posta geldi ve kocamın emrivaki tavrı hoşuma gitmiyor. "Pek çok başvuru var" diyorum. "Ama ne yapabileceğime bakarım."

Kolay olmayacak çünkü son zamanlarda davalarım pek iyi gitmiyor. Bu yıl davalarımın üçte birini kaybettim. Bazılarında jürinin karşısına ben çıktım, bazılarında dava vekili. Dava vekillerini suçlamak kolay olurdu ama doğru olmazdı. Dava vekiline doğru bilgileri vermezsem, yeterli ayrıntı sağlamazsam onun da mahkemede elinden bir şey gelmez.

Kötü performansımın postayla gelen ama aldırmadığım ihbarları ve ipuçlarını kullanmamamla ilgisi olmadığını söylüyorum kendime. O zarflara bakmamaya çalışıyorum ama ondan gelip gelmediklerinden emin olmak istiyorum. Ondan geldiklerini nasıl mı anlıyorum? Her birinin son cümlesi şu oluyor mutlaka: *Tom nasıl?*

Bu ihbarlar ve ipuçları ne kadar işe yarasa da, onları imha ettiriyorum ve Joe Thomas'ın yardımı olmadan da işimi yapabileceğimi söylüyorum kendime. Bu "kanıtları" bulmak için ne kadar uğraşmış olabileceğini düşünmüyorum bile. Ama onları nasıl bulduğunu merak ediyorum. Hangi sekreterle çıkıyor? Belki de yalan söylüyordu. Belki de bilgilerini başka bir yerden alıyor. Ne olursa olsun, Joe'nun bir yerlerden beni izlediği düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Ed hafta sonu için Carla'yı Devon'a davet ettiğinde ve Carla daveti reddettiğinde elimde olmadan rahatlıyorum. Biraz yalnız kalabileceğiz nihayet. Ed'i yeniden kendi tarafıma çekebileceğim.

42

Carla

2014 Mayıs

"Hafta sonu ne yapıyorsun?" diye sordu Rupert.

"Ders çalışacağım."

Ed ve Lily'nin evindeki korkunç akşam yemeği gecesinden beri Carla okul arkadaşından kaçıyordu. Ama Rupert onu ders çıkışında yakaladı.

"Bütün hafta sonu çalışacak mısın?"

Carla ona baktı. "Evet."

"Ne yazık." Carla'yla birlikte yürümeye başladı. "Arkadaşların... ilginç insanlar."

"Lily bazen biraz asabi olabiliyor ama iyi biridir. Ed kabalık etti, üzgünüm."

"Üzülme." Köşeyi dönerlerken hafifçe koluna dokundu. "Dediğim gibi, sanatçılar böyledir. Ama dürüst olmak gerekirse... benden kaçtığını düşündüm. Bu yüzden bekleyip konuşmak istedim, her şey yolunda mı diye sormam gerekiyordu."

Carla onun tavrından hoşlanmıştı ama ona karşı dürüst olması gerektiğini düşünüyordu. "Tabii ki yolunda. Sen çok iyi bir arkadaşsın."

"Arkadaş mı?" Rupert daha fazlasını bekliyormuş gibi bakıyordu ona. "O zaman hafta sonu akşam yemeğine çıkabilir miyiz?"

Çekici bir teklifti ama hayatı zaten yeterince karmaşık değil miydi? "Üzgünüm ama makale yazmam lazım. Ed ve Lily pazara kadar yoklar, hafta sonunu sessizce çalışarak geçirmeyi planlamıştım."

Carla söylediğini yaptı. Cumartesi gününü kitaplarının başında geçirdi. Ama pazar günü öğle saatinde kapı çalındı. Lily ve Ed birinin geleceğinden söz etmemişlerdi. Belki kapı yanlışlıkla çalınmıştı veya komşulardan biriydi.

Kapının önünde Rupert duruyordu. "Buradan geçiyordum" dedi ve ona bir demet çiçek uzattı. Frezyalar. En sevdiği çiçeklerden biri. Bu kadar küçük çiçeklerin böyle bir koku saçması inanılmazdı. "Çok naziksin."

"Biraz yürümek ister misin? Hadi, mola vermek beynine iyi gelir."

"Şey..." Güzel bir gündü. Neden olmasın? "Parka kadar gidip dönelim."

Başka biriyle vakit geçirmek çok iyi geldi. Dışarıda pek çok başka çift vardı. Gülüyorlardı. El ele tutuşuyorlardı. Carla, göğsünde tuhaf bir hisle, daha önce hoşlandığı bir erkekle parkta yürüyüş yapmadığını fark etti.

"Seninle zaman geçirmeyi seviyorum Carla." Rupert'ın eli onunkine uzandı.

Hayır.

Carla elini cebine soktu. "Ben de seninle zaman geçirmeyi seviyorum Rupert." Kısa bir sessizlik oldu, beşe kadar saydı. "Ama dediğim gibi, senin arkadaşlığından hoşlanıyorum."

Rupert onu duymadı veya duymazdan geldi. "Diğerlerinden farklısın Carla. Odaklanmış birisin. Bir amacın var sanki. Tanıdığım kızların çoğu yalnızca eğlenmek istiyor."

Carla, Rupert'ın ve ona benzeyen erkeklerin peşinden koşan diğer kız öğrencileri düşündü. "Eğlenmeye zamanım yok" dedi.

"Gerçekten mi?" Rupert'ın sesinden hayal kırıklığına uğradığı anlaşılıyordu.

Parktan çıkıp Ed ile Lily'nin evine doğru yürürken, Carla omuz silkti. "Annemle ilgilenmeliyim. Hak ettiğimiz hayatı yaşayabilmemiz için para kazanmam lazım."

"Bu harika bir şey. Çok hoşuma gitti."

"Artık eve dönmem gerek. Yoksa programımdan geri kalacağım."

"Bir fincan çay içmeye vaktin vardır mutlaka?"

"Emin değilim..."

"Hadi ama." Gözleri parlıyordu. "*Arkadaşlar* birlikte çay içer."

Ed ve Lily'nin evinin merdivenlerine gelmişlerdi; şık siyah beyaz merdivenler siyah ön kapıya gidiyordu. Carla onu reddetmenin kabalık olacağını düşündü.

Rupert'a oturmasını söyleyen Carla kitaplarını kenara çekip oturma odası işlevi de gören mutfakta ona yer açtı. Kanepenin üstündeki yastıklar ve örtülerin karmakarışık olduğunu görünce kaşlarını çattı.

"Sence böylesi daha..." diyecek oldu.

Ama Rupert birden ve cesaretle üzerine geldi, parmağıyla dudaklarını hafifçe okşamaya başladı. "Çok güzelsin Carla" diye mırıldandı. "Biliyor muydun?"

Onu kendine doğru çekti.

Carla bir an kendinden geçti. Rupert çok yakışıklıydı. Çekiciydi. Tam bir beyefendiydi. Ama dikkatini dağıtmasına izin veremezdi. Geri çekilmek üzereyken, kilitte anahtar sesi duyuldu.

Gelen Ed'di! Carla dehşet içinde onun önce darmadağın kanepeye, sonra Carla'dan hemen uzaklaşan Rupert'a baktığını gördü. Yüzü öfkeden kıpkırmızıydı. "Devon'a gelmek istememenin nedeni buydu demek? Evimizi aşk yuvası olarak kullanmak istedin? Ne cüretle? İyi ki erken dönmüşüm."

Carla terledi, buz kesti, sonra yine terledi. "Hayır. Yanlış anladın."

Ama Ed Rupert'a doğru dönmüş haykırıyordu: "Git buradan. DEFOL!"

Carla hayret içinde Rupert'ın gidişini seyretti. Kalmalıydı diye düşündü. Kendini savunmalıydı. "Ne cüretle böyle davranırsın?" diye haykırdı Ed'e. Öfkeden titriyordu. "Yanlış bir şey yapmadım. Beni arkadaşımın önünde utandırdın."

Şimdi bana gitmemi söyleyecek diye düşündü. Gidecek yeri yoktu. İstediğini alma şansı yoktu.

Ama Ed iki büklüm olup ayaklarının dibine çöktü. "Üzgünüm Carla, gerçekten. Ama cehennem gibi bir hafta sonuydu. Orada ol-

malıydın. Tom'u sakinleştirebilirdin. O kadar kötüydü ki. Şu an kafayı neye takmış biliyor musun? Bir bilgisayar oyununa. Bütün gece uyumadan oyun oynuyor. Oyunu almaya çalıştığımızda çıldırdı. Tartışma çıktı. Lily'nin annesi onu rahat bırakmamızı istedi. Sonunun Daniel gibi olacağından korkuyor..."

"Daniel mı? Ne oldu ona?"

"Daniel gitti." Ed elini şöyle bir salladı. "Ailesinin konuşmalarından anlayamazsın ama Daniel öldü!"

"Anlamıyorum."

Ed onu elinden yakaladı. Sıkı tutuyordu. "Daniel, Lily'nin evlatlık kardeşiydi. Çok rahatsızdı – çocukluğundan beri öyleydi zavallı."

Ed korkunç hikâyeyi anlatırken onun elini tutma sırası Carla'ya gelmişti. Lily'nin kardeşiyle tartışması. Ahırlar. Onu buluşları. Ed olayın ayrıntılarından emin değildi ("Lily bu konuda konuşmuyor"). Ama bir şey ortadaydı. Lily bir şeyler söyleyip kardeşinin kendi hayatını sonlandırmasına neden olmuştu.

"Aramızda hep bu olay var. Bana asla açılmıyor" dedi Ed kanepeye çöküp hıçkırmaya başlayarak.

Ne korkunç! Ve zavallı Ed. Karısının suçu yüzünden böyle acı çekmesi doğru değildi. Lily ona kötü davranıyordu. Ona doğru dürüst bakmıyordu bile. Hangi kadın kocasına akşam yemeği hazırlamazdı? Ya da kocasından sonra yatağa girerdi? Ne kadar çağdışı görünseler de, annesi ona böyle şeylerin önemini öğretmişti.

Peki neden şaşırıyordu ki? Lily bir avukattı. Mesafeli, soğuktu. Katilleri ve tecavüzcüleri hapisten kurtarmaya alışkındı.

Zavallı Ed'i bir şekilde sakinleştirmeyi başardı. Omzuna arkadaşça kolunu attı. Ona bir içki koydu (biraz sıcak su ve viski). Sonra, elleri hâlâ titremesine rağmen onu resim yapmaya ikna etti.

İçinden, Teşekkürler Rupert dedi sessizce Ed'in karşısında otururken. ("Burnunu biraz sola çevir lütfen Carla.") Şansım yaver giderse bu sefer istediklerim olacak.

43
Lily

Davalarımı yitirmeme ve kendi özel çekincelerime rağmen firma ortakları benim "lehimde" karar verdiler ve Carla temmuz ortasında ofisimizde staja başladı. Hafta sonuna doğru, "Zeki bir kız seninki" dedi meslektaşlarımdan biri. "Çok güzel olabilir ama ne yaptığını biliyor."

Güzellik dezavantajmış gibi konuşmuştu ve öyleydi de. Ortalamanın üstünde güzelseniz ve avukatlık gibi bir meslek seçmişseniz insanlar sizi her zaman ciddiye almaz. Ben güzel kabul edilmeyeceğimi biliyorum ama kendi tenimin içinde rahat etmeyi öğrendim ve bundan memnunum. Belki de iyi bir şeydir bu.

Ama Carla nereye giderse gitsin başlar ona doğru dönüyor. Yalnızca güzel yüzü ya da iyi bir stajyer olması nedeniyle değil. Ed'in Carla portresi sonunda bitti. Devon'da nihayet yanımızda Carla olmadan geçirdiğimiz hafta sonlarından birinden sonra her şey yerli yerine oturdu. Tartışmıştık ve Ed Devon'dan erkenden ayrılmıştı ama bazen zorluk yaşamanın onu kamçıladığını düşünüyorum. Eve döndüğümde portrenin en zor kısmı üstünde çalışıyordu – gözler.

Şimdi o tablo sonbaharda önemli bir Londra sergisinde görücüye çıkacak ve basının şimdiden ilgisini çekti.

Carla bir anda her yerde görünmeye başladı. Kadın dergilerinde. *Times* sanat sayfalarında. Almaya başladığımız kokteyl partisi davetlerinde. Tabii herkes hikâyeyi öğrenmek istiyor. Onunla nasıl yeniden karşılaştığımızı merak ediyorlar. Daha doğrusu *onun* bizimle *nasıl* karşılaştığını. Dergilerden birini açıp bakınca, Carla'nın olanları benden bir kere söz ederek aktarmayı başardığını görüyorum. Sanki hostel yangınından sonra ona evini açan Ed'miş gibi. Akıl hocası Ed'miş gibi. Ed'in uzaktaki Devon'da "özel bir okula" devam eden oğlumuzla çok iyi anlaşmasından memnun olduğunu anlatıyor. Tom'un benim annem ve babamla yaşadığından söz etmiyor bile.

Ne cüretle?

"Tom'dan söz etmeye hakkın yok" diyorum Carla'ya, ses tonumu kontrol etmeye gayret ederek.

İşe gidiyoruz. Hızlı yürüyoruz. Bana annesiyle onu sabahları otobüs durağında gördüğüm günleri anımsatıyor.

"Oğlumuz bizim özel hayatımızın parçası" diyorum. Lobideki dergilerden birinde makaleyi gördüğümden beri öfkeliyim.

"Üzgünüm" diyor ama ses tonundan öyle olmadığı belli. Çenesini öne doğru çıkarıyor. Bir kedinin çenesi gibi sivri görünüyor çenesi şimdi. "Ama söylediklerim doğru değil miydi?"

"Tom" diyorum sakin olmaya çalışarak. "Kendisi için en iyi olan yerde."

Omuz silkiyor. "İtalya'da biz ailemizden ne olursa olsun ayrılmayız. Bence öylesi daha iyi."

"Şimdi İngiltere'de yaşıyorsun" diyorum ama küstahlığına inanamıyorum. Ofis binasına girmek üzereyiz. Daha fazla konuşamam. Ama o günün ortalarına doğru, ortaklardan birinden bir not geliyor.

Neyse ki bu belge henüz müvekkile gitmemiş. Stajyerlerden biri hatayı fark edip işaretlemiş. Lütfen düzelt.

Bir şirket yolsuzluğuyla ilgili bir belgeyi yanlış temize çekmişim. Çok büyük bir hata değil ama yeterince büyük. Ancak daha da kötüsü, düzelti notunun yanındaki baş harflerinden anladığım kadarıyla, stajyerin İtalyan misafirimiz olması.

O gece, Ed beni azarlıyor. "Tom konusunda Carla'ya neden o kadar kötü davrandın?"

Soğuk bir ürperti dolaşıyor sırtımda. Tuvalette sigara içen bir kızı ispiyonladığım için öğretmen tarafından azarlanan kat görevlisi gibi hissediyorum kendimi. Onun hatası yüzünden neden ben suçlanıyorum? "Çünkü Carla Tom'dan ya da onun özel bir okulda olduğundan söz etmemeliydi. Bu özel bir konu."

"Demek ki oğlumuz konuşulmayacak konulardan biri. Ondan utanıyor musun?"

Bu haksızlık. "Öyle olmadığını biliyorsun. Tom sürekli burada olsa çalışabilir misin sanıyorsun? Stüdyona girip boyaya neden boya dendiğini açıklaman için tuttursa resim yapabilir misin? Veya sana Monet ya da John Singer Sargent hakkındaki bütün istatistikleri sayıp dökse?"

Ed doğrulup oturuyor, yatak odasının ışığını açıyor. Bakışları üzgün. Söylediklerimin bencilce olduğunu biliyorum ve bunları söylediğim için kendime kızıyorum. Ama güceniklik ister istemez arada bir yüzünü gösteriyor işte. Onun da bazen aynı şeyleri düşündüğünü biliyorum ama beni suçlamak ona daha kolay geliyor.

"Tom gibi bir çocuğu olunca doğru olanı yapmanın insanın görevi olduğunu düşünüyorum" diyor.

Sonra ışığı söndürüp yatıyor ve beni bütün gece uykusuzluk içinde dört döner halde bırakıyor. Düşünüyorum. Hayatlarımızı dolaşmış yumakları ayırır gibi birbirinden ayırmanın oğlumla birlikte olmaktan daha iyi olduğunu düşünüyorum. Neden? Çünkü Daniel'ı yıllar boyunca adım adım takip ettim, onu kendinden korumaya çalıştım. Ama sonunda dayanamadım. Söylememem gereken şeyler söyledim. Yapmamam gereken şeyler yaptım. Kardeşim için bardağı taşıran son damla benim hakaretlerim oldu.

Sürekli Tom'la birlikte olmazsam hayatta kalmakta bir şansı olur. Benim sürekli yanında olmamın ona faydası olmaz.

Onu öldürebilir bile.

Bir gece evde çalışıyorum. Kafamın içinde öyle çok düşünce dönüp duruyor ki işleri bir türlü ilerletemiyorum ve mola verip bir numarayı çeviriyorum.

"Lily!" Ross'un derin, neşeli sesi hemen sakinleşmemi sağlıyor. Kendime güvenmemi. Sanki her şey yoluna girecekmiş gibi geliyor bana.

"Bu gece dışarı çıkacaksın sanıyordum." Sesi şaşkın geliyor.

"Hayır çıkmadım, neden?"

"Yanlış anladım demek ki. Ed'in birlikte galeri açılışına gideceğinizi söylediğini sandım."

"Gitmemi istedi ama çok işim var. Ayrıca asıl istedikleri Carla. Biliyorsun. Ressam ve modeli. İtalyan kız." Ne kadar sinir olduğumu gizlemeye çalışmıyorum bile.

Carla kocamla birlikte dışarı çıkarken çok güzel görünüyordu. Küt saçları özenle düzeltilmişti, makyajı kusursuzdu. Yarım saat önce kitaplarına gömülmüş çalışıyor olduğunu kimse tahmin edemezdi.

Ed de iyi görünüyordu. Yalnızca mavi çizgili yeni gömleği yüzünden değil. Yürüyüşü bile değişmişti. Yüz ifadesi canlanmıştı. Başarı ona yakışıyordu. Hep öyle olmuştu. Kocamın başarılı olması gereken erkeklerden biri olduğunu fark ettim. En azından çevresindekilerin iyiliği için. Biraz daha az içmeye başladı hatta bana özellikle iyi davranıyor. Ross'la birkaç hafta sonra öğle yemeği yemek üzere sözleşiyoruz. Kocam bunu hak ediyor diyorum kendi kendime. Keyfini çıkarsın.

Ağustos 2014

Üç hafta sonra, geç saatte ofiste çalışıyorum. Ed yine bir kokteyl partisinde. Carla hâlâ evde. Bu sabah benimle birlikte ofise gelmedi. "İyi hissetmiyorum" dedi ve kedi yavrusu gibi yatağına kıvrıldı.

Saat neredeyse akşamın onu, kalan herkes eve gitti. Masa telefonum çalıyor. Arayanın Joe olduğunu o konuşmadan anlıyorum. Hissedebiliyorum. Hattın diğer tarafında o var, biliyorum.

"Lily. Hayır. Telefonu kapatma. Kalk git."

Tüylerim ürperiyor. "Nereye gideyim?"

Strand yakınında bir otelin adını veriyor.

Görmezden gelmem gereken bir ihbar daha mı?

"Kocanla ilgili. Onu izliyordum." Telaşlanıyor. "Sana göz kulak olmaya çalışıyorum. Her zamanki gibi. Git şimdi. Hemen."

Telefonu titreyerek yerine koyuyorum. Mantomu giyiyorum, güvenlik görevlisine iyi geceler dilerken hemen eve gideceğimi düşünüyorum. Görmem gereken ya da gerekmeyen şeylere şahit olmak için adresini verdiği otele gitmeyeceğim.

Ed bunu yapmaz. Ed bunu yapmaz. Bu sözcükler zihnimde dönüp duruyor ama sonra iniş çıkışlarını düşünüyorum. Evliliğimiz boyunca bir sıcak bir soğuk davrandığını. Bana söz etmediği bir miras için aceleyle yapılan evliliğimiz. Tom yüzünden sürdürdüğümüz evliliğimiz. Ama bir şekilde yürümesini sağladık. Öyle değil mi?

Taksiden inerken, birini görüyorum. Hayır, bir çift. Kızın başı adamın omzunda. Kızın kısa saçları sokak lambasının ışığında parlıyor. Uzun boylu adam hafif kambur yürüyor. Saatler boyunca tuvale eğilmekten kamburlaşmış omuzlar.

Onlara doğru koşuyorum. Sokak lambasının altında duruyorlar. Adam kızı öpmek için başını eğiyor. Sonra yüzünü bana doğru çeviriyor.

"Lily?" diyor kocam, şaşkınlıkla. Sonra, sanki inanmıyormuş gibi tekrarlıyor: "Lily?"

Bir ışık parlıyor. Bir fotoğraf çekildi sanki.

Burnuma bir basın kartı uzatılıyor. "Bayan Macdonald. Kocanızın bir ilişkisi olduğu yönündeki söylentiler için ne diyeceksiniz?"

Yanık kokusu hafifledi şimdi.

Bu da bir şey. Ama havada bir huzursuzluk var.

Son şansımı kaçırdım mı?

Neler çeviriyor şimdi?

Ne yapmayı planlıyor?

44

Carla

Tabii ki yeni resmin tanıtımı onları bir araya getirmekte etkili olmuştu. Gazetelerden birinde yazdığı üzere, sanatçı ve modeli hakkında bir "peri masalıydı" bu. "İtalyan kız büyümüştü." Dergilerde yazılar çıktı. Fotoğraf makineleri karşısında poz verirken Ed'in kolu hep omzundaydı. Gösterişli bir kokteyl partisinden sonra yanağından -ağzına çok yakın bir yerden- öpmesi. Carla'nın fazla uğraşmasına bile gerek kalmadı.

Lily'nin (her zamanki gibi!) geç saatlere kadar çalıştığı gecelerden birinde oturma odasında başka bir resim için poz veriyordu. Çok sıcak bir geceydi, pencere açıktı. Carla özellikle makyaj yapmamıştı, Ed'in onu böyle tercih ettiğini biliyordu. Sıcakta dudağının üstünde biriken ter damlacıklarını hissediyordu. "Biraz daha sola... Şimdi sağa."

Ed birden şövalesinin başından ayrılıp ona doğru geldi. Dizlerinin üstüne çöktü ve nazikçe alnına düşen bir tutam saçı geri attı. "Gördüğüm en güzel yaratıksın" dedi. Sonra onu öptü. Carla öpmesine izin verdi.

Carla bir an uçakta karşılaştığı adamı görür gibi oldu. Nikâh yüzüğü var diye terslediği adamı. Kendine, annesi gibi ilişkiler yaşayıp üzülmeyeceğini kaç kez söylememiş miydi?

Oturma odasının yumuşak halısının üstüne uzanırken, ünlü bir sanatçının kız arkadaşı olmayı ne kadar isteyeceğini düşündü. Kendine ait bir evi olmasını. Kendi parası olmasını. (Tabii bu parayı annesiyle paylaşacaktı.) Komşuları bile etkileyecek kadar önemli biriyle birlikte olmak istiyordu ki annesine iyi davransınlar. Ed'in eserleri yakında Roma'da sergilenecekti.

Bundan sonra, her fırsatta, her yerde sevişmeye başladılar. En iyisi oteller diyordu Ed. Daha güvenli.

Ama Carla'dan daha fazla keyif alıyor gibiydi olanlardan. Carla'nın tahmin ettiği gibi bir âşık değildi. Doğal olarak, Carla'nın da biraz deneyimi vardı. Üniversitede, büyükbabasının kurallarından kurtulunca oğlanlarla flört etmiş, onu akşam yemeğine çıkarmalarına izin vermişti. Bazen işin daha ileri gitmesine de izin vermişti. Sorrento'da bir hafta sonu geçirmek için yeni bir elbise. Önlemini hep alırdı. Bedeninde değil, zihninde de önlem alırdı. "Derslerimle ilgilenmek istiyorum, âşık olmak değil" demişti hepsine. Ama aslında annesi gibi başını derde sokmak istemiyordu. İstediği, evliliğin maddi istikrarıydı. Metres olmak değil.

Ama işte şimdi bir metrese dönüşmüştü.

"Lily'den ayrılacağım" diye söz veriyordu Ed sürekli. "Ona doğru zamanda söylemem gerek, hepsi bu. Aramızdaki benim için seksten çok daha derin bir şey."

Bu konuda ben sana yardımcı olurum dedi Carla kendi kendine.

Bir gün, yatmaya başlamalarından birkaç hafta sonra, Ed duştayken Carla bir magazin dergisinin yirmi dört saat açık ihbar hattını aradı ve otelin adını verdi. Telefonu açan kadın Carla'nın anlattıklarıyla çok ilgilendi. Carla hızla konuştu. Sonra adını vermeden telefonu kapadı.

Kısa süre sonra, Lily onları buldu.

Tuhaftı. Her şey istediği gibi gitmesine rağmen, Carla beklediği tatmin hissini alamıyor, intikam almış gibi hissetmiyordu kendini.

Aksine kendini ucuz, kirli hissediyordu.

Lily'nin yüzü sokak lambasının ışığı altında bembeyazdı. Öfkeli bakışları vahşi bir hayvanı andırıyordu. Carla korkmuştu. Ed bunu fark etmişti. Onu korumak ister gibi kolunu omzuna atmıştı ama Carla onun da tir tir titrediğini hissediyordu. "Birbirimizi seviyoruz" deyip durmuştu Lily'ye. "Sonsuza dek birbirimizle olmak istiyoruz."

"Elimizde değildi" diye kekeledi Carla.

Lily hırladı. Evet! Hırladı. "Elbette elinizdeydi." Sonra ağlamaya başladı ki bu daha kötüydü. "Sana yardım etmek için elimden geleni yaptım. Bana böyle mi karşılık veriyorsun?"

"Karşılık mı?" Carla'nın sesi yükseldi, yoldan geçen biri dönüp onlara baktı. "Bana borçlu olan sensin. Devon'da, İtalya'dan gönderdiğim mektupları sakladığını söylüyordun Ed'e."

"Ben..."

"İnkâr etme. Avukat yalanlarına başvurmaya kalkma çünkü onların hepsini ben de biliyorum." Carla haklı bir öfkeye kapıldığını hissediyor, titriyordu. "Larry'ye annemden uzak durmasını söylemeseydin böyle olmayacaktı."

Lily acı acı güldü. "Öyle mi sanıyorsun seni aptal küçük kız?"

"Ben sana..."

"Beni dinle."

Lily bir an boğazına sarılacakmış gibi geldi Carla'ya. "Tony karısını aldatabiliyorsa seni ve anneni aldatmaz mıydı sanıyorsun?"

Carla arabadaki parlak kırmızı rujlu kadını anımsadı.

"İkinize de iyilik yaptım. Güven bana. Sizin bana yaptığınız iyilik gibi – ikinizin." Sonra Ed'e doğru döndü. "Tom olmasa, seni yıllar önce bırakırdım" dedi. "Bu çocuğu al" dedi Carla'ya. "Ve götür buradan."

Yeniden Carla'ya doğru döndü. "Nasıl biri olduğunu yakında anlarsın" dedi. "Bu işten kârlı çıkacağını sanıyorsan yanılıyorsun."

Ed, Carla'nın elini sıkı sıkı tuttu. Carla'nın göğsü korkudan sıkışmaya başlamıştı. "Yeterince dinledim. Hadi Carla, gidiyoruz."

"Hayır." Lily'nin sesi daha önce hiç duymadığı kadar sert ve kararlıydı. "Ben gidiyorum. Ben işteyken tavşanlar gibi seviştiğinizi bildiğim eve dönmek ister miyim sanıyorsun? Zaten artık evi satmaktan başka çare yok. Al." Anahtarları Carla'ya attı. "Benim anahtarımı da al. Eşyalarım için ararım. Şimdi gidin. İkiniz de."

Bekle bir dakika demek istedi Carla. *Böyle olacağını sanmıyorum ben.* Ama Ed elini öyle sıkı tutuyordu ki canı yanıyordu. Ed bir taksi

durdurdu ve eve gittiler. "Lily nereye gidecek?" diye sordu Carla. Ön kapıyı açınca her yerde Lily'nin eşyaları karşılamıştı onları; koridorda asılı beyaz mantosu, kapının yanına özenle dizilmiş topukluları.

"Bir şey olmaz ona" dedi Ed, Carla'yı kendisine doğru çekerek. "Göründüğünden daha serttir. Bak bizi nasıl takip ettirdi."

"Gerçekten mi?" dedi Carla, masum olduğunu umduğu bir sesle.

"Başka nasıl bulsun bizi?"

Ama Carla endişeleniyordu, elinde değildi. Lily geçen hafta intihar eden o zavallı adam gibi bir köprüden falan atlarsa? *Sana ne ki bundan* derdi annesi burada olsa. Ama nedense Carla'nın umurundaydı işte. Larry'yi onlardan uzaklaştırmakla iyilik yaptığını iddia etmişti. Sonra da en son söyledikleri vardı: *Bu işten kârlı çıkacağını sanıyorsan yanılıyorsun.*

Carla bütün gece yatakta döndü durdu, bir türlü uyuyamadı. Sabah uyandığında Ed'in rahatlatılmak isteyen bir çocuk gibi başını göğsüne yaslamış olduğunu gördü ve bir kez daha kararında tereddüt etti. Sonra uyandı, gülümsedi ve krem rengi panjurlardan içeri dolan güneş ışığında gerindi.

"Harika değil mi?" dedi Ed, memesini parmak ucuyla hafifçe okşayarak. "Birbirimiz için yaratılmışız. Sonsuza dek birlikte olacağız."

İstediği bu değil miydi? Ama tek düşünebildiği Ed'in göğsündeki kırlaşmış kıllar, başının tepesindeki açıklık ve dün gece Lily'nin yüzünde gördüğü gözyaşlarıydı.

Gazeteler haberi atlamamıştı:

RESSAM SEKSİ İTALYAN MODEL İÇİN KARISINI BIRAKTI

SANATÇI BÜYÜYEN İTALYAN KIZ İÇİN EVLİLİĞİNİ YIKTI

"Ev bende kalacak" dedi Ed birkaç gün sonra. "Hakkımı Lily'den satın almak için borç alacağım. O da Londra'dan ayrılıp Devon'da, Tom'a yakın bir yerde çalışacak. Herkes için en iyisi bu."

"Ama yeterince paramız olacak mı?"

Ed onu kollarına aldı. "Sen merak etme bunları."

Carla derin bir nefes aldı. "Beş parasızım Ed."

"Endişelenme." Ed onun başının tepesini öptü. "Sana artık ben bakarım."

"Ama hiç param yok."

Ed cebine uzandı, cüzdanını çıkarıp ona para uzattı. "Bu kadarı yeterli mi?"

Kalbi sevinçle doldu, rahatladı. "Teşekkür ederim."

Tabii paranın çoğunu bankaya yatırdı ve bir bölümünü annesine gönderdi.

Birkaç hafta boyunca kuşkularını unutur gibi oldu Carla. Ünlü bir ressamla birlikte yaşamanın eğlenceli bir yanı vardı. Güzel restoranlara gidiyorlardı. Garsonlar onlarla yakından ilgileniyordu. Ünlü bir çifttiler. Herkes onları tanıyordu.

Kirayı ya da faturaları düşünmesi gerekmiyordu. Edward –ona bazen ön adıyla hitap etmekten hoşlanıyordu– ona çok güzel giysiler alıyordu. Demek ki Lily para konusunda yalan söylemişti! Hatta Londra'daki ofiste çalışmayı sürdürdü. Onu kovamazlardı çünkü bu yasalara aykırıydı. Neyse ki Lily artık ofiste değildi.

Bazı insanlar ona mesafeli davranıyordu tabii. "Bellekler kısa ömürlüdür" diye avuttu Ed onu. Haklıydı da. Birkaç ay sonra soğuk-

luk geçti, özellikle ortaklardan birinin sekreterlerden biri için karısını bırakmasından sonra herkes bu konudan söz etmeye başladı.

Ed bir dediğini iki etmiyordu. Bazen bunu abartıyordu. Bir gün, postada Rupert'tan elyazısıyla yazılmış bir not geldi:

Keyfinin yerinde olmasına sevindim.

"Kimden gelmiş?" diye sordu omzunun üstünden notu okuyan Ed.

"Hukuk okulundan bir arkadaşım."

"Buraya gelen çocuk mu?"

Ed'in onu ve Rupert'ı evde bulduğunu anımsayıp huzursuzlandı Carla.

"Evet."

Ed bir şey söylemedi. Ama o gece çöpe bir şeyler atarken Rupert'ın notunun paramparça halde çöpün dibinde yattığını gördü Carla. "Neden yaptın bunu?" diye sordu ona. Ama Ed cevap vermek yerine onu uzun uzun öptü ve bir süredir olmadığı kadar tutkulu bir şekilde sevişmeye başladılar.

Yatak örtülerinin üstünde nefes nefese yatan Carla, notu yırtmasına değdi diye düşündü. Baştaki gibi, Ed yine her an elinden kaçacak gibiydi ve böylesi daha heyecanlıydı. Carla onun da aynı şeyi hissettiğinden kuşkulanıyordu.

Ele geçirilemez olmak insanı cazip kılıyordu. Yıllardır ilk kez o kalem kutusunu düşündü. Başka bir çocuktan çaldığı kalem kutusu. Nasıl da istemişti onu! Ama sonra, nihayet ele geçirdiğinde başka bir kalem kutu moda olmuştu. Ed'i rahatsız etmemek için karanlıkta banyoya giderken, benim ne sorunum var ki hep daha fazlasını istiyorum diye düşündü.

45

Lily

Kasım 2014

"Artık yiyemem onu." Tom öfkeyle bana bakıyor.

"Çatal bıçağın yerini değiştirmişsin, bak."

Başka bir servise yer açmak için birkaç santim yana çektiğim çatalı işaret ediyor öfkeyle. Tom'u tanıyorum ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama arada bir unutuveriyorum işte. Sonuçları etkileyici oluyor. Şimdiki gibi.

BAM.

Annem ve ben heyecanla birbirimizi tutarak ayaklanıyoruz. Yalnızca çatal bıçağı değil, tabağı ve yıllar önce gönderilen düğün hediyelerinden biri olan güzel kristal şarap kadehini de yere fırlattı Tom.

Ed'le ben ayrıldıktan ve mülk paylaşımına başladıktan sonra (kalbimi bölmenin yanında hiçbir şeydi) düğün hediyelerinin evliliğin kendisinden daha uzun süre dayanabilmesinin ne kadar tuhaf olduğunu düşündüm.

Dehşetle gözlerime dolan yaşları fark ettim. Genellikle işe yaramadıkları için yasakladığım gözyaşları bunlar. Ayrıca kim sadakatsiz bir koca ister ki? Kaliteli şarap kadehleri çok daha faydalıdır.

"Neden yaptın bunu?" diye haykırıyorum annemin bakışlarındaki uyarıyı görmezden gelerek. *Tom'u sorgulama. Onunla tartışma. Kazanamazsın.* Boşanma sırasında –uygunsuz denebilecek bir hızla gerçekleşen "hızlı" bir boşanma davası oldu– Ed, bir avukatla tartışmanın "işe yaramayacağını" iddia etti. Benim gibi insanlar başkalarını asla dinlemiyordu ona göre, her şeye yanıtımız vardı.

Belki Tom'a da bu özellik benden geçmiştir. Kendi bakış açısından başka hiçbir bakış açısını kabullenememek yani.

"Bıçağıma dokundun" diyor yeni, kalın çerçeveli gözlüğünün arkasında kaşlarını çatarak. "Sana daha önce de söyledim. Bundan hoşlanmıyorum."

Eğilip cam parçalarını topluyorum. "Üç yaşında gibi davranıyorsun" diyorum.

"Şışşş..." diyerek ortalığı yatıştırmak istiyor annem.

Normalde böyle durumlarda sorun çıkarmam. Tom'a bakmak için buraya döndüğümden beri en iyisinin bu olduğunu düşünüyorum. Ama arada bir kendimi tutamıyorum. Bir şey beni tetikleyiveriyor. Bugün, masaya koyduğum fazladan servisti beni tetikleyen sanırım. Ed ile Carla'yı Strand'in önünde öpüşürken gördüğüm gece biten hayatı hatırlattı bana. Şimdi bile, birisi "otel" dediğinde ürperiyorum. Bir tür tetikleyici işlevi görüyor ve o ana dönüyorum, midem düğümleniyor, ihanet ve şaşkınlık duygusuyla o gece kaldırımdaki gibi öğürmeye başlıyorum.

Tuhaftır ama o ilk birkaç dakikadan sonra hiç öfke duymadım. Hâlâ da öfkelenmiyorum. Öfkelensem her şey daha kolay olurdu. Annem, duygularımı henüz gözden geçiremediğim için böyle olduğunu söylüyor. Peki ne zaman yapacağım bunu? Ed'le ayrılmamızın üzerinden aylar geçti. Ama olanlar sanki daha dünmüş gibi taze benim için.

O gece üye olduğum bir kulübün konaklama evinde (Üniversiteli Kadınlar Kulübü) kaldım, ertesi gün hastayım diyerek işe gitmedim. Carla'yla yüzleşmeme imkân yoktu ve sanki hiçbir şey olmamış gibi ofise gelip ortalıkta dolaşabileceğini biliyordum.

Cep telefonum çaldı.

Ed. Ed mi?

"Konuşmamız gerekiyor" dedi. Nazikti. Dün geceki gibi savunmacı bir tonla konuşmamıştı. Yalnız olduğu için mi acaba?

"Carla yanında mı?"

"Hayır."

Demek ki sonunda konuşabiliyordu! Özgürce. Boğazımda umut düğümlendi. Ed beni geri istiyordu. Elbette istiyordu! Bir çocuğumuz vardı. Diğer çocuklara pek benzemeyen bir çocuk. Belki, sabah olup kendine gelince Tom'un iyiliği için birbirimize tutunmamız gerektiğini fark etmişti.

Kapıya uzanırken, anahtarımın üzerimde olmadığını hatırladım. Bir yabancı gibi kendi evimin zilini çalmak zorundaydım. Ed beni elinde bir kadeh viskiyle karşıladı. Saat on bile olmamıştı.

Hemen konuya girdim. "Bak, Carla konusunda sana kızgınım. Ama Tom için olanları unutmaya hazırım. Yeniden başlayamaz mıyız?"

Sonra, umutsuzca ekledim: "Bunu daha önce de yaptık."

Ed, küçük bir kızmışım gibi elimi okşadı. "Hadi ama Lily. Korkmanı anlıyorum." Konuşurken gözünde bir parıltı vardı. Elini şeker kavanozuna sokmuş halde yakalanan ama buna aldırmayan bir çocuğa benziyordu. Sanki kafası iyiydi, içkinin de yardımı olmuştu herhalde. Evliliğimiz sırasında bu halini zaman zaman görmüştüm. Yakında depresif bir ruh haline bürünürdü.

Görüyor musunuz? Onu Carla'dan çok daha iyi tanıyorum. Carla onunla nasıl başa çıkacak?

"Yeni bir başlangıç yapabilecek kadar gençsin Lily. Benden çok daha fazla kazanıyorsun ve..."

"Paradan nasıl söz edebilirsin!" Ayağa kalkıp mutfağa, tablolarından birinin yanına gittim. Balayımızda kaldığımız oteli gösteren resim. Bir zamanlar bu resmin kopyasını yapmama yardım etmiş, yeşil-mavi arası tonu elde etmek için boyaları nasıl karıştıracağımı göstermişti bana. Elimi yönlendiren elini, temasıyla nasıl ürperdiğimi hâlâ hatırlıyorum. "Fena değil" demişti çabalarımı izledikten sonra. Resmi beğendiğini göstermek için duvara asmıştı. Kendi tablosunun yanına.

"Pratik konulardan söz etmemiz gerek" diye devam etti. "Ev bende kalsın, senin payını satın alayım diyorum."

"Nasıl?"

"Yaklaşan bir sergim var, unuttun mu? Şehirde kendine bir yer tutabilirsin, sonra hafta sonları sırayla Tom'u ziyaret edebiliriz..."

"Her şeyi düşündün, değil mi?" diyorum inanmazlıkla. "Sen ve o İtalyan kaltak."

Ed'in yüzü kararıyor. "Ona öyle deme. Bana yıllardır sevgi göstermedin. Tek ilgilendiğin şey işin."

Haksızlık bu. İşten sonra geceleri bitkin oluyorum, doğru, ama herkes öyle değil midir? Pazar sabahları ona yakınlaşmaya çalıştığımda Ed bana arkasını döner, sırtının ağrıdığını ya da duvarın diğer tarafında uyuyan Carla'yı uyandıracağımızı söylerdi. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Carla'nın küçüklüğünü anımsıyorum yeniden. O kalem kutusu konusunda benden yalan söylememi isteyen küçük kızı. Annesi çalışmak yerine "Larry'yle" görüşen kızı.

Kızı da annesi gibiymiş meğer.

"Ne yapıyorsun?" diye haykırıyor Ed.

Ne yaptığımı bilmiyorum. Sonradan, mutfak duvarına koştuğumu, balayı otelimizi gösteren iki resme yaklaştığımı, onunkini alıp yere attığımı hatırlıyorum. Üzerinde tepindiğimi. Sonra, Ed'i itip yanından geçerek evden fırladığımı ve ağladığımı hatırlıyorum.

Ertesi gün gelen zarfla –ofise elden teslim edildi– boşanma süreci başladı. Ed'in boşanma gerekçesi benim "mantıksız davranışlarım"dı.

Ama bir şey daha vardı. Düşünmeye ancak cesaret edebildiğim bir şey. Dürüst olmam gerekirse, Ed'le aramız uzun zamandır iyi değildi. ama Tom varken ondan ayrılamazdım. Acaba, kiracımızla kocam arasındaki ilişkinin işaretlerini istemsizce görmezlikten gelmiş olabilir miyim? Bilinçdışımda bir şekilde aralarında bir şeyler olmasını mı *istiyordum* – bu şekilde evliliğimden suçluluk duymadan kurtulmayı mı umuyordum?

Belki de "mantıksız" dediği davranışlar o kadar mantıksız değildi.

46
Carla

Carla ve Ed birkaç aydır iki haftada bir Tom'u görmek için Devon'a gidiyorlardı. Başta Carla endişeliydi. Çocuk onu görmeyi, konuşmayı reddederse ne olacaktı? Onun için hissettikleri gerçekti; iki uyumsuz olduklarından iyi anlaştıklarını düşünüyordu. Ama Ed onu evden alınca –Carla'nın arabada beklemesinin daha doğru olacağına karar vermişlerdi– Tom koşarak Carla'nın yanına gelmiş, "Carla" demişti. "Gelmişsin."

İçeride bekliyor olduğunu tahmin ettiği Lily hakkında düşünmek istemiyordu. Bir günlüğüne oğlunu bir başka kadına vermeye mecbur kalan bir kadın. Lily bunu hak ediyor dedi Carla kendi kendine. Kariyeri için Tom'u ihmal etmişti. Kocasını da. Carla'nın kafasının içindeki sinir bozucu sesle baş etmesinin tek yolu buydu. Annesinden gelen mektuptan beri duyuyordu bu sesi.

"Umarım ne yaptığını biliyorsundur tatlım" diye yazmıştı annesi. "Geri dönüp bakınca, Larry'nin eşine acı verdiğim için pişmanlık duyuyorum. Çok dikkatli ol."

Sonra, bir cumartesi sabahı Ed'le birlikte yataktayken, kapının altından bir not atılmıştı. Neyse ki notu Ed'den önce bulmuştu.

BEDELİNİ ÖDEYECEKSİN.

Hepsi bu kadardı.

Ed ve Lily'nin evliliğini yıkmasından söz ediyordu not, besbelli.

Eğik elyazısıyla yazılmış olan bu notu kim göndermiş olabilirdi? Lily mi? Ama Carla bunun onun yapacağı bir şey olmadığını bili-

yordu. İşten biri mi? Çoğu artık daha iyi davranıyordu Carla'ya ama bazıları da eski iş arkadaşlarından hâlâ sevgiyle söz ediyordu. Esnek çalışma saatleri olan yeni bir birim kurmuş, özel ihtiyaçları olan çocuklara sahip ailelerin davalarına odaklanmıştı. "İyi durumda olmayı hak ediyordu." Bu son cümleyi, Lily'nin eski sekreteri Carla'ya anlamlı anlamlı bakarak söylemişti.

Notu onlardan biri göndermiş olabilir miydi? Bir kez daha okudu yazanları:

BEDELİNİ ÖDEYECEKSİN.

Carla bir yandan korkularını yatıştırsın diye notu Ed'e göstermek istiyordu. Onu avutmasını istiyordu. Peki ya vicdanı sızlarsa? Kendini daha da suçlu hissetmesine neden olursa? Bazen Tom'un fotoğraflarına üzgün üzgün baktığını görüyordu onun. Hafta sonu oğlunu ziyaret ettikten sonra daha huysuz oluyordu. Carla için oğlunu terk ettiğine pişman mıydı? Carla'yı bırakıp Lily'ye döner miydi?

Ne büyük aşağılama olurdu bu! Sonu annesi gibi olmamalıydı.

Ed'e nottan söz etmek yerine onu küçük parçalara ayırdı. Rupert'ın notunu bulduğu gibi bunu da bulmasın diye parçaları sokaktaki çöp kutusuna attı.

Bundan sonra birkaç hafta boyunca gergindi, ofise giderken omzunun üstünden arkaya bakıyor, sekreterleri gözlemliyordu. Ama bir şey olmadı.

Ed ona çok düşkündü ama bazen fazla sıkıyor, kontrolcü davranıyordu. Bir gece acil bir sözleşmeyi hazırlamak için mesaiye kalıp eve döndüğünde, "Neredeydin?" diye dikilmişti tepesine. "Seni aradım ama açmadın."

"Konsantre olabilmek için telefonu kapatmıştım."

O gece duştan çıktığında, onu telefonunu karıştırırken yakaladı.

"Senden bir şey gizlediğim yok" dedi sinirleri bozulunca.

"Elbette gizlediğin bir şey yok canım" dedi Ed. Kolunu omzuna attı. "Çaldığını sandım. Bak, mesaj gelmiş." Gözlerini devirdi. "Yine mi iş?"

Boğulma hissi geçer gibi oldu.

Sonra, karısının portresini yaptırmak isteyen önemli bir müşteri siparişini geri çekti. "Basında hakkımızda yazanları onaylamıyormuş" diyerek omuz silkti Ed. "Boş ver onu. Siparişler gelir gider. Önemli ona sana sahip olmam. Lily'ye gerçekten sahip olduğumu hissetmemiştim hiç. Sürekli Daniel'ı, Tom'u ya da kariyerini düşünüyordu o."

Bu arada, mahzendeki şarap şişeleri dikkat çekici bir hızla azalıyordu. Sorduğu zaman Ed, "Onları galeriye götürdüm" dedi. Ama daha sonra şişeleri evin arka tarafındaki cam kumbarasının dibinde buldu.

Kazanacakları neredeyse kesin olan bir dava hakkında dava vekiline brifing vermiş olan Carla, hâlâ bunun heyecanını yaşıyordu ve Ed'e biraz sinirlendi. Lily de böyle mi hissediyordu acaba?

Sonra, bir pazar günü Ed dışarıda (yeniden) eskiz yapmaya çıktığında, Carla büyük bir temizliğe girişti. Amaçlarından biri de Lily'nin evdeki varlığından kurtulmaktı. Ed'in çalışma odası kutsaldı, oraya kimse girmezdi. Ama içeri göz attığında masasının kâğıt yığınlarıyla dolu olduğunu gördü. Odanın köşeleri örümcek ağı tutmuştu. Her yerde kirli fincanlar vardı. Etrafı biraz düzenlese iyi olacaktı.

Yarı tamamlanmış eskizlerin altında açılmamış zarflar buldu.

Bazılarının üzerinde "Acil" damgası vardı, bazılarının üzerinde "Hemen Açınız" yazıyordu.

O da öyle yaptı.

Mutsuzluk içinde Ed'in sandalyesine çöktü. Ed'in kredi kartı borcu binlerce doları geçmişti. Evin mortgage ödemesi iki aydır yapılmamıştı. "Talebiniz üzerine" üç ay daha verildiğini söyleyen bir mektup buldu.

Ondan sonra, paranın ödenmesi gerekiyordu.

Döner dönmez Ed'in karşısına dikildi ve "Her şey yoluna girecek" yanıtını aldı ondan. "Nakit akışında sorun var biraz, hepsi bu. Sergim yaklaşıyor. Menajerim çok iyimser. Bize yetecek kadar resim satacağım."

Sonra, sanki hata yapan *oymuş* gibi Carla'yı süzdü. "Lütfen çalışma odama girme. Saklayacak bir şeyim yok zaten."

Ertesi gün zarfların ortadan kaybolduğunu gördü Carla.

Sergi açılışı, kuşkularını dağıtacak gibi oldu. Ed'in kolunda fotoğraflanmak çok hoştu. Smokini içinde öyle yakışıklı görünüyordu ki. "Size Bay Macdonald'ın arkadaşı mı diyelim?" diye sordu gazetecilerden biri.

Carla'nın yanı başından ayrılmayan Ed araya girdi: "Nişanlısı deyin, olur mu?"

Carla şaşırdı. Evliliği henüz konuşmamışlardı bile. Ama Ed sanki her şey ayarlanmış gibi konuşuyordu.

"Neden öyle dedin?" diye sordu eve dönüş yolunda.

Ed elini daha sıkı tuttu. "Hoşuna gider sanmıştım."

"Gitti."

Ama içten içe emin değildi. Carla, seviştikleri ilk geceyi düşündü. Onun düşünmeden harekete geçmesi çok hoşuna gitmişti. Ama şimdi, Ed'le tanıştığı zaman olduğu çocuk gibi hissediyordu kendini. Bütün kararları Ed alıyordu. Söz hakkı olması gereken büyük kararları hem de. Gerçekten evlenmek istiyor muydu? Artık önemi yokmuş gibi görünüyordu.

Ertesi gece, ofiste geç saate dek çalışıyordu. Ed aradı. "*Telegraph*'ı gördün mü?" diye sordu ona aksi bir tavırla.

Carla'nın içi sıkıldı. "Hayır."

"Git bir tane bul."

Resepsiyonda müvekkiller için gazete bulunduruyorlardı. Carla hemen sanat sayfasını açtı. Aman Tanrım.

YENİ SERGİ SANATSEVERLERİ
DÜŞ KIRIKLIĞINA UĞRATTI

Sanatçı Edward Macdonald bekleneni veremedi...

"Üzgünüm" dedi ortaklardan birine. "Gitmem gerekiyor." Adam kaşlarını kaldırdı. "Brifingi bitirdin mi?"

"Tam değil. Ama acil bir durum var."

"Sabah ilk iş brifingle buraya dönmezsen başka bir acil durum daha çıkacak."

"Döneceğim."

Eve döndüğünde, Ed kanepeye serilmiş yatıyordu.

"Hepsi geçecek" diyen Carla eğilip onun alnını öptü.

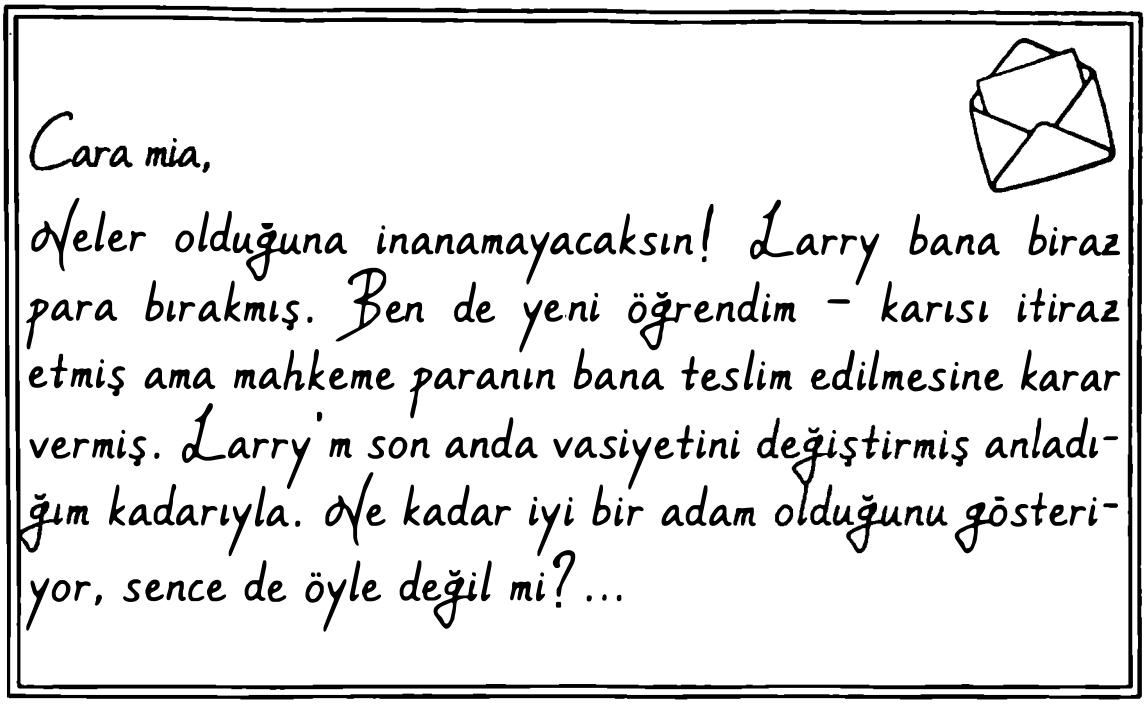
"Öyle mi dersin? Galeriyi satmak zorunda kalacağız. Artık daha fazla ödeme yapamam.

Carla daha önce ağlayan bir erkek görmemişti hiç.

"Eminim ki.."

Ed kollarını açıp onu kendine doğru çekti. Nefesi viski kokuyordu, ağzı ıslaktı. "Yapma Ed, yapma. Güvenli değil." Ama Ed onu öpmeye devam etti ve itiraz etmektense devam etmesine izin vermek daha kolaydı.

Ertesi hafta, annesinden bir mektup aldı.

Demek ki onu ziyaret etmesi işe yaramıştı.

Ama Carla kendini hasta hissediyordu. Evet, söz konusu rakama bakılırsa annesi ekonomik açıdan güvence altındaydı. Dulun miktara itiraz etmesine şaşmamalı. Ama bunlar Carla için ne anlama geliyordu? Ed'le ilişkisi bu hale boşu boşuna mı gelmişti?

Belki de artık bu ilişkiden kurtulma zamanıydı.

47

Lily

Şubat 2015

"Gelmek üzere, gelmek üzere!"

Tom bir o yana bir bu yana koşuyor, ellerini davul çalar gibi dizlerine vuruyor. Bu da onun durumundaki insanların sergilediği davranışlardan biri. Bu eylem, uzmanlara göre kişiyi sakinleştiriyor. Çevresindeki herkesin sinirini bozsa bile.

"Arabası orada anne. Arabası orada işte!"

Ross onu hep böyle heyecanlandırıyor. Ed ve benim doğru yaptığımız tek şey Tom'a vaftiz baba olarak Ross'u seçmekti.

Ed beni terk edip evi talep ettiğinde, Ross şoke oldu. "Mantıksız davranışlar konusu tamamen saçmalık" dedi ertesi gün buluştuğumuzda. Yüzüm ağlamaktan şişmişti, ağlamaktan nefes alamıyordum.

Omuz silkmiş, Ross'un evini gözden geçirmiştim. Bulaşık makinesinin kapağı çıkarılmış, birinin tamirciyi çağırmasını bekler gibi mutfak tezgâhının üzerinde yatıyordu. Mutfak lavabosu kirli bulaşık doluydu ve çöp kutusunun yanında, yerde bir yığın gazete duruyordu. Bir kenarda yarım şişe Jack Daniel's vardı. Ama Ross her zaman şık takımlar giyer, havalı kravatlar takardı. O anda, bir insanı tamamen tanımanın mümkün olmadığını anladım. Özellikle kendimizi. Her insan bambaşka çelişkilerle dolu.

"Mantıksız davranış dedikleri neymiş?" diye devam etti Ross.

"Hep geç saatlere kadar çalışmam. Tatil yapmamam. Öyle şeyler." Güldüm. "Mantıksız davranış bugünlerde her anlama gelebiliyor. Kocası ondan izin almadan bahçeye sebze ektiği için boşanan bir müvekkilim vardı."

Ross'un krem rengi masa tezgâhının ucuna yaslandım. Ed'in avukatları gerçeği bilse... Hayır dedim kendime, bunları düşünme şimdi.

"Ne yapacaksın?" diye sordu Ross. Bana yaklaştı. Bir an beni kucaklayacak sandım. O ana dek yalnızca yanaktan öpüştük. Tuhaf geldi ve bir adım geri attım.

"Bilmiyorum." Tek düşünebildiğim zemindeki geometrik desenlerin görüntüsüydü. Önceki geceden beri küçük şeyler önemli geliyordu bana. Belki de zihnim olanlarla bu şekilde başa çıkıyordu.

"Bir fikrim var." Ross pencereye gidip dışarı baktı. Dairesi Holloway'de ve manzarası bizim Notting Hill'deki evimizin manzarası kadar güzel değil. Bizim dediğim ev yakında "onların" olacak zaten.

"Londra'dan uzaklaş. Yeni bir başlangıç yap. Devon'da kendi hukuk firmanı kur ve Tom'un yanında ol. Ed'le bunu daha önce konuştuğunuzu hatırlıyorum."

Kocamın adını duyunca yüzümü buruşturdum. "Bu büyük bir adım olur. Müvekkillerim benimle gelmek istemeyebilir."

Ross'un yüzünden bunun bir olasılık olduğu anlaşılıyordu. "Çalıştığın firmaya güneybatıda yeni bir şube açmalarını teklif edebilirsin. Bazı davalarını sana vermek isteyebilirler."

Duraksadım. Londra'dan ayrılmak mı? Daniel'dan sonra bir daha asla yaşamayacağıma yemin ettiğim yere dönmek mi? Yine de önerisi mantıklıydı. O kadınla arama mesafe de koymuş oluyordum. Daha da önemlisi, annemle babamın üstündeki baskıyı azaltıyordum. Tom hafta içi okulda kalabilirdi. Ama hafta sonları sonsuza dek ona bakmalarını bekleyemezdim.

Böyle oldu işte. Şu anda, Tom'un özel çatal bıçağını yıkayıp dikkatli bakışları altında yeniden masaya koyarken ilk birkaç hafta bu durumla nasıl başa çıktığımızı merak ediyorum. Hukuk firması çok anlayışlı davrandı; Ross'un önerisine sıcak baktılar ve güneybatı şubesi açma fikriyle ilgilendiler. Annemle babamın orada olması, beni sevinçle evlerine davet etmeleri de işime yaradı. Tozlu maun ağacından mobilyalı eski odama dönmek biraz tuhaf oldu gerçi. "Kendime bir yer bulana kadar kalacağım" dedim.

Ama bir kere oraya yerleşince kalmak kolay geldi. Korunduğumu hissediyordum. Joe Thomas'ın artık beni rahat bırakacağını umuyordum.

Gerçeği kimse bilmemeli dedim kendi kendime.

Ocağın üstündeki çorbayı karıştırıyorum. Tereyağlı kabak. Rahatlatıcı bir yemek. Sakinleştirici. Kış aylarında Devon Londra'dan çok daha karanlık ve soğuk ama yavaş yavaş yeniden alışıyorum. Gelgitin düzenli hareketlerinin teskin edici bir yanı var; insanı rahatlatan eski bir saati akla getiriyor.

Denizi hep sevmişimdir. Tom da öyle. Hafta sonu evde olduğunda saatlerce sahilde dolaşıp denizin kıyıya attığı ahşap parçalarını arıyoruz. Annem ona bir köpek de aldı. Küçük bir schnauzer. Sakallı yaşlı adamlara benzeyen köpeklerden. Tom, saatlerce Sammy'yle konuşuyor. Eskiden Daniel'ın Merlin'le konuştuğu gibi.

Bazen ben de aynısını yapıyorum.

"Burada, geldi işte" diyerek dans ediyor Tom şimdi. Koridor boyunca ilerlerken, babası geldiğinde bu kadar sevinmiyor diyorum kendi kendime. Ama hafta sonları Ed onu görmeye geldiğinde ortada görünmemeye çalışıyorum. Boşandığımızdan beri "görüşmelerimiz" kapıda kısaca başımızla birbirimize selam vermekten ibaret.

Birlikte yaptıkları bu gezilerin nasıl olduğunu tahmin edemiyorum bile. Yalnız bir babanın çocuğunu ev dışında eğlendirmesi zaten zor. Tom gibi bir çocukla daha da zordur. Carla bu durumla nasıl baş ediyor acaba? Umarım pek beceremiyordur baş etmeyi. Firma ortaklarından birinin gösterdiği fısıltı gazetesi haberine göre nişanlanmışlar ama henüz nikâh günü tarihi yok.

Bu beni rahatlatıyor ama aynı zamanda böyle bir tepki verdiğim için kendime kızıyorum da. Çünkü Ed'in emin olmadığı anlamına geliyor. Carla, parmağına altın bir nikâh yüzüğü geçirme şansını kaçırmaz eminim.

"Unut onu" diyor Ross sürekli. "Onun için fazla iyisin."

Bana iyi davranmak için böyle söylediğini biliyorum ama yine de minnettarım ona. Ross'un hayatımızda daha önemli bir yeri var artık. Tom onun ziyarete gelmesine çok seviniyor, belki de Tom sanki Noel tatiliymiş gibi hediyeler yüklenip getirdiği için. Annemle babam da seviyorlar Ross'un arkadaşlığını. "Bu adamın neden hiç evlenmediğini bir türlü anlayamıyorum" deyip duruyor annem.

"Merhaba!" Çiçekler ve hediyelerin ağırlığı altında sendeleyerek merdivenleri çıkıyor Ross. "En sevdiğim arkadaşlarım nasıllar?"

Tom kaşlarını çatıyor. "En sevdiğin şey nasıl çoğul olabilir? En sevdiğim dediğin zaman tek kişinin adını vermek zorundasın. Birden fazla en sevdiğin insan olamaz çünkü o zaman en sevdiğin insan olmazlar, değil mi?"

Ne kadar zekice olursa olsun, bu tür aşırı titizlik içeren sorularından usandım artık. Ama Ross yalnızca gülümsüyor. Vaftiz çocuğunun başını okşamak isteyen bir vaftiz babası gibi uzanıyor ama Tom'un başına dokunulmasından hoşlanmadığını anımsayınca vazgeçiyor.

"İyi fikir."

Annem gülümseyerek arkamda beliriyor. Önlüğünü çıkarıp bana kaşlarını çatıyor, benim de aynısını yapmam gerektiğini anlatmaya çalışıyor. "İçeri gel. O yolculuktan sonra açlıktan ölüyor olmalısın. Akşam yemeği hazır sayılır."

Ross, Tom'a göz kırpıyor. "Kimseye söyleme ama gelirken yolsa durup bir hamburger yedim. Yine de açım gerçi."

Tom kıkırdıyor. Aynı diyaloğu her görüşmemizde tekrarlıyorlar. Beni de, oğlumu da yatıştıran bir hikâye bu. Annemle babamı da öyle. Üçümüz yalnız başımıza Tom'la uğraşıp onu kendinden korumaya çalışırken, Daniel'ın kaderinden korumaya çalışırken bu tür bir normalliğe yer olmuyor evde. Dile getirilmeyen korkumuz Daniel'ın başına gelenlerin Tom'un başına da gelmesi.

Böyle bir çocuğu olmayan hiç kimse durumumuzu anlayamaz. Bir keresinde, Tom daha küçükken market kuyruğunda bir kadınla konuştuğumu anımsıyorum. Oğlu on yaşındaydı, tekerlekli sandalyedeydi ve uzuvları kontrolsüzce sallanıyordu. İnsanlar ona yol açıyordu. Çocuk uzanıp market raflarındaki teneke kutuları devirdiğinde anlayışlı davranıyorlardı.

Tom'un tekerlekli sandalyede olmasını asla istemezdim ama bu, başkalarının bize karşı anlayışlı olacağı anlamına gelirdi. Oğlum toplum içinde yaramazlık yaptığında –geçenlerde bir pizzacıda kaç parçaya ayrılacağını görmek için bir şarap kadehinin üstünde zıp-

laması gibi– insanlar bana *çocuğunu neden kontrol edemiyorsun* der gibi bakıyor. Hatta, *bu çocuğu bir yere kapatmak lazım.* Bunu hissedince öfkeleniyorum.

Araştırmalarıma göre Aspergerli çocuklar büyüdükçe sevimlilikleri azalıyor, sinir krizleri ve zorlayıcı davranışları insanların sabrını yitirmesine neden olabiliyor. Geçen gün, kahvesi yanlışlıkla sütlü verildiği için sinir krizi geçiren otizm sendromlu müşterisini kafesinden atan kafe sahibiyle ilgili bir haber okudum gazetede. Çocuk kaldırıma düşüp kolunu kırmıştı.

Çocuğumun canını yakmaya kalkan olursa onu öldürürüm.

Yemekten sonra, Ross ve ben köpeği yürüyüşe çıkarıyoruz. Bazen Tom da bizimle gelmek istiyor ama bundan ürküyorum. Sahil kıyısındaki kayalıklar çok dik ve ay ışığında ne yaptığını görmek zor oluyor. Kayalardan birine tırmanıp aşağı düşebilir. Bu gece, neyse ki Tom yorulduğunu söylüyor. Sabah duş alacak, banyo yapmaktan nefret ediyor ve özel havlusu hazır değilse hepimize günümüzü gösterir. Onun bu değişmez kurallarına zamanla alıştım.

Zor bir çocuk olmasına rağmen, herkesin anlayamayacağı bir şekilde kutsanmış olduğumu da düşünüyorum. Çocuğum sıradan olmayabilir. Ama asla sıkıcı olmayacak. Sürekli sorgulayan bir zihni var. Hayata başkalarının bakmadığı gibi bakıyor. "Sıradan bir insanın hayatı boyunca iki yüzme havuzunu dolduracak kadar salya ürettiğini biliyor muydun?" diye sordu bana geçen gün.

"Nasılsın?" diye soruyor Ross. Kayalığın ucunda yürüyor, ufuktaki teknelerin yanıp sönen ışıklarına bakıyoruz. Başka bir dünyada olabiliriz. Normal hayatlar yaşadığımız bir dünyada.

"İyiyiz, teşekkürler. Tom'un okulu, neyse ki ondan memnun ve ben de iyi bir müşteri portfolyosu oluşturdum. Söylediğin gibi kendime vakit ayırmak için spor salonunda spinning'e de başladım."

Başını sallıyor. "Güzel."

Bir şeyler olmuş. Hissedebiliyorum. "Peki ya sen? İş nasıl?"

"Doğrusunu istersen, hayatta bundan fazlası olmalı diyorum bazen."

"Ne demek istediğini anlıyorum."

Yerdeki cips paketini didikleyen bir martının yanından geçiyoruz. Kol kola yürüyen bir çift bizi başlarıyla selamlıyor. Onlar gibi olduğumuzu sanıyorlar diye düşünüyorum. Kendimi bir sahtekâr gibi hissetmeme neden oluyor bu düşünce. Ross'a ona karşı bu türden duygular taşımadığımı hissettirmem gerekiyor.

"Tom'a ilgi gösterdiğin için çok teşekkür ederim" diyorum.

"İlgilendiğim yalnızca Tom değil."

Nefesimi tutuyorum.

"Senin için endişeleniyorum Lily."

Koluma giriyor, omurgama yayılan tatlı bir sıcaklık hissediyorum. Bazen, Ed'siz yaşamayı öğrendim diyorum kendi kendime. Bazen başka bir dünyadaymış gibi geliyor bana. Bazen dün bir aradaymışız gibi. Öyle günlerde, yanımda olsun istiyorum.

"Gerek yok" diyorum. "Ben iyiyim."

Yalan söylediğim öyle belli ki, deniz bile bana inanmıyor. Kayalara öfkeyle çarpıyor. Yalancı. yalancı.

"Sana söylemem gereken bir şey var" diyor Ross.

O konuşurken, bir dalga bize kadar ulaşıyor. Hemen kaçıyoruz ama yine de yakalıyor bizi. Saçları ıslakken iyi görünen kadınlardan biri değilim ben.

Ross elimi tutup çocuğunu yatıştıran bir baba gibi okşuyor.

"Ed ve Carla'nın düğün tarihi belli oldu."

Bunu gerçekten söyledi mi? Yoksa denizin sesi miydi? *Şışşş... Şışşş...* diyor deniz şimdi. Sakinleştirici bir ninni gibi.

"Pardon?"

Ross bana bakıyor. Ne kadar aptalım. Yüzünde acıma var, hayranlık değil.

"Ed evleniyor Lily. Carla'yla."

Ed. Carla. Evlilik. Her an atılabilecek bir nişan değil yalnızca.

Onu ele geçirdi. İstediği her şeyi ele geçirdiği gibi.

"Hepsi bu değil."

Soğuktan titremeye başlıyorum, soğuktan ve az sonra duyacaklarımın beklentisiyle.

"Carla hamile Lily. Bir bebek bekliyor."

Ross'un haberi tuhaf bir şekilde rahatlatıyor beni. Ed ve Carla'yı otelin önünde bulduğum günkü gibi. O günün şokunu hâlâ hissediyorum. Ama en azından olanların hayal olmadığını anlamamı sağlıyor.

Ve şimdi, Ross'un verdiği –yakında dedikodu dergilerinde de yazılacak olan– haber her şeyi birbirine bağlıyor. Ed ve ben istesem de bir daha bir araya gelmeyiz. Zaten bunu istemiyorum.

Uzun bir evliliğin sona ermesinin tuhaf yanlarından biri de şu bence: Ne kadar kötü olsa da, iyi zamanlarımız da oldu. Ben genellikle bunları hatırlama eğilimi gösteriyorum. Nedenini sormayın. Ed'in depresif ya da sarhoş olduğu zaman ettiğimiz kavgaları anımsamıyorum. Veya ondan daha fazla para kazanmamdan nasıl nefret ettiğini ya da işten eve geç geldiğimde nasıl surat astığını.

Hayır. Arada kanepeye uzanıp birlikte haftalık dizimizi izlediğimiz anları hatırlıyorum. Veya küçük oğlumuzla birlikte sahilde yaptığımız uzun yürüyüşleri ve bir deniz kabuğuna ya da kayanın altına kaçan bir yengece bakmak için durmamızı.

Beni en çok üzen şey, Ed'in artık aynı şeyleri onunla birlikte yapıyor olması. Eski kocası bir başkasıyla evlenen bir kadın hakkında bir yazı okumuştum. İki şey dikkatimi çekmişti. Öncelikle, diğer kadının adını söyleyemiyor, ona yalnızca "o" diyordu. "Çünkü adı boğazıma yapışıyor" diyordu. "Fazla gerçek geliyor her şey."

Bunu anlayabiliyorum şimdi.

İkincisi de, bu kadının bir zamanlar yakından tanıdığı adamın şimdi başka biriyle adını, alışkanlıklarını ve hayatını paylaşmasını anlayamamasıydı.

Ben de öyle hissediyorum. Kocanızın başka bir karısı olması gerçekten çok tuhaf olabiliyor. Carla yakında Carla Macdonald olacak. İkimizi de Bayan Macdonald diye çağıracaklar. Benim kocamın karısı olacak çünkü –Ed resmen artık kocam olmasa da– bir evliliği asla tamamen silemezsiniz. Avukat gibi açıklamak gerekirse, bir kâğıt parçası aracılığıyla iki kişi arasındaki "sözleşmeyi" yasal olarak iptal edebilirsiniz ama anıları, gelenekleri, çift arasında geliştirilen alışkanlıkları ilişkilerinin durumu ne kadar iyi ya da kötü olursa olsun yok edemezsiniz.

Canım yanıyor. Evet, kendilerine ait alışkanlıklar, gelenekler edindiklerini bilmek canımı yakıyor. Herkesin konuştuğu yeni diziyi televizyonda izlerken bacaklarını Ed'in bacaklarına Carla doluyor. Ben evde gizlenip Tom'un "babasını" görmesinin iyi olduğu düşüncesiyle avunurken küçük oğlumla onlar uzun yürüyüşler yapıyorlar. Başka bir kadının oğluma annelik ettiği düşüncesi beni hasta ediyor. Tom bazen çok saf, sevgisini kolayca aktarabiliyor. Geçen ziyaretlerinden birinden sonra, sürekli onun saçından söz etti. "Neden senin saçın Carla'nınki kadar parlak değil?" diye sordu. "Neden herkesin saçı onunki gibi değil? Saç *nasıl* oluyor?"

Tom'un bir sorusu çok geçmeden onlarca soruya dönüşebiliyor. Ama ben hâlâ ilk soruya takılıp kalmıştım. Oysa Carla'nın saçını ya da başka bir özelliğini düşünmek istemiyordum.

Ama bu – bu her şeyden daha can yakıcı. Çocukları olacakmış. Kuşkusuz "normal" olur bu çocuk. Kendine zarar vermesin ya da daha kötüsünü yapmasın diye yirmi dört saat izlenmesi gerekmeyen bir çocuk. Evliliklerini bizimki gibi baskı altına almayacak bir çocuk.

Haksızlık bu.

Ross'un söylediklerinden sonra –boşanmayla ilgili kişisel gelişim kitaplarında söylendiği gibi– hissetmem gereken öfkeyi birden hissetmeye başladım. Hatalı olan Ed'di. Ama kazançlı çıkan da o olmuştu. Başka birini bulmuştu. Tom'u en iyi haliyle görüyordu. Onun ziya-

retinden sonra Tom hiperaktifleşiyordu ve ertesi sabah nevresimini benim değiştirmem gerekiyordu. (Yeni bir gelişme bu. Araştırdığım kadarıyla Asperger sendromlu çocuklarda görülüyor ama normalde yetişkinlikte kendiliğinden geçiyor. Umarım öyledir.)

Ed'in, benim başımdaki gibi fazladan dertleri de yok.

Joe Thomas gibi biri yok peşinde.

Haziran

Aylar geçiyor. Devon'a taşındıktan bir süre sonra beni arayacak diye korkuyordum. Annemi bile uyarmak, geçmişte beni takip eden eski bir müvekkilim olduğunu söylemek, bir gün çıkagelirse ne olursa olsun eve sokulmaması gerektiğini anlatmak zorunda kaldım.

Tabii ki endişelendi. "Neden polise gitmiyorsun?" diye sordu gergin bir sesle. "Bu konuda onlar bir şey yapabilir belki?"

Ona her şeyi itiraf etmek istedim ama bu haksızlık olurdu. Kızlarının birdenbire çıkagelmesi annemle babamı yeterince şaşırtmıştı zaten. "İnsan öyle sanıyor değil mi?" dedim. "Ama aslında yapabilecekleri pek bir şey yok."

Doğruydu. Eski erkek arkadaşı tarafından takip edilen bir müşterim vardı. Polisin bu konuda bir şeyler yapmasını sağlayabilmek için, peşine bir özel dedektif takıp başka kadınları da takip ettiğini ispatlamak zorunda kaldık. O zaman bile yalnızca uyarıldı. Kanunlar bazen gerçekten tuhaf olabiliyor.

Joe'nun bize ulaşmaya çalışmaması beni rahatlattı. Zavallı Merlin'i düşününce hastalanacak gibi oluyorum. Ürperiyorum. Joe bunu yapabiliyorsa başka neler yapabilir?

Bu arada, korkularımı çalışarak bastırıyorum. Çalışıyorum, hep çalışıyorum. Ancak böyle biraz huzur bulabiliyorum, Ed'in evleneceğini ve Tom'un stresini biraz olsun unutabiliyorum.

Buraya gelirken yeterince müşteri çekemeyeceğimi ve firmanın sonunda yeni şubeyi kapatacağını düşünüp korkuyordum. Ama birkaç hafta sonra Tom'un okulundan bir aile geldi. Oğullarının epilepsi nöbetlerine neden olan şeyin su sitemine karışan eski bir kuyunun suyu olduğunu düşünüyorlardı. Tanıdığım bir uzman bunun mümkün olabileceğini söyledi. Dava mahkemeye gitti ve tazminat aldık – büyük bir miktar değildi ama bazı çocukların rahatsızlıklarının engellenebileceğini kanıtlamış olduk.

Sonra, Tom'un okulundaki velilerden biri oğlu doğduktan hemen sonra kayda geçilen bazı hastane belgelerini araştırmamı istedi. Bazı sorunlar olduğunu anlattı. Oğlu doğarken göbek kordonu boynuna dolanmıştı ama uzman yerinde değildi. Notları bulamadık, uzun zaman önce imha edildiklerine şüphe yoktu. Ama aynı sorunun belli bir uzman hastanede olduğunda birkaç kez tekrarlandığını fark ettik. Böylece bir toplu dava açıldı ve müvekkilim gibi başka ebeveynler de tazminat aldı.

"Artık adını duyurmaya başladın Lily" diyordu e-postasında, artık emekli olan ilk patronum. Hâlâ yazışıyorduk. "Aferin."

Carla nasıl diye sormak istedim ona. *Bebek doğduktan sonra da sizin için çalışmayı sürdürecek mi?* Ama bu konuyu açmaya cesaretim yok.

Derken bir sabah, işten önce koşarken, peşimden gelen ayak seslerini duyuyorum.

Alışılmadık bir şey değil bu. Sabah altıda koşmayı sevenler var burada, birbirimizi tanıyoruz. Bebek arabasıyla koşan, göz altı torbaları şişmiş bir yeni anne bile var.

Ama bu seferkinin farklı biri olduğunu hemen anlıyorum. Adımlarını benimkilere uyduruyor. Yavaşladığımda yavaşlıyor. Hızlandığımda hızlanıyor.

"Lily" diyor peşimden gelen kişi. Tanıyorum bu sesi. "Lütfen dur Lily. Sana zarar vermeyeceğim."

48

Carla

Haziran 2015

Carla, köpüklü suyun altında yatan bedenine baktı. Dört gün içinde dördüncü banyosunu yapıyordu ama o akşam yapacak başka bir şeyi yoktu. Ayrıca bu şekilde kapıyı kapatıp biraz yalnız kalabiliyordu.

Hamile olduğunu öğrendiğinden beri, Ed parmağını kaldırmasına bile izin vermiyordu. İşe gitmekte ısrar etmesi yeterince kötüydü ona göre. Dinlenmeliydi. Bankadan gelen ödeme taleplerine rağmen bir şekilde idare ederlerdi. Onu seviyordu. Ona bakacaktı.

Eski Carla bu ilgiye bayılırdı. Ama Ed'le hayat tahmin ettiği gibi değildi. Sorun yalnızca depresyonu, satılmayan resimleri, yapamadığı ödemeler değildi. İçmesi bile değildi asıl sorun. Tom'u görmeye gittikleri hafta sonlarında çocuğun davranışları da sorun değildi. Tom'un davranışları onların ilişkisini de etkiliyordu, özellikle onun "cezalandırılırsa" kendine geleceğini söylediği zamanlarda. Sorun Ed'den gizlediği yeni tehdit notu da değildi.

Hayır. Carla'nın moralini asıl bozan parmağındaki nikâh yüzüğüydü. Bebek olmasa evet demezdi. Ed'in "ilgisi" biraz fazla kontrolcü bir hal almıştı. Ama hamileliği yüzünden tuzağa düşmüştü artık. Çocuğunun da kendisi gibi babasız büyümesine izin veremezdi. Onun çocuğu asla "farklı" olmayacaktı. Farklı olmak onun işine yaramamıştı hiç.

Nikâh yapmışlardı. Carla'nın ısrarı üzerine küçük bir tören. Yalnızca ikisi ve sokaktan buldukları iki şahit. Törenin İngiltere'de bir

evlendirme dairesinde yapılması gerekiyordu. İtalya'da yapsalar keskin gözlü kadınlar karnındaki hafif şişliği hemen fark ederlerdi.

"Ne kadar eski moda düşünüyorsun" diyen Ed, sanki ilk tanıştıkları dönemdeki çocukmuş gibi Carla'nın başının tepesini öptü. Bazen, Carla Ed'in o küçük kıza dönüşmesini istediğini düşünüyordu – böylece onu daha kolay kontrol edebilirdi.

Carla, yeni kocasının evde hiçbir şey yapmasına izin vermediğini anlatınca, doğum öncesi sınıfındaki kızlardan biri, "Bence çok hoş bir şey" dedi. Carla az kalsın, boşları bile önünden almama izin vermiyor diyecekti. Ed artık eskisinden çok daha fazla içiyordu. Bir sanat eleştirmenin evinde içkiliyken bir tartışma çıkarmıştı. Daha sonra özür dilemek zorunda kalmıştı tabii.

"Ben iki kişi için içiyorum" demişti gülerek, elini Carla'nın kadehinin üzerine kapatarak. "Sen içmemelisin. Son görüşün ne olduğu beni ilgilendirmiyor. Bu sözde tıp uzmanları sürekli fikir değiştiriyorlar. İhtiyatlı davranıp hamilelik sırasında alkole hiç dokunmamak daha iyi."

Sonra Carla'nın karnını okşadı. "Benim çocuğumu taşıyorsun" dedi hayranlıkla. "Sana bakacağım, sana söz veriyorum. Az kaldı sevgilim."

Altı hafta kalmıştı ama her gün öyle yavaş geçiyordu ki. Carla çok rahatsızdı! Öyle şişmandı ki aynada kendine bakmak bile istemiyordu. Nefesi viski kokan Ed ona çok güzel olduğunu fısıldıyordu ama umursamıyordu. Elini karnına koyup bebeğin kımıldamasını beklemesinden de hoşlanmıyordu.

Memelerini sabunlarken (artık çok büyümüşlerdi, meme uçları da tanınmayacak kadar kararmıştı) Carla, nikâhtan sonra Rupert'la karşılaştığı günü hatırladı. "Nasılsın?" diye sormuştu Rupert.

Mahkemedeydiler. Carla, dava vekilini desteklemek için oradaydı. (Bir ofis partisinde sarhoş olup patronuna karşı uygunsuz hare-

ketlerde bulunduğu için kovulan bir adamın davasıydı. Rupert iddia makamının ekibindeydi.)

Carla, sürekli eski arkadaşının oturduğu yöne bakmaktan iddiasına odaklanamamıştı. Rupert da ona bakıyordu. Arada, konuştular. "Ben..." diye söze başladı Carla. Sonra durdu. Gözlerine yaşlar doldu. "Parasız bir ayyaşla evlendim ve onun çocuğunu bekliyorum."

Rupert'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ed'le evlendiğini duymuştum" dedi alçak sesle. "Ama diğer gelişmelerden haberim yoktu. Bu dava bitince kahve içelim."

Carla o kadar açık davranmak istememişti aslında. Ama sözcükler ağzından fırlayıvermişti. Ed'in kontrolcü davranışları basitçe ilgi olarak yorumlanabilirdi. Sürekli para için kaygılanması. (Bankanın ısrarı üzerine ev satışa çıkmıştı ama ilgilenen fazla kişi yoktu.) Bir başka kadının evinde yaşıyor olmanın tuhaflığı.

"Sonunda, Lily her şeyini, giysilerini bile bıraktı. Sanki bana onun yerini alamayacağımı anlatmak istiyordu."

Sonra birden Lily'yi tehdit eden notlar gelmeye başlamıştı.

Rupert çok şaşırdı. "Polis ne dedi?"

"Onlara söylemedim."

"Neden?"

Carla'nın gözleri doldu yeniden. "Çünkü Ed kıyameti kopartır, beni ofise göndermezdi. Birisi canımı yakacak diye beni kafeste bir kuş gibi eve kapatırdı."

Rupert onun elini tuttu. "Korkunç bir şey Carla. Böyle yaşayamazsın."

"Biliyorum." Carla, artık iyiden iyiye belli olan karnına baktı. "Ama ne yapabilirim?"

"Bir sürü seçeneğin var. Gidebilirsin..."

"Hayır." Carla onun sözünü kesti. "Gidemem. Annem gibi olamam. Bu çocuğun da benim gibi babasız büyümesini istemiyorum."

Rupert elini bıraktı. *Yapma* diye ağlamak istedi Carla. *Yapma.*

Rupert elini ceket cebine atıp kartını çıkardı. "Cep telefonum var bu kartta. Yeni değiştirdim. Beni ara. Ne zaman istersen. Sana yardımcı olmaya çalışırım. Nişanlım da seninle tanışmak isteyecektir."

"Nişanlın mı?"

Rupert'ın yanakları kızardı. "Katie ve ben geçen ay nişanlandık. Biraz ani oldu ama çok mutluyuz."

Yani ellerini tutması ve yanaklarının kızarması... Carla hepsini yanlış anlamıştı. Rupert arkadaşça davranıyordu, hepsi bu. Fazlası değil.

Bu karşılaşmanın üzerinden birkaç hafta geçmişti. Carla onun kartvizitini yanından ayırmıyordu. Onu aramayı sık sık düşünüyordu. Ama ne zaman yapmak istese, aklına o cümle geliyordu: *Nişanlım da seninle tanışmak isteyecektir.*

Carla ürperdi. Başka insanlara ait şeyleri çalmaktan bıkıp usanmıştı. Bu korkunç olay, Lily'nin kocasını çaldığı için gelmişti başına.

"Carla?" Banyo kapısı ısrarla çalınıyordu. "Sevgilim? İçeride her şey yolunda mı?"

"İyiyim ben" dedi. Sonra onun cevabını duymamak için muslukları açtı ve başını suyun altına soktu. Ed'in kapıdan gelen sesini duymak zorunda kalmadan düşünmeye çalıştı.

49

Lily

Duraksıyorum. Parmaklığı tutuyorum. Denize bakarak ve demir atmış bir kayığı seyrederek sakinleşmeye çalışıyorum. Kayısı rengi günbatımı manzarasının önünde, suyun üstünde bir inip bir kalkıyor.

Sonra arkamı dönüyorum.

Joe Tomas eski bir mahkûma benzemiyor. Son karşılaşmamızda göründüğünden çok daha yaşlı görünüyor ama yaşlanmak ona yakışmış. Daha ciddi bir ifade vermiş. Saçları hâlâ kısa ama bıyık bırakmış.

Değişmeyen bir şey var. Gözleri. Şu an bana bakmakta olan kahverengi-siyah renkli gözleri.

"Konuşmamız gerekiyor."

Ürperiyorum.

"Sana söyleyecek bir şeyim yok."

Bana doğru ilerliyor. Bir an kollarımı tutacak sanıyorum. Geri çekiliyorum. Geçen koşuculardan birini tanıyorum, başımızla selamlaşıyoruz.

Joe birkaç saniye bekliyor. "Sana bir şey söylemem gerekiyor. Lütfen."

Bana yalvarıyor gerçekten. Bir an şaşırıyorum. "Burada olmaz."

Kapısında SABAH 9'DA AÇILIR yazan bir kafeye götürüyorum onu. Hâlâ kararsızım ama karşılıklı masaya oturuyoruz. Artık koşu parkurunu görmüyoruz. "Ne söyleyeceksin?" diyorum kısaca.

Gözlerimin içine bakıyor. Sanki beni kendi içine çekmeye çalışıyor.

"Carla hakkında kaygılanmana gerek yok."

Başlangıçta, sözleri öyle beklenmedik geldi ki ne dediğini anlamam biraz zaman aldı. Anladığımda hem korktum hem de –itiraf etmem gerekiyor ki– heyecanlandım.

"Nasıl yani?"

"Eski eşinle Carla'nın ilişkisi uzun sürmeyecek."

Ağzım kuruyor. "Nereden biliyorsun?"

"Biliyorum işte."

Sandalyesini masaya yaklaştırıyor. Aşağıya bakmama gerek kalmadan bacaklarımızın temas etmek üzere olduğunu hissediyorum. Yakınımızdan bir adam geçiyor, köpeği yolda bulduğu cipsi koklayıp koşmaya devam ediyor. Sahibine göre nefesimizi toplamak için yol kenarına oturup manzarayı seyreden iki koşucuyuz. Belki yakındaki otellerden birinde kalan ve kahvaltıdan önce yürüyüş yapan iki kişi.

"Kolay olmadığını biliyorum" diyor Joe. "Kocan başka biriyle evlendi. Şimdi de bebekleri oluyor."

"Ne olmuş yani? Ben artık unuttum olanları."

Bakışları duvarlarımı aşıyor. "Emin misin?"

Hayır. Elbette değilim. Carla'nın hiç var olmamış olmasını isterdim. Annesine, üzgünüm ama hafta sonları çocuğunuza bakamayız demek isterdim.

Ama bu ben değilim. Ne olursa olsun, insanlara yardım etmem lazım. Kendi kardeşime yardım edemediğim için. Onu hayal kırıklığına uğrattığım için. Kendimi de.

"Bu yüzden mi buradasın?" diyorum. "Nasıl olduğumu öğrenmek için mi?"

"Bir anlamda evet." Alnında minik ter damlacıkları beliriyor. Ben de sırtımın hafiften terlediğini hissediyorum.

Üzerine kedinin atlayacağını bilen bir fare gibi bekliyorum. Ne olacağını biliyorum.

"Babalık testi istiyorum Lily. Benim oğlum olmadığını söyledin ama sana inanmadım, hâlâ da inanmıyorum. Hapisten çıktığımdan beri seni izliyorum Lily, hep izliyordum."

Saçmalık bu. Nasıl? Nerede? "Yine mi yalan söylüyorsun?" diyorum aksi bir sesle.

Gülüyor. "Tony'nin cenazesinde Carla'yla bile tanıştım."

"Sana inanmıyorum. Orada değildi o."

Yeniden gülüyor. "O zaman etrafına iyi bakmamışsın."

Sandalyesini masaya biraz daha yaklaştırıyor. Geri çekiliyorum.

"Cuma akşamları Tom'u okuldan aldığın sırada fazla uzakta değildim Lily. Veya onu Ross'la birlikte sahilde yürüyüşe götürdüğünde." Çenesi geriliyor.

Yüreğim ağzıma geliyor. Mümkün değil böyle bir şey yapması...

"Peki bizi fark ettirmeden nasıl gözetliyorsun?" diye tersliyorum onu. Korku beni öfkelendiriyor.

"Gözetlemek mi?" Bu sözcüğü düşünüyor bir süre. "James Bond değilim ama içerideydim, değil mi? Orada bir şeyler öğreniyor insan.

Seni avukatım olarak tutmayı düşündüğümde bağlantılarımdan birine kontrol ettirdim. O işe uygun olup olmadığını anlamak için."

Geçmişi anımsıyorum bir an. Yeni evlendiğimde, otobüs durağından eve dönerken izlendiğimi hissetmem. Evlendiğimi Joe'nun bildiğini anlayınca şaşırmam.

Gerçek olabilir mi?

Yoksa bir hayalperestin fantezileri mi? Peki benim hakkımda bunca şey bilmesini nasıl açıklayabilirim? Tom hakkında. Ross hakkında.

"Tom tıpkı benim çocukluğuma benziyor Lily." Joe'nun yüzü acıyla buruşuyor. Duygulandığını gördüğüm nadir anlardan biri. "Onu gördüm. Aynı şeyleri yapıyor. Düzeninin bozulmasından hoşlanmıyor. Benim oğlum olduğunu biliyorum. Evliliğin kötü gidiyor diye sana zaman verdim. Ama bilmeye hakkım var. Sence yok mu?"

Ondan bu kadar korkmasam haklı olduğunu düşünürdüm belki. Bir katil olmasa.

Yolun diğer tarafından el ele koşan bir çift geçiyor. Onları her gün görüyorum. Bay ve Bayan Yeni Evliler diyorum onlara ben. Joe onları seyrettiğimi fark ediyor.

"Yalnız mısın Lily?"

Konuyu bu şekilde değiştirmesine şaşırıyorum. Belki de amacı bu. Gözlerim doluyor birden. Elbette yalnızım. Suçlu taraf olduğu halde Ed'in mutluluğu bulması, benim de yalnızlığa mahkûm olmam haksızlık. Tom gibi bir çocuğun sorumluluğunu hangi erkek ister?

"Yalnız olmak zorunda değilsin, biliyorsun." Elimi tutuyor. Elleri sıcak. Kararlı.

"Seni hep sevdim Lily. Kendimce."

İçimdeki çıplak yalnızlık kulaklarıma doğru haykırıyor. Ne yaptığımı bilmediğimi söylemek isterdim ama biliyorum.

Ona doğru uzanıyorum. Ellerinin beni kendine doğru çekmesine izin veriyorum. Dudaklarını boynuma uzatmasına izin veriyorum. Nefesini hissediyorum, karnımda sıcak dalgalar yayılıyor.

Uzakta, cankurtaran istasyonunun orada bir koşucu beliriyor. Geri çekiliyorum. Joe gözlerini açıyor. Yaptığımdan tiksiniyor, ayağa fırlıyorum. Bu arada cebimden bir anahtar düşüyor. Hep yanımda taşıdığım anahtar bu ama artık ona ihtiyacım yok aslında. Ed'le eski evimizin yedek anahtarı. Bir savunma kursunda öğrendiğime göre, birisi size saldırırsa gözüne bir şey sokup kaçmaya çalışmalısınız. Anahtar olur demişti eğitmen, yoksa parmağınızı kullanın. Londra'da da olsam sabah erken saatlerde deniz kıyısında da bu öğüdü tutarım.

Joe anahtarı almak için eğiliyor.

Karşımdaki bir katil. Kız arkadaşını öldürdüğü için hapiste olması gerekirdi. Ama eğilip anahtarı yerden alma nezaketini gösteriyor. Sorun da bu. Joe elbette kötü ama çok kötü olmayan yanları da var.

Ben iyi bir insan olduğumu düşünmekten hoşlanırım. Ama –bundan kaçışım yok– hata yaptığım da oldu. Yalnızca beni etkileyen hatalar da değil üstelik. Ed'i de etkileyen hatalar. Daha da önemlisi, Tom'u.

Yoldan yeniden deniz kıyısına doğru koşarken, çakılları okşayan denizi seyrediyor ve davadan sonraki o geceye dönüyorum yeniden.

Göğsümdeki, nefes almamı zorlaştıran şiddetli ağrıyı boş verin.
Beklemenin ağırlığı yanında hiçbir önemi yok.
Bedenim gergin. Kaygıdan yay gibi gerildim.
Onu duyuyorum. Geliyor.

50
Carla

Ertesi gün Carla ofiste postadan gelenlere bakarken sancılar başladı. Neyse ki posta hep çoktu. Bir mektup, sözleşme, gelen bir telefon, bir toplantı sayesinde evde gözünü saatten, elini içki şişesinden ayırmadan bekleyen Ed'i unutabiliyordu.

"Bir tane daha geldi" dedi Lily'nin eski sekreteri, başını kapıdan içeri uzatıp. "Birisi getirip bırakmış." Carla'nın kalbi hızlandı ama aslında gerek yoktu buna. Pek çok zarf kuryeler tarafından getirilir veya elle bırakılırdı. Ama zarfı eline alınca üzerindeki elyazısını tanıdı. Açıp notu okudu:

ŞEN VE ÇOCUĞUN
BEDELİNİ ÖDEYECEKSİNİZ

Carla bebeğin yeniden, bu kez daha şiddetli tekmelediğini hissetti. "Kim bıraktı bunu?" diyen kendi boğuk sesini duydu.

Sekreter, Lily'nin halefinden hoşlanmadığını belli etmişti daha önce. "Motorlu bir kurye. Hangi kargo şirketinden geldiğini söylemedi." Kapıyı açık bırakarak çekti gitti.

Kapıyı kapatmak için yerinden kalkan Carla, bacaklarının arasında bir ıslaklık hissetti.

Utanç verici! Altını ıslatmıştı. Bedeni bu hale mi gelmişti artık? Mektubu çantasına tıkıp koridorda ortaklardan birinin yanından geçti ve kendini kadınlar tuvaletine attı. Dehşet içinde, az önceki sekreterin tuvalette ellerini kurulamakta olduğunu gördü.

Sekreter onu görünce nefesini tuttu. "Suyun mu geldi?"

Bunun doğumun başladığını gösteren işaretlerden biri olduğunu biliyordu elbette. Ama doğum kursundaki kadın hafif bir ıslaklık değil bir şelale tarif etmişti.

"İkinci bebeğimde bana da bu oldu" dedi sekreter. Sesi isteksizce nazik çıkıyordu. "Sen otur, ben ambulans çağırayım."

Carla duvarlar üzerine geliyormuş gibi hissetti. "Ama çok erken. Altı hafta daha var doğuma."

"O zaman ambulansı hemen çağıralım." Sekreter cep telefonunu açtı. "Ambulans, lütfen. Acil." Sonra Carla'ya doğru döndü. "Ed'i aramamı ister misin? Lily'nin eski adres defterinde numarası hâlâ var."

Lily... Ed... Onlardan kurtuluş yoktu! Sonsuza dek bu üç kişilik evliliğe tutsak mı kalacaktı?

Sokaklarda hızla ilerleyen ambulansın içinde, "Özür dilerim" dedi.

"Özür dilemene gerek yok canım" dedi yanındaki ses. "İşimiz bu."

Senden özür dilemiyorum demek istedi. *Bu karmaşıklığın ortasında doğmak zorunda kalan bebeğimize diyorum. Geri dön. Orada güvendesin, orada kal.* Ama karnında tuhaf ağrılar başlamıştı. Sancılar dalga dalga geliyor, biri bitince diğeri başlıyordu.

"Onu yavaşlatmamız lazım" dedi başka bir ses (bu kez bir kadın sesi).

Kadının buyurgan ama sakin ses tonu Carla'ya çocukken hastaneye götürüldüğü zamanı hatırlattı. *Ölebilirdin* demişti doktor ona, sanki annesi ve onu hemen harekete geçmedikleri için azarlarmış gibi. Belki de şimdi ölüyordu. Belki en iyisi bu olurdu. Annesiyle babası doğmadan önce kavga etmeye başlayan bir bebeğin nasıl bir hayatı olabilirdi?

"Carla, beni duyuyor musun?" İlk ses yeniden onunla konuşuyordu. "Bebek biraz daha içinde kalsın diye sana bir iğne yapacağız. Tamam mı?"

Ortalık kararardı.

51

Lily

"Hadi yürüyüşe çıkalım" demişti Joe yıllar önce, temyiz davasını kazandıktan sonra. Ne kadar masum sözcükler.

Mahkeme salonunun geriliminden sonra serin akşam havasını içimize çekerek Heath boyunca yürümeye başladık.

"Hatırlıyor musun?" dedi karşıya bakarak. "Hapishanede ellerimiz temas etmişti."

Nasıl unutabilirdim? Sanki ona dokunan benmişim gibi davranmıştı.

"Biliyor musun" dedi cevabımı beklemeden. "Bu dünyada temasına tahammül edebildiğim çok az sayıda insan var. Çocukken bile böyleydim."

Sonra eli -güçlü ve kararlı eli- benimkini buldu, aydınlık pub'ı geride bırakıp karanlık sokakta yürümeye koyulduk.

Elimi çekmeliydim tabii ki. İzin isteyip hemen eve gitmeliydim. Ama zafer sarhoşluğu yaşıyordum hâlâ. Ed yüzünden moralim bozuktu. Durumla yüzleşmem gerekiyordu. Yeni kocam benimle ilgilenmiyordu. Davina ile birbirlerine çok daha uygundular. Onunla evlenmeliydi. Benimle değil.

Başka bir şey daha vardı. Joe, dünya üzerinde çok az insanın temasına tahammül edebiliyordu. Öyle demişti. Ve ben o insanlardan biriydim. Gururumu okşuyordu. Neden olmasın? Haksız yere hapse atıldığına inandığım bir adamdı. Ona hem merhamet hem hayranlık duyuyordum - yalnızca maddi tazminat istemediği için değil. Mahkemeye, hiçbir şeyin "zavallı" kız arkadaşı Sarah Evans'ı geri getiremeyeceğini söylemişti. Tek istediği adaletti. Ve özgürlüğüne kavuşmak.

"Ağlıyorsun" demişti Joe, elini sıkarak karşılık verdiğimi hissedince.

O zaman ona anlattım. Evliliğim hakkındaki her şeyi. Gardımı indirdim. Bunu, normalde aç karnına içmediğim için yaptığımı söylemek isterdim. İlk büyük davamı kazanmış olmanın sarhoşluğuyla yaptım demek isterdim. Ama gerçek şuydu - Joe konuşabileceğim biriydi.

Keşfettiğim üzere, hapishanenin böyle bir etkisi olabiliyordu. Ortak bir bağ yaratıyordu. Çoğu kişinin bulunmaya korktuğu bir yerde bulunmak bile farklı hissetmenize neden oluyordu. Beklenmedik ittifaklar kuruluyordu orada. Dolandırıcı ve tecavüzcü hücre arkadaşı. Öğretmen ve katil. Avukat ve müvekkili.

Bir de yasalar ve kanunlarla engellenemeyecek olan şeyler vardı. Aramızdaki fiziksel enerji. UMUT posterinin altında, ziyaretçi oda-

sında hissettiğim elektrik. Bir mahkûm ve avukat arasında asla var olmaması gereken türden bir çekim. Gerçi Joe artık mahkûm değildi. Özgür bir adamdı.

İkimiz de istediğimizi yapabilirdik.

İşin içinde tecavüz olduğunu söyleyemeyeceğim ama birkaç saniye direnmeye çalıştım. Tek bildiğim, birden kaybolduğum. Aramızdaki aşkmış gibi kendimi kandırmaya da çalışmadım. Neden mi? Çünkü aşk çok hassas ve kırılgan. Arzu daha dirençli. Hemen tatmin sağlıyor. Geçmişim bana bunu öğretmedi mi?

Joe beni sertçe yere itip bluzumun düğmelerini çözerken, "yanlış" ve "arzu" denen şeylerin bir araya gelince başka hiçbir şeye benzemeyen, anlaşılmaz, milyon voltluk bir şarj etkisi yaptığını düşündüm. Öyle güçlüydü ki insan aynı anda eriyor ve yanıyor gibi hissediyordu. Birisinden bütün kuralları kırma izni almak rahatlatıcı bir şeydi – özellikle o kişi kendinizseniz. Sonunda özgürdüm.

"Çabuk" dedim Joe'ya, işimiz bitince. "Birisi geliyor."

Ayağa fırladım.

O zaman köpeğini dolaştıran bir adam gördüm ve onun yüzündeki tiksinti ifadesini fark edince önceden hissetmem gereken utancı nihayet hissettim. Daha önce hissetsem bu utanç beni eyleme geçmekten kurtarabilirdi.

"Git buradan" dedim titreyen parmaklarımla bluzumun düğmelerini iliklerken. "Git ve bir daha gelme."

Sonra koşmaya başladım. Heath boyunca koştum, kim bilir ne haldeydim. Kaldırımlarda, metroda koştum, başka terli bedenlere değerken koktuğumun farkındaydım. Duş almak için eve dönmeye can atıyordum. Uzun, sıcak bir duş alıp Joe Thomas'ı yıkayacaktım.

"Kutlamalıyız bunu!" dedi Ed, eve döndüğümde. "Bir şişe açalım." Yüzü gerildi. "Sonra bana söz verdiğin gibi konuşabiliriz artık."

Kocamın yüzünü görünce öyle güçlü bir suçluluk duygusuna kapıldım ki bu duygudan kaçmak için dışarı çıkıp içki almakta ısrar ettim.

Sonra koridorda Tony ve Francesca'yla tartıştım. Ona o kadar sert davranmamın nedeni buydu. Tony'nin zavallı eşi için üzülüyordum elbette. Ama ona saldırmamın nedeni kendi zaaflarımı onda görmemdi. Kendimden nefret ettiğim gibi ondan da nefret ediyordum.

Ertesi gece Ed'le konuşmayı daha fazla erteleyemeyeceğimi anlayınca bir süre banyoda oturup onu terk edip etmemeyi düşündüm.

Bir dergi aldım. Tek sayılı bir sayfayı açarsam gidecektim.

Çift sayılı sayfa çıkarsa kalacaktım.

Sayfa yetmiş üç.

Tek sayı.

Ama sayfada bir masanın çevresinde oturan mutlu bir aile resmi vardı. Resim ve yazılar gözlerimin önünde uçuyordu sanki. Pazar kahvaltıları. Normal bir hayat. Annem ve babamla birlikte yaşamış olmam gereken türden bir hayat. Yalan söylemeyi bıraksak Ed'le birlikte sahip olabileceğimiz türden bir hayat.

Kaderin karşıma çıkardığı tek sayfayı kabullenmek zorunda değilim. Daniel da turayı sık sık reddederdi. "Bozuk para yere inmeden önce ne istediğini anlıyorsun" derdi. "Bu yüzden karar vermek için iyi bir yöntem."

Derinlerde, Ed'in ve benim davranışlarımıza rağmen, kocamı sevdiğimi biliyordum. Joe yalnızca arzudan ibaretti benim için. Fazla ileri gitmesine izin vermemem gerekirdi. Ed benim hayatımı değiştirme şansımdı.

Ama bazen doğru kararı almadan önce hatalı bir şeyler yapmanız gerekir.

Ben de öyle yapmak zorundaydım. Joe'nun minik tohumu içimde büyüyor olabilirdi çünkü.

Banyodan çıktım, Ed'in elini tuttum ve onu yatağımıza götürdüm. Ertesi ay hamile olduğumu öğrendim. Babası Ed de olabilirdi, Joe da.

52
Carla

"Carla? Beni duyuyor musun?"

Birkaç dakika önce ambulansta aynı soruyu sormuşlardı. Ama bu kez ses farklıydı. Ed'in sesiydi.

Carla, onun elyazısıyla yazılmış notu bulduğunu düşündü nedense. Notu çantasına koymuştu, öyle değil mi? Ama Ed çantasını karıştırmış olabilirdi. "Bozuk para arama" bahanesiyle yapmıştı bunu daha önce.

"Tamam Carla. Artık yanındayım. Çok güzel bir kızımız oldu."

Bir kız mı? Lütfen kız olmasın. Kız çocuğu olursa annesinin yaptığı hataları tekrarlayabilirdi. Asla sonu gelmeyecekti bunun.

"Çok küçük, Carla. Birkaç kilocuk. Ama iyi olduğunu söylediler."

Bu mümkün olabilir miydi? Doğum yaptığını hatırlamıyordu bile. Ed yalan söylüyordu.

Lily'ye yalan söylemişti. Carla'ya neden söylemesindi?

Ed'in yüzünü seçebiliyordu artık. Ed ona doğru eğiliyordu. Yanağını öpüyordu. Dokunduğu zaman geri çekilmek istiyordu. "Hepimizi çok korkuttun sevgilim."

"Benim suçum değildi" diyebildi Carla.

Ed'in sesi sertleşti. "İkinizi de kaybedebilirdim."

"Ne oldu?" diye mırıldandı Carla.

"Bebek erken gelmeye karar verdi." Başka biri konuşmuştu. Carla dönüp sesin nereden geldiğini görmeye çalıştı ama canı yanıyordu. "İyi de oldu. Plasentan yetersiz olduğu için seni acil ameliyata alıp sezaryen yaptık. Ortalığı ayağa kaldırdın. Bebeğini görmek ister misin?"

Ne bebeği? Carla bebek falan göremiyordu. Sesini de duymuyordu. Biliyordu. Bir şeyler olmuştu, korkunç bir şeyler.

"Yoğun bakım hemen koridorun sonunda canım." Yeşil üniformalı hemşireyi nihayet seçebildi. "Bacakların hâlâ biraz güçsüz, değil mi? Seni bir tekerlekli sandalyeye oturtalım mı? İşte böyle."

"Bebek sağlıklı mı?" diye sordu Carla.

"Kızımız..." dedi Ed kararlı bir tavırla. "Tam bir savaşçı." Ama Carla onun hemşireye nasıl baktığını gördü. Bakışında korku vardı.

"İşte geldik canım."

Bebek bu muydu? Carla kuvöze bakıyordu. İçinde küçük bir sıçan yatıyordu. Derisi öyle solgun ve saydamdı ki Lily ve Ed'in komşusu oldukları günlerde apartmanın önünde bulduğu ölü kuş yavrusu geldi aklına. Annesi, "Sakın dokunma" diye bağırıp onu otobüs durağına götürmüştü.

Bu "şey" de Ed'in elinden çok büyük değildi. Her yanına kablolar tutturulmuştu. Gözleri kapalıydı. Yüzünün geri kalanını bir maske örtüyordu, tabii buna yüz denebilirse.

"Şu anda oksijen veriliyor ona" dedi hemşire, nazikçe. "Birkaç hafta sonra kendi başına nefes alabilecek hale gelecek."

Hafta mı?

"Bir süre onu kucağına alamayacaksın korkarım ama onunla konuşabilirsin yine de."

"Bebekler sesimizi duyar" diye araya girdi Ed. Çok bilgiliydi ama Carla'yla karşılaştırılınca uzman olduğunun farkındaydı tabii. "Eskiden Tom'la sürekli konuşurduk biz."

"O kadar hastaysa nasıl duysun?"

"Duyar canım, merak etme. Birkaç gün sonra eve gidebilirsin – cerrah iyi, temiz iş çıkardı ama dinlenmen ve ağır şeyler kaldırmaman gerekecek. Bebeği akşamüstleri ve akşamları ziyaret edebilirsin." Hemşire hafifçe iç geçirdi. "Ebeveynlerin kalabileceği özel bir odamız vardı ama kesintilerden sonra o imkânı kaybettik."

Carla onu dinler gibi yapıyor ama bebeğe bakıyordu. Şişkin minik karnı tuhaf bir ritimle düzenli inip kalkıyordu. Gövdesinin geri kalanı maskeden ve kablolardan görünmüyordu. Cezası buydu işte! Başka bir kadının kocasını çalmanın cezası buydu. Artık tamamen tutsaktı – eskisinden de beterdi durumu. İşe nasıl dönecekti? Ed zaten çalışmasını istemiyordu ama çocuk hasta olursa asla izin vermeyecekti.

Öfkeyle Ed'e döndü. "Neden beni hamile bıraktın?" dedi.

"Hadi canım" dedi hemşire, omzunu hafifçe pışpışlayarak. "Kaç kadın aynı şeyi söylüyor bilsen şaşarsın. Bebeğini daha yakından tanıyınca fikrini değiştireceksin."

Ed yüzünde şok ifadesiyle ona bakıyordu. "Hadi ama Carla. Küçük kızımız için güçlü olman lazım."

Ama kuvözdeki şey küçük bir kıza benzemiyordu – hatta insan yavrusuna bile benzemiyordu. "Görmek istemiyorum" dediğini duydu kendi sesinin. Histerikti. "Götürün onu. Annemi istiyorum ben. Annem neden burada değil? Bana telefonunu ver. Şimdi. Onunla konuşmam lazım."

"Carla..."

"Hayır! Bana emir vermeyi bırak. Telefonunu ver."

Ed ile hemşire bakıştılar. Neler oluyordu?

"Carla, sevgilim, beni dinle." Ed kolunu Carla'nın omzuna attı. "Kendine gelene kadar sana söylemek istemiyordum. Ama sen doğumdayken büyükannen aradı. Annen hastalanmış korkarım."

Carla kaskatı kesildi. "Çok mu hastaymış?"

"Bir süredir kanser tedavisi görüyormuş. Annen Noel'i teyzesinde geçirmemiş. Hastanedeymiş. O zamandan beri hastaneye gidip geliyormuş sık sık."

Carla'nın ağzı kurudu. "Peki şimdi daha iyi mi? Söyle bana. SÖYLE."

Gözlerine yaşlar dolmuştu. Hemşirenin de öyle.

"Annen öldü Carla. Doğumdan hemen sonra. Çok üzgünüm."

53

Lily

Deniz kıyısına gidip koşarak Joe'dan uzaklaşıyorum, başımın üstünde martılar çığlıklar atıyor. O sırada aklıma gelen şeyi daha önce neden düşünmediğime şaşıyorum. Tom'un Ed'in çocuğu *olmadığını* kanıtlayabilirsem onu görmesini engelleyebilirim. Gerçek babasının kim olduğunu bilmesine de gerek yok.

Daha önemlisi, kocamın karısını Tom'dan uzak tutabilirim.

Hayatımın bir bölümünü geri almanın yolu. Çocuğum benim olur en azından.

Ama Joe'nun DNA'sı eşleşirse, çocuğumun babası bir katil demektir.

Uzakta küçük tekneler dalgalarla birlikte yükselip alçalıyor.

O sırada aklıma başka bir fikir geliyor. Çok daha iyi bir fikir.

54

Carla

Annesi son nefesini kızından uzakta mı vermişti? "Ona veda edemedim" diye hıçkırdı büyükannesiyle telefonda konuşurken.

Büyükannesi de ağlıyordu. "Seni üzmek istemiyordu." Arkadan büyükbabasının boğuk hıçkırıkları duyuluyordu.

Büyükbabası. Demek o da üzülüyordu?

Gerçekleri hep birlikte Carla'dan saklamışlardı. Şimdi anlıyordu. Carla İngiltere'ye gelmeden önce annesi bir deri bir kemik kalmıştı. (Kanser teşhisi yeni konmuştu o dönemde.) Telefonda sesinin hep zayıf gelişi. Mektup yazmanın pahalı telefon konuşmaları yapmaktan daha iyi olduğunu söylemesi. Bebek doğunca İngiltere'ye geleceğine söz vermesi ama şu an çok "meşgul" olduğunu söylemesi.

Bu üzüntünün üstüne bir de şu yaratıkla uğraşmak zorunda kalacaktı. Şu şeyle.

Onu kucağına alınca daha farklı hissedeceksin. Ed ve hemşireler böyle diyorlardı sürekli. Ama sıçanı sonunda kucağına verdiklerinde tiz bir elektronik alarm yükseldi. "Sorun yok canım" dedi hemşire. "Bebeğin oksijenden alınmaya hazır olmadığını işaret ediyor bu ses."

Hepsi çok korkunçtu. Kendi başına nefes alamayan bir bebeği nasıl eve götürecekti?

"Biraz zaman alır" dedi genç doktor.

"Ben de ona bunu söyleyip duruyorum" diye araya girdi Ed sanki tıp diploması varmış gibi özgüvenle.

Carla kendini ağzını açtığı anda hata yapan bir çocuk gibi hissetti yeniden. Annesi yanında olup yardım etseydi keşke. Annesi ne yapılması gerektiğini bilirdi.

Carla bazen gerçek bebeğini alıp götürdüklerini düşünüyordu. Bu sıçan ona ya da Ed'e hiç benzemiyordu. Daha da kötüsü, prematüre bebeklerin "gelişim sorunları" yaşayabileceğini söylüyorlardı ve bu sorunlar sonradan ortaya çıkıyordu. Bu belirsizlikle nasıl başa çıkacaktı?

Beş hafta sonra, Carla (Ed'in zorlamasıyla) isteksizce hastaneye, bebeği ziyarete gittiğinde, kuvözün başında bir kalabalık olduğunu gördü. Beklenmedik bir durum değildi bu. Tıp öğrencileri bu yıl hastanede doğan en küçük bebeği görmeye geliyorlardı. Ama bir alarm çalıyordu –öncekinden farklı bir ses– ve kuvözün yanındaki ekran bipliyordu.

"Size ulaşmaya çalışıyorduk" dedi hemşirelerden biri. "Kocanızın da sizin de telefonlarınız kapalı. Onun için bir isim düşündünüz mü?"

Sıçan doğduğundan beri herkes aynı şeyi soruyordu. Ama Carla, hamileliği boyunca Ed'in bütün önerilerini geri çevirmişti, sanki hamile olduğunu kabullenmek istemiyordu. Artık bu şey buraya geldiği halde ona bir ad vermek istemiyordu. O zaman, burada kalacağını kabullenmiş olacaktı.

"Onu vaftiz ettirmek iyi bir fikir olabilir" dedi hemşire, gergin bir sesle. Elinde bir form vardı. "Burada Katolik olduğunuz yazıyor. Konuşmak isterseniz rahip de burada."

"Anlamıyorum..."

"Kızım" dedi rahip kıyafetli genç bir adam. Sonra yakın arkadaşmışlar gibi ellerini sıkı sıkı tuttu. "Hemşire, bebeğin durumunun kötüleştiğini anlatmaya çalışıyor. Onu bekleyen sonsuz hayata hazır olduğundan emin olmak istemez misin?"

Sıçan ölecek miydi? Bütün sorunları çözülmüş olmaz mıydı böylece? Peki o zaman neden yoğun bir kederden başka bir şey hissedemiyordu?

"Olamaz."

"Tanrı'nın planları her zaman beklediğimiz gibi değildir kızım."

"Onu kucağına almak ister misin?"

Hayır. Düşürebilirdi.

Doktorlardan biri hemşireye başıyla işaret etti. Gövdesine kablolar takılı sıçan kucağına verildi. Boncuğu andıran küçük gözleriyle Carla'ya bakıyordu. Tuhaf, uzun, soylu bir burnu vardı. Derken Carla gördü. Kel kafasında birkaç tel kızıl saç belirmişti. "Poppy" diye fısıldadı. "Adı Poppy. Poppy Francesca."

Poppy, o gece mucizevi bir şekilde iyileşmeye başladı.

"Adını vermeden önce bana danışmalıydın" dedi Ed sonunda hastaneye gelince. Viski kokuyordu.

"Burada olsan danışırdım" diye tersledi Carla onu. Bakışlarını kuvöze dönen kızından ayırmıyordu.

"Bir resim sattığımı öğrenmek istersin belki."

"Boş verin bunları" dedi hemşire. "Bana sorarsanız, Poppy istediğine kavuştu. Annesi onu kucakladı. Tabii doktorlar ciğerlerini kendilerinin tedavi ettiğini söyleyecek. Ama sevginin önemini unutmamak gerekiyor. Bana sorarsanız adı çok güzel. Uzun zamandır Poppy adlı bir bebek doğmadı hastanemizde."

"Oldukça farklı bir isim, evet" dedi Ed gücenik bir tavırla. "Saç rengi bazen bir kuşak atlıyor, tuhaf, değil mi? Büyükbabam kızıl saçlıydı."

Ertesi ay Poppy giderek iyileşti, güçlendi. Ama bu arada, Carla'nın o dramatik anlarda hissettiği sevgi de içinde soldu. Yerini korku aldı. *Hayır* demek istiyordu Carla, Poppy'nin eve dönmeye "neredeyse hazır" olduğunu söylediklerinde. Böyle narin bir bebeğe tek başına nasıl bakacaktı?

"Senin için zor olacağını biliyorum ama halledeceğiz" dedi Ed, kucağında kızlarıyla. Ona göre hava hoştu. Bebek bakmayı biliyordu. Ama Carla umutsuz vakaydı. Annesi öldüğünden beri yarısını yitirmiş gibiydi. Bu ülkeye asla gelmemeliydi.

"Doğum sonrası duygusallığı" dedi sağlık görevlisi ziyarete gelip Carla'yı gözyaşları içinde görünce. "Özellikle zor doğumlardan sonra sık görülür. Devam ederse bize haber verin."

Carla kendini çaresiz hissediyor, korkuyordu. Kafası allak bullaktı. Nefes alması durursa diye kızının yanından ayrılamıyordu. Oysa kızı nefes almayı bıraksa, bu korkunç sorumluluğun yükünden kurtulmuş olacaktı.

Biraz uyuyabilse kendine gelecekti. Ama Poppy uyumuyor, arada bir dalıp hemen yeniden uyanıyordu. Carla ne zaman gözlerini biraz kapayabilse, Poppy ağlamaya başlıyordu. Mola vermeden sürekli yolda olmak gibiydi. Günler, haftalar böyle geçiyordu.

"Biraz kilo alması gerekiyor" dedi sağlık görevlisi. "Belki biberona geçmelisiniz."

Carla'nın sütü yetmiyor muydu yani? Carla, Ed'in yüzündeki düş kırıklığını gördü. Poppy'nin şaşırtıcı mavi gözleri de suçlar gibi nereye gitse onu takip ediyordu.

"Onu Anneler ve Bebekleri toplantısına götürdünüz mü?" diye sordu sağlık görevlisi başka bir ziyaretinde.

Neyse ki Ed galerideydi. "Evet" diye yalan söyledi.

Ama gerçekte Poppy'nin diğer çocuklardan hastalık kapacağından öyle çok korkuyordu ki onu evden bile çıkarmıyordu.

Annesi de böyle mi hissetmişti? Keşke ona sorabilseydi...

Bu arada, Ed'le evi elden çıkarmaya çalışıyorlardı. Bankanın sabrı tükeniyordu. Satılmazsa, gelecek ay eve el koyacaklardı. Ed'e gelen mektuplar böyle diyordu. Ed bu mektupları ondan saklıyordu ama Carla bir şekilde onları bulup okuyordu.

Ama onunla yeniden tartışmayı göze alamıyordu. Ed'in öfkesinden korkuyordu, özellikle içtiği zaman. Gözleri kızarıyor, bedeni ona ait değilmiş gibi kontrolsüzce titremeye başlıyordu. Tom'un velayetini almaktan söz etmeye başlamıştı. ("Lily'yle bu konuda konuşuyorum.")

"Başa çıkamam" diye itiraz etti Lily.

"Biraz insaflı ol Carla. Tom benim oğlum, bizimle yaşamasını istiyorum."

Eski Ed nereye gitmişti? Gerçi ciğerleri artık kusursuz çalışan Poppy'yi uyutmaya çalışırken melek gibi davranıyordu.

Poppy'yi annesinden önce yatıştırıp uyutunca, Carla'ya sanki zafer kazanmış gibi "Git biraz dinlen" diyordu.

Ama Carla uyuyamıyordu. Yatakta dört dönüyor, annesiyle birlikte Ed ve Lily'nin yanındaki daireye asla taşınmamış olmayı diliyordu.

Bebeğe bağlanmak bazen zaman alır. Tom doğduğunda kütüphaneye doldurdukları bebek kitaplarından birinde böyle yazıyordu. Ama Carla bu minik yaratığı beslemek için ne zaman kucağına alsa (ancak o zaman yatışıyordu yaratık) korkunç bir dehşet duyuyordu.

Başlangıçta çocuğun öleceğinden korkuyordu ama şimdi onun yerini başka bir endişe almıştı. Prematüre doğum telaşından, elyazısıyla yazılmış son notu unutmuştu.

SEN VE ÇOCUĞUN BEDELİNİ ÖDEYECEKSİNİZ

Hastaneden eve döndüğünde, Carla notun hâlâ el çantasının içinde olduğunu gördü. Demek ki onu başka bulan olmamıştı.

"Bu bizim sırrımız olsun" dedi memesine saldıran bebeğe. "Sen de bir şey söyleme sakın."

Notu gönderen kişinin kimliğine gelince, süslü elyazısının bir kadına ait olduğunu düşünüyordu. Lily'nin tarafında olan birine. Lily adına intikam almak isteyen bir arkadaşına. Belki de suyu geldiğinde ona nazik davranmak zorunda kalan eski sekreterine. Kimseye güvenemezdi.

"Senin için endişeleniyorum" diyordu Ed. "Yeterince yemek yemiyorsun. Sütün Poppy'ye yetmeyecek."

Böyle de ölebilirlerdi. Kızıyla birlikte açlıktan ölebilirdi. O zaman cennette annesiyle buluşabilirlerdi.

"Rüyasında bir mektuptan söz ediyor" dediğini duydu Ed'in, ziyarete gelen sağlık görevlisine. Yatağa döndüğünü sanıyorlardı ama kapı aralığından onları dinliyordu.

"Doğum yapmak travmatik bir şeydir" diye karşılık verdi sağlık görevlisi. "Birkaç kâbus görmeye hakkı var."

Kâbus mu? Zihnini kemiren düşüncelerden haberleri bile yoktu. Başka bir plan yapması gerekiyordu. Ama ne? Kaçış yoktu. Onu yutmaya çalışan sonsuz bir karanlığın içindeydi. Gazetede, bebeğini boğan bir kadın hakkında bir haber görmüştü. Kadın on yıl hapis cezası almıştı. Doğum sonrası depresyonunda olmasa cezası daha ağır olurdu. Ama Carla depresyonda değildi. Ed, bunun bir efsane olduğunu söylüyordu. Lily, Tom'u doğurduğunda depresyona falan girmemişti. Bebeğiniz olduğunda hayatın değiştiğini kabullenip yaşamaya devam ederdiniz.

Yani onun dediklerini yapması gerekiyordu.

"Bize tavuk pişirdim." Ed onu dirseğinden tutup masaya götürdü. "Sana iyi gelir. Hadi Carla. En sevdiğin yemek bu, biliyorsun."

Yemek mi? Yemeği nasıl düşünebilirdi?

Ed kadehine şarap koydu.

"Yeterince içmedin mi?" diye tersledi onu.

"Bu konuda ne yapacaksın peki? Tom'un önünde yaptığın gibi bana vuracak mısın yeniden?"

"Sana vurmadım." Carla, bu konuyu kapatsın istiyordu artık. Yeni bir şişeyi açmasın diye Ed'e doğru uzanmış, o sırada arkası dönük olan Ed, elini görmemişti. Lily'nin oğluna bakarken ikisinden birinin ayık olması gerekiyordu sonuçta.

"Bir içki daha içeceğim, doğum günümü kutlayacağım. Evet doğum günüm. Unutmuştun, değil mi?"

Öfkeli olmasına şaşmamak gerekirdi. Ama Poppy Carla'nın bütün zamanını alıyordu. Carla her şeyi hatırlayamazdı!

Lavabonun başına gitti, bulaşık eldivenlerini giydi, öfke ve korkudan titriyordu. ("Ellerine iyi bak" derdi annesi hep.)

"Yemekten önce yıkamaya başlama bulaşıkları. Sana söyledim. Sonra ben yaparım."

Carla sıcak suyu açtı, elindeki tencereye bulaşık deterjanı sıktı.

Kapı zili çalınınca kalbi hopladı. Yan komşu mu gelmişti yine? Kavga gürültüsünden mi şikâyet edecekti?

"Sen."

Ed komşuyla böyle kaba bir tavırla konuşmazdı herhalde?

"Rupert!" Carla dönüp onu görünce yanakları kıpkırmızı oldu.

"Aniden uğradığım için kusura bakmayın ama buradan geçiyordum da."

Özenle paketlenmiş bir hediye uzattı; kurdeleyle süslü gümüş rengi bir paket.

Carla'nın içinde korku, heyecan, dehşet ve umut aynı anda fokurduyordu.

"Onu görebilir miyim? Küçük bir kızınız oldu, değil mi?"

"Evet" dedi Ed, aksi bir sesle. "Aslında yemeğe oturmak üzereyiz ve..."

"Şurada" diye araya girdi Carla.

Tanrım. Kocası, Rupert'ın kızıl saçına bakıyordu. Herhalde öyle bir şey düşünüyor olamazdı...

Rupert gülümsedi. "Ne güzel, değil mi? Ne kadar küçük olduklarını unutmuşum. Acaba..."

"Yemeğe oturmak üzereyiz dedim."

Ed ne kadar kabaydı! Carla ellerindeki bulaşık eldivenlerini çıkarmaya çalıştı.

"Sen de bizimle yemek ister misin?" Davet ağzından çıkıvermişti. *Lütfen* demek istiyordu. *Lütfen. Sana ihtiyacım var. Gittiğinde, Ed bir şeyler söyleyecek. Bir kavga daha çıkacak...*

"Bence" dedi Rupert, Ed'in aksi ifadesine şöyle bir bakıp. "Gitsem iyi olacak. Katie –nişanlım– bekliyor."

Demek hâlâ nişanlısı vardı. Rupert kapı zilini çaldığında aklına gelen her şey, bütün umutları, çılgın fikirleri yıkılmıştı.

"Nişanlı mı?" diyerek burun kıvırdı Ed, kapıyı onun arkasından kapatır kapatmaz. "Eminim öyledir. Bu çocuk kaç kere geldi buraya?"

Poppy, onun sesini duyunca mutfağın diğer ucundaki beşiğinde kımıldanmaya başladı. (Ed onun sürekli görebilecekleri bir yerde olmasını istiyordu.)

"Ne demeye çalışıyorsun?"

Ed'in yüzü daha yakındı şimdi. "İçeri girince yüzünün kızardığını gördüm. Normal konuşmaya çalıştın ama sesin titriyordu." Ağzından tükürükler saçılıyordu. "Saç rengi kızımızınkiyle aynı. Tabii bu bizim kızımızsa."

"Saçmalama. Büyükbabanın kızıl olduğunu sen de söyledin. Saç renginin bir kuşak atladığını anlattın."

Ed bileklerini yakalamış, var gücüyle sıkıyordu. "Açıklamayı kendim yapmışım demek! Ama senin ahlaki değerlerinin ne halde olduğunu da biliyoruz."

Carla kendini kurtarıp ona haykırdı: "Peki ya seninkiler? Karını benim için terk ederken hiç düşünmedin, değil mi?"

"Sen de beni ondan çalarken çok rahattın."

Sonra ne olmuştu? Ne olmuştu? Sonraki günler, haftalar ve aylar boyunca bu soru ona öyle çok sorulmuştu ki.

Carla'nın tek bildiği şuydu. Her şey aniden olmuştu.

Tek hatırlayabildiği buydu.

Bir çığlık atılmıştı. Poppy beşiğinde haykırmıştı. Bir çığlık daha atılmıştı. Ed onu omuzlarından tutup sallamaya başlayınca kendisi atmıştı bu çığlığı.

Bıçak.

Yeşil saplı aşçı bıçağı. Lily'nin bıraktığı eşyalardan biri.

Korkunç, bedenini sarsan bir inilti.

Kan.

Sonra koşmuştu. Aklında bin bir türlü düşünceyle parka doğru koşmuştu.

Ondan nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Anneciğim! Neredesin?

Keşke en baştan başlayabilselerdi.

55

Lily

Ekim 2015

"Batı Londra'daki evinde bıçaklanmış bir adam bulundu..."

Tom'un sesi radyoyu bastırıyor. "Önce senin yapman gerekiyor anne! Sana kaç kez söyledim."

Ne kadar aptalım. Tom'dan önce emniyet kemerimi takmam gerektiğini biliyorum. Aslında tam dört saniye önce. Saatiyle zaman tutuyor çünkü. Ritüellerinden biri. Normal bir günde üzerinde fazla düşünmeden dediğini yapardım.

Ama bugün kafam yerinde değil nedense. Belki dün Londra'ya gittiğim için yorgunum. Belki de Tom'un okulunun müdürüyle "o olay" hakkında bir toplantıya gittiğim için. Belki de doğum sırasında oksijensiz kalan çocuk hakkında bakanlıkta bir toplantı yapılacağı için. Belki de Ed'in oğlumuzun velayetini istemesine sinirliyim hâlâ.

Arabayı çalıştırıyor, Londra'nın o bölgesinde sayısız erkek yaşıyor diyordum. İnsanlar her gün bıçaklanıyor. Tanıdığım birinin başına aynı şeyin gelmesi çok şaşırtıcı olmaz. Ama tüylerim diken diken yine de. Yol ayrımında kenara çekip duruyorum, arkadan hızla gelen bir motosikletli yanımızdan geçiyor.

"Zamanında durmasan motosikletli ölebilirdi" diyor Tom.

Teşekkürler.

"Stephen gibi beyninin yalnızca bir bölümü kazadan kurtulabilirdi" diyor. "Derinin ağırlığının beyninin iki katı olduğunu biliyor muydun?"

Büyük olasılıkla doğru söylüyor. Tom genelde haklıdır. Ama ben Stephen'ı, yani Tom'un sınıfına yeni gelen çocuğu düşünmüyorum. Bir yaşındayken bebek arabasına bir kamyon çarpmış. Şoför kalp krizi geçiriyormuş. Kimse onu suçlayamamış. Kendi dünyasında oldukça mutlu olan Stephen bile. Dindar Hıristiyanlar olan ve Stephen'ı "Tanrı'nın sınavı" olarak gören annesiyle babası bile. Hepimiz onlara bakıp utanmalıyız.

Özellikle de Ed. Çocuğumuzun velayetini nasıl ister? Hafta sonu onu görmeye güçbela geliyor, bazen gelemiyor, son anda arayıp iptal ediyor. Carla'nın bebeğinin doğumundan beri hep böyle. Carla pek iyi değil anladığım kadarıyla.

Arabayı yeniden çalıştırıyorum. "Dikkat et" diyor Tom, arkadan gelen kamyon gürültüyle kornasına asılıp yanımızdan geçerken.

Bana neler oluyor böyle? Yalnızca kötü araba kullanmakla kalmıyorum, konsantrasyonum tamamen bozuldu. Kocanızın karısı doğum yapınca aklınızın karışması normal sanırım. Carla doğum yapana dek, Ed'le benim (veya başka birinin) paylaştığımız, yalnızca bize ait olan bir şey vardı. Aramızda sarsılmaz bir bağ yaratıyordu çocuğumuz. Ama şimdi Ed Carla'nın yanına yatıp ona sarılacak. Ed ile ben Tom'u nasıl hayranlıkla seyrettiysek, onlar da kendi bebeklerini –Ross kız olduğunu söyledi– seyredecekler. Ed, ona ne kadar cesur olduğunu söyleyecek. Ona da iyi bir baba olmak için elinden geleni yapacağına söz verecek.

Geceleri bebek ağladığında hemen kalkardı. (Onu yatağa getirir, yastıklara yaslanıp emzirmemi isterdi.) Carla'nın doldurduğu biberonlarla geceleri kızını besleyeceğine hiç kuşkum yok. Sonra uyuyan bebeğin ve annesinin resimlerini yapacak, bazen sevgiyle ve özenle sabaha kadar onları çizecek.

Haksızlık bu. Ben hep güzel giysiler giydireceğim, alışverişe götüreceğim, sırlarımı paylaşacağım bir kızım olsun istedim. Ama Tom'un teşhisinden sonra Ed başka çocuk yapmamızı istemedi.

Konsantre ol. Okula varmak üzereyiz. Başının dertte olduğunu bilmesine rağmen, Tom şu ana dek çok sakin davrandı. Ama şimdi endişeleniyor. Kolundaki tüyleri çekiştirmesinden anlıyorum bunu. O tüylerden birini bir süre önce DNA testine götürdüm.

Otoparkta duruyoruz, ona doğru dönüyorum. Oğlum. Benim çocuğum. Son nefesime kadar savunacağım özel oğlum. "Daha önce de yaşadık bunu Tom" diyorum. Gözlerinin içine bakıyor, danışmanın söylediği gibi sakin bir sesle konuşuyorum. "Müdire hanıma Stephen'a neden vurduğunu açıklamamız gerekiyor."

Tom'un yüzünde kararlı bir ifade var. İsyankâr. Pişman değil. "Sana söyledim. Spor ayakkabılarımı tekmeledi."

"Ama öyle yapmak istememiş."

"Umurumda değil. Yaptı. Kimse benim eşyalarıma dokunamaz."

Bilmez miyim? Sürekli eşyalarını yenilemem gerektiği anlamına geliyor bu huyu. Ayakkabılarını. Kazaklarını. Saç fırçalarını.

Radyoyu kapatmak için uzanıyorum. Lütfen Tanrım diye dua ediyorum. Tom'a bir uyarı daha vermesinler. Parmağım kapatma düğmesinin üstünde, bir an duruyorum. Haberlerin üzerinden yarım saat geçti. Yeni haber bülteni başlamak üzere.

"Batı Londra'daki evinde bıçaklanmış bir adam bulundu" diyor spiker, neşeli denebilecek bir sesle. "Cinayetle ilgili bir kadın gözaltına alındı."

O anda telefonum çalıyor.

"Açamazsın" diyor Tom, saatini göstererek. "Otuz saniye geciktik bile."

Numara bilinmiyor.

Normalde Ed (veya arada bir Carla) Tom'la hafta sonu görüşmelerini ayarlamak için aradığında çıkar bu yazı. Ed, aylar önce numarasını benden gizleyerek aramaya başladı çünkü bazen aradığında açmıyordum. Eğer acilse arayan yeniden arar diye düşünüyorum. Sonra arabadan iniyor, oğlumla birlikte oyun alanından geçiyorum. Tom telefonumu almış, onu kurcalıyor. Başka zaman elinden almaya çalışırdım ama şu an az sonraki toplantıya odaklanmam gerekiyor.

"Geldiğiniz için teşekkürler" diyor müdire hanım.

Yüzü nazik ama gösterişsiz bir kadın. Tom'un sandalyesini benimkiyle aynı hizaya getirmesini seyrederken, dizlerine kadar gelen yün elbiseler ve bilekli botlar giyen türde bir kadın diye geçiriyorum içimden. Asperger sendromu konusunda uzman görünüyor ama bazen Tom'u anlamadığını düşünüyorum çünkü ona duygusal sorular soruyor. Bunun iyi bir fikir olmadığını deneyimlerimden öğrendim ben.

"Sakıncası yoksa hemen konuya girmek istiyorum" diyor. "Tom, bu okulda şiddete izin vermediğimiz halde Stephen'a neden vurduğunu belki bana açıklamak istersin" diyor.

Tom sanki aptalmış gibi bakıyor ona. "Açıkladım zaten. Spor ayakkabılarıma tekme attı."

Tom'un duyguları olmadığını söylemiş miydim? Yine de gözleri doluyor, boynu kızarıyor. Eşyaları yerlerinden oynatmak Tom'a göre büyük bir yasaktır. Onun yasası böyle. Sadece kendisinin anladığı yasası.

Müdire hanım not alıyor, ben de aynısını yapıyorum. Kalemlerimiz yarışıyor. Oğlum, kötü giyimli bu kadına karşı.

"Ancak bu birine vurmanın gerekçesi olamaz."

"Carla da geçen hafta babama vurdu. Babam bir içki daha içmek istiyordu, Carla ona hayır diyordu."

Bir sessizlik oluyor. Müdireyle benim kalemlerimiz aynı anda hareketsiz kalıyor.

"Carla kim?" diye soruyor müdire, tehlikeli bir şekilde ifadesiz ses tonuyla.

"Kocamın karısı" diyorum.

Müdire hanımın kaşları kalkıyor. Kaşlarının biraz alınması gerekiyor. Dağınık ve karışıklar.

"Yani, eski kocamın karısı" diye ekliyorum. Bunu söylemek tuhaf. Başka birisi nasıl Ed'in karısı olabilir? Carla onun nikâh yüzüğünü nasıl takabilir? Bir yatağı paylaşmakla evlilik arasında çok fark var. Eskiden kapı komşumuz olan çocukla evlenmek nedir?

Müdirenin sesi çok nazik ve ihtiyatlı. "Babanın başka biriyle evlenmesi senin için zor mu Tom?"

Ayağa kalkıp elimi oğlumun omzuna koyuyorum. "Bu tür sorular sormamanız gerekiyor bence. Bir eğitim psikoloğu eşliğinde sorulacak şeyler bunlar."

Müdire bana bakıyor. O şekilsiz eteğin ve botların arkasında çelikten bir irade görüyorum. Bunu daha önce görmem gerekirdi. Bir zamanlar ben de kötü giyiniyordum.

Birden bir köpek havlıyor. Başa tepki vermiyorum. Ama sonra Tom'un oyun alanında telefonumla oynadığını hatırlıyorum. Telefonun zil sesini değiştirmiş olmalı. Yeniden. Bu kez Baskerville köpeği gibi havlıyor telefonum.

Arayan Ross.

Müdire, onaylamayan bakışlarını bana çeviriyor. Tom, sandalyesinde endişeyle sallanıyor.

"Affedersiniz" diye telefonu kapatmaya uğraşıyorum. Ama kapatmak yerine sesi hoparlöre alıyorum yanlışlıkla.

"Lily?"

"Seni sonra arayabilir miyim?" Özür diler gibi müdireye bakıp hoparlörü kapatıyorum. "Bir toplantıdayım."

"Sonra olmaz."

Ağzım kuruyor. Bir şey oldu. Bundan eminim.

"Kötü haberlerim var."

"Söyle" demek istiyorum ama ağzımdan ses çıkmıyor. Müdire bana bakıyor. Tom'un sandalyesi devrildi devrilecek.

"Haber Ed'le ilgili. Bunu söylemenin daha kolay bir yolu yok korkarım. Ed öldü. Bir cinayete kurban gitti."

"Öldü mü?" diye tekrarlıyorum yüksek sesle.

Tom sallanmayı bıraktı ama sağ işaretparmağıyla dişlerini karıştırıyor. Stresliyken yapar bunu.

"Cinayet mi?" diye fısıldıyorum.

"Evet."

Bacağımdan aşağı bir damla çiş iniyor. Müdirenin odasında olmaz! Bu korkunç haberlerden çok daha önemli geliyor bana bu, saçma bir şekilde.

Sonra aklıma radyodaki spikerin sesi geliyor. Tom'la birlikte arabayı park ederken duyduğum haber.

Batı Londra'daki evinde bıçaklanmış bir adam bulundu...

Hayır. OLAMAZ. Radyoda sözü edilen insanların gerçek hayatla alakası yoktur. Otobandaki kazaların ve Stockwell'deki bıçaklanma olaylarının kurbanları başkalarının tanıdıklarıdır. Benim değil. Artık kocam olmayan kocamın başına böyle bir şey gelemez.

"Carla tutuklandı." Ross'un sesi de söylediklerine inanamıyormuş gibi geliyor.

Sonra, radyo spikeri kafamın içinde konuşmaya devam ediyor. *Cinayetle ilgili bir kadın gözaltına alındı.*

Tom kolumu çekiştiriyor şimdi. "Yüzünde neden tuhaf bir ifade var anne?"

"Bir dakika Tom."

Telefonu kulağıma yapıştırıp oğluma ve müdireye arkamı dönüyorum. "O mu... o mu yapmış?" diye soruyorum, fısıldayarak.

Ross'un başını salladığını hissediyorum. Karşımdaymış gibi görebiliyorum onu. Sakin kalmaya çalışıyor.

"Emniyette gözaltındaymış. Ama hepsi bu değil."

"Ne?" demek istiyorum. *Başka ne olmuş olabilir?*

"Carla seni görmek istiyor Lily."

Tuhaf bir ses geliyor.

Sanki birisi yere oturdu, iç geçiriyor.

Daha iyisini bilmesem,

bunun "vazgeçen" bir iç çekiş olduğunu söylerdim.

Dinle, demeye çalışıyorum. Belki bu durumu yoluna koyabiliriz.

Ama sözcükler ağzımdan çıkmıyor.

Konuşacak nefesim yok.

Beni bulduklarında çoktan ölmüş olursam ya?

Olanları asla öğrenemezlerse ne olur?

56
Carla

Yorum yok.

Tutuklandıklarında, müvekkillerinize bunu söylemelerini öğütlerdiniz. Ceza hukuku hakkında hatırladığı üç beş şeyden biri de buydu.

"Yorum yok" diye tekrarladı. Bir tür nakarata dönüşmüştü bu sözcükler. Nabzının ritmine göre ilerleyen bir melodi gibi tekrarlayıp durmuştu onları.

"Ne olduğunu anlat bana" dedi bir ses. Kadın sesiydi, masada karşısında oturan lacivert takımlı kadından geliyordu. Ona bakmamalıydı. Bakarsa, istemeden bir şeyler söyleyebilirdi.

Derin nefes al.

Yorum yok.

Son birkaç saat içinde olanlar başının içinde dönüp duruyordu.

Rupert'ın ziyareti.

Ed'in haykırışları.

Bir bıçak.

Kan.

Poppy'nin haykırışları.

Ed'in iniltileri.

Bir yüz. Bir erkek yüzü. Sonra koşması.

Birden Poppy'yi evde bıraktığını anımsaması.

Kafasının içinde annesinin sesi.

Ona eldivenlerden kurtul diyen sesi.

Elini tutan bir el.

Kararlı bir el.

Sirenler.

Kelepçeler.

Bakan insanlar.

Polis aracına bindirilmenin utancı.

Yorum yok.

Aşağı inen merdivenler.

Bir döşek.

Sabah.

Bir masa.

Konuşan sert bir ses.

Yorum yok.

Rahatlama.

Onun anlattıklarına inanabilecek biri.

Ancak o zaman başını kaldırıp masada karşısında oturan kadına baktı. Kadının sağ yanağının ortasında bir ben vardı. Üçüncü gözü andırıyordu.

Carla bu bene bakarak konuştu. Birinin zayıf noktasını bul. Onu farklı kılan özelliklerini. Okulda ona böyle yapmışlardı. O da başkalarına yapmakta haklıydı bu yüzden. Böyle kazanıyordu insan.

"Avukatımı görmeye hakkım var" dedi bene bakarak. "Numarası burada. Onu bulsunlar."

"Kimi?"

"Lily Macdonald."

Lacivert takımlı kadın önündeki kâğıtlara baktı.

"Soyadı seninle aynı mı?"

Carla başını salladı. "Evet. Soyadımız aynı." Sonra, dudaklarını başka biri hareket ettiriyormuş gibi konuştu: "Kocamın karısı. İlk karısı."

57

Lily

"Şeker? Bant? Keskin gereçler? Sakız?"

Cipse ne olmuştu? Belki de burada rüşvet olarak sakız kullanılıyordu. Belki de başka işlere yarıyordu. Emniyette hücrede tutulan

bir müvekkilimi ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu. Londra'dan ayrıldığımdan beri genelde kendim gibi ebeveynlerdi müvekkillerim. Başkalarına benzemeyen çocuklarıyla ilgilenmek için hayatları altüst olan aileler. Sistemden hak ettiklerini alamayanlar. Yalnızca doğum sırasında hasar alan ve haklarında tutulan notlar "kaybolan" bebeklerin değil, Tom gibi çocukların aileleri – çocuklarını doğru okullara göndermeye çalışan aileler.

Cinayet, hırsızlık, iflas veya para aklama davaları –Londra'da hepsiyle ilgileniyordum– şimdi çok geride kalmış gibi geliyor bana.

Ama işte buradayım. Görevli polis memuruna kimliğimi gösteriyorum. Buraya *neden* geldiğimden hâlâ emin değilim. Neden evde Tom'la değilim. Müdür bu "koşullar" altında okuldan bir hafta uzak kalmasının iyi olacağına karar verdi. Neden onu avutmayı anneme bıraktım. Gerçi Tom son derece gerçekçi sorular soruyordu: "Öldüğüne göre babamın beynine ne olacak?" Neden emniyetteyim ben?

Kocamın karısını görmek için.

Carla'yla kocamı Londra'da bir otelin önünde bulduğumdan beri uzun zaman geçti. Boşandık. Ross'tan Carla'nın hamile olduğunu öğrendim. Kızları doğdu. Ed öldü. Sonuncusu öyle tuhaf geliyor ki gerçek olduğuna inanmak için yeniden tekrarlamak zorunda kalıyorum.

Zamanlama çok iyi. İnsanı üzecek kadar öyle. Sanki her şey şu doğum çizelgelerinden birine göre hazırlanmış. Doğum. Ölüm. Sandığımızdan daha fazla ortak yanı olan zıtlıklar. İkisi de başlangıç. İkisi de bitiş. İkisi de tamamen açıklayamadığımız mucizeler.

İşte bu yüzden buradayım, şimdi anlıyorum bunu. Carla istediği için burada değilim. (Ben telefonumu açmayınca Ross'u aramıştı. "Bilinmeyen numara" ona aitti demek ki.) Hayır. Gözlerinin içine bakmak istediğim için buradayım. Neden yaptığını sormak istiyorum. Üç kişinin hayatını altüst ettiğini söylemek istiyorum. Bir kaltak olduğunu. Gördüğü andan beri kocamı çalmak isteyen bir kaltak. Kötü bir yetişkinin kalbine sahip olan bir çocuk.

Evet, Ed'in cezalandırılmasını istiyordum ama böyle değil. Cinayet. Yıllar önce partide elimi tutan o kumral saçlı adam için üzülüyorum. Öldüğüne inanamıyorum. Nedenini bilmesem de onu sevdiğimi öldüğü zaman anladım.

Ofisteki kadınlardan biri bir sabah işe kırmızı ve şiş gözlerle gelmişti. "Eski kocası ölmüş" diye fısıldamıştı sekreterlerden biri. O zaman kadının neden o kadar üzgün olduğunu anlayamamıştım. Ama şimdi anlıyorum. Bir zamanlar hayatınızı paylaştığınız biri için yas tutmaya hakkınız olmaması acıyı daha da şiddetlendiriyor.

Merdivenlerden aşağı iniyoruz. Topuklularımın sesi taş zeminde yankılanıyor. Emniyet müdürlüklerini ziyaret etmeye başladığımda, hücreler yerde pis bir şilte olan penceresiz küçük odalardan ibaretti ve şanslıysanız bir plastik bardak içinde su verirlerdi size.

Bu hücrenin penceresi büyük. Bir su soğutucusu var içeride. Carla yatağına oturmuş, bacaklarını sallıyor ve podyuma çıkma sırasını bekleyen sıkılmış bir modele benziyor. Ona model diyorum ama saçları başına yapışmış. Genelde parlak olan dudakları solgun, rujsuz. Ter kokuyor.

Yine de belli bir çekiciliği var. Bu sefil yerde bile tarz sahibi olduğu bir şekilde anlaşılıyor. Yapacak burada olmaktan daha iyi işleri var sanki.

"Ben yapmadım." Sesi alçak. Boğuk. Gergin. Başını yana eğiyor, zor bir ergeni anımsatıyor bana yine. Gözlerimin içine bakıyor. Göz kırpmıyor. Sesi sakin. Az öncekinden daha güvenli. "Bir yanlışlık oldu. Ben yapmadım."

Yüksek sesle gülüyorum. Tanıştığımız günlerdeki çocuğa çok benziyor şimdi. Kalın kaşlı, masum gülüşlü küçük İtalyan kız. *Annem işte. Kalem kutusu bana ait.*

Yalan. Hep yalan.

Öfkeleniyorum, öfkem kendiliğinden ağzımdan taşıyor: "Buna inanmamı beklemiyorsun herhalde."

Sanki yolda yanlış yöne döndüğünü söylemişim gibi kayıtsızca omuz silkiyor. "Doğru ama."

"O zaman kim yaptı?"

Yeniden omuz silkiyor, konuşurken tırnaklarını gözden geçiriyor. "Nereden bileyim? Birini gördüm sanırım – bir adam."

Bir huzursuzluk hissi. Bana yine masal mı uyduruyor?

Sandalyede öne doğru eğiliyorum. "Carla, kocam öldü. Babası öldüğü için Tom çok huzursuz."

Başını kaldırıp kedi gözleriyle sakince beni süzüyor. "Yanılıyorsun."

Bir an umutlanıyorum. Ed ölmedi mi? Birisi bir şeyleri yanlış anlamış olabilir mi?

"O artık senin kocan değil. Benim kocam."

"Peh" diyorum. "On beş yıl evliydik biz. Birlikte bir çocuk büyüttük."

Bir an için babalık testini anımsıyorum. Suçluluk duygusunu bastırıyorum. Sonra devam ediyorum. "Sen bir oyuncaktın. Hiçbir şeydin. Göz açıp kapayana dek geçtin. Buna evlilik denmez."

"Yasaya göre öyle. Bir şeyi unutuyorsun. Bizim de bir çocuğumuz var." Yumruklarını sıkıyor. "Kızımı koruyucu aileye gönderdiler. Onu geri almama yardım etmelisin."

Bir an ona sempati duyuyorum ama onu da bastırıyorum. "Bir bebek" diyorum tükürür gibi. "Yolun başındasın. Benim katlandıklarıma katlanmak zorunda kalmadın. Talepkâr bir çocuğa bakmak için her şeyi feda etmedin. Bu arada Ed de..."

"Hah!" diye sözümü kesiyor öfkeyle. "O kadar büyüklenme. Ben de bedel ödedim. Ed kolay bir adam değildi. İçiyordu, yalan söylüyordu, ruh hali sürekli değişiyordu, kıskançtı, sanatçılarda olduğu söylenen dengesizliğe sahipti..."

Ona da mı aynı davranmıştı? Bir an keyiflendim. Ama suçlamalar onun ağzından çıktığında Ed'i koruyasım geldi. *Baskı altındaydı. Her şeyi derinden hissediyordu...* Neden kocamın kötü değil iyi yanlarını hatırlıyorum? Yine de kusurları olduğunu teslim etmeliyim.

"Kontrolcü biriydi" diyerek ürperiyor Carla. "Sana da berbat davrandı."

Bunu duyduğuma seviniyorum, başımı sallamaya başladığımı fark ediyorum. Sonra duruyorum. Profesyonel davranma zamanı. "Kontrolcü müydü?" diye tekrarlıyorum. "Onu bu yüzden mi öldürdün?"

Öne doğru eğiliyor. Ellerini sımsıkı yumruk yapmış. Nefesinin kokusunu alıyorum. Naneli. Korkulu.

"Birisi eve girdi. Söyledim sana. Bir adam gördüm."

"Ne kadar münasip. Bu adam nasıl biriydi peki?"

"Hatırlamıyorum."

Sırtını duvara yaslayıp oturuyor, bacaklarını üst üste atıyor. Havalı. Fazla havalı. "Burada olmamam gerekiyor. Şoktayım hâlâ. Bu arada, üzerinde saç fırçası var mı?"

"Saç fırçası mı? Ciddi misin?"

"Ben de burada olmamalıyım" diyerek ayağa kalkıyorum. Doğru bu. Hastanede, morgda olmam gerekirdi. Kocamı teşhis etmem gerekirdi ama bunu Ross yapıyor.

"Hayır. Lütfen. Kal."

Elini uzatıp benimkini tutuyor. Eli soğuk. Taş gibi soğuk. Elimi geri çekmeye çalışıyorum ama sıkı sıkı tutuyor. Sanki bir davette karşılaşmışız ve ortak bir dostumuz olduğunu keşfetmişiz gibi.

"Sana ihtiyacım var Lily. Avukatım olmanı istiyorum."

"Delirdin mi sen? Sana neden yardım edeyim? Kocamı çaldın."

"Kesinlikle. Ama beni savunursan, haksızlık ettiğim kadının bile Ed'i öldürmediğime inandığını görürler. Seçtiğin dava vekili sana güvenir. İyi birisin. Mazlumları kurtarmakla ünlendin." Gözleri parıldıyor. "Ben de öyleyim şimdi." Kendine güvenen genç kadın kayboldu. Ailesinin ilgilenemediği çocuk geldi.

Söylediklerini anlamaya çalışıyorum. "Bana gerçeği söylediğini fark edelim. Benim ne çıkarım var bundan? Neden ailemi mahveden kadına yardım edeyim?"

"Çünkü Londra'dan ayrılmadan önce bütün davalarını kaybettin." Yetişkin Carla geri dönüyor. "İhmal davalarını kazanıyor olabilirsin. Ama cinayet davalarını da yeniden kazanabildiğini ispatlamak istersin."

Söylediklerinin beni etkilediğini biliyormuş gibi bakıyor gözlerimin içine.

"Lütfen Lily. Benim için değilse Poppy için yap bunu."

Kim?"

"Kızım. Çocuğumuz."

Adını bilmiyordum. Öğrenmek istemedim. Ross'a söyleme dedim. Bu şekilde daha az gerçekti.

"Hapishaneye gidersem onu kaybedeceğim." Carla'nın gözlerine yaşlar doldu. "Ben... bir süredir kendimi iyi hissetmiyordum. Çok.. iyi bir anne olamadım. Ama artık kendi annem de öldü."

Bunu bilmiyordum. "Üzgünüm" diye mırıldandım. "Nasıl oldu?"

"Kanser."

Carla büyük kahverengi gözleriyle bana bakıyor. "Onu öyle çok özlüyorum ki! Poppy'nin de beni böyle özlemesini istemiyorum. Lütfen Lily. Sen de annesin. Bana yardım et."

"Belki" diyorum ağzımdan dökülen sözcüklerin sertliğinden zevk alarak. "Koruyucu aile onun için daha iyidir."

Gözlerimin içine bakıyor. "Böyle demek istemedin Lily. Biliyorum bunu."

Kahrolası kız. Haklı. Bir bebekten söz ediyoruz. Annesinin kokusunu alamadığı için acı acı ağlayacak. Çocuklar, kaç yaşında olurlarsa olsunlar ebeveynlerine ihtiyaç duyarlar. Ben olmasam Tom ne yapardı?

"Ama masum olduğuna inanmıyorum."

"İnanmak zorundasın." Carla bileklerimi daha da sıkı tutuyor şimdi. Yine küçük bir kıza dönüştü. Ben de yetişkin kadınım. Ablası olmak için fazla büyüğüm. Annesi olmak için fazla genç. Oysa

o kadar çok ortak yönümüz var ki. Sanki hayatı benimkine ayrılmaz bir şekilde bağlanmış ve ondan ne kadar kurtulmaya çalışsam da hep orada. Kötü bir gölge mi? Yoksa yanlış anlaşılmış bir çocuk mu?

Ellerimi saçlarımın arasından geçiriyorum. "Seni kötü bir şekilde savunmayacağımdan nasıl emin olabiliyorsun? Senden intikam almak için hapse girmeni istemeyeceğimi?"

Bakışları güvenli. "Çünkü böyle bir şey yapmayacak kadar ahlaklısın. Ve de hırslı. Bir düşün Lily. Kocasının yeni karısını hapisten kurtaran kadın olarak geçebilirsin tarihe."

Belli bir çekiciliği var bu fikrin, kabul etmeliyim ki. Ama anlattıklarında öyle çok boşluk, savunmasında öyle çok kusur var ki. Carla'nın sürekli adımı kullanmasından da hoşlanmadım. Müvekkili yanımıza çekmek için kullandığımız bir tekniktir. Carla da bunu biliyor.

"Sen yapmadıysan kim öldürdü Ed'i o zaman?"

Bunu sorarken bile gerçekliğine inanamıyorum. Kocam –çünkü onu hâlâ öyle görüyorum– ölmüş olamaz. Evdedir. Eski evimde. Çizim yapıyordur. Nefes alıyordur.

Carla, ufak tefek biri olmasına rağmen güçlü. Elinden kurtulmaya çalışıyorum ama bana can simidiymişim gibi yapışmaya niyetli anladığım kadarıyla. "Ed boğazına kadar borca batmıştı. Parayı her zaman resmi kurumlardan bulmuyordu sanırım. Belki biri parasını geri istedi. Polis bunu açıklığa kavuşturabilir. Kapıdaki adamı da gördüm. Birileri bir şeyler görmüş olmalı."

Kendinden emin görünüyor. Bacaklarım sanki biri sallıyormuş gibi titremeye başlıyor.

"Bir şey daha var. Kimden geldiğini bilmediğim notlar alıyordum." Carla'nın bakışları üzerimde. "Sana yaptıklarım yüzümden benim ve Poppy'nin başına kötü şeyler geleceğini söyleyen notlar."

Terliyorum, sonra üşüyorum.

"Notlar sende mi?"

"Yalnız sonuncusu. Onu da yırttım çünkü Ed'in bulup sinirleneceğinden korkuyordum. Ama elyazısını görsem tanırım."

Elyazısı mı?

Bütün bedenimde bir ürperti dolaşıyor, tüylerim diken diken oluyor.

"Beni tutacak paran yok" diyorum son bir ümitle. "Bedava çalışamam. Şirketim senden para isteyecektir."

Gözleri ışıldıyor şimdi. Beni kazandığını biliyor. O söylemeden önce ne diyeceğini tahmin ediyorum. "Ed'in çizimleri! Çocukken bana verdikleri. Şimdi para ederler. Masumiyetimi kanıtlamak için onları satacağım!"

İtiraf etmek zorundayım – gerçekten nefis bir ironi.

58

Carla

Carla Poppy'ye ihtiyacı olduğunu ve onu geri almak istediğini söylerken dürüst değildi aslında. Lily'yi ikna etmek için söylemişti bunları.

Aylardır ilk kez sonunda kendisi gibi hissediyordu. Ed artık olmadığından, her şeyi yanlış yapan bir çocuk değildi. Gece gündüz Poppy'nin ağlamasını da dinlemek zorunda değildi artık; onun haykırışlarını duydukça hamile kalmasa özgür olacağını anımsıyordu. Çocuktan uzak kalınca daha iyi uyumaya başlamıştı ama rüyalarında hâlâ annesini görüyordu. Bazen geceleri yatağında doğrulup oturuyor, annesini hâlâ hayatta sanıyordu. Sonra hatırlıyordu. Sonunda annesiyle buluşabilseydi her şeye değerdi, bunu düşünüp sıcak gözyaşları döküyordu.

Bu arada, hâkimi masum olduğuna inandırması gerekiyordu.

Mahkemede avukat değil davalı rolünü üstlenmek zordu ve Carla çok geçmeden üzüntüsünün arasında bunu fark etti. Neler

olduğunu daha iyi anlasaydı keşke. Keşke iş hukukunda değil ceza hukukunda uzmanlaşsaydı.

Şimdi, kefalet duruşmasını bekliyordu. Yani mahkeme sonuçlanana kadar hapiste kalıp kalmayacağı belli olacaktı. Lily duruşmayı beklerken o da okulda gördüğü cinayet davalarını hatırlamaya çalışıyordu.

"Tek yapmam gereken suçlu değilim demek değil mi?" diye sızlandı Lily'ye.

"O kadar basit değil" dedi Lily notlarına bakarak. "Yargıç kanıt isteyecek, arka ve ön kapıların zorlanmış görünmediğini söyleyecek. Sonra da risk oluşturup oluşturmadığını değerlendirecek."

"Risk mi?" diyerek dudak büzdü Carla. "Kime ne yapabilirim ki?"

"Sorun da bu Carla. Yargıç seni hiç tanımıyor. Ona göre kocasını öldüren bir kadınsın. Cinayet davasında kefaletle serbest bırakılmak kolay değil ama imkânsız da değil."

Lily sinirleniyordu. Carla bunun farkındaydı. Fazla zorlamamak daha iyi dedi kendi kendine. Lily'nin davayı kabul etmesine çok şaşırmıştı doğrusu. Kefalet duruşması için fazla beklemek zorunda kalmaması da büyük şanstı, Lily böyle demişti.

Yargıç onu görünce katil olmadığını anlayacaktı kuşkusuz. Lily ona şampuan ve bir kurutma makinesi getirmişti, bir de fırça. Gerçi onun geniş fırçasına benzemiyordu ama olsun. Lily ona kahverengi, diz altında biten sıkıcı bir etek de vermişti. Oysa Carla ona hangi eteği istediğini tarif etmişti. "Bu daha ağırbaşlı görünür" demişti Lily. "Küçük ayrıntılar önemli olabilir."

Lily elinden geleni yapıyordu. Carla bunu teslim etmek zorundaydı. Onun fikrini değiştiren neydi? Ed sana kötü davrandı demesi mi? Bebekle ilgili bölüm mü? Yoksa bu davanın kariyeri için faydalı olacağı iddiası mı?

Belki de hepsi.

Lily ona haşin ve soğuk davranmak yerine biraz daha sıcak davransa her şey daha iyi olurdu aslında. Soğuk... Ed'in bedeni de so-

ğuktu şimdi. Bu mümkün değildi. Hiçbiri mümkün değildi olanların. Birazdan evde, yatağında uyanacaktı. Bir zamanlar Lily ile Ed'e ait olan evde değil. Kendi evinde.

İtalya'daki evinde.

Perdelerin arasından sızan güneş, okula giden çocukların sesleri, turistlere homurdanan yan komşu ve annesi. Şarkı söyler gibi çıkan sesiyle ona seslenen güzel annesi. "Carla! Carla!"

"Carla Giuliana Macdonald. Suçlu olduğunuzu kabul ediyor musunuz etmiyor musunuz?"

Şimdiden yargıcın karşısında mıydılar? Carla mahkemede çevresine bakındı. Kafasının içinde yolculuk etmek çok kolaydı. Her şeyi görmezden gelebiliyor, silip atabiliyordu.

Şimdi hepsi ona bakıyordu. Uzaktan. Sonra yakından. Yeniden uzaktan. Oda sanki dönüyordu. Önündeki tırabzanı sıkı sıkı tutan elleri terlemişti. Kulakları çınlıyordu. "Suçlu değilim" demeyi başardı.

Sonra oda sallanıyormuş gibi öne arkaya gitti, evdeki fıskiyenin başında şarkılar çalan müzisyenin akordeonu gibi esnedi, kısaldı...

Gözlerini açınca ilk gördüğü şey Lily oldu. Dikkatli bakınca lacivert olduğunu anladığınız koyu renkli şık takımı içinde Lily.

"Aferin sana" dedi Lily.

Alaycı mıydı ciddi mi anlamak zordu.

Carla çevresine bakındı, nerede olduğunu anlamaya çalıştı. Emniyet hücresinde değildiler. Mahkeme salonunda da. Bir ofise benzeyen bir odadaydılar.

"O dramatik bayılma sahnesiyle yargıcın sempatisini kazandın. Şanslısın, büyükbaban kefaleti ödedi."

Büyükbabası mı? Carla yeniden terlemeye başladı. "Durumu biliyor mu?"

"Haberler bütün gazetelerde. Basın olanlara bayıldı. Mahkemenin önü gazeteci dolu. Bizi bekliyorlar."

Lily'nin gözleri parlıyordu. Bir hayvanın gözleri gibi diye düşündü Carla ama avcı mıydı av mı kestiremiyordu. Bu düşünce onu huzursuz etti. "*Mahkemede aşk üçgeni* diyor basın, dava için. Birisi kocamızın aynı kişi olduğunu öğrenmiş." Bir kahkaha attı. "Onunla farklı zamanlarda birlikteydik demek isterdim ama belli bir süre onu paylaştık değil mi?"

"Üzgünüm."

"Bir şey mi dedin?" Lily bir öğretmen gibi başına dikilmişti şimdi. "Duyamadım da. Tekrarlar mısın lütfen?"

"Üzgünüm dedim."

Lily başını yana yatırdı. "Bu basit özrün her şeyi unutturacağını mı sanıyorsun peki? Ailemi mahvetmeni, çocuğumu üzmeni unutturur mu sanıyorsun?"

"Ed'le evli olmak kolay değildi."

"Böyle konuşmaya devam edersen herkes onu öldürdüğünü sanacak, ben de dahil." Lily'nin ses tonu keskindi ama Carla onun hassas bir noktasına dokunduğunu anlamıştı. Bir başlangıçtı bu. Yavaş ama emniyetli bir başlangıç. İş hukuku öğretmişti bunu ona. Karşı tarafla arkadaş olarak başla işe... Özellikle kendi tarafındakilerle...

"Evet. Hadi gidelim. Dışarı çıkarken tam karşına bak ve sakın kimseye bir şey söyleme. Hazır mısın?"

Polis memurunun peşinde mahkeme salonundan geçtiler, lobiye inip sokağa çıktılar. Lily özgüvenli bir tavırla önden yürüyordu. Carla ilk anda güneşin parladığını sandı. Ama elini indirince, flaşları gördü. Kameraları. Yüzlerden bir denizi. Sesleri duydu.

"Carla, avukatının eskiden kocanla evli olduğu doğru mu?"

"Carla, sen öldürmediysen kocanı kim öldürdü sence?"

"Lily, neden eski kocanın karısının davasını aldın? Arkadaş mısınız?"

Carla ağzını açacak oldu ama Lily onu kolundan yakaladı. Sıkıca. Canını yakacak kadar sıkı. "Arabaya bin. Hemen şimdi."

Kalabalığın arasından geçtiler, merdivenlerden inip sokakta bekleyen gümüş rengi arabaya bindiler.

"Hepsini ayarlamışsın" dedi Carla, hayranlıkla. Lily öndeydi, yüzünü yana çevirmiş, insan kalabalığına bakıyordu. Sonra donup kaldı.

"Ne oldu?" diye sordu Carla.

Lily'nin yüzü kızardı. "Bir şey yok." Sonra dönüp Carla'ya baktı.

Lily bir şey görmüştü. Carla bunu biliyordu. Bir şey ya da biri dikkatini çekmişti. Kim? Onun nereye baktığını görmeye çalıştı ama araba harekete geçmiş, Londra trafiğinde hızla ilerliyordu.

Lily yolda ona gelip Devon'da kendisiyle birlikte kalmasını söyledi. Orası daha sessizdi, kalabalıktan uzaktı. Birlikte dava üstünde çalışabilirlerdi. İsterse, Poppy'yi yanlarına almak için başvuruda bulunabilirlerdi.

"Bunu yapar mısın? Ed'in çocuğuyla yaşamayı kabul eder misin?"

Carla'nın kalbi sıkıştı. Her şeyi gören mavi gözleriyle Poppy görmek istediği son şeydi. Aklını karıştırabilirdi.

"Neden olmasın? Olanlar onun suçu değil ki."

Lily her şeyi bildiğini sanıyordu.

Ama hiçbir şeyden haberi yoktu.

59

Lily

Carla'nın korkularının temelsiz olmadığını itiraf etmem gerek. Kocamın karısının davasını üstlenip kötü bir savunma yapabilir, onun hapse girmesini sağlayabilirim.

Ama böyle yapmayacağım.

Annemle babamın deniz gören oturma odasında oturuyoruz. "Bir konuyu açıklığa kavuşturalım" diyorum ona. Benim sandalyeme kıvrılmış oturuyor, çocukluğumdan beri hep oturduğum pembe kadife

kaplı sandalye. Ama sandalye Carla'ya çok uygun. Ona bakınca, tatilde olduğunu sanabilirsiniz. Pencereden içeri dolan güneş ışığı altında geriniyor, davaya hazırlanırken -annemin bütün şaşkınlığına rağmen- evime aldığım müvekkilim değilmiş de misafirmiş gibi davranıyor.

"Bana her şeyi anlatman gerek" diye devam ediyorum. "Hiçbir şey saklama. Karşılığında ben de seni savunmak için elimden geleni yapacağım."

Gözleri kısılıyor. "Bunu nereden bileyim? Ya kaybetmemi istiyorsan?"

"Bu konuda endişeleniyorsan neden seni temsil etmemi istedin?"

"Sana söyledim. Çünkü Ed'in nasıl biri olduğunu biliyorsun ve insanlar sana güveniyor."

Ed. Bir kez daha onun adını duyunca içim sızlıyor. Bir insanın canınızı bu kadar yakması nasıl mümkün olabiliyor?

"Bana güvenebilirsin Carla, bu davayı üstlenirsem elimden geleni yapacağım." Duraksıyorum, denize bakıyorum. Bir grup yat sıra olmuş ufukta ilerliyor. Yelken kulübü cumartesi akşamüstü denize açılır hep. Tom onları seyretmeyi çok sever ve teknelerin suda nasıl yüzdüğü, balıkların neden suda yaşadığı konusunda ısrarcı sorular sorar. Şu anda annemle birlikte deniz kıyısındalar. Poppy de annemin bir yerlerden bulup çıkardığı bebek arabasında onlarla birlikte. Bunu yapmamın nedenlerinden biri de o zaten.

Ed'in çocuğunu sevmek istemiyorum. Gerçekten. Ama sevimli kızıl saçlarını ve kocamınkine benzeyen kısa parmaklarını gördüğüm anda içimde bir şey cız etti. Birlikte büyütmemiz gereken kızımızdı sanki bu. Tom'la o kadar meşgul olmasak yapacağımız çocuktu.

Poppy'nin annesine pek benzememesi de onu sevmemi kolaylaştırıyor. Carla onu ne zaman kucağına alsa çocuk haykırmaya başlıyor. Carla da onu her kucaklayışında yüzünü buruşturuyor.

"Elbette her şeyi anlatacağım sana" diyor Carla'nın sesi, düşüncelerimi bölerek. "Neden anlatmayayım?"

Bazen bu kadının herkesin sandığı kadar zeki olup olmadığından kuşkulanıyorum.

"Çünkü herkes bir şeyler gizler" diyorum.

"Ben yapmam bunu." Gözlerimin içine bakıyor. "Sana gerçeği söylüyorum."

Sana gerçeği söylüyorum. Onunla ilk tanıştığımda Joe Thomas da böyle dememiş miydi? Mahkemenin önündeki kalabalığın arasında bekleyen Joe. Beni izleyen.

Bakışlarım yeniden denize dönüyor. Uzakta, kayaları görüyorum. Öfkeliler. Kırmızı. Son yıllarda büyük kaya parçaları kopup kayalıktan aşağı yuvarlanıyor. İnsanların arka bahçeleri denize düşüyor.

İnsanın kocasını kaybetmesi çok daha korkunç tabii. Ed'in benden sonra bu kadınla evlenmesinin önemi yok. Ben onun ilk eşiydim. Önce ben vardım.

"Bir seferinde müvekkilim bana yalan söylemişti" diyorum hafifçe gülerek. "Başkaları da aynısını yapmış olabilir ama bu müvekkilim davadan sonra yalan söylediğini bana itiraf etmişti. Bir temyiz davasıydı. Hapiste birkaç yıl kalmıştı ama onu kurtardım. Sonra gerçekte suçu işlediğini bana itiraf etti."

Carla bana bakıyor. "Hapishaneye döndü mü?"

Başımı sallıyorum. "Öyle olması gerekirdi. Ama artık bir şey yapamazdım. Aynı suçtan yeniden yargılanamazdı."

Telefon çalıyor. Beklediğim dava vekili. Davayı yönetmek yerine ona danışmanlık yapmayı teklif ettim. Carla'ya söylediğim gibi, yargıçlar avukatların cinayet davalarına girmesinden hoşlanmıyor bazen.

Kısaca konuşuyoruz, telefonu kapatıp Carla'ya dönüyorum. "Harekete geçmem gerekiyor. Dava öne çekilmiş. Demek ki önceliğin var. Hazırlanmak için iki ayımız var."

"Sana güveniyorum Lily. Yapabilirsin. İşinde hep çok iyiydin." Carla geriniyor, bedenini sergiler gibi bacak bacak üstüne atıyor karşımda. Aynı bacakları kocama da sarıyordu.

"Onu neden buraya getirdin?" diye soruyor annem sürekli. "Bir türlü anlamıyorum."

Onu Devon'a getirmemin tek nedeni Poppy'nin şirin gülümsemesi değil. Carla'nın acı çekmesini istiyorum. Onun Ed ve benim fotoğraflarımızla dolu bir evde yaşamasını istiyorum. Bir zamanlar depoya kaldırıp sonra yeniden astığım fotoğraflar.

Kocasının eski karısıyla yaşamasını istiyorum, orada olmadığı zamanlardan söz ettiğimi duymasını. Annemle babamın onaylamayan bakışlarını üstünde hissetsin istiyorum.

Ama en çok da, babasını çaldığı zaman bütün hayatı değişen Tom'la birlikte yaşamanın nasıl bir şey olduğunu anlamasını istiyorum.

İşe yarıyor da. Carla'nın bakışlarından anlıyorum bunu. Çünkü İtalyan kızın yetişkinliğinde kötü birine dönüşmüş olduğuna inanmak istesem de, en az sizin benim kadar suçluluk hissettiğinden şüpheleniyorum.

60

Carla

Nisan 2016

"Anlat bakalım Carla," Ed Macdonald'ın öldürüldüğü gece olanları ne kadar hatırlıyorsun?"

Carla bu bölümü biliyordu. Lily'nin annesi Poppy'ye bakarken Lily ve o kütüphanede haftalar boyunca bu konunun üstünden geçmişlerdi.

Şu anda da mahkemede değil orada olmayı tercih ederdi. Az önce ona bu soruyu soran savcılık dava vekili şimdi buz gibi bakışlarla süzüyordu Carla'yı. Dışarıdaki gazetecilerin suçlu olduğunu düşündüklerinden emindi. Başını kaldırıp balkona bakınca uzun, siyah bukleleri olan bir kadın gördü. Az kalsın, anne diye haykıracaktı.

Ama sonra kadın yüzünü ondan yana döndü ve annesi olmadığını gördü. "Bazen davaları seyretmeye gelir insanlar, yabancılar" demişti Lily ona. "Meraktan gelirler."

Tuhaftır ama, Devon'da kalırken üzüntüsüyle başa çıkmasını sağlayan kişi Lily'nin annesi ("Bana Jeannie de.") olmuştu. "Bir kayıp yaşamanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum" demişti başta onu soğuk karşıladıktan sonra. "Ama artık sen de anne olduğunu hatırlamalısın. Biz anneler güçlü olmak zorundayız."

Jeannie sayesinde, Carla elektrik süpürgesi sesinin bazen Poppy'nin ağlamayı kemesini sağladığını (olağanüstü bir şey!) ve bebeklerin sandığından çok daha güçlü olduğunu öğrenmişti. "Onu kucağına almak konusunda endişeleniyorsun çünkü başta çok küçük ve zayıftı" dedi Jeannie. "Ama Poppy şimdi ne kadar sağlıklı, değil mi? Ne tatlı bir gülümsemesi var!"

Tom da ona yardımcı olmuştu. Tuhaf sorular soran, tuhaf şeyler yapan iriyarı, sarsak üvey oğlu Poppy'yi görünce adeta büyülenmişti. Başta Carla onun Poppy'ye zarar verebileceğinden korkmuştu ama onun beceriksizce Poppy'yi beslemeye çalıştığını görünce, Poppy'nin ona sürekli kükürdadığını fark edince bebeklerin sandığından daha güçlü olduğunu anlamıştı.

Carla'ya çok iyi davranmışlardı, Lily'nin kocasını çaldığı düşünüldüğünde inanılmaz bir şeydi bu. "Ed daha sorumlu davranmalıydı diye düşünüyorlar" demişti Lily bir gün kısaca.

Şimdi Carla yeniden balkona baktı. Ed'in ailesiyle hiç tanıştırılmamıştı. "Birbirimizle pek görüşmüyoruz artık" demişti. Belki de karısını ve oğlunu terk ettiği için utanıyordu. Dolayısıyla onların burada olup olmadığını bilmiyordu. Belki de en önde durup ona bakanlar onlardı.

Carla daha da dik oturdu. Ama içten içe korkudan kaskatı kesilmişti. Hapse düşerse Poppy'ye kim bakacaktı? Büyükannesi ve büyükbabası çok yaşlanmışlardı. Duruşmaya bile gelemeyecek kadar yaşlıydılar. "İkimiz de seni çok seviyoruz" diye yazmıştı büyükannesi.

"Büyükbaban bunu göstermiyor olabilir çünkü çok gururlu. Ama bu korkunç suçu işlemediğini biliyoruz. Serbest bırakılacaksın."

Öyle olacak mıydı gerçekten? Carla ilk kez Lily'yi tutmakla iyi bir şey yapıp yapmadığından kuşkulandı. İlk başta zekice gelmişti ama şimdi mahkeme salonunda kararından kuşkulanmaya başlamıştı. Lily bir zamanlar içinde en iyilerden biriydi. Ama eskisi gibi sıkı çalışmıyordu. Seçtiği dava vekiline ne demeli? Lily ona sürekli notlar gönderiyor, söylemesi gereken bir şeyi söylemediğini ya da başka bir şeyi unuttuğunu hatırlatıyordu. Lily'nin ana dava vekili olmasını tercih ederdi ama Lily böylesinin daha iyi olacağını söylemişti ve dava danışmanı olmuştu. Onun bu davayla ilgilenmesi bile basının dikkatini çekmişti. Mahkemenin başında yargıç bile bu durumu sorgulamıştı. "Kocanızın ikinci karısını temsil ediyorsunuz anladığım kadarıyla" demişti. "Burada bir çıkar çatışması söz konusu değil mi?"

Lily bunun olabileceği konusunda uyarmıştı Carla'yı. Soruya hazırdı zaten. "Hayır, yok sayın yargıç. Müvekkilim onu temsil etmemi özellikle istedi. Durum hakkında ortak bilgimiz olduğu gerekçesiyle."

Mahkeme salonunda gülüşmeler olmuştu. Ama söylediği komik değildi. Doğruydu.

Savcının sorusuna gelince. Ed'in öldürüldüğü geceye dair neler hatırlıyordu?

"Bu konuda ifade vermiştim."

Lily'nin kaşlarını çattığını fark etti. "Her zaman saygılı davran" demişti Lily. "Aynı olayları tekrar tekrar anlatmaya hazır ol."

Carla kendini topladı. "Özür dilerim. Çok yorgunum."

Jüride davanın başından beri gözünü ondan ayırmayan genç bir adam vardı. Ona bakarak en tatlı gülümsemelerinden biriyle gülümsedi. O artık Carla'nın tarafındaydı. "Ciddi giyin" demişti Lily. Ama ona verilen korkunç kıyafeti giyememişti yine de. Onun yerine şık bir ceket ve en sevdiği dar siyah eteğini giymek için ısrar etmişti. Giysisin dikkat çektiğini görebiliyordu.

"İfade verirken oturabilir miyim acaba?"

Yargıç başını hafifçe salladı. Neyse ki erkekti. Kartlarını doğru oynarsa onu da yanına çekmesi işten değildi.

"Ed ve ben birlikte evdeydik. O yine sarhoştu." Gözlerini yumdu. "Bana bağırmaya başladı. Bebeğimizin ondan olmadığını söyledi..." Gözlerine yaşlar doldu.

"Peki bebeğinizin babası o mu?"

Carla'nın çenesi havaya kalktı. "Elbette. Kocamı seviyordum. Ona asla ihanet etmedim. İsterseniz DNA testi de yaptırabilirim."

Savcı bir ileri bir geri yürüyordu. "Peki cinayet gecesi eski erkek arkadaşınız Rupert Harris evinize geldi mi? Kocanızı onun için bırakmayı düşünür müydünüz?"

Carla öyle şaşırdı ki bir süre konuşamadı. Dava vekili de şaşırmış görünüyordu. Bir şeyleri unutmaktan korkar gibi sürekli notlarına bakan genç bir adamdı. Ama Lily'ye göre bu iş için biçilmiş kaftandı.

"Hayır" diyebildi en sonunda. "Rupert yalnızca okul arkadaşımdı. Ayrıca, yakın zamanda nişanlandığından haberdardım."

Korkunç savcılık vekili kaşlarını kaldırdı, sanki bunun geçerli bir yanıt olmadığını ima ediyordu. "Lütfen sonra olanları anlatın bize Bayan Macdonald."

Carla jüri üyelerine baktı. Sempatik görünümlü genç adamın yanında kırmızı yüzlü bir kadın oturuyordu. Carla ona bakarak konuştu. "Ed bana bağırıyordu. Omuzlarımdan tutup sarsmaya başladı. Canım yandı. Korktum..." Birden durdu, elini göğsüne götürdü. "Onu ittim ama duvara çarptı. Sarhoştu. Dengede duramıyordu. Başı kanamaya başladı, kendimi kötü hissettim. Bir bezle kanı durdurmaya çalıştım ama beni yeniden itti. Gözleri öfkeliydi." Carla yeniden duraksadı. Ona inanmak zorundaydılar. İnanmaları gerekiyordu.

"Sonra... sonra bıçağı aldı, az önce o bıçakla akşam yemeğini hazırlamıştı."

Sanki Ed karşısındaymış gibi elini boğazına götürdü. "Beni öldüreceğini sandım."

Mahkeme salonunda çıt çıkmıyordu.

"Kapının açıldığını duydum..."

"Emin misiniz?"

"Per certo."

"İngilizce lütfen Bayan Macdonald."

"Affedersiniz. Eminim."

Carla dudaklarını ıslattı. Burası işin zor kısmıydı ve Lily onu uyarmıştı. Jüri bu bölüme sempati duymayabilirdi. "Koridora koştum. Orada bir adam duruyordu. Ne olduğunu anlamadım, onun da bana zarar vermek istediğini sandım. Çok korkmuştum." Hıçkırdı. "Paniğe kapılıp koşmaya başladım."

Savcının yüzü ifadesizdi. "Bu adamı tarif edebilir misiniz?"

"Denerim." Carla'nın sesi titriyordu. "Oldukça uzun boyluydu, kahverengi gözlü, siyah saçlıydı. Daha fazlasını anımsayamıyorum, keşke anımsayabilsem!"

"Biz de isterdik bunu Bayan Macdonald."

Carla'nın söylemediği şey –Lily ortalığı bulandırmamak için bu gerçeği kendine saklamasını tembih etmişti– bu adamı düşündükçe onu daha önce başka bir yerde gördüğünü fark etmesiydi.

"*Umutsuzlukla* koşmaya başlayınca bebeğinizi de aldınız mı?"

Bu haksızlıktı. Bebeğini almadığını biliyordu.

"Hayır" diye fısıldayan Carla, hıçkırıklara boğuldu.

Jüri üyeleri hoşnutsuzlukla mırıldandılar.

Durum iyi değildi. O anda ne halde olduğunu anlamalarını sağlaması gerekiyordu. Kendini zorlayarak gözyaşlarıyla ıslanmış başını kaldırdı. "Bebeğim doğduktan sonra depresyona girdim. Avukat vekilime söyledim bunu." Yüksek sesle hıçkırdı. "Doğum yaptığım gün annem İtalya'da öldü. Ona veda bile edemedim. Kaçarken Poppy'yi bırakmamalıydım biliyorum ama kendimde değildim..."

Carla'nın başı ellerinin arasındaydı ama parmaklarının arasından jüriyi görebiliyordu. Kırmızı yüzlü kadın ona kınarcasına ya da öfkeyle bakmak yerine burnunu mendiliyle siliyordu. Acaba onun da benzer sorunları mı vardı?

Gözyaşları içinde dikkatle konuşmaya başladı. "Islak, soğuktu. Bebeğimi almak için dönmek istedim ama arkamdan gelen ayak sesleri duyduğumu sandım. Yardım istemek için bir pub'a daldım. Birisi polisi aradı ama beni tutukladılar! Onu öldürdüğüm gerekçesiyle..." Artık hüngür hüngür ağlıyordu. Histerik hıçkırıklarla sarsılıyordu. Jüri üyelerinden anlayışlı mırıltılar yükseldi. Birisi ona bir bardak su uzattı. Bacakları titredi.

"Bir mola verelim" dedi yargıç.

Dava vekili ona iyi iş çıkardığını söylerken yüzü heyecanla parlıyordu. Çok iyi. Jüri onun tarafında gibiydi. Gerçi bunu bilmek mümkün değildi ama olsun.

"Ne yaptığını biliyor mu?" diye sordu Lily'ye sonradan.

"Carla, sana ne demiştim ben? Bana güvenmek zorundasın."

Mahkeme devam ediyordu. "Altı gün sürer" diye tahmin etmişti Lily. Ama bugün onuncu gündü.

En kötüsü de, ifade vermek için Rupert'ın çağrılmasıydı. "Evet, bir zamanlar Carla ile ilgilenmiştim" dedi mahkemeye. "Ama şimdi evli ve mutluyum. Carla ve Ed'in bebeği için bir hediye götürdüğümde eşimle nişanlıydık. Evdeki gergin ortam beni şaşırttı. Ed'in çok içtiği belliydi, beni kovmaktan beter etti. Ben de fazla kalmadım." Balkondaki sarışın kıza kaygılı bakışlar atarak, hızla konuşmuştu. Carla, onun zorlanmasını anlıyordu. Carla hakkında fazla iyi konuşamazdı yoksa karısı onunla arasında bir şeyler olduğunu sanabilirdi. Rupert özür diler gibi bir bakış atıp şahit kürsüsünden inince Carla rahat bir nefes aldı.

Bir uzman, Carla'nın giysisine bulaşan az miktarda kanın Ed'e zarar verdiğini kanıtlayamayacağını söyledi. Kendini savunmak için

onu ittiği zaman kocası başını çarpmıştı ve Carla'nın giysisine kan o zaman bulaşmış olmalıydı. Otopsi verileri de uzmanın görüşünü doğruluyordu. Bıçakta yalnızca Ed'in parmak izleri vardı.

Carla'nın başı dönmeye başladı. Bir sürü insan sanki onu tanıyormuş gibi hakkında bir sürü şey söylüyordu. Bir yas uzmanı. Doğum sonrası depresyonu ve prematüre doğum hakkında konuşan başka uzmanlar. İkisi de savcılık makamı tarafından Carla'nın beklenmedik şekilde davranabileceğini kanıtlamak için çağrılmıştı. Savunma onları çapraz sorguya aldı ve olanları bu yüzden hatırlamadığını iddia etti. Günler geçtikçe neyse ki özgüvenini kazanıyor görünen dava vekili bir sanat galericisini aradı ve Ed'in "inişli çıkışlı ruh halini" anlattırdı. İçki kullanımı hakkında tıbbi bir rapor mahkemeye sunuldu. Bankadan borçları hakkında bilgi alındı. Ed'in bedenindeki korkunç yaranın fotoğrafı gösterildi. Mutfak bıçağı.

Carla uyuşmuş gibiydi. Bunların hepsi başka birine oluyordu sanki.

Sonunda hepsi bitti. Mahkeme salonunun bitişiğindeki odada kararı bekliyorlardı. Lily çok sessizdi. Dava vekili telefon etmek için dışarı çıkmıştı.

Carla'nın bütün geleceğine bir avuç yabancı mı karar verecekti şimdi? Ayağını sallamaya başladı. Yeniden okula dönmüştü. Coventry'ye. Carla Spagoletti.

"Jüri döndü." Dava vekili gelmişti, yüz ifadesi sertti. "Çok hızlı oldu. Bizi içeri çağırıyorlar."

61

Lily

Kaç kere jüri kararı bekledim bilmiyorum bile. Bazen hamilelik testinin sonucunu beklemek gibi bir şey olduğunu düşünüyorum. Ya da bir DNA testinin.

İnsan kendine elinden gelenin en iyisini yaptığını söyler ve her şeyin lehinize sonuçlanmasını umarsınız. Ama kendinizi bunun olmayabileceği konusunda uyarmanız da gerekir. Kendinizi olumsuz sonuca hazırlamaya çalışır, sonuç istediğiniz gibi olmazsa dünyanın sonunun gelmeyeceğini düşünürsünüz. Ama aynı zamanda bunun gerçek olmadığını bilirsiniz.

Davayı kaybederseniz hayal kırıklığına uğrarsınız ve daha önemlisi, başkalarını da hayal kırıklığına uğratırsınız.

Normal koşullarda, bu dava vekilini seçmezdim. Çok gençti. Çok deneyimsiz. Ama Carla'ya söylediğim gibi, bazı jüriler silahlarını çekmiş, özgüvenli, havalı dava vekillerinden hoşlanmaz. Bu adam, konuya yumuşak yaklaşmamız gerektiğini söyleyerek kalbimi kazanmıştı. "Savunma ekibimiz yalnızca olayla ilgili kanıtlar sunacak" demişti ve yüzü kızarmıştı – benim gibi hemen yüzü kızaranlardandı o da. "Kesin kanıtımız yok. Carla'nın parkta koştuğunu gören şahitlerimiz var, hepsi bu. Bıçakta parmak izi yok. Kapıda birini görmüş."

"Ama bunu da kanıtlayamıyoruz" dedim.

Dava vekili kıpkırmızı oldu. "Carla güzel bir kadın. Jürideki erkeklerin ona inanacağına kuşkum yok. En azından şansımız yüzde elli artar böylece."

Tabii o anda ona Carla tutuklandıktan kısa süre sonra gelen zarftan söz etmem gerekirdi. Üzerinde tanıdık, kıvrık elyazısı olan zarf. Apartmanın gece güvenliği görevlisi sabah erkenden bırakıldığını söylemişti.

Kendime o zarfı açma dedim.

İçinde ne olduğunu biliyordum tabii. Bir ipucu. Joe bana telefon etmişti önceki gün. "Sana yardım etmek istiyorum Lily."

Az kalsın kapatıyordum telefonu. "Sana söyledim Joe. Benimle temasa geçme. İstediğini yaptım, babalık testini yaptırdım ve artık bitti. Aramızda hiçbir şey kalmadı."

"Sana inanmıyorum. Bana yalan söyledin." Sesi derinden geliyor, beni ürpertiyor. "Korkuyorsun. Bunu anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Sana gönderdiğim zarfın içine bakmadığını sesinden anlıyorum. Davana yardımı olacak. Aç onu. Hemen. Eski günlerin hatırına."

Eski günlerin hatırına mı? Sanki eskiden birlikte güzel günler paylaşmışız gibi konuşuyordu. Tabii öyle de denebilirdi. Kimsenin bilmemesi gereken bir geçmiş. Bana karşı koz olarak kullanabileceği geçmiş. Manşetleri tahmin edebiliyor musunuz? AVUKAT VE KÜVET KATİLİ. Bunları hiç düşünmeyelim. Kariyerimi yok eder. Ailemi de. Joe bunu biliyor.

"Tom senin oğlun değil Joe."

"Sana inanmadığımı söyledim Lily. Seni seviyorum."

Hastalanacaktım az kalsın. Bir katil beni seviyordu demek? Telefonu çarparak kapattım. Zarfı bir çekmeceye iyice gizledim. Onu orada yırtıp atmalıydım. Ama çekmecede durması iyiydi. Benim sigortamdı o. B planım.

Şu anda bekliyorum. Jürinin kararını bekliyorum. Carla titriyor. (Artık adını içim acımadan söyleyebiliyorum.) Dehşeti bana keyif veriyor. Artık yapabileceği hiçbir şey yok. Rüşvet verebileceği kimse yok. İstediğini yaptırmak için yatabileceği kimse yok.

Beni bile suçlayamaz. Onu kurtarmak için yasal açıdan elimden geleni yaptığımı kimse inkâr edemez. Onu mahkemeye hazırlamak için evimde bile misafir ettim. (Yine de doğru dürüst giyinmesi konusunda ikna edemedim.) Birlikte Ed'i yerden yere vurduk ve herkes evlendiğim adamın alkolik ve ahlaksız olduğunu düşünüyor şimdi. Görüyor musunuz? Göründüğüm kadar iyi değilim.

Bütün mahkeme salonu gergin. Herkes bekliyor.

"Bir karara vardınız mı?"

Jüri sözcüsünün ağzı açılıyor. Avuçlarım terliyor. Ed'in kolumu çekiştirdiğini hissediyorum sanki. Dönüp bakınca, lacivert ceketimin kolunun sandalyeye takıldığını görüyorum.

"Suçsuz."

İnanamıyorum.

Çevremde duvarlar sarsılıyor. İnsanlar nefesini tutuyor. Balkondan çığlıklar geliyor. Bir bebek ağlıyor. Poppy mi? Hiç sahip olamadığım kız çocuk. Carla yere devriliyor. Tabii bu bir gösteri olabilir. Bir polis ayağa kalkmasına yardım ediyor. Dava vekili bana gururla, "Başardık" diyen bir bakış atıyor. İnsanlar beni tebrik ediyor. Polislerden biri telaşla meslektaşlarımdan birine bir şeyler anlatıyor. Kaygılanıyorum. Artık gerçek katili arayacaklar. Ama balkonda başka biri daha var.

Uzun boylu bir adam. Sinekkaydı tıraşlı. Kısa saçlı. Cüretkâr bir ifadeyle bana bakıyor. Üzerinde yosun yeşili tüvit bir ceket var, açık bej rengi yakasını yukarı kaldırmış. Sonra ortadan kayboluyor.

Ofise döndüğüm anda telefonum çalmaya başlıyor.

"Neden sana verdiğim kanıtı kullanmadın?" Joe Thomas'ın sesinden düş kırıklığına uğradığı anlaşılıyor.

Çekmeceyi açıp zarfı çıkarıyorum. Hâlâ kapalı. Onu açmayı kaç kez düşündüm? İşlerimi kolaylaştırırdı. Bunu biliyorum. Joe daha önce hata yapmadı. Daha önce pek çok kez işaret ettiği üzere, o olmasa kariyerim bu kadar iyi gitmezdi.

"Benim sigortam o" diyorum.

"Sigorta mı? Nasıl yani?"

"Jüri kararı istediğim gibi olmasaydı kullanacaktım" diyorum. Konuşurken Carla'yı ve davadan sonra bana yarım ağızla teşekkür etmesini hatırlıyorum. Aklanmak hakkıymış gibi çenesini havaya dikmişti. Histerik gazeteciler kalabalığı içinde kaybolmuştu.

"Artık kullanamazsın" diyor. "Dava bitti. Polis, Ed'in ölümünü başkasının üstüne yıkmaya uğraşacak."

Yüzümü buruşturuyorum. Eski kocamın öldüğüne hâlâ inanamıyorum. Onu özlüyorum. Evliliğimizin güzel günlerini hatırlıyorum

sürekli. Birlikte kanepeye uzanmamızı. Tom'un bebekliğini. Ed'in tablosunun gizli bir alıcı tarafından satın alınmasını.

Sonra aklıma sabah koşusuna çıktığım gün ve Joe'nun benden babalık testi istemesi geliyor. O sırada çok hassastım. Ed'e çok kızgındım. Hafta sonu oğlumu gördüğü için Carla'yı kıskanıyordum. Yalnızdım. Korkuyordum. Joe'ya karşı bir tür çekim hissettiğim için aklım karışıktı.

O günden beri ilk kez, anahtarı düşünüyorum. Kendimi savunmak için üzerimde taşıdığım anahtarı. Cebimden düşen. Joe'nun alıp geri verdiği.

Ve benim geri vermediğim.

"Evin yedek anahtarı" demiştim o zaman. "Carla'nın kocam ve oğlumla birlikte el koyduğu evimin."

"Ona bir ders verebilirim" demişti Joe alçak sesle.

Bir an korkmuştum ve evet, heyecanlanmıştım. "Canı yansın istemem. Ed'in de."

"Belki de yalnızca korkuturum onları."

"Belki de" diyorum.

Ondan sonra yola doğru, denize doğru koşmuş, kendi davranışlarıma hayret etmiştim. Yasalara karşı mı gelmiştim gerçekten? Bir anda, Carla ve Ed'in oturduğu eve gizlice girme izni vermiştim bir suçluya. Benim için her şeyi yapacak bir suçluya.

Buna yardım ve yataklık deniyordu.

Zaman geçip bir şey olmayınca, kendimi güvende hissettim. Joe'dan ses çıkmayınca, DNA testini zihnimin bir köşesine itmeye karar verdim. Belki de bir şey yapmamaya karar vermişti sonunda. Belki de evin kilidini değiştirmişlerdi. Ama sonra Ed'in öldürüldüğünü haber aldım. Ross, Tom'un okulundayken beni aradığında başta herkes gibi ben de Carla'nın suçlu olduğunu düşündüm.

Ama sonra bana kapının açıldığını ve orada beliren adamı anlattı. Ve de notları.

O yüzden onu müvekkil olarak kabul ettim. Carla'nın davayı kaybetmesini sağlamam gerekiyordu yoksa polis gerçek suçluyu bulabilirdi.

Joe.

Onlara anahtarı benim verdiğimi söylerdi.

Hapishaneye gönderilirdim.

Tom'u kaybederdim.

Bunu düşünmek bile istemiyordum.

Ne olsa yapardım. Oğlum için her şeyi. Birden hayatımın en zorlu savunma stratejisini geliştirmem gerekti. Carla'nın davayı kaybetmesini sağlamalıydım ama bunu kimse anlamamalıydı.

Davayı kaybetmesini sağlayacak kadar zayıf bir savunma mı yapacaktım?

Ama bu şekilde olmazdı.

Carla davayı üstlenmemi istediğinde kendime böyle dememiş miydim? Doğruydu da. Daha dikkatli olmam gerekiyordu. Ters psikoloji kullanmalıydım.

Davayı neden tek başıma üstlenmemiştim? Carla'ya yargıcın kendinden emin bir avukattan hoşlanmayacağını söylemiştim, davayı başka birine devredersem daha güvenli olurdu. Ayrıca yargıçlar beni tanıyordu, tarzımı biliyorlardı ve zayıf bir savunma yaparsam durumu anlar, beni çıkar çatışmasıyla suçlarlardı.

Kocamın karısı.

Her şeyi yanlış yapacak genç, endişeli bir dava vekili seçmek daha iyi olurdu. Carla'ya, jürinin özgüvenle ortada dolaşan dava vekillerinden her zaman hoşlanmadığını söyledim. Bazen doğrudur bu. Her zaman değil. Ancak –şansıma– benim beceriksiz, patavatsız dava vekiline ısındılar. Bu da onun özgüvenini artırdı. Artık kaybetmek için çok geçti.

"Sıkıcı" giysiler giymesi için ısrar edersem, Carla'nın kendini beğenmişliği yüzünden bunu yapamayacağını tahmin etmiştim. Haklı

da çıktım. Ama bu da ters tepti. Jürinin -hem kadın hem erkek- üyeleri Carla'nın tarzından hoşlandılar.

Neden Carla'yı benim gördüğüm gibi göremiyorlardı? Manipülatif, koca hırsızı bir yetişkine dönüşen manipülatif bir çocuktu.

"Bunu yapmamalıydın" diyorum Joe'ya telefonda. Sesim şaşkınlıktan çatlıyor. Şoktan. Kendimi suçlamaktan.

Joe'nun sesi, aksine sakin. "Ed'le artık pek ilgilenmediğini düşündüm."

"Carla'yı korkutacağını söyledin." Fısıldıyorum artık. "Kocamı öldüreceğini değil."

"Eski kocanı" diye düzeltiyor Joe. "Onu öldürdüğümü kim söyledi? Zarfı aç. Hadi."

Zihnim itiraz ediyor ama ellerim söylediğini yapıyor.

Zarfın içinde mühürlü bir torba var.

İçinde bir çift eldiven. Bulaşık eldiveni.

Mavi. Küçük. Kanlı eldivenler. Kan ve toprakla kaplanmışlar.

Nefesim kesiliyor.

"Şimdi anladın mı?" diyor Joe.

İnanamıyorum. "Carla mı yaptı yani?"

"Başka kim olacaktı?" Halinden memnun.

"Nasıl ele geçirdin bunları?"

"Bir süredir evlerinin çevresinde dolaşıyor, ortalığı kolaçan ediyordum."

"Ne yapacaktın?" diye fısıldıyorum.

"Emin değilim. Bir şey olana kadar ne olacağını bilemezsin."

Bir şey mi?

Zavallı Sarah geliyor aklıma.

"O akşam oralardaydım. Genç bir adam çıktı evden. Üzgün görünüyordu. Kapıyı dinledim, içeride kıyamet kopuyordu. İhtiyacım olan karmaşa bu olabilir diye düşündüm. İçeri girdim."

Benim anahtarımla! *Benim* anahtarım!

"Karşımda duruyordu, kan içinde bulaşık eldivenleri vardı ellerinde. Beni görünce çok şaşırdı. Arkasından koştum. Eldivenleri evin önündeki çalılara attı. Peşinden gitmek yerine kanıt olarak kullanabilmek için eldivenleri aldım ama sen onları kullanmadın."

Hayır, kullanmadım. Bir suçlunun yardımını almadan, kendi başıma yapmak istemiştim bunu.

"Peki şimdi ne olacak?" Joe'nun sesi gerçeklere dönmeye çağırıyor beni. "Dava bitti Lily. Müvekkilin kazandı. Ama ikimiz de suçlu olduğunu biliyoruz. Polis başka bir katil arayacak şimdi. Beni arayacak."

"Onlara bizden söz edecek misin?" Sesim sızlanır gibi çıkıyor.

"Duruma göre değişir." Sesi sakin. Tehditkâr. "Babalık testinin gerçek sonucunu söylersen seni korurum."

"Sana söyledim. Babası sen değilsin."

"Sana inanmıyorum." Sesi sertleşiyor. "Bir test daha istiyorum Lily. Yoksa..."

Sesi kesiliyor. Ama ne demek istediği açık.

"Bana şantaj mı yapıyorsun?"

"Öyle de diyebilirsin."

Telefonu kapatıyorum, ellerim titriyor. Joe bir katil değil yalnızca. Umutsuz biri. Tehlikeli.

Tek tehlikeli olan o değil.

Ne yapmalıyım şimdi? Sonra eldivenlerin içinde bir şey olduğunu fark ediyorum.

Bir anahtar. Tanıdığım bir anahtar.

Aklım başımda olsa doğruca polise gidip eldivenleri teslim ederdim.

Ama onun yerine başka birini ziyaret etmeye karar veriyorum.

Kocamın karısını.

62
Carla

Carla toplanıyordu: Hızla. Öfkeyle. Kırmızı topukluları bavuluna atmadı. Onları giyecekti. Şans getirsin diye en sevdiği parfümü sıktı. Önce otele gidecek, gazeteciyle söz verdiği özel röportajı yapacaktı. Alacağı avansla yeni geleceğinin ilk adımlarını atacaktı.

Özgürdü. Özgür!

Her şey yoluna giriyordu. Tahmin ettiğinden daha iyi gidiyordu her şey. Zavallı, naif Lily. Bütün dünyayı düzeltebileceğine inanıyordu. Carla onun için üzülecekti az kalsın. Gerçi başına gelenlerin hepsini hak ediyordu Lily.

Bir ders alması gerekiyordu Lily'nin.

Jüri ona inanmıştı. İyi rol yapmıştı. Ama gerçekten doğru olan şeyler de vardı tabii. Ed şaraptan ve kıskançlıktan çılgına dönmüş, bıçağı almıştı. Carla onu itmişti. Ed duvara başını çarpmıştı. Kan. Sonra kalkıp Carla'nın üstüne gelmişti yeniden. Carla kendini savunmak için bıçağı kapıp savurmuştu. Ed'in sağ bacağının üst kısmına gelmişti bıçak. Yeşil sapı dışarıda, bacağa saplanıvermişti.

Sonra Carla koşmuştu. Koşarken eldivenleri çalılara atmıştı.

Keşke olanları mahkemede itiraf edebilseydi. Kendini savunduğunu söyleyebilseydi. Çünkü öyle olmuştu. Ama insanlar tartıştıklarını biliyordu – Ed son partide herkesin önünde hakaret etmişti Carla'ya. Jüri ona inanmayabilirdi. İçeri giren yabancıdan söz etmek daha iyiydi. Diğer doğru şeyden. Yanından aceleyle geçtiği kapıdaki yabancıdan.

Her kimsen, orada olduğun için teşekkürler diye düşündü. Böylece kan için seni suçlayabildik. Bütün dehşet için.

Düşünecek öyle çok şey vardı ki.

Başa çıkmanın tek yolu her şeyi zihninden silmekti. Mahkemede anlattıklarını doğru kabul etmek. Hayatına devam etmek. Poppy'yle

birlikte Amerika'ya gidecekti. Hayatlarını İtalyan ve İngilizlerin meraklı bakışlarından uzakta yeniden kuracaklardı. Hukuk eğitimini de bırakacaktı. Bıkıp usanmıştı mahkemelerden.

"Sen."

Carla yerinden sıçradı. Lily içeri nasıl girmişti?

Lily avucundaki anahtarı gösterdi, hafifçe havaya atıp tuttu. "Yedek anahtarım vardı. Bir zamanlar benim evimdi burası, hatırladın mı? Kocamı ve evimi çalmandan önce yani. Kilidi değiştirmeliydin Carla. Sen ve Ed, kilitleri değiştirmeliydiniz."

Carla titremeye başladı. "Hâlâ anahtarın mı var?" diye tekrarladı.

Lily gülümsedi. "Evet. Bir arkadaşıma vermiştim. Kapıda gördüğün adam. Kanlı eldivenleri nereye attığını görmüş. Ve kanıt olarak saklamış onları."

"Yalan söylüyorsun!"

"Hayır." Lily'nin sesi sakindi. Kendinden emindi. "Yalan söylemiyorum."

63
Lily

Plastik torba içindeki eldivenleri havaya kaldırıyorum. "Gördün mü? Analiz edildiklerinde, Ed'in kanı olduğunu bulacaklar. Giysilerinde bulunandan çok daha fazlası. Attığın yerde toprak da bulaşmış üstlerine. Kuşkulu bir durum, öyle değil mi?"

"Bunu yapamazsın." Carla gülüyor. "Onları kullanamazsın. Mahkeme bitti."

"Ceza hukuku konusunda hiç bilgin yok, değil mi Carla? Senin uzmanlık alanın iş hukuku yanılmıyorsam. Kanun değişti artık. Hatta yıllar oldu değişeli. Sana anlattığım davadan çok sonra. Aynı suçtan dolayı ikinci kez yargılanabiliyor insanlar artık. Özellikle yeni

kanıtlar olduğu zaman. DNA kanıtları gibi. Tek yapmam gereken bu eldivenleri polise vermek. O zaman yeniden yargılanırsın. Bu kez ömür boyu hapis yatarsın."

Carla burun kıvırıyor. "Madem bu kadar eminsin neden polise gitmedin?"

Polise gitmemekle bir hata yaptığımı düşünmeye başladım zaten. "Çünkü önce seni görmek istedim. Senin hakkında gerçekte ne düşündüğümü söylemek istedim." Gözlerim doluyor. "Zavallı Ed. Öldürülmeyi hak etmiyordu. Bunun bedelini ödeyeceksin Carla. Yaptığım son şey olsa bile..."

O zaman birden bana doğru atılıyor. Gözleri hayvan gözleri gibi parlıyor. Cüssesinden beklenmeyecek bir güçle itiyor beni. Ben de onu itiyorum. Sonra sendeliyorum. Dengemi yitiriyorum. Bir zamanlar bir açık artırmadan aldığım maun sandalyeye takılıp devriliyorum. Carla'nın benden aldığı şeylerden biri de bu sandalye.

Kendimi korumak için ellerimi havaya kaldırıyorum, anahtar ve eldivenler havaya uçuyor.

Metal pırıltısı.

Kulaklarımda gök gürültüsü gibi bir ses.

"Saat beş haberleri başlıyor."

Üstü fotoğraflarla (tatil, mezuniyet, düğün fotoğrafları) dolu çam ağacından komodinde neşeyle şakıyan radyo; mavili pembeli hoş bir tabak, bir doğum günü kartının arkasında duran çeyrek şişe Jack Daniel's.

Acı o kadar şiddetli ki gerçek olamaz diye düşünüyorum.

Aklımdan hızla düşünceler geçiyor. Ben gittiğimde Tom'a ne olacak? Onu kim anlayacak? Annem ve babam bir çocuklarını daha yitirmekle nasıl başa çıkacaklar?

Yukarıda, duvarda İtalya'da mor begonvillerle süslü beyaz bir ev tablosu. Bir balayı hatırası. Ed'in yapmama yardım ettiği resim.

Bir saat sonra hâlâ buradayım, bir duvara yaslanmış yatıyorum. Bütün vücudum uyuştu. Kanıyor ve bekliyorum. Başımı çarptığım yerden hâlâ kan akıyor. Göğsüm zonkluyor. Kalp krizi mi geçiriyorum? Gümüş balayı bileziğim –her türlü mantıklı düşünceye aykırı olarak– hâlâ bileğimde ve ters bir şekilde düştüğüm için bileğimi kesiyor şimdi. Ayak bileğim de önce sessizce zonklarken şimdi şiddetle sancıyor.

Yine de duman kokusu azalıyor en azından. Lastiği andıran bir yanık kokusu. Eldivenler mi?

Carla onları yok ettiyse kanıtım yok artık.

Joe anahtar hakkında gerçekleri anlatırsa hapse bile girebilirim.

64
Carla

Lily onu itince Carla mutfak tezgâhına yapıştı. Bir tava yere düştü. Yaralanmamıştı. Yalnızca şaşırmıştı. Ama Lily'yi tekrar itemeyecek kadar değil. Lily başını duvara çarpınca şiddetli bir çatırtı duyulmuştu.

Carla sendeleyerek lavaboya doğru gittiğini ve eldivenlerden kurtulmaya çalıştığını anımsadı. *Suçlayıcı kanıtlardı* bu eldivenler. Bu sözcükleri ofiste kaç kez okumuştu? Onlardan kurtulması şarttı.

Doğru dürüst yanmadılar, o da eldivenleri kesip klozete attı ve sifonu çekti. Sonra koridora gitti, Ed'in orijinal *İtalyan Kız* için yaptığı eskizlerden birinin altına, yere oturdu.

Mola vermek için uygun bir yerdi. Bedeni hasar almamış olabilirdi. Ama zihni yeterince yorulmuştu artık.

Yattığı yerden, Lily'nin inlediğini duyabiliyordu. Kafasından o kadar kan akacağını kim tahmin edebilirdi?

Bacaklarına söz geçirebilse Lily'nin yanına gidip ona yardım edebilirdi. Kanlı eldivenleri görmenin ilk şokunu atlatınca düşünmeye za-

man bulmuştu. Nedense, onu hapse attırmaya kalktığı için kadından nefret etmiyordu. Hatta onun yerinde olsa Carla da aynısını yapardı.

Hayatı boyunca başkalarına ait olan şeyleri istemişti. Tırtıl kalem kutusu. Daha güzel giysiler. Bir baba. Çocukken annesi bile ona değil, Larry'ye aitti. Ve tabii ki Ed. Onu elde edip gerçekte nasıl biri olduğunu öğrenene dek Ed'i de istemişti.

Ed'i incitmek istememişti. Tek yaptığı kendini savunmaya çalışmaktı. Bıçak bacağına saplanınca çok korkmuştu. Bıçak ne kolay girmişti Ed'in bacağına! Şimdi düşününce bile midesi bulanıyordu.

Yakalanmayı hak ettim diye düşündü Carla kendi kendine. Çok ileri gittim. Sonra Ed ile Tom'un kütüphanedeki fotoğrafını gördü. Baba oğul birbirlerine sarılmış, fotoğraf makinesine bakarak gülümsüyorlardı.

Poppy.

Kızı onsuz ne yapacaktı? Annelerin çocuklarını koruması gerekirdi. Şimdi, annesinin eskiden neden Carla'nın babası ölmüş gibi yaptığını anlıyordu. Kanserini neden gizlediğini de. Poppy'nin annesi hapishanede olduğu için acı çekmesine izin veremezdi. Carla çocukken tuhaf aksanlı, sürekli çalışan bir annesi olduğu için yeterince acı çekmişti zaten. Bu çok daha kötü olacaktı. Poppy okula gittiği zaman bütün arkadaşları dışlayacaktı onu. Buna hiç kuşkusu yoktu.

Şokta olan bedenini zorlayıp buradan gitmesi gerekiyordu. En azından Poppy için yapmalıydı bunu. Gerçeklere dönmeye başladı. Yeterince vakit kaybetmişti burada. Birkaç şey alıp gitmeliydi. Ed'in büyükannesinin yüzüğü birkaç hafta idare etmesini sağlayabilirdi.

Bir inilti duydu.

Carla, eldivenlerden de kurtulduğu için Lily'nin ölmesini istemiyordu artık. Tek yaptığı onu itmekti ama duvardan gelen çatırtı çok şiddetliydi. Ama bu konuda da elinden bir şey gelmezdi. Kendi güvenliğini tehlikeye atamazdı. Belki evden ayrılınca bir telefon kulübesinden birini arar, Lily'nin yaralandığını haber verirdi.

"Lily?"

Ayak sesleri. Birisi ön kapıdan girmiş, ona doğru geliyordu. Carla, Lily'nin kapıyı açık bırakmış olduğunu tahmin etti.

"Lily nerede? Ne yaptın ona?"

Carla başını kaldırdı, içi dehşetle doldu. Oydu! Cinayet gecesi eve giren adam! Adamın siyah gözlerini çok daha önce bir yerlerde gördüğünü hissetti. Tony'nin cenazesindeki yabancı!

Adam koşarak yanından geçti. Lily'ye gitti. "Sorun yok canım. Buradayım." Lily'nin yanıtını duyamadı.

Ama yeniden yaklaşan ayak seslerini duydu. Adamın elindeki metal pırıltısını gördü.

Carla tuhaf bir şekilde sakindi.

"Onu yaralamışsın!" diye haykırdı adam. Lily'yi yaralamışsın!"

Carla'nın hatırladığı tek şey üzerine doğru hızla inen bıçak oldu.

65

Lily

İyileşmem uzun sürdü.

Fiziksel olarak değilse de zihinsel olarak iyileşmem.

Olanlara hâlâ inanamıyorum.

İnsan ölmeyeceğini anlayınca bir tür coşkuya kapılıyor. "Çok şanslıydın" deyip duruyordu herkes. "Birisi sana göz kulak oluyor anlaşılan" cümlesini de çok sık duydum.

Ve inandım buna. Gerçekten inandım. Hastane odasının penceresinden dışarı, yürüyen insanlara, gelen ambulanslara, tekerlekli sandalyedeki hastalara, koltuk değnekli başkalarına, eğilmiş başlara, keyifle gülenlere baktım. Ve gerçek dünyada olduğumu anladım. Kötü insanların başkalarının hayatını almaya çalıştığı yerde değil, hayatların kurtarıldığı gerçek dünyadaydım.

Yeniden gerçek dünyaya döndüğünüzde kuşkular içinizi kemirmeye başlar. O zaman düşünürsünüz. Ed'le evlenmeseydim... Patronum genç ve deneyimsiz olduğum halde beni Joe'nun temyiz davasını üstlenmeye zorlamasaydı... Duygularıma kapılmasaydım.... Carla ve annesiyle tanışmasaydık... Highgate'te Joe'yla içmeseydim... Anahtarımı düşürmeseydim... Carla'yı savunmasaydım... O zarfı açmasaydım...

"Bu şekilde düşünmemelisin" diyor Ross. Hastaneden çıktığımdan beri Devon'a gelip beni düzenli olarak ziyaret ediyor. Başımı duvara çarptığım yerde hep bir yara izi olacak ama saçlarım uzadığında eskisi kadar belli olmayacak. Çatlayan kaburgalarım (göğsümdeki ağrının nedeni) artık iyileşti. Ama bileğim hâlâ kötü ve düştüğüm zaman duvarla bileğim arasında sıkışan balayı anısı bilekliği artık takmıyorum. Yere düştüğüm zaman çatlayan ayak bileğim artık iyileşmeye başladı.

"Böyle düşünürsen delirirsin" diye devam ediyor. "Elinden geleni yaptın Lily. Gerçekten yaptın. Arada bir bazı hatalar yapmış olabilirsin ama hayat böyle."

Ziyaretçimiz için kahve getiren annem içeri girince cümlenin sonunu duyuyor. Bana şöyle bir bakıp başını çeviriyor. Ama çok geç. Ne düşündüğünü biliyorum. İyileşmek için gerçekleri anlatmam gerekiyor. Hikâyemin son bölümünü. Kocama ya da hastanede beni gören psikoloğa anlatmadığım bölümünü.

Ross iyi bir arkadaş. Ona bunu borçluyum. Belki, daha da önemlisi, kendime borçluyum.

Annemle babam Daniel'ı evlat edindiklerinde on bir yaşındaydım. Eve ilk kez bir çocuk getirmiyorlardı. Babam bana küçük bir erkek ve kız kardeş sözü vermişti. Sonradan, annemin üst üste düşük yaptığını öğrendim. Bu yüzden annemle babam bana bir "kardeş" verebilmek için bir çocuk evlat edinmeye karar verdiler.

Tabii böyle bir şey yapmaları harikaydı. Ama o zaman öyle gelmemişti bana.

Çocuklardan bazıları iyiydi. Bazıları değildi. Okuldan eve döndüğümde annemi üç yaşında bir çocukla oynarken bulurdum. Ona günümü anlatmak isterdim ama çok meşguldü. Sosyal hizmetler görevlisinin ziyaretini bekliyor olurdu. Ya da göğsünden hırıltılar geldiği için çocuğu doktora götürürdü.

Bunu fazla önemsemeyebilirdim ama o çocuklar benim gerçek kardeşlerim değildi. Annemle babamı benden uzaklaştırıyorlardı. Kendimi farklı hissetmeme neden oluyorlardı. Okuldaki arkadaşlarım annemle babamın eve sürekli yeni çocuklar getirmesini, birkaç günle bir yıl arasında değişen sürelerde onlara bakıp sonra yerlerine başka çocuklar gelmesini tuhaf buluyorlardı.

Sonunda annemle babam mesajı aldılar. "Kalıcı bir erkek kardeşin olacak" dedi babam bir sabah. Çok iyi hatırlıyorum. Londra'daki evimizde yumurta yiyorduk. Şık, düzenli, bahçe yolu çakıllı yarı müstakil bir evdi. Annemin ailesi epey varlıklıydı ama daha gösterişli bir evde oturmak annemle babamın sosyalist ilkelerine uygun değildi. "Hayat zor bir başlangıç yaptı" dedi annem. "Zavallının annesiyle babası... kötü şeyler yapmışlar. Bu yüzden bazen o da kötü davranıyor. Koruyucu ailelerin yanında kalmış ama şimdi biz onu evlat edineceğiz. Ona gerçek bir yuva vereceğiz." Annem beni rahatlatmak ister gibi kucaklamıştı. "Sen de yardım edebilirsin Lily. İyi bir abla olabilirsin. Ona bakmamıza yardım etmelisin."

Sonra Daniel geldi.

Benden bir yaş küçüktü ama uzun boyu ve karmakarışık siyah saçlarıyla daha büyük görünüyordu. Geri dönüp bakınca, annemle babamın durumu daha iyi değerlendirmesi gerekirdi diye düşünüyorum. Ama onlar bir fark yaratmak istemiş, kimsenin istemediği çocuğu evlat edinmişlerdi. Daha sonra Daniel'ın annesinin eroin bağımlısı bir fahişe olduğunu öğrendim ama o annesinin sirkte trapez sanatçısı olduğunu söylerdi. (Olayları daha ilginç hale getirmek için

süslemekte iyiydi.) Babası uyuşturucu ve cinayet yüzünden hapisteydi. (Daniel ondan hiç söz etmezdi.)

Daniel evimize geldiği andan itibaren sınırları zorlamaya başladı. Hayır, okula gitmeyecekti. Hayır, söylenen saatte eve gelmeyecekti. Hayır, annemin cüzdanından para çalmamıştı. Ona güvenmiyor muyduk?

Aslında, Daniel'ın güvendiği tek kişi vardı.

"Sen" diyor Ross alçak sesle. Pencereden dışarı, Tom'un babamla kroket oynadığı bahçeye bakıyorum. İyi bir atış yapınca elindeki çekici havaya savuruyor. Tıpkı Daniel gibi. Atışı kaçırınca ayağını yere vuruyor. Aralarında kan bağı yok ama bazen öyle benziyorlar ki.

Doğuştan mı yoksa yetişme koşullarıyla mı ilgili bu benzerlik acaba?

"Evet" diyorum alçak sesle. "Daniel bana güveniyordu. Nedense bana tutkundu. Bana hayrandı. Ama onu hayal kırıklığına uğrattım."

Ross elimi tutuyor. Sıkı sıkı tutuyor elimi. Rahatlatmak ister gibi. Yargılamadan. Ross'un Ed'in ihanetleri sırasında bana nasıl yardımcı olduğunu anımsıyorum. Daniel bana nasıl güvendiyse, ben de Ross'a güvenebileceğimi biliyorum. Ona pub'ta Joe'ya yaptığım gibi Daniel'ın ölümünü yarım yamalak anlatmayacağım. Ya da Ed'e anlattığım gibi eksik anlatmayacağım olanları.

Ross'a bütün gerçeği anlatacağım.

Her şey okuldaki diğer kızlar yüzünden başladı. Hepsi evlatlık kardeşimden hoşlanıyordu. Çok yakışıklıydı; uzun boyluydu, dağınık siyah saçları ve sevimli bir gülümsemesi vardı. Herkesi nasıl da güldürürdü! Daniel sınıf soytarısı rolünü seviyordu. Öğretmenlere karşılık verirdi. Onlarla dalga geçerdi. Başını derde sokardı. Ne kadar sert davranılırsa o kadar aksileşirdi. Başka çocukların parasını çalıp bunu inkâr etmeye başladı.

Annemin babası ölünce, Devon'daki ev bize kaldı. Ben eski okulumdan ayrılmak istemedim ama annemle babam Daniel için yeni

bir başlangıç olacağını söylediler. Öyle de oldu. Daniel ve ben yeni evimizi çok sevdik. Deniz kıyısında yaşamak tam bir yenilikti!

Annemle babam Daniel'ı mutlu edebilmek için ellerinden geleni yaptılar. Ona Merlin'i aldılar, bir de kurtarma köpeği. Kötü davranışlarını görmezden geldiler çünkü "olumlu övgülerin" gücüne inanıyorlardı. Bana istediğim mavi kazağı almadıkları halde ona istediği yeni ceketi aldılar. (Onun cekete ihtiyacı vardı, benim kazağa ihtiyacım yoktu anladığım kadarıyla.)

"Onlar beni seçtiler" derdi Daniel bazen gururla.

Ama daha karanlık anlarında maskesini çıkarırdı. "Farklı olmak istemiyorum Lily" derdi. "Senin gibi olmak istiyorum. Herkes gibi."

Aklı karışan yalnızca Daniel değildi. bazen ben de annemle babamın ona gösterdiği ilgiyi kıskanıyordum. Başka zamanlarda kardeşimi çok seviyordum ve sonunda yalnız olmadığım için seviniyordum. Ama arada bir öyle bir şey oluyordu ki Daniel yerine başkasını seçseler ne olurdu diye düşünmeden edemiyordum.

Tabii Daniel Londra'daki gibi başını derde sokmayı sürdürüyordu. Aynı şeyleri yapıyordu. Ev ödevi konusunda yalan söylüyordu. Nereye gittiği konusunda yalan söylüyordu. Onun yalanlarının üstünü örtüyordum. Kardeşler böyle yapardı. Bir keresinde, bir dükkân sahibi Daniel'ın bir paket şeker çaldığını iddia ederek peşimizden koştu.

"Öyle bir şey yapmaz" diye ısrar ettim.

Ama adam gitmemize izin verince Daniel şeker paketini çorabından çıkardı.

Dükkâna geri döndüm, bir yanlışlık olduğunu anlattım. Daniel bir daha böyle bir şey yapmayacağına yemin etti. "Söz veriyorum. Söz veriyorum Lily."

Çocukluğu -ve benimki- bu tür olaylarla doluydu.

Daha sonra, on beşine girince okuldaki kızlardan biri onunla yattığını iddia etti. Bu söylenti bütün okula yayıldı.

"Doğru değil" diyerek güldü ona konuyu sorduğum zaman. "Bunu neden yapayım ki? O kız kaltağın biri. Zaten benim istediğim tek kız var."

"Kimmiş?" diye sordum alayla.

Sanki perde çekilmiş gibi kapandı yüzü. "Söylemem."

Ama bir gün, ben de ilk randevuma çıktım.

Duruyorum, yanaklarım kızarıyor.

Okuldaki çocuklardan biriydi. Bütün arkadaşlarıma çıkma teklif edilmişti. Ama onlar benden daha güzeldiler. Daha inceydiler.

Annem benim için heyecanlanmıştı. "Ne giyeceksin?"

Daniel öfkelendi. Benimle konuşmadı. Hazırlanmak için saatler geçirdikten sonra nihayet merdivenlerden indiğimde çocuğun arayıp gelemeyeceğini söylediğini haber verdi. Sonra, Daniel'ın kapının önünde onu bekleyip yalan söylediğini öğrendim. Çocuğa onunla dışarı çıkmak istemediğimi söylemişti.

Ross nazikçe sözümü kesiyor. "Peki merak etmedin mi?..." Sesi kesiliyor.

"Hayır. Aptalca geleceğini biliyorum ama Daniel zorluk çıkarıyor sandım. Her zamanki gibi." Derin bir nefes alıyorum. "Ama sonra kolu *yanlışlıkla* benimkine değmeye başladı. Gece geç saatlerde uzun sohbetler ederdik. Bir akşam, Merlin'i beslemek için ahıra gittiğimizde beni öptü."

Gözlerimi kapıyorum. O öpücüğü hâlâ hatırlıyorum. Başka hiçbir şeye benzemiyordu. Öyle öpülmedim bir daha asla. Yanlış olduğunu bilmek heyecanını artırıyordu. Evet, doğru, beni öpmesini istemiştim. Derinlerde bunu hep istediğimi biliyordum. Yattığını söyledikleri diğer kızı da kıskanmıştım. Ama sonunda öpüşme bittiğinde, utançtan nefes alamayacak hale gelmiştim.

"Sorun değil" dedi Daniel. Nefes nefeseydi, sesi kalınlaşmıştı. "Akraba değiliz. Ne istersek yapabiliriz."

Ama yaptığımız doğru değildi. Ve bunu biliyorduk. Çok geçmeden, öpüşmelerimiz daha heyecanlı hale geldi. Konuşurken bile o tuhaf heyecanı hatırlayabiliyorum.

Annem bir şeyler fark etmeye başladı. "Yanlış anlamış olabilirim" dedi kızarmış yanaklarıyla. "Ama dikkatli ol, olmaz mı? Daniel senin gerçek kardeşin olmayabilir ama onun evlatlık kardeşin olduğunu unutma."

Dehşete düşmüştüm. Hasta hissettim kendimi. İnsanlar suçlandıklarında ne yaparsa onu yaptım ben de. İnkâr ettim. "Böyle çirkin şeyleri nasıl düşünürsün?" diye haykırdım.

Annem sessizleşti ama geri çekilmedi. "Daniel hakkında bana gerçeği söylediğinden emin misin?"

"Elbette eminim. Böyle iğrenç şeyleri nasıl düşünürsün?"

Sözleri beni korkutmuştu. Ama on sekiz yaşına girmiştim. Daniel on yediydi. Arkadaşlarımın deyişiyle "o işi" yapmamıştık. Ama yakındık. Çok yakın.

Bazen, Daniel'a öyle şiddetli sevgi duyuyordum ki kahvaltıda karşıma oturduğunda nefes almakta zorlanıyordum. Başka zamanlarda, onunla aynı odada olmaya bile tahammül edemiyordum. Aynı zıt duyguları sonradan Joe'ya karşı da hissedecektim.

İşte sorun da bu, görüyorsunuz ya. Daniel yüzünden, yanlış gelmediği sürece kimseye karşı çekim duymuyordum. O yüzden Joe'yu çekici buluyordum. Balayım bu yüzden kötü geçmişti. Ed'le birlikte olmakta hep zorlanıyordum.

"Sonra" diye devam ediyorum zorla. "Okuldaki o çocuk bana yeniden çıkma teklif etti. (Geçen sefer bir yanlış anlama olduğunu açıklamıştım ona.) Bu kez Daniel'ın beni engellemesine izin vermeyecektim. Böylece ondan kurtulacaktım."

Gözlerimi kapıyorum, duvarlarında posterler asılı yatak odamı, üzerinde ev ödevim duran masamı görüyorum. Kardeşim randevu için seçtiğim gümüş pullu, dar bluzu eline alıyor...

"Bana anlatmak zorunda değilsin" diyor ne kadar gerildiğimi fark eden Ross.

"Zorundayım."

Daniel'ın nasıl çıldırdığını tarif ediyorum. O çocuğu nasıl kıskandığını. Yaptığımız şeyi asla sonlandıramayacağımı söyledi. Bana korkunç şeyler söyledi.

Fahişe.

Kaltak.

Şişko.

Kimse beni istemeyecekti.

O zaman ben de o korkunç sözcükleri söyledim.

Keşke hiç doğmasaydın dedim.

Daniel o zaman sessizleşti. Uzun uzun bana baktı, sonra odadan çıktı. Kızaran gözlerimi saklamak için fondöten sürüp aşağı indim.

Duruyorum. Hikâyenin sonunu anlatmadan önce kendimi toplamaya çalışıyorum.

Dışarı çıkarken annem beni yakaladı. "Çok hoş görünüyorsun" dedi bluzuma bakarak. "Ama montunu alsan iyi olacak. Dışarısı soğuk."

Evden hemen kaçmak istediğimden montumu unutmuştum. Askıdan aldım.

Annemin sesi titriyordu. "Daniel'la mı çıkıyorsunuz?"

"Hayır." Bunu tükürür gibi söylüyorum, yalan söylemiş gibi kıpkırmızı oluyorum. "Başka biriyle buluşuyorum."

Annemin yanakları da benimkiler gibi kızarıyor. "Doğruyu mu söylüyorsun?"

"Elbette. Daniel... O başka bir yerde."

Zor olan yer burası. Söylemesi öyle zor ki sözcükler boğazıma takılıyor. Ama mecburum. Yolun sonuna geldim. Şimdi yapmazsam asla yapamayacağım.

Ross elimi tutuyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Geri döndüğümde –randevu çok iyi geçmediği için erken dönmüştüm– annem çıldırmış gibiydi. Daniel bir not bırakmıştı. Yalnızca *gidiyorum* yazıyordu notta. Bir şey biliyor muydum? Daniel

kaçmış mıydı? O zaman aklıma geldi. Bizim yerimize gitmiş olmalıydı. Özel yerimize."

Sözcükler kalbimden akarken Ross elimi tutup sıkıyor.

"Kırmızı ceketiyle ahırın çatı kirişinden sarkıyordu. Merlin ayaklarının dibindeydi. Soğuktan buz kesmiş yerde ne vardı biliyor musun?"

Ross başını iki yana sallıyor.

"Bebeğim. Eski bebeğim. Eskiden her yere götürdüğüm bebeğim Amelia. Bebeği almak ve notu yazmak için eve dönmüş olmalıydı. Nedenini biliyorum. Amelia yanında olunca ben yanındaymışım gibi olacaktı..."

Konuşurken Carla'nın takside beni bebeğim hakkında sorguya çekmesi geliyor aklıma. "Hâlâ sende mi o bebek?" demişti.

"Hayır" demiştim. Doğruydu bu.

Bebeği Daniel'ın tabutuna koymalarını istemiştim.

Kendime bunları hatırlama izni verdiğim için üzüntü doluyum şimdi. Boğazım tıkanıyor. Kesik kesik, zorla nefes alıyorum. Babamı görüyorum. Hıçkırıyor. Gördüklerine inanamıyor. Annemi görüyorum. Daniel'ın yerde yatan bedenine sarılmış, sallanıyor, aynı sözcükleri tekrarlıyor: *Bir hata olmalı...*

Ross'a dönüyorum. "Görmüyor musun? Benim suçumdu. O çocukla dışarı çıkmasam Daniel kendini öldürmezdi. Bu yüzden başka kimseyle çıkmadım. Yeni yüzyıl gelene ve babam artık hayatıma devam etmemi söyleyene kadar kimseyle birlikte olmadım."

"Ed'le tanışınca yani" diyor.

"Evet. O yüzden avukat oldum. Dünyayı düzeltmek için değil kendimi düzeltmek için. Bir daha hata yapmayacağımdan emin olmak istiyordum."

Duruyorum.

"Ve sonra" diyor Ross yavaşça.

"Sonra Joe Thomas'la tanıştım."

66

Lily

Sevgili Lily,

Her şey için üzgünüm. Yapmaman gereken şeyler yaptım. Yaptığımı söyledikleri şeyleri de yapmadım. Yine de, hepsinin bedelini ödüyorum...

Evet, doğru. Bu hikâyenin sonu gelmedi.

Carla'nın nasıl hayatta kaldığını kimse bilmiyor. Joe Thomas'ın öfkesi korkunçtu. Fotoğrafları gören jüri üyelerinden birinin mahkeme salonundan dışarı taşınması gerekti.

Bir şeyden eminim. İtalyan Kız bir daha asla eskisi gibi görünmeyecek. Güzel teni yok oldu. Yüzü yaralarla kaplı. Bir gözü bir daha açılmayacak. Ağzı hafifçe yana kayıyor. Yalnızca siyah parlak saçları eskisi gibi.

Ömür boyu hapis uzun bir ceza. Özellikle artık eskisi gibi güzel değilseniz.

AŞK CİNAYETİ

ESKİ MAHKÛM VE AVUKATI CİNAYET BULMACASINDA
SANATÇININ DUL EŞİ
CİNAYET SKANDALININ NERESİNDE?

Manşetler böyle aktı gitti günlerce. İki dava vardı tabii. Joe'nun yargılandığı ve Carla'nın yargılandığı davalar.

Neyse ki Carla kendine yeni bir beyaz şövalye buldu. Gerçek babası. Kendi ailesi olduğu için o zamana dek Carla'yla hiç ilgilenmeyen adam. Çocukları büyüyüp evden ayrılmış ve boşanmış olan bu adam, kızını bulmak için bir dedektif tutmuştu. O sırada Carla İtalya'daydı. Adam onu bulmuş ama kendi haline bırakmış, yine de küçük bir Londra galerisinde resmini bulup *İtalyan Kız* adlı tabloyu satın almıştı. Modelin adı da kayıtlıydı.

Carla Cavoletti.

Portre bir süre yetmişti adama. Ama sonra, Carla'nın ilk davasını ve Francesca'nın ölümünü duyunca vicdanı sızlamıştı. Kefaleti ödemişti. Carla'nın büyükbabasını durumu gizlemeye zorlamıştı.

Carla beni yaralamaktan ve Ed'i öldürmekten yeniden mahkemeye çıkınca, açıkça müdahil olmuştu kızının hayatına. Kimliğini açıklamıştı. Gazeteler bayram etmişti.

İTALYAN KIZIN BABASI TORUNUNU İSTİYOR

Annesi hapisteyken sevimli Poppy'ye kendi ailesinin bakması beni mutlu ediyor ama günlük hayatımı sürdürürken bunları düşünmemeye çalışıyorum.

Artık kanunlarla yeterince uğraştım. Aile danışmanlığı yapıyorum ve işlerim çok iyi. Tom bir matematik dehası ama ayakkabılarını yerinden kımıldatacak olursanız bir çocuk gibi kıyameti koparıyor. Uzmanlara göre "öfke nöbeti" demem gerekiyor ama ben yine de kıyameti koparıyor diyorum. Kendime bu şekilde davranmanın onun elinde olmadığını hatırlatmaya çalışıyorum hep.

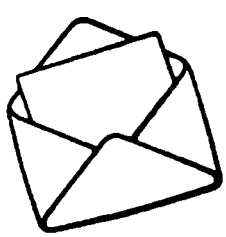
Yeni okul arkadaşı Alice ona çok iyi geldi. Hepimiz seviyoruz Alice'i. Oğlumla benzer sorunları var. Onu anlıyor. Belki bir gün arkadaşlığın ötesine de geçerler.

Bu arada, annemle babam yaşlandılar, evi satmaktan söz ediyorlar. Ross var bir de tabii. Artık düzenli ziyaretçimiz olan Ross. Asla davetsiz bir misafir gibi davranmıyor, zorlamıyor. Ama hep orada. İtiraflarımdan sonra bile yanımda.

Bugün bana Carla'dan bir mektup getirdi. Derin bir nefes alıp mektubun geri kalanını okuyorum.

... Rupert boşanır boşanmaz yeniden evleneceğim. Düğün hapishanede olacak ama sorun değil. Rupert yüzümün farklı olmasına aldırmıyor. Poppy'yi kendi çocuğu gibi seviyor. (Ama Poppy Ed'in kızı.) Avukatım ömür boyu hapsin her zaman öyle olmayabileceğini söylüyor.
Lütfen beni affet.
Umarım bana mutluluk dileyebilirsin.

Sevgiler,
Carla

Mektubu çimenlerin üstüne bırakıyorum. Rüzgârda şöyle bir çırpınıp uçup gidiyor. Yakalamaya çalışmıyorum bile. Hiçbir anlamı yok. Carla hep iyi bir yalancıydı. Ama bir şeyler beni hâlâ rahatsız ediyor. Taşlar yerine oturmuyor ama neden, bilmiyorum...

"Sakız, bant, makas, keskin nesneler?"

Hapishanedeyim. Bu sefer farklı bir hapishane. Avukat olarak gelmedim. Ziyaretçiyim.

"Ellerinizi kaldırın."

Aranıyorum. Hızla ama dikkatle üstümü arıyorlar.

Köpekli bir memur geçiyor yanımdan. Köpek bana hiç aldırmıyor ama arkamdaki kızın yanına sessizce oturuyor. Kızı götürüyorlar. Köpekler böyle çalışıyor anladığım kadarıyla. Havlamıyor, hırlamıyorlar. Yalnızca oturuyorlar.

"Neden geldin?"

Joe Thomas içeri geldiğinde oturuyorum. Daha zayıf. Daha kısa görünüyor nedense. İfadesiz yüzüyle bana bakıyor. Korkmam gerekir. Ama korkmuyorum. Çevremizde insanlar var.

"Neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Sandalyede arkasına yaslanıyor, gülüyor. "Sana söyledim. Mahkemede herkese anlattım."

Geçmişi düşünüyorum. Carla'nın bana saldırmaktan ve Ed'i öldürmekten hapse atılmasını. Birkaç gün sonra başka bir davada Joe da Carla'yı yaraladığı için ceza aldı. Ayrıca Ed'in cinayetinde suç ortağı olduğu için.

İnanılmaz, değil mi?

Ama öyle oldu. Joe mahkemede, Carla'nın duruşmasında ayağa kalktı, onunla Tony'nin cenazesinde tanıştığını ve bağlantıyı koparmadıklarını söyledi. Daha sonra, geçmişini bilen Carla'nın onu cinayeti işlemesi için kiraladığını, Ed'in hayat sigortasını alınca ödeme yapmaya söz verdiğini anlattı. Bir akşam eve gelmesi için anlaşmışlardı. Ama oraya gittiğinde Carla'yı korkunç bir halde bulmuştu – nedenini çok geçmeden anlamıştı. Carla, Ed'i bıçaklamıştı zaten. Bacağından. Sonra Carla kaçmıştı.

Carla bu iddiaları reddetti. Bana da doğru gelmemişti zaten. Carla'nın kiralık katil tutacak tipte biri olduğunu düşünmüyordum.

Ama savcı çok iyiydi. Çok, çok iyiydi. Carla'yı sürekli sorgulayarak Ed'i bıçakladığını itiraf etmesini sağladı. Carla ağlayarak bıçağı önce Ed'in aldığını anlattı. Rupert'ı kıskandığı için canını yakacağını sanmıştı Carla. Kendini savunmuştu. Ama Joe'yu kiralık katil olarak tutmamıştı. Bu bölümü yalandı.

Yeni jüri ona inanmadı. Daha önce yalan söylediği ispatlanmıştı ne de olsa.

Joe'nun beni suçlayacağından çok korktum. Ama Carla'nın onu kiralık katil olarak tuttuğunu söylediği zaman beni korumaya çalıştığını anladım. Anahtar da bir ipucuydu aslında. Carla'nın kanlı bulaşık eldivenleriyle birlikte bana gönderdiği anahtar. O zaman, beni intikam almaya teşvik ettiğini sanmıştım.

Oysa bana "hapisten kurtulma kartı" veriyordu.

Joe, Carla'nın evine para istemek için gittiğini söyledi. O sırada Carla'nın bana saldırdığını görmüştü.

Ama ben gerçekleri biliyordum tabii. Benim için gelmişti. Bulaşık eldivenlerini ve anahtarı bulunca onunla konuşmak isteyeceğimden kuşkulanmış olmalıydı. İyi olduğumdan emin olmak istemişti.

Bunları anlatsa ben de hapiste olurdum şimdi, biliyorum.

Ama yalanlar böyledir işte. Başlangıçta söylediğim gibi, küçük yalanlarla başlarsınız. Sonra çoğalırlar. Giderek sayıları artar. Böylece beyaz yalanlar gerçek yalanlar gibi kararır. Oysa onun yalanı beni kurtarmıştı.

İnanılmaz ama jüri Joe'ya inandı. Ed'in öldürüldüğü gece eve zorlamadan girmesi de inanmalarını kolaylaştırdı. Carla'nın onu bilerek içeri aldığını düşündüler.

Ed'in cinayetinde suç ortağı olduğu için ve Carla'ya saldırdığı için ömür boyu hapisle cezalandırıldı. Carla'nın Ed'i öldürdüğü için aldığı cezanın aynısını aldı. Zavallı Sarah Evans'ı öldürdüğü zaman alması gereken cezayı.

Adaletin yerini bulduğunu söyleyebilirsiniz. Ama ben o kadar emin değilim. Bu yüzden buradayım.

"Gerçeği söylemediğini biliyorum. Neler olduğunu öğrenmek istiyorum."

Sırıtıyor. Bana kazanlarla ilgili rakamları verdiği ilk günlerdeki gibi bir oyun oynuyoruz sanki.

"Bana dokun." Sesi o kadar alçak ki zorlukla duyuyorum ne dediğini. "Bana dokunursan söylerim sana gerçekleri."

Etrafıma bakınıyorum. Gardiyanlar kollarını kavuşturmuş bekliyor. Ziyaretçiler konuşuyor. Çiftler sessiz.

"Yapamam."

"Bak." Gözlerini gözlerime dikiyor. "Sağına bak."

Bakıyorum. Yanımda oturan kadın ayağını kaldırmış, karşısında oturan mahkûmun bacaklarının arasına koymuş.

"Öyle bir şey yapamam." Kızarıyorum. Terliyorum.

"O zaman anlatmam."

Şantaj bu. DNA ve anahtar konusunda da bana şantaj yapmaya çalışmıştı zaten.

Yeniden bakıyorum. En yakındaki gardiyan deminki masaya doğru yürüyor. Bize bakmıyor.

"Hadi şimdi" diyor Joe.

Joe anahtarımı yerden aldığında deniz kıyısında da kalbim böyle hızla atmaya başlamıştı. Onu ezmeye çalışıyorum ama bedenimin alt kısmından yukarı doğru bir arzu dalgası yükseliyor şimdi.

Derken aklıma ahırlar geliyor. Daniel ve kaskatı boynu. Yerde, kardeşimin yanında yatan oyuncak bebeğim Amelia. Bilge, güzel yüzünde şaşkın bir ifadeyle bekleyen Merlin. Sarah Evans'ın katili tarafından beni korkutmak için öldürülen Merlin.

Bir uyarı ikazı bu. Aklım başıma geliyor.

"Hayır" diyorum, ayaklarım hâlâ yerde. "Hayır, yapamam. Bu tür oyunlar bitti artık Joe. Bitti."

Yüzünde bir an hayal kırıklığı beliriyor, sonra "Madem öyle istiyorsun" der gibi omuz silkiyor.

Ayağa kalkacak gibi oluyor, sonra vazgeçiyor.

"Tamam. Şanslısın. Bugün kendimi cömert hissediyorum. Sana yine de bir ipucu vereceğim."

"Sana söyledim" diyorum. Neredeyse masayı yumruklayacağım. "Artık oyun oynamak yok."

"Ama bu seferki senin işine yarayacak Lily. Sana huzur verecek. Güven bana." Gülüşü kemiklerime kadar ürpermeme neden oluyor. "Parmağımı seyret. Dikkatle."

Masanın üstüne bir rakam yazıyor parmağıyla. Bir 0. Sonra bir 5. Sonra da 6 sanırım.

"Anlamıyorum." Gözlerime yaşlar doluyor. Midem bulanıyor. Ziyaret saati dolmak üzere. Buraya gelerek bazı sorularıma yanıt alabileceğimi sandım ama tek yaptığım bir delinin sayıklamalarını dinlemek.

"Yeniden bak."

0. Bu kesin.

5. Ya da öyle gibi.

6.

056.

"Son beş dakika" diye haykırıyor arkamda duran gardiyan.

Joe bakışlarını saate çeviriyor. İpucu bu mu?

Dene diyorum kendime. Bu bulmacayı oğlun gibi düşün. Başka bir açıdan bak.

"Bilmiyorum" diyerek hıçkırıyorum. "Bilmiyorum."

Diğer mahkûmlar bize bakmaya başlıyor. Joe da bunu fark ediyor.

Konuşuyor. Yavaşça. Alçak sesle. Bir çocuğu teskin eder gibi.

"O zaman sana söyleyeyim. Hiçbir anlamı yok. Bazen orada olmayan şeylerden anlam çıkarırız Lily. Gerçek şu ki, sen aslında iyi bir insansın. Ama o gece zayıftın. İncinmiştin. Korkmuştun. O yüzden bana anahtarı verdin. O anahtarla korkunç bir şey yaparsam kendini asla af-

fetmezdin biliyorum. Artık affedebilirsin. Anahtarı kullanmak zorunda kalmadığımı söylerken ciddiydim. O yüzden sana geri gönderdim onu."

İçimde bir umut ışığı beliriyor. "Gerçekten mi?"

İlk kez, bu adamı hiç tanımadığımı fark ediyorum. Hiç tanımadım onu. Evet, Daniel'a benziyor olabilir. Onun gibi konuşuyor olabilir. Ama Daniel değil. Bir katil. Ve yalancı.

Gülümsüyor. "Doğru, anahtarı kullanmama gerek kalmadan Carla kapıyı açtı. Kaçmaya çalışıyordu."

"Ed'in öldürülmesi benim suçum değil mi yani?"

Başını iki yana sallıyor.

"Peki neden kiralık katil olduğunu söyledin?"

Yeniden sırıtıyor. "Carla'yı yaraladığım için hapse gireceğimi biliyordum, onu da benimle aynı duruma düşürmek istedim."

"Ama daha ağır bir ceza aldın bu yüzden" diye fısıldıyorum.

"Evet. Ne yapalım." Omuz silkiyor. Joe utanmış görünüyor. "Asla sahip olamayacağım kadın için yaptığım sondan bir önceki şey diyelim buna."

"Sondan bir önceki mi?" diye fısıldıyorum.

"Evet. Bir hamlem daha var." Bana doğru eğiliyor. "Carla Ed'i öldürdüğü için ceza aldı çünkü bıçağı ona saplamıştı, değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Ama bıçağı yerde buldular."

Mahkemede de bu konunun tartışıldığını hatırlıyorum. Evet demişti Carla en sonunda. Ed'i bıçakladığını kabul etmişti. Sonra ne olduğunu hatırlamıyordu. Her şey karmakarışıktı...

"O gece oraya gittiğimde Lily, bıçak hâlâ Ed'in bacağındaydı." Joe çok yavaş konuşuyor şimdi. "Aptal kadın onu öylece orada bırakmıştı. Tıbbi bilgin yoksa bıçağı saplandığı yerden çıkarmaman gerekir. Neden biliyor musun? Daha fazla zarar verebilirsin çünkü."

Nefes alamıyorum.

"Geri döndüm. Carla'nın eldivenleri düşürdüğünü gördükten son-

ra evinize döndüm. Geride iz bırakmadığımdan emin olmam gerekiyordu. Birkaç dakika dışarıda, bir çalının yanında bekledim ama kapının aralık olduğunu kimse fark etmedi. Büyük evler bu açıdan çok iyidir. Sokaktan daha geridedirler. Hırsızlar için iyi hedef oluştururlar."

Bunu sıradan bir şeymiş gibi söylüyor, ürperiyorum.

"İçeri girdim. Ona bir bakmak istedim. Sonra hâlâ nefes aldığım fark ettim. Senin canını ne kadar yaktığını düşünüp duruyordum. Böylece o işi yaptım. Bıçağı çıkardım. Kanlar fışkırdı. Boğulur gibi tuhaf bir ses çıkardı..."

Nefes alamıyor, başımı çeviriyorum.

"Sonra ayrıldım oradan. Giysilerimle yanımda getirdiğim eldivenlerimi yaktım. Sonra polisin beni bulmasını bekledim." Alayla gülümsüyor. "Tutuklandığında inanamadım. Sonra onu savunduğunu duydum. Bir süre sistemle oynadığını sandım. Onu masum göstermeye çalışıyordun ama sersem bir dava vekili aracılığıyla hapsettirmeye çalışıyordun. Sana yardımcı olmak için Carla'nın eldivenlerini gönderdim. Ama onları kullanmadın ve kurtuldu."

"Demek Ed'i gerçekten sen öldürdün" diyorum yavaşça.

"Üçümüz birlikte öldürdük de diyebilirsin." Siyah gözleri dosdoğru benimkilerin içine bakıyor.

Yeniden yüzümü buruşturuyorum.

Joe ellerini bana uzatıyor. Duraksıyorum. Sonra parmak uçlarına dokunuyorum. Bir anlığına. Bununla savaşmaya çalışsam da, Joe'yla aramızda ortak geçmişimiz yüzünden hep bir bağ olacak. Tanıştığımızda o hapisteydi ben dışarıda - kilitli kapılar, uzun koridorlar ve gardiyanlarla dolu bu yeni, korkunç dünyaya ilk adımlarımı atıyordum. Ama onu oradan çıkarmaya çalıştığım için birlikte dünyaya karşı mücadele ettiğimizi hissetmiştim.

Sonra Heath'teki o aptalca kaçamak, Tom'un doğumu, Ed'in öldürülüşü ve Carla'nın hapse girişi. Yanlışla doğru arasındaki sınırın nasıl bulandığını görebilirsiniz.

"Seni seviyorum" diyor siyah gözlerini benimkilerden ayırmadan. "Seni seviyorum çünkü beni anlıyorsun."

Daniel da aynısını söylerdi.

Ama bak ne oldu.

"Ben..." diyebiliyorum.

"Biliyorum." Elimi sıkıyor.

Geri çekiliyorum.

"Sandığından daha güçlüsün Lily" diyor Joe, eğlenmiş gibi. Sonra yüzü hüzünleniyor. "Oğluma iyi bak."

Tom'un harika çizimlerini düşünüyorum. Bir şeye bakar bakmaz onu kâğıda dökebiliyor. Yeni bir beceri bu. Okuluna sanat okulundan yeni mezun olmuş genç bir öğretmen gelene dek bu yeteneği bilmiyorduk. İyi bir öğretmen her şeyi değiştirebiliyor. Asperger sendromlu olan (ve olmayan) çocukları anlayabilen biri.

Böyle yetenekler genelde miras alınır. Öğretmen öyle diyor.

Joe hâlâ bana bakıyor. "Düşünüyordum. Başka DNA testi istemiyorum. Tom'un benim olduğunu düşünmek istiyorum. Devam etmeme yardım eder bu: Beni merak etme. Hapse dönmeyi hak ettim."

"Süre doldu!"

Joe elimi bırakıyor. Bir an kayıp hissiyle doluyorum, sonra sonsuz bir özgürlükle.

Derken Joe'nun sesi değişiyor. "Bir daha gelme Lily" diyor. Yüzümü ezberlemek ister gibi inceliyor. "Bir daha beni görmeye gelme. Haksızlık olur bu. İkimize de. Ama güzel yaşa."

Siyah gözleri son kez benimkilere bakıyor. "Bunu hak ediyorsun."

Son Söz

2007 Yazı

EVLİLİKLER

Lily Macdonald ile Ross Edwards 12 Temmuz'da sade bir nikâhla evlendiler...

"Mutlu musun?" diye soruyor Ross, kiliseden eve dönerken.

Evet – Ross ve ben. Her şey öyle kendiliğinden gelişti ki neden daha önce olmadı diye sordum kendime.

Annemin üzerinde gül pembesi bir takım, yüzünde neşeli bir ifade var. Tom, Alice'in elini tutuyor (araları hâlâ çok iyi). Eski kayınvalidemin öldüğünde bana bıraktığı fotoğraf albümlerine bakılırsa, oğlum o yaşta Ed'in göründüğü gibi görünüyor. Artık Tom'a iyi bakma konusunda kendime daha fazla güveniyorum. Daniel gibi onu da yanlışlıkla üzeceğimden korkmuyorum artık.

Bu arada, babam barbekünün başında.

Hayatlarının ortasında evlenen bir başka çift olabiliriz. Bizim gibi çok insan var. Carla da hapiste evlenen ilk kadın değil. Joe da değil anladığım kadarıyla. Gazetede evleneceği kadının fotoğrafını gördüm. Onu hemen tanıdım. Ofiste heyecanla nişanlandığını söyleyen eski sekreterimdi. Sol elinde ışıltılı elmas taşlı bir yüzük olan. *Yüzüğü Noel pudinginin içine koymuştu! Az kalsın yutuyordum.*

Joe'nun ofisteki köstebeği oydu demek! Bunca zamandır bana saplantısı olduğunu söylerken onunla da ilgileniyordu. Eski sekreterimiz katil olmasına rağmen onu sevdiğine karar vermişti demek ki.

Artık hayatıma devam etmem gerekiyordu ve bu da bunun kanıtıydı. Temiz bir sayfa açabilirdim. Her gün yeniden geçmişi geride bırakmaya söz veriyorum.

Ama bazen uyurken suçluluk duygusu kâbuslarıma giriyor. Joe'nun bıçağı çıkarmak konusunda söylediklerini polise anlatsam, Carla'nın cezası indirilebilir. Ama Joe'nun ne yapacağı belli olmaz. Bunu biliyorum. Dava yeniden açılırsa Joe mahkemede anahtardan söz edebilir ve onu bu işi yapmaya yönlendirdiğimi iddia edebilir.

Bu senaryoyu düşünmek bile istemiyorum. Tom bensiz ne yapar? Ben onsuz ne yaparım?

Carla oğlum için hapiste biraz daha uzun kalacak.

Bunların hiçbiri kolay değil. Güvenin bana.

Ross'la birlikte olmaya başladığımızdan beri çok düşündüm. Daniel'la olan ilişkim için gençliğimi affetmemi sağladı. O hataları genç olduğum için yaptığımı biliyorum şimdi. Hassas olduğum için. Okulda şişman olduğum için alay ediliyordu ve Daniel kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Ama Ross, kardeşimin de bir zorba olduğunu işaret etti. "Bazen zamanında görmek zordur" dedi bana nazikçe. "Özellikle birini sevdiğin zaman. Annenle baban onu evlat edinmeden önce ne kadar zorlu bir çocukluk geçirdiğini de unutma."

Çok doğru. Bazen insanlar, Asperger sendromu gibi bir etiketle yaftalanmamış olsalar da farklıdırlar.

Ross, Joe'nun davasını kazandıktan sonra o gece Heath'te olanlarla başa çıkmayı başarmamı da sağladı. "Davayı kazandığın için zafer sarhoşuydun" dedi. "Ed'le ilişkinizin yürümeyeceğini düşünüyordun. Joe sana Daniel'ı anımsatıyordu."

Ross iyi bir adam. İnsanların en iyi yönünü görüyor her zaman.

Ama Joe'nun son itirafını ona hâlâ anlatamadım. Carla'nın onu tutmadığını. Joe'nun Ed'in bacağındaki bıçağı çıkararak onun ölümüne neden olduğunu. Ross'un sonuçları ne olursa olsun bunu yetkililere bildirmemi isteyeceğini düşünüyorum.

Kendimi haklı çıkarmak istediğim zaman (yani sık sık) kendime hukuk okulundaki öğretmenlerimden birinin sözlerini hatırlatıyorum. "İster inanın ister inanmayın, kanun her zaman adaletli değildir. Bazılarının işlediği suçlar yanlarına kalır. Bazıları işlemedikleri suçlar yüzünden hapse düşer. Bu *masumlardan* bazıları daha önce başka suçlardan yırtmıştır. Sonunda her şeyin dengelendiğini söyleyebiliriz."

Belki haklıydı. Joe'nun Sarah'ya yaptıkları için hapse girmesi gerekirdi. Bunun yerine Carla ve Ed'e yaptıkları yüzünden hapse girdi. Ed'in ölümü tamamen Carla'nın üstüne kalmamalıydı. Belki de onun cezası evliliğimi öldürdüğü için uzadı. Ona ait olmayan bir şeyi istediği için.

Carla ömür boyu hapiste kalabilir. Ama avukatının da haklı olarak söylediği gibi, ömür boyu hapis artık eskisi gibi uygulanmıyor. Yaşlanmadan çıkmış olur.

Ama benim cezam öldüğüm güne dek benimle olacak. Çünkü ben öyle biriyim. İyi olmak isteyen ama bunu her zaman başaramamış olan biri.

"Hazır mısın?" diyor Ross. Beni centilmence kollarına alıyor, annemle babamın bizim için evlerinin bahçesinde hazırlattığı düğün çadırından içeri taşıyor beni.

Herkes konfetilerini atar, gülerek iyi dileklerde bulunurken, sessizce yemin ediyorum: Ross'un yardımıyla artık her şey daha farklı olacak.

"Seni seviyorum" diyor beni yavaşça öpmeden önce.

Ben de onu seviyorum. Ama tuhaf olsa da, bir yanım hâlâ Ed'i özlüyor. Küçük şeyleri anımsıyorum. Çayını açık sevdiğini. Yulaf ezmesini sütsüz yediğini. Bunun gibi küçük ayrıntılar zaman içinde birike-

rek müthiş bir yakınlık yaratıyor. Ayrıca, Tom'u da paylaşıyorduk. O babalık testini yaptırmadım çünkü sonuçlarıyla başa çıkabileceğimden emin değildim. Doğru mu yanlış mı bilmiyorum ama sevgili oğlumun Ed'den mi Joe'dan mı olduğunu bilmemek benim için daha iyi.

Ed, Tom'u kendi çocuğu gibi büyüttü (zaten başka türlü olması için nedeni yoktu). Ross da aynısını yapmaya söz verdi şimdi. "Onu her zaman koruyacağım Lily. Seni de."

Biliyorum. Onu hak etmiyorum. En azından, karanlık yanım etmiyor. Belki hepimizin içinde iyi ve kötü yanlar var. Dürüstlük ve yalancılık var.

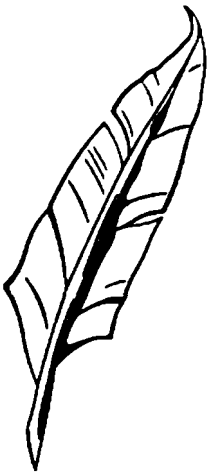
Ross'la birlikte, ailemizin, arkadaşlarımızın ve Tom'un yanında düğün pastamızı kesmeye hazırlanırken bir şeyden eminim.

Artık Bayan Macdonald değilim.

Yeni kocamın karısıyım.

İyi günde.

Kötü günde.

Teşekkürler

Kitabımı sevdiği için ve mantıklı tavsiyeleri için ajanım Kate Hordern'e minnettarım. Harika bir kaptansın.

Penguin editörüm Katy Loftus'la tanıştığım güne şükrediyorum. Karakterlerimi hemen benim kadar iyi anladı. Katkıları ve becerisinin hakkı ödenmez.

Penguin ailesi beni tereddütsüz kucakladı. Onların inancı, cesaretlendirmesi, profesyonelliği ve desteği olağanüstüydü. Ne zaman ofislerine gitsem sevinç ve heyecan duydum. Tek tek söz edemeyeceğim kadar çok kişi var ama özellikle Annie Hollands, Poppy North, Rose Poole ve Stephanie Naullus ve olağanüstü telif hakları ekibi beni başından beri destekledi. Fotoğrafçı Justine Stoddart sağanak yağmurda kâkülümü iyi göstermeyi başardı! Redaktörüm Caroline Pretty de olay örgüsünü düzenlememe yardım etti.

Yazmaya başladığımda bana destek olan efsanevi Betty Schwartz kocası Ronnie'yle birlikte artık aile dostum.

Yasal terimleri hatasız kullanabilmek için çok uğraştık. Emekli yargıç ve tenis arkadaşım Richard Gibbs'in yardımları unutulmaz. Kelcey and Hall Avukatlık Ofisi'nden Ian Kelcey'in yardımları da öyle. Yine de bu bir hukuk metni değil! Hukuk olayların arka planını oluşturuyor.

Üç yıl boyunca konuk yazar olduğum hapishanenin eski yöneticisi Peter Bennett'a minnettarım. Kitaptaki hapishane binalarının çalıştığım hapishane binasından farklı olduğunu belirtmemde yarar

var. Yine de, orada çalışmak hayatın farklı bir yönünü görmemi sağladı. Hapishanede hayat dışarıdan gelen biri için gerçekten tuhaf ve her zaman şaşırtıcı.

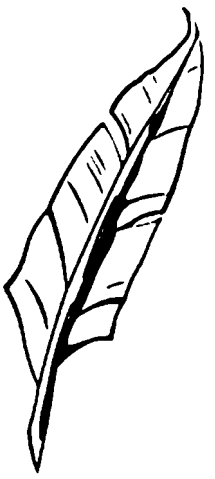
National Autistic Society, kitabım için çok değerli bilgiler edinmemi sağladı. Daha fazla bilgi için lütfen www.autism.org.uk adresini ziyaret edin.

Oxford University Hospitals NHS Foundation Trust/University of Oxford, UK danışman patolog/onursal klinik eğitim görevlisi Dr. Elizabeth Soilleux'yle konuşmadan önce, bir karakteri öldürmenin ne kadar zor olduğunu bilmiyordum. Gece geç saatlerde "Bu mümkün mü?" senaryolarımla arayıp rahatsız etmeme tahammül ettiğin için teşekkürler Elizabeth!

Bir yazar olarak, her şeyi bir güne sığdırmanın ne kadar zor olduğunu biliyorum. *Kocamın Karısı*'nı okumaya vakit ayıran bütün yazarlara minnettarım.

Yazarların çoğu kimsenin onlar gibi düşünmediğini sanıyor. Ama yıllar içinde benim gibi düşünen başka zihinlerle karşılaşmak bir zevkti. Özellikle arkadaşlarım Kate Furnivall, Rosanna Ley, Bev Davies ve Freelance Media Group'taki herkese teşekkür etmek istiyorum – yeni keşifleri muazzam Prime Writers'a da. Beni üye olarak kabul ettiğiniz için teşekkürler.

Son olarak, evlilik kurumuna teşekkür etmek istiyorum. İster sevin ister nefret edin, nikâh yüzüğünün olağanüstü durumlara yol açabildiğine şüphe yok...

Yazarın Notu

İşte ilk günümdü. Midemde kelebekler uçuşuyordu. Buna şaşmamak gerek. Yüksek beton duvarın tepesindeki dikenli tellere bakarken başım dönüyordu. Burada ne arıyordum? Yüksek güvenlikli bir erkek hapishanesinde çalışmak için başvurmak delilik miydi? Haftada iki günü bazıları psikopat olan suçluların arasında nasıl geçirecektim? Güvende olacak mıydım?

O güne dek, hapishanelerin korkunç şeyler yapan insanlar için olduğunu düşünürdüm. Suçlu ya da görevli olarak bir hapishanenin içinde bulunacağım hiç aklıma gelmezdi. Ama ilk evliliğim sonlanınca, eski evimin yakınlarındaki bir hapishanede misafir yazar pozisyonu olduğunu öğrendim. Haftalık bir kadın dergisi için on yıldır yazı yazıyordum. (Editör dergiden ayrılmıştı ve değişiklikler yapılıyordu.) Başka bir şey yapmam gerekiyordu. Bulabildiğim tek iş buydu.

"İçeride" geçirdiğim zaman boyunca, orada olmadan asla keşfedemeyeceğim bir dünyayla tanıştım. Bu dünyada kimse göründüğü gibi değildi. Zamanla bu dünyaya alışmayı öğrendim. Hatta bu dünyaya bağımlı oldum ve keyif almaya bile başladım. Ama bir yandan da alttan alta korku ve bilinmezlik hissiyle doluydum.

Hapishanede sayısız çelişkiyle karşılaştım. Orada kahkaha vardı. Gözyaşı da. Nezaket vardı. Öfke de. Görevlilerden bazılarıyla çok iyi arkadaş oldum ama bir bölümü "iyilik timsali" bir yazardan kuşkulanıyordu elbette. Bir gün, mahkûmlara rüşvet vermek üzere içeri cips soktuğumu sandılar. Üzerim arandı ve kişisel kullanım için getirdi-

ğim bir paket soğanlı ve peynirli cipsi buldular. Durumu şikâyet ettim ve bundan sonra kimse öğle yemeği çantamı aramadı!

Güvenin kimi zaman risk alarak kazanılacağını da öğrendim. Örneğin, atölyeler sırasında ya da teke tek görüşmelerimizde gardiyanlar bulunmuyordu. Bir gün odasız kaldım. Mahkûmlar üst kattaki, yatakhaneye yakın sınıfı kullanmamı önerdiler. Bu genellikle yasaktı ama o gün yetkililer "istersem" sınıfı kullanabileceğimi söylediler. Sonuçta kendimi zorlu bir durumda buldum. Bana bir şey olursa, gazeteler kendini zor duruma sokan yazar hakkında haberler yayımlama fırsatı bulup bayram edeceklerdi. Ama reddedersem mahkûmlar onlara güvenmediğimi düşünecekti. Yüreğim ağzımda üst kata çıktım... ve her şey yolunda gitti. Genel olarak bütün mahkûmlar bana iyi davrandı zaten, hayat hikâyelerini yazmaktan, roman, kısa öykü ve şiir yazmaktan büyük keyif aldılar. Bunların hepsinin özgüveni yükselten eylemler olduğu söylendi bana. Özgüven yükselince saldırganlık azalıyordu.

Ancak görünüm aldatıcı olabilir. Öğrencilerimden bazıları uyuşturucu ya da cep telefonu bulundurmak gibi hatalar yaptıklarında bir gecede başka hapishanelere gönderiliyorlardı. Birbirlerinin canını yakabiliyorlardı (ben oradayken bir mahkûm öldürüldü). Ayrıca hapishane görevlileriyle mahkûmlar arasındaki ilişkiler hakkında dedikodular duydum.

Orada çalışmaya başladığımda, mahkûmların ne suç işlediğini öğrenmek istiyordum. Sonra, hapishane etiketine göre bunu sormanın uygun bir davranış olmadığını anladım. Ama bazen öğrencilerim kendileri anlatmak istiyordu. Birisi tecavüzcü olduğunu itiraf etti. Bir diğeri katil olduğunu. Sessiz kalmalarını tercih ederdim. Onları yazmak isteyen insanlar olarak görmek daha kolaydı. Ne de olsa, sözcükler herkesi eşit kılıyor.

Bunların hepsi –ve daha fazlası– beni *Kocamın Karısı*'nı yazmaya yöneltti.

Umarım okumaktan keyif almışsınızdır.

